ACHONOMENENCHEROMENEN

Szakokokokokokokokok

סקרשים ששחטן אבררום מועלין בהן ושחטן סקרשים שחטן מועלין

בררום וקיבל דמן בצפון בצפון וקיבל דמן בדרום שחט ביום וזרק בלילה בלילה וזרק ביום

ברום טוה בוביות כי יחוץ למקומו מועלין או ששחמן חוץ לזמנו ₪ וחוץ למקומו מועלין בָתן ºכלל א"ר יהושע כל שְהיה לה שעת היתר

לכהנים, אין מועלין בה וכל שלא היה לה שעת

היתר לכהנים מועלין בה יאיזו היא שהיה לה

שעת היתר לכהנים שלנה ושנממאה ושיצאה

יואיזו היא שלא היה לה שעת היתר לכהנים

שנשחמה חוץ לומנה חוץ למקומה ושקיבלו פסולין וזרקו את דמה: גמ' קתני קדשי קדשים ששחמן בדרום מועלין בהן פשימא משוְם

קרשחימתן בדרום אפיקינון מידי מעילה אצמריך סד"א הואיל יואמר עולא א"ר יוחנן

־קדשים שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה ה"ג ¤ קדשי קדשים לגבי דרום כמה דחנקינון דמי קמ"ל ז קדשים שמתו לא חזו כלל, אבל

דרום נהי דאינו ראוי לקדשי קדשים ₪ אבל ראוי הוא לקדשים קלים ל"ל למיתני כל הני צריכי

אי תנא שחמן בדרום וקיבל דמן בצפון הכא ח

ראית בהו מעילה משום דקבלה בצפון הוא

אבל שחמן בצפון וקיבל דמן בדרום יו הואיל

וקיבל ₪ בדרום הוא נפיק מידי מעילה יואי תנא

תאי ה"א יממא זמן הקרבה הוא אבל ₪ שחטה בלילה וזרק ביום לילה לאו זמן הקרבה והאי דשחט בלילה ₪[אימא] דנפיק מידי מעילה ואי תגא שחטה בלילה ה"א הואיל וקבל דמה בִּיוָם

יהואיל יש ולאו זמן הקרבה הוא כמאן דחנקינון

דמי ולא אית בהו מעילה קמשמע לן חוץ לזמנו

וחוץ למקומו למאי חזו ההואיל ומרצין לפיגולין

אית בה מעילה אבל שחטן ביום וזרק דמן בלי

א א ב ג מיי' פ"ג מהל'

מעילה הלכה א: ד [מיי' שם]: ב ה מיי' פי"ח מה ת מיי פי״ח מהלכות פסוה״מ הלכה טו:

באימוריהן: ששחשן בדרום. ודינן לישחט בלפון כדחי׳ בפ׳ איזהו מקומן שימה מקובצת אן לזמנו או חוץ אות ר׳ נמחק: כן משום דשחטינן , בדרום אות ת' נמחק: גמותן: גן קדשי קדשים לגבי דרום כמאן דחנקינן דמי וסד"א דלית (להו) [בהו] מעילה קמ"ל דמועלין בהן וכ"ת מאי שנא מקדשים שמתו לא דמי דקדשים שמחנו אינו לא דמי דקדשים שמחנו אינו ראוי כלל אבל שחטן בדרום נהי דאינו ראוי לקדשי קדשים לקדשים קלי׳ מיהא . ראוי. וא״ת מ״מ בקדשי רארי, ואיית מיים בקרשי קדשים מיהא איירינן ולא שייך בהם דרום כלל וכי בשביל שהוא רארי לקדשים קלים יהיו מועלין מן התורה ואומר מהר"פ דאה"נ דכיון . שראוי לקדשים קלים א״כ שראוי לקדשים קלים א״כ יש לנו הכשר ומקרי פסולו בקדש כדמשמע בזבחים פרק חטאת העוף דכל שפסולו בקודש אם עלה לא ירד וכיון דאשכחנא לא יון ופון ואשכותא דאף בקדשי קדשים אם עלה לא ירד א"כ קדשי ה' קרינא בהו ואית בהו מעילה. תוס׳ רבינו פרץ: זן קדשים מ"א דקדשים: ס"א אבל ראוי לקדשים קלים. תימה וכי משום כך יהיו מועלין בהן מן התורה מ"מ דרום אינו ראוי (לקדשים) [לקדשי קדשים] ואמר מורי הר"פ י דכיון דראוי לקדשים קלים א״כ יש לו הכשר במקום אחר ואיקרי פסולו בקודש כדמשמע בפרק חטאת העוף דכל שפסולו בקודש אם עלה לא ירד וכיון דאשכחן עלה לא ירד וכיון דאשכוזן אף בקדשי קדשים אם עלה לא ירד א"כ קדשי ה" קרינא ביה (ואין) [ואית] בהו מעילה. תוס': ו] הכא הוא דאית בהו מעילה משום דקבלה בצפון הואי אבל: זן הואיל וקבל דמן בדרום ון הואיל וקבל דמן בדרום אימא דנפיק מידי מעילה דקבלה מקרי טפי עבודה משחיטה. תוס' מהר"פ בגליון: זו וקבלה בדרום בגיון: זו וקבדה בדרום הוה נפיק מידי מעילה ואי תנא הני הוה אמינא: ען שחטה בלילה וזרק ביום דלילה לאו זמן הקרבה הוא אימא לית בהון מעילה ליה למיתני אותו שהוא חידוש יותר בסיפא ואי תנא שחט בלילה וזרק ביום הר"א משום דוריקה ביום הואי אבל שחט ביום וורק בלילה הואיל וזריקה בלילה הואי כמאן דחנקינון דמי. גירסת ס״י וכך גריס רש"י: ין עי׳ בהשמטות בסוף המס׳: יוֹן הואיל. עי׳ תוס׳ מנחות ודף עט ע"ח׳: בסוף המסי: יהן הואיר. עיי תוס׳ מנחות (לף עט ע״ל): יכן עבודה בצפון דמקבלה:

יגן אע"ג דמקבלה ואילך דהיינו: ידן ביום אלא זו

וא"צ לומר זו: עון ההיינו נמי פיגול: עון כלל. גליון בדף ד' ע"ב רש"י מפרש משנה זו בגוונא אחרת.

שקבלו פסולים שפי׳ בעלי

שקבלו פטולים שפי בעלי מומין עכ"ה): יון לכהנים אע"ג דשוב אות ו' נמחק:

אע"ג דשוב אות ו' נמחק: ית] מהם אין רשאין לאוכלן

(אא״ה כוונתו על

קדשי קרשים. כגון חטאת ואשם ושלמי לבור שיש בהן מעילה עד שיהא בהן שעת היתר לכהנים דהיינו לאחר זריקה דעד שעת זריקה מיקרו קדשי ה' יש ובאימורים אף לאחר זריקה אבל בקדשים קלים אין בהן מעילה עד לאחר זריקה שאו הוברר חלק גבוה ואו יש מעילה

(זבחים דף מו.) מועלין בהן בגמרא מפרש מאי לדו רבותא וא"ת האי ששחטו בדרום היכי דמי אי דקבל בצפון הא למה לי תנינא בסמוך בסיפא ואי דקבל בדרום אם כן ברישא הוי ליה למיתני ששחטו בדרום וקבל בלפון יהו וכן שחטו בלפון וקבל בדרום דלא הוי רבותא כל כך כמו ששחטו בדרום וקבל בדרום דסדר משנחינו כך הוא ששונה אותו שיש בו חידוש יותר בסיפא כדעביד בגמ׳ לריכותא ולפי זה ששונה חידוש זה ברישה ה"כ תני זו וחין לריך לומר זו והדר תני לא זו אף זו ואין זו שיטת תנאים 0 כח דכולל ברישא שינוי מקום דדרום והדר מפרש כילד קתני כלומר כילד הוי שינוי מקום דדרום שאמרו כגון ששחטן בדרום וקבל דיו בלפון כו' אבל שחטן בדרום וקבל בדרום בהא לא מיירי מחני' ונראה לפום ריהטא דבכי ה"ג לית בהו מעילה יח מדלא מפרש להו במתניתין ויש טעם בדבר משום דשינה בהו כ"כ יש מיהו נראה למהר"ר פרץ שי' דאין זו סברא דהא בגמ' מפרש טעמא דמחניחין דמועלין בהן אע"ג דשינה ועשה בפסול משום לו דהוא ראוי לקדשים קלים וא"כ מה לי חד פסול מה לי חרי פסולי לכן נ"ל דהוא הדין בשחט וקבל בדרום דמועלין והא דלא תני במתניתין אע"ג לאן דהוא רבותא טפי כך דרך משנה ולפי ששונה כל אחד בפני עלמו לא חש לשנותם ביחד כדאשכחן בפ׳ הבא על יבמחו (יבמות דף נג:) דקחני הבא על יבמתו בין בשוגג בין במזיד כו׳ ובגמרא תני אפילו שניהם לם ובמשנה שייריה אע"ג דהוי רבותא טפי משום דמסתמא כיון לגז דשמעת חדא לריעותא ה״ה נתרתי: שחשן בדרום וקבל דמן בצפון שחמן בצפון וקבל דמן בדרום. בגמ' מפרש ם [הא] דתנן קבל בדרום לרבותא דאע"ג דשינה בקבלה דעיקר עבודה היא מ"מ מועלין ששחט ביום וזרק בלילה שחט בלילה וזרק ביום כך הגירסא ברוב הספרים ונראה לר"י שהוא שיבוש להן דאית

איבעיא כמו גבי דרום אלא גרסינן איפכא שחט בלילה וזרק ביום שחט ביום וזרק בלילה דוריקה עיקר עבודה והויא חידוש יותר כששינה בוריקה דאיכא מעילה לה ולהכי שביק קבלה גבי לילה ונקט וריקה משום דאי אפשר ללמצם לוו שתהא שחיטה ממש בסוף הלילה והקבלה מיד ביום דקבלה ושחיטה תכופות זו לזו: מו בל שהיה לה שעת היתר לבהנים. פי שנעשית בוריקה אין מועלין דלא קרינא נהו קדשי ה׳: פשימא משום דשחמן בדרום אפקינון מידי מעידה. וא"ת לישני דהא קמ"ל דוריקה לא מהניא בהו לאפוקי מידי מעילה י"ל דהא פשיטא הוא כיון שהוריקה בפסול דלא מהניא ולא מידי לחן ועוד י"ל דלפי מה שפירש מורי ניחא שפיר ולקמיה אפרש בעזרת השם: קדשים שמתו יצאו מידי מעילה כו'. דכיון שהולכין לאיכוד לא איקרו קדשי ה': חוץ דומנו וחוץ דמקומו דמאי חזו. כלומר הוה ליה למימר דהוי כמאן דחנקינהו דלא חזו למידי

וקשה דמאי פריך 3 השתא לשו [כל הני דתני במתניתין] כיון דאיכא מ"ד אם עלו לא ירדו לא אמרינן כמאן דחנקינון כל שכן מו דניחא טפי

חוך

אפ״ה אין מועלין וכל שלא : יה כר׳ ואיזו הוא מי שהיה לה שעת היתר שלנה: יען הכושר קודם שלנה הס״ר: כן נמי דהוה מצי למתני ברישא תיבת דתני נמחק היה כר ואיתו הוא מי שהיה לה שעת היתר שינה: יעם הכושר קודם שינה המיד: 0 נמי דהוה מצי למתני ברישא חיכת דתו נמחק: 20 ברום הוא דהיא עיקר עבודה: מה"ד ה"ג משום כר 'הוא אבל שחט בלילה וזרק ביום דלילה לא מין רשים קלים הס"ד ומה"ד ס"ד. לס מאי קמ"ל וא"ח: לסן בצפון ואח"כ שחטן בדרום וקבל דמן בדרום דהוי ליה לא זו אף זו דסדר המשנה כך הוא אבל השתא ששונה וקבל דמן בדרום והדר וקבל בצפון א"כ הוי זו ואין צ"ל זו ולא הוי שיטת המשנה. תוס' מהר"פ: לסן תנאים וי"ל דכולל: לסן וקבל דמן בצפון נצפון וקבל דמן בדרום אבל חיבת כרי נמחק: לסו מעילה והוי כמו דתנקינהו מדלא: לטן כל כך שחטה וקבלה ים וקבל המן בצפון בצפון וקבל דמן בדרום אבל חיבת כרי נמחק: פתן מעילה והוי כמו דחנקינהו מדרא: פען כל כך שחסה וקבדה ומיהו נראה: 0 משום דהוי ראו: 60 אע"ג דהוי רבותא טפי כך דרך המשנה: 00 שניהם שוגנין ובמשנה שייריה גליון כתוב בגליון הרא"ש כתב הר"פ הטפ שלא הביא במתימין שחט בדרום וקבל דמן בדרום ואמר חירוץ קושית התוסי מהא דלא תני ואין צריך לומר דהא דלא תני דרך המשנה בכך דלקימ נראה דלפי זה הכלל דקאמר רי יהושע במתניתין דכל שיש לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בו וכל שאין לו היתר מועלין בו לפי זה ניתא הכל וה"ק לא זו ששחט בדרום וקבל דמן בדרום דפשיטא דמועלין בו דיש בהן פסול גדול ואין בהן שעת היתר לכהנים אלא אפילו קבל בצפון דיש בהן קצת היתר יותר אפ"ה לא נפקי מגו מעילה ולא זו רה: אבל שחטן ביום זורק בלילה וה״ה שחט בלילה וזרק ביום. דמקצת עבודה בליליא אימא כמאן דחנקינון דמי קמ״ל איצטריך למיתני הא איצטריך למיתני הא איצטריך למיתני הא איצטריך למיתני הא איצטריך למיתני או איצטריך למיתני הא איצטריך למיתני או איצטריך למיתני או איצטריך למיתני או ואין צ״ל זו קתני: ואיצטר בספי האי ואי תנא שחט בלילה ולא פשטר ביו מותני מהדיפ: עם כיון דמא שחיטה פיגול ולא חזי לא אמורין לגבוה ולא בשר מביי מהומי ביו לומגן וחוץ למקומן. למאי חזו האמר הזר פיגול ולא חזי לא אמורין לגבוה ולא בשר שפיטר ביון בהא שחיטה פיגול חשיבה פל כך שצריכה מרצין דלעולם לא נקבע לחייבו כל תעריך מיינו מרצין בדאת כשר לא הורצה עד שיקרבו כל מתירין מינו מרצין בדאת כשר לא הורצה עד שיקרבו כל מתירין שמוסן האומה פיגול היותניץ מידי מעילה עלך ביון למתירן מינו מרצין בדאת כשר לא הורצה עד שיקרבו כל מתירין לשום מחשבת פיגול. הילכך כיון דהא שחיטה צריכה מרצין אכתי לא יצאה לית עד שיקרבו כל מתירין לשום מחשבת פיגול. הילכך כיון דהא שחיטה צריכה מרצין אכתי לא יצאה לית לשום מחשבת פיגול היותניץ מידין לשום מחשבת פיגול היותניץ מותני לא יצאה בירכה מרצין אכתי לא יצאה לית לשום מחשבת פיגול היותניץ מותני בירין לשום מחשבת פיגול היותניץ מותני לו להפן מותניץ לשום מחשבת פיגול היותניץ מותני מותניץ לא הול בירין לשום מחשבת פיגול היותניץ מותנין למותני מותניץ לא מותניץ לא מותנין לא מותניץ לא מותנין לא מותנין לא לא פילו שומני לא מותנין לא מותנין לא מותניץ לא מותנין לא מותנין לא מותנין לא מותנין לא מותנין לא מתנין לא מותנין לא מותנין לא מותנין לא מתנין לא מותנין לא מותנים לא מותנין האלים לבלים לא מתנין לא מותנין האלים לא מותנים להותנים לא שותנים בל מתנים לא מותנים בל מתנים לא מותנים בל מתנים לא מתנים לא מותנים בל מתנים לא מותנים בל מתנים לא מותנים בל מתנים בל מתנים בלילה מותנים בלילה שלא מילו מותנים בלילה מותנים בלילה מותנים בלילה מותנים בלילה מותנים בלילה שלא מילו לא מותנים בלילה מותנים בל שחטז בדרום דלית בהו היתר לכהנים אלא אפילו שחט בצפוז וקבל דמז בדרום דעיקר פסול צפוז גבי שחיטה כתיב כדכתיב ושחט

קדשי קושים ששחטן בדרום. אע"ג דדינן לישחט בלפון לא ילאו קושים שמומן כודום. מפיני דייקן פשמם כנפון כמי יכחד מקדושתן לגבי מעילה י שהנהנה מהן שוה פרוטה מעל. כילד שחטן וכוי דלא חימא שחטן בדרום וקיבל דמן בנפון דהא הוי עיקר עבודה ים דמקבלה ואילך מלות כהונה ומקבלה ואילך הוי בלפון אלא אפילו שחטן

> (כ) יגו דקבלה דהיינו עיקר עבודה היא בדרום שלא כדינן אפילו הכי מועלין בהן: וכן אם שחט ביום וזרה דמו בלילה. אע"ג דלילה לאו זמן הקרבה היא מועלין בהן: וכן אם שחע בלילה וורק ביום. והאי כל דכן הוא דמועלין בהן דהא זריקה דהיא עיקר עבודה הוות ביום יה חו ואין לריך לומר זו קתני: או ששחטן. בלפון ביום וחישב עליהן לאוכלן חוץ לומנן דהיינו שח פיגול ויש בו כרת: או חוץ למקומו. דהיינו פיגול ואיו בו כרת אפ"ה מועלין בהן. ותרוייהו פיגול דחוץ לזמנו ופיגול דחוץ למקומו מחד קרא נפקי (זכחים דף כח.) מואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו וגו" דאיתקש חוץ למקומו לחוץ לזמנו וקרי ליה פיגול אבל לא הוי פיגול גמור דליחייב עליה כרת: כלל טון אמר רבי יהושע כל שהיתה לה שעת היתר לכהנים. יון ה) ושוב נפסלה מהם יחן: ש שלנה. הבשר לאחר זריקה או שנטמאת או שינאת חוץ לקלעים לאחר זריקה דאף על גב דהשתא אינה ראויה לכהנים הואיל והיתה לה שעת הכושר קודם יש שנפסלה: אין מועלין בה. דלא קרינא בה מקדשי ה' (ויקרא ה) הואיל וכבר היתה ראויה לכהנים: ושקבלו פסולין וזרקו את דמה. י בטמאין מיירי ובקרבנות יחיד דלא הותרה בהן טומחה: וחיוו היה שהיתה לה שעת היתר לכהנים שלנה ושנטמחת. דהואיל ושחיטה וזריקה הוו כראוי דהיתה ראויה לכהנים אע"ג דשוב נפסלה בלינה או ביולא דהשתא לית בה היתר לכהנים אין מועלין בה: ואי זו היא שלא הימה לה כו' שנשחטה חוץ לומנה וכו'. וה"ה לכל הני דתנא ברישא שחטה בדרום או בלילה שלא היה להן שעת היתר לכהנים. והיינו טעמא דנקיט הני תרין דחוץ לזמנו וחוץ למקומו טפי מכל הני דתנא ברישא דמועלין בהן דהני תרי איתקוש אהדדי ומחד קרא נפקי במס' זבחים (דף כח.) מואם האכל יאכל וגו': ושקבלו פסולין יי. בעלי מומין וה"ה נמי (ג) כז דתני ברישא להח: בבו' כחו ס"ד המינה הוחיל והמר עולה. לקמן בפרק ולד חטחת (דף יב.)

קדשים שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנן אית בהו מעילה כדאיתא לקמן [20]: **כמאן דחנקינון דמו**. וליהוו כקדשים שמתו דילאו מידי מעילה דלא חזו לא לגבוה ולא להדיוט דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים ל המ"ל דלא: קדשים שמחו וכו׳ אבל ראוי הוא לקדשים קלים. כדתנן באיזהו מקומן (זבחים דף נה.) קדשים קלים שחיטתן בכ"מ בעזרה: למה לי למיתני כל הני. דתני במתניתין דמועלין בהן ליתני חדא מינייהו ואע"ג דלא נעשית כמלותו מועלין בו וממילא ידענא דה"ה לכל הני: דקבלה בדרום כם היא. דהיא עיקר עבודה: משום דיממא זמן הקרבה הוא: ה"ג אבל שחע בלילה וזרק ביום (ד) ובלילה לאו זמן הקרבה הוא והאי דשחע בלילה אימא וכו': ואי פנא שחטה בלילה וכו' אבל שחט ביום וזרק בלילה. וה"ה אם שחט בלילה וזרק בלילה ^{מ)} דזריקה דעיקר עבודה היא הויא בלילה: אימא כמאן דחנקינון דמי קא משמע לן. דמועלין דלילה לאו מחוסר זמן הוא. והאי בעל הש"ס דייק ממתניתין ולא ס"ל דזו ואל"ל זו קתני (ה): חוץ לומנו וחוץ למקומו למאי חוו. כלומר כל הני חוץ דתני במתניתין בדין הוא דמועלין בהן דהאי דשחטן בדרום ראוי לקדשים קלים כדאמרינן לעיל ושחט בלילה (0 נמי או זרק בלילה דין הוא דמועלין בהן דלילה לאו מחוסר זמן הוא אלא שחט על מנת להקטיר

בלפון וקיבל דמן בדרום אף על גב

 ל) זבחים קב. [לקמן טו.],
 ב) [מנחות קב.], ג) [לקמן יב.
 טו.], ד) ואי תנא הני ל"ק,
 ל"ק, ו) ומי שנהנה כוי.
 ל"ק, ו) [ויקלא ז], ח) ושוב נפסלה מהם דאש"ג דהשחם אינה חלויה לנסנים כי החאיל וכבר היחה ראויה לכסנים כי החאיל הסשיד ואחש"ב ד"ה ואיזו היא שהיחה לה שעת היחר לכהנים שנטתאה או שילא הודיקה הו שנטתאה או שילא הודיקה דהואיל וקלעים לאחר זיריקה דהואיל והיחה ביר. צ"ק, עי וצד סוף הישוטה ביר. צ"ק, עי וצד סוף משוטה כל הד"ה אינם לפי משוטה כל הד"ה אינם לפי מדעות ביר עד רש"ק, כו ועד סוף נפסלה מהם דאע"ג דהשתא מדכן, י) ע" רש"ק, ל) חיקו מדכן, י) ע" רש"ק, ל) חיקו את דמה בעלי מומין וה"ה נמי טמאין ומיירי בקרבטת יחיד דלא הותרה בהן טומאה המ"ד. ז"ק, () [ממורה ל:], מסיד. "מין (((מודה ב:), מ) נ"א כיון דתני וריקה בצילה דוריקה מועלין וכר. צ"ק, נ"א דכלל רש"ק. צ"ק, ט"א וו תחילה דבור המתחיל הוא. צ"ק, פ שנעשה המרחיל הוא. צ"ק, פ שנעשה אוריקה בהכשר אין כר. צ"ק, שורם ולילה כיון כר.

הגהות הב"ח

(A) במשנה מועלין נהן כיצד שחטן: (ג) רש"י ד"ה קדשי וכו' אע"ג דמקבלה ואילך היינו עיקר עבודה והוי, נדרום שלא: (ג) ד"ה והוי נדלוס שלמ: (נ) ד"ה ושקבלו וכו' וה"ה נמי הגך דמני ברישל הס"ד ומיבת להל נמתק: (ד) ד"ה משום וכו' דבלילה ללו ומן הקרבה היא והלו שחט: (פ) ד"ה לותל וכי ולה"ל וו (0) ד"ה סימח וכרי וחכ"ק זו קתני. נ"ב לכך היה גורס במתניתין רק בכא א' שחט ביום וזרק בלילה וק"ל: (1) ד"ה חוץ וכרי ושחט בלילה או זרק בלילה גמי דיו כום:

מוסף רש"י

ששחטן בדרום מועלין בהן. ולא אמרינן כמאן דחנקינון דמי והוי להו בחן: יכנו לונניים כננון דחנקינון דמי והוי להו כקדשים שמתו דיצאו מידי מעילה (זבחים קכ.). אין מועלין בה. דלא קדשי ה' הם ואע"ג דהשתא אין לה לה הערב ההפתח חין לה שעת היתר (מנחות קב.). קדשים שמתו יצאו מידי קו שים שכוונו יצאו כיידי מעילה. משום דכתיב קדשי ה' וכיון דמתו לא חזו לקדשי מן טו.) דלא קדשי ה׳ נינהו דלא חזו לגבוה, וקדושת יחים וחי לים בהו באיו את הקדשים להאכילם לכלבים (לקמו יב.).

רבינו גרשום

קרשי קרשים ששחטן אע"ג בדרום. שדינן לישחט בצפון לא יצאו מקדושתן ומועלין בהן מי שנהנה מהן בשוה פרוטה ולא תימא כי שחטן בדרום וקבל דמו בצפון דהא עיקר עבודה בצפון הוי דמקבלה . ואילר מצות כהונה ומקבלה ואילן מצוות הותוחומקביה ואילך הוה צפון אלא אפילו שחטן בצפון וקיבל דמן בדרום אע"ג דעיקר עבודה הויא בדרום שלא כדינן

הויא בדרום שלא כדינן
אפילו בהן: (ובין) (וכן) אם שחטן ביום בצפון וזרק דמן בלילה. אף על גב דלילה לאו זמן הקרבה מועלין בהן:
אפילו הכי מועלין בהן: (ובין) (וכן) אם שחטן ביום בצפון וזרק דמן בלילה. אף על גב דלילה וזרק ביום. והאי כל דכן הוא דמועלין דהא זרק ביום דהיינו עיקר עבודה. אלא זו ואין צ"ל זו קחני: או
ששחטן בצפון וחישב עליהן לאוכלן הוץ לזמנן. דהיינו פיגול דיש בו כרת: או חוץ למקומן. דהיינו נמי פיגול אלא פסול
הוא זאין בו כרת אפילו הכי מועלין בהו ותרוייהו פיגול דחוץ לזמנו ופיגול דחוץ למקומן מחד קרא נפקי מואם האכל יאכל
מכשר ובח שלמיו ביום השלישי לא ירצה וגרי: כלל אמר רי יהושע כל שהיה לו שעת היתר לכתנים. אע"ב דשוב נפסלה שאין
רשאין לאוכלו אין מועלין בו: וכל שלא היה כו: ואיזו היא שהיה לה שעת היתר שלנה. לאחר זריקה או שנטמאת או שיצאת
חוץ לעזרה לאחר זריקה אע"ג דאינה ראויה לכתנים כיון דהוה ליה שעה היתר קודם שלנה אין מועלין בה דלאו קדשי
היך קרנא בהור זהא איחזו לכתנים: ואיוו היא שלא היה שעת היתר. שנשחט כרי ושקבלו פסולין וזרקו את דמן בטמאין מיירי
ובקרבות יחיד דלא הוא מייר ביו נומאה: כדוץ אה אורל ורמע רעלא אמר ירי יותון קרשים שמחו יצאו מידי מעילה לקום בפרק
ולד חטאת: כמאן דתנקינון דמי וליהוי כקדשים שמתו שיצאו מידי מעילה דלא חזו לא לגבוה ולא להדיוט דאין פודין קדשים
בעזרה: אבל שחטן ביום וזרק כלילה וה"ה שחט בלילה וזרק ביום. דמקצת עבודה בליליא אימא כמאן דתנקינון דמי מולה שרוב לילה ווה"ה שחט בלילה וזרק ביום. דמקצת עבודה בלילה ולא איצטריך למיתנא אלא שחט ביום וזרק בלילה ולא איצטריך למיתנה הא בעזרה: אבל שחטן ביום זודק בלילה וה״ה שחט בלילה דודק ביום. דמקצת עבודה בליליה אימא כמאן דתקינון דמי קמ״ל -דמועלין דלילה לא מיסוח זמן הוא ובדין הוא דלא איצטריך למיתנא אלא שחט ביום זודק בלילה ולא איצטריך למיתני אח דורק ביום דהוא פשיטא דעיקר עבודה עביד ביום אלא זו ואין צ״ל זו קתני: ואיכא דמטפי האי ואי תנא שחט בלילה וזרק ביום כר: משום דדיקי מתני: שחטו חדץ לומנן וחוץ למקומן. למאי חזו האמר הוי פיגול ולא חזי לא אמורין לגבוה ולא בשר לכהנים ואמאי מועלין בה: הואיל ומרצין לפיגול כלומר כיון דהא שחיטה פיגול חשיבה כל כך שצריכה מרצין דלעולם לא נקבע פיגול לחייבו כרת עד שיקרבו כל מתירין היינו מרצין כדאמרינן במסכת זבחים ואם האכל יאכל מבשר וגוי לא ירצה כהרצאת כשר דכתיב ונרצה לו לכפר כך הרצאת פינול מה הרצאת כטר לא הורצא עד שיקרבו כל מתירין לשמו כך הרצאת פיגול לא נחשב פיגול לענין כרת עד שיקרבו כל מתירין לשום מחשבת פיגול. הילכך כיון דהא שחיטה צריכה מרצין אכתי לא יצאה

שיבטיא להו אי טלו מהו שירדו רבה אמר אם 🕫

עלו אירדו רב יוםף אמר אם עלו לא ירדו אליבא

דר' יהודה 6 לא תיבעי לך דכ"ע ל"פ דאם עלו ירדו כי פליגי אליבא דר"ש רב יוסף כר"ש רבה

אמר לך עד כאן לא קאמר ר"ש אלא ⁹ בניתנין לממה שנתנן למעלה או ⁹ בניתנין למעלה שנתנן למטה ולעולם דשחטן וקבל דמן בצפון

רמי תנן קדשי קדשים ששחטן בדרום מועלין בהן בשלמא לרב יוסף ניחא אלא לרבה קשיא

מאי 5 מועלין בהן מדרבגן 1 מאי איכא בין דאורייתא לרבגן דאורייתא ימשלמין חומש 1

דרבנן לא ומי איכא מעילה מדרבנן אין דאמר:

עולא א"ר יוחגן קדשים שמתו ייצאו מידי מעילה

דבר תורה אלמא מדאורייתא לא אית יו להון

בְדרבנן איָת בהון ה"נ מדרבנן ₪ לימא תנינא

ברובן את בחון הדב מורבנן ש לימא תגינא להא דעולא אמר רבי יוחנן אף על גב דתנינא איצמריך דעולא סלקא דעתך אמינא הכא לא בדילין מנהון אבל קדשים שמתו הואיל ובדילין מנהון אימא אפילו מעילה מדרבנן לא

קמ"ל יו מתו נמי תנינאס יו הנהנה מן החמאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום וכשהיא

מתה כיון דנהנה כל שהוא מעל סלקא דעתך

אמינא

וכו'. כלומר דלא אמר דלא ירדו אלא באותו שינוי מקום דמתן דמים הואיל

ושחיטה וקבלה הוי בלפון: אבל הכא וכו'. ואם עלו ירדו: בשלמא לרב יוסף. דאמר אם עלו לא ירדו הואיל ולא ירדו מקדושתן מש"ה מועלין בהן: אלא לרבה. דאמר דאם עלו ירדו דינאו מקדושתן קשיא דאמאי מועלין בהן:

מאי מועלין מדרבנן. אבל מדאורייתא לית בהו קדושה ואם עלו ירדו: מעילה דרבנן משלם קרן ולא חומש משום דחומש שוז מפני איל אשם מייתי

ליה ובדרבנן ליכא קרבן דהוי כמביא חולין לעזרה הילכך לא מייחי נמי חומש

אבל במעילה דאורייתא מייתי קרן וחומש ואשם מעילה: דבר סורה. מדקאמר דבר חורה אלמא מדאורייתא לית בהו מעילה אלא מדרבנן ה״נ לרבה מאי

מועלין מדרבנן: לימה לרבה סנינה להה דעולה ה"ר יוחנן. דממתניתין נמי

שמעינן לה מי לא אמרינן דקדשי קדשים ששחטן בדרום כמאן דחנקינון דמו

שנוש כן כיז נד נו מנוני כן קוש כן שם בשמפן בידיום בנוון דמונין פוך זמר והוו כקדשים שמתו וקחני מועלין בהן ואמרינן מאי מועלין מדרבנן דמדאורייתא לית בהו מעילה דקאמרינן אם עלו ירדו דכקדשים שמתו דמו אם כן היינו

דעולא ומאי קמ"ל הא דעולא: ומשני אע"ג דסנינן. ליה במתניתין: אלטריך

הא דעולא דסד"א הכא. במתניתין דקדשי קדשים ששחטן בדרום לא בדילי

אינשי מינייהו משום דאע"ג ששינה בהן מ"מ בכשרות נשחטו ולא בדילי מינייהו אינשי להכי⁶ מועלין בהן אי לרב יוסף מדאורייתא אי לרבה מדרבנן: אבל קדשים שמחו. דנבלות נינהו ומאיסי ובדילי מינייהו אינשי אימא אפילו

מדרבנן לית בהו מעילה דהא בדילי מינייהו: קמ"ל. יצאו מידי מעילה דבר

תורה אבל מדרבנן אית בהו מעילה בקדשים שמתו: ואכתי מאי קמ"ל דעולא

אי משום דמסו שו נמי סנינא. דאין מועלין בהן דתנן לקמן בפ׳ הנהנה ש״פ

מן ההקדש (דף ים.): הנהנה מן החטאם. בעלת מום: כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. עד שיחסר ממנו דכיון דקדושת דמים היא לא מעל עד שיחסר מדמיה

כגון שתלש מן הלמר או שחרש בה והכחישה דכיון דבעלת מום היא קיימא

לדמיה וקי"ל כל העומד לדמים אין מועלין בו עד שיחסר מדמיו אבל כל

שאינו עומד לדמים כגון כוס של זהב של הקדש כיון ^מ(שנהנה ממנו) שנהנה בו אע"פ שלא חיסרו מעל וכשהיא ממה דלאו לדמי קיימא דאין פודין אמ

הקדשים להאכילן לכלבים כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל אף על פי שלא

חיסרו והאי מעל מדרבנן הוא דלאחר שמחה ד"ה אין בה מעילה

הכא כיון דשחטן בדרום יו כמאן דחנקינון

ל) [זבחים כח: קכ.], ב) גירסת רש"י אינו כגירסא שלפנינו

נש"י ליכו כגינטה שנפנינו ועיין במנחות דף נב. בתוס' סוף ד"ה גורו ועי' בבה"ו,

ג) לקמן יח. טו., ד) [שייך לע"א], ד) נ"א לא חשיבא,

נע"ח], ד) נ"ח נח חשיבה,

(1) [ויקרא יט], 1) שמרלה
לעבודת זריקה. ל"ק,

(1) [נדל"ל שחיטה רש"ש],

(2) [ויקרא ו], י) הרי אלו ג'
מעוטים פרט לשנשחטה בלילה

ושנשפר דמה ושינא דמה חוד

לקלעים שאם עלו כו'. נ"ק, ל) [שם], ל) בס"א נוסף: אינטריך למיתנא, מ) שנהנה ממנו כל שהוא אש"ש כו'. נ"ק,

נ) ותמורה ל:ן, כ) חוץ לומנו

חון למקומו. ז"ק, ע) חו"כ. ז"ק, פ) שבא לאשמועיק ז"ק, ב) אבא לאשמועיק דוריקה. ז"ק, צ) ז"ל כדפירשמי לעיל וע"כהא מוכח

לופיו שנה יכוי ליק, ק) ז"ל ממילתיה כרי. ליק, ק) ז"ל הימר. ליק, ר) ליק מ"ז, הימר. ליק, ר) ליק מ"ז, ש) שבק נשחטה בלילה. ליק, ק) ל"ל בעולת העוף שדינה למעלה ועשאה כרי. ליק, למעלה ועשאה כרי. ל"ק,

א) ל"ק מקיים גירסת ב' תיבות

אלו. צ"ק, ב' צ"ל דעוף לגבי אלו. צ"ק, ב' צ"ל דעוף לגבי מובח לשינוי דבחתה מלפון כו'. צ"ק, ג' צ"ק, ד' [וע"ע תמורה לב: ד"ה ואי

ותוס׳ מנחות נב. ד"ה גזרון,

הגהות הב״ח

שיקרנו כל מתיריו כמצותו

ג א מיי' פ"ג מהלכות פסה"מ הל' ז ע"ש פסהית הכי ד עיים בכ"מ: ד ב מיי פ"א מהלכות מעילה הלכה ג:

ה ג מיי׳ שם הלכה ו ד מיי׳ שם פ״ג הל׳ א:

שימה מקובצת

מיבות לא תיבעי לךנמחק: 3 בניתנין עי׳ תר׳זבחים (לף פל ע"צ): גו (אובניתנין למעלה): זו בדרום ר"ש מודה כמאן: . קן מועלין בהן מדרבנן גליון ט מועלין בהן מורבן גליון ומתניתין לצדרין קתני דאחרץ לזמנו וחרץ למקומו מועלין מן התורה דעלה קאמר ר' יהושע כלליה. . מהר"פ: ח מאי נ"א מי איכא: זו חומש ואשם דרבנז איכא: זן ווומש ואשם ודבנן לא משלם ומי איכא כו' אין לאו מי אמר עולא אר״י: זן אית בהון מדרבנן אית בהון: ען ה"נ מדרבנן וא"ת ורילמא קמ״ל דאין מועלין בהן מן התורה וי״ל דא״כ יצאו מידי מעילה מבעי ליה בהן מן התורה וי״ל דא״כ יצאו מידי מעילה מבעי ליה דבר תורה למה לי ש״מ דאתא למידק הא מדרבנן מועלין בהן ועלה קא פריך י . מתו נמי תנינא מועליז מתו נמי תנינא מועלין מדרבנן. ע"כ מתוס' מהר"פ זצ"ל גליון לימא תנינא להא דאמר עולא כו' פי' ומאי קמ"ל וא"ת ודילמא קמ"ל . ראין מועלין מן התורה וי״ל א"כ לימא יצאו מידי מעילה דבר תורה למה לי אלא ש"מ דבעי למימר דמדרבנן אית בהו ולכך פריך תנינא ועי״ל דאל״כ הוי ליה למימר לר׳ וחנז על המשנה דיצאו מידי מעילה וכ"ש קדשים שמתו שאין בהן מעילה מן התורה אלא ודאי ש"מ שהחידוש הוא לומר שיש בהז מדרבנז ולכך תני גבי קדשים שמתו דיש בהן מעילה מדרבנן וכ״ש כששחטן בדרום אבל אי הוי תני גבי שחטן בדרום דיש בהן מעילה לא הוי בקדשים שמתו. שמעינן שמעינן בקדשים שמתר. תוס׳: ין מתו נמי תנינא דמועלין מדרבנן כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. ואע״ג דאמרינן לקמן גבי כוס של זהב כיון דנהנה כל . שהוא מעל שאני הכא שהוא מעל שאני הכא דמיירי בבהמת בעלת מום דהוי דבר שיש בו פגם וניתנה לפדות ולכך לא מעל עד שיפגום וכן מוקי לקמן עד שיפגום וכן מוקי מקמן בפרק הנהנה: ילו) אימורין לגבוה ולא: יגן כל מתיריו שיזרוק הדם: יגן נקבע בפיגול לחייבו: ידן שמרצה האי שחיטת פיגול לצורך האי שוויסות פיגול לצורן
זריקה למיקבעיה כרי דהא
שחיטה חשובה כל כך
דצריכה שמרצה לצורך
פיגול אכתי: עון דחומש
בהדי איל תיבת מפני נמחק: טון דמתו מתו נמי: יון נ"ל שון ימות במיז. מן ני למקומו: יתן לקבוע בפיגול ולחייב: יען כרחך כך הוא: לן דרבותא דחר במיז. למקומו לומר שהזריקה לא מפקי מידי מעילה ע"כ . כדפרישית: לאו שום ראיות בוריקה: ככן לפיגולו ואחוץ בזריקה: ככן לפיגולו ואחוץ לזמנו קאי לומר דאינו נקבע בפיגול ליענש כרת עד שיקרבו מתיריו שהם די העבודות שחיטה קבלה . הולכה זרימה דכחיר ריה לא

מפקע מידי מעילה דסד"א דאע"ג דפסולה מ"מ מרצה לקבוע יחו פיגול ולחייב כרת ש) (ואע"ג) דבעינן בפיגול כהרלאת כשר וא"כ תועיל נמי להוליאה מידי מעילה קמ"ל ונראה דוחק לפרש שלא היה יודע המקשה האמת © שבא לומר דוריקה מפקע מידי מעילה 3 והא פי לעיל דעל ישו כרחיה הוא ממילתיה דר׳ יהושע לכן נראה למורי הכי דגרם שפיר למאי חזו כלומר ודאי ידענא דרבוחא כן משום זריקה ע"כ כדפרישית מיהו מה חידוש יש כיון שאין שום כאו קי ראויות בזריקה מהיכי תיתי דמפקע מידי מעילה ומשני הואיל ומרצה לפיגולו כש ולהכי סלקא דעתך דוריקה מפקע מידי מעילה קמ"ל דלא: עלו מהו שירדו. ע"כ קאי לם אדרום דאחוך לזמנו וחוץ למקומו לא קאי דהא משמע פרק המובח מקדש (זבחים דף פד.) דלכ"ע לא ירדו וגם לא האי אלילה כדו דפלוגתא היא בהדיא בין רבי יהודה ור׳ שמעון: אליבא דר׳ כולי עלמא לא פליגי דאם עלו ירדו. דהשתח גבי נשחט בלילה דלח יהן שחט בדרום קאמר ירדו כל שכן היכא דשחט בדרום דשינה מקומו לו דירדו כי פליגי אליבא דר"ש דאמר גבי נשחט בלילה לא תרד רב יוסף כר"ש כוזר) (דאסר) דמדמה שינוי מקום לשינוי זמנו: ורבה אמר

חוץ לזמנו וחוץ למקומו דלא נימא כמאן דחנקינהו דהא לכולי עלמא אם עלו

לא ירדו כדפרישית לקמן לכן נ"ל יוז דגרסינן ^{ס)} חוץ למקומו למה לי כלומר פשיטא דלא הוי כמאן דחנקינהו מטעמא דעלו לא ירדו כדפרישית

דעדיף מכולהו ומשני הואיל ומרצה לפיגולו כלומר הא קמ"ל דוריקה לא

לך עד כאן לא קאמר ר"ש אלא בניתנין יח למעלה שנתנן לממה כו'. תימה אמאי ש שבק כעו בלילה ונשפך דמה וינאה דמה דפליגי בהו רבי יהודה ור"ש ונקט ניתנין למעלה שנחנן למטה דאף רבי יהודה מודה דלא ירדו ופירש הר"י דמיירי הכא © בעוף שעולחו למעלה ועשאה למטה ט והכא אסינם הלי היל לומירי הכנו הי בעוף שעונמו נמעכה ועשמה נמסים ש ההכנו לא מודה רבי יהודה משום דהוי כפסול לא הילכך ירדו דלא דמי ניתנין למעלה שנחנן למטה דקאמר בזבחים (דף פד.) דלא פליג רבי יהודה דהחם מיירי בבהמה שהיחה לה לש הכשר בשחיטה ובקבלה אבל בעולת העוף שמלקה למטה דלא היה לגו שום הכשר פליג ר' יהודה כמו בנשחט בלילה ונשפך דמה ועל זה מחלק רבה דע"כ לא קאמר ר"ש לא ירדו לחא) (גבי זבחים) אלא משום דלא שינה בהן אלא במובח עלמו ולעולם וביחתן וקבלתן בצפון כלומר כל מצוחה וכל ענייניה אבל בשחט בדרום מודה ר"ש דכמאו דחנקיה דמי והוי כמו שחוטי חוץ כיון שמשנה מקום שחיטה ובשוחט חוץ לכ"ע אם עלו ירדו מיהו קשה למורי רבינו ה"ר פרץ מהא דמותיב רב יוסף לקמן לרבה חדא מגו חדא כו׳ פי׳ לה דחזינן גבי מליקה דכששינה בה אם עלה לא ירד וה"ה גבי שינוי לוז בבהמה ואיתוחב רבה ולפירוש ר"י אמאי איתותב משינוי מקום דמליקה והא איהו מחלק הכא שפיר בין שינוי ב) דעוף לו לגוף המובח דבהמה מלפון לדרום לכן נ"ל כדמשמע בפשוט דמיירי בבהמה ואע"ג דמודה ביה ר' יהודה מכל מקום מייתי לה לדומיא לש לשינוי מקום דהוי כי שינוי דדרום ולסימנא בעלמא נקט וכל זה דוחק לכן נראה למורי רבינו ה"ר פרץ דהולרך רבה להביא הא מילמא דנימנין למעלה שנמנן למטה דאי לא איימי אלא נשחטה בלילה בהא ודאי איכא לפלוגי שפיר דהתם שינוי זמן והכא שינוי מקום ולא דמו כלל אהדדי ועדיין היה קשה לו לרבה מניתנין למעלה שנחנן למטה לייו וכ״ת מה ענין שינוי לשינוי שחיטה דגבי דרום דהא בהא דניתנין למעלה שנחנן למטה אף ר"י מודה משום ש דהוי פסול בזריקה אבל הכא גבי דרום הוי פסול בשחיטה הא לאו מילתא דלר"ש מהני פסול בשחיטה כמו בזריקה לר' יהודה דהא בנשחט בלילה דא"ר יהודה ירדו קאמר ר"ש לא ירדו וא"כ מהשתא יש לני לדמות שחט בדרום לר"ש לניתנין למעלה שנתנן למטה וא"כ מאז חיקשי לרבה לדמות שחט בדרום לר"ש לניתנין למעלה שנתנן למטה וא"כ מאז חיקשי לרבה לכך הולרך לחלק בין ניתנין למעלה מכן לניתנין למטה בין שחט בדרום אבל בין נשחט בלילה לשחט בדרום לא הולרך לחלק דאותו חילוק פשוט הוא וידוע לכל דהתם שינוי זמן והכא שינוי מקום: אלא לרבה קשיא. דאמר כמאן דחנקיה דמי וא"כ הוה ליה כי קדשים שמתו: ובאי איבא בין

למת כמון למקריא תייח של כישים בישים מנותר ובאה א באבן הדרבנן. הוה מצי למימר דמדרבנן לא מייתי אבשבן הדורייתא דרבגן. הוה מצי למימר דמדרבנן לא מייתי אשם מעילה מש ועדיפא מיניה קא משני דאפילו חומש ליכא וכ"ש ב"[דלא מייתי] אשם דהוה חולין בעזרה: ובי איבא מעידה מדרבגן. מימה מאי קא מתמה אין איכא טובא כגון גבי דם דתנן לקמן (דף יא.) ילא לנחל קדרון מועלין בו כו' ורוצה לומר מדרבנן מח וכן גבי אפר חטאת (בריש) [בסוף] התכלת (מתחת דף 20.) וי"ל דשאני התם דלא בדילי מינייהו הילכך יש להן לתקן מעילה אבל הכא גבי קדשים ששחטן בדרום בדילי מינייהו ועל זה מתמה מש איכא מעילה בכה"ג ומשני אין כדאמר עולא ואף בקדשים שמתו דבדילי יש מעילה מדרבנן":

היכה היקרה וכתוב ביה כא יקרים בשמק בייני. רבה דמשמע דפעינן ריצוי גבורות וחוץ למקומו הואיל ואיתקיש לחוץ לזמנו כדאיתא בפ׳ המזבח מקדש ובפ״ק דובחים אמר הואיל ומרצה לפיגולין , **נג)** קאי אשחטן בדרום כר׳: **כד**ן אלילה ס״א ואקבלת דמן בדרום דפלוגתא: כסן דלא שינה מקומו קאמר: כון מקומו קאמר: כון כר״ש נק קאי אשתום בדרום כדי, מין אלייהה "סיא ואקצרת דמין בדרום דפינגרוא: פלס קדרא שינה מקומו קאמר: מו מקומו קאמר: מו מרום בדרום כדי, מין מילידה ס"א ואקצרת דמין בדרום בדי מין מניתין למטה או הניתנין למעלה: פען שבק נשחטה ובילה: מ' מנות והבוא א חיבה המא נמחק: (מ) כמסול דרום הילכך: (מ) לה שעת הכושה בשחיטה: (מ) היה לה שום: (מ) ירדו בבי מלוים אלי: (מ) פנית בדרום בבהמה: (מ) דרומיא נ"א לרמיון דשינוי מקום: (מ) להמים דרוי שינוי מקום כמו דרום ומש"ה ב"ל מו לרמים במום בדלא הוי פסול כי אם בוריקה אבל הכא במ"ד הוי מחיל בשחיטה וא"כ מאי מדמה זה לוה לר"ש ור"ל טעם זה רקאמר לפלוגי בין היכא שבבר כבר עבודה בכשרות ב"ל לא עבד לא מהני לר"ש שהרי בנשתום בליל א עדים מום מולים או שרם: מולים שומן: מון מעולה אלא עדים מון ממולה מישלה מיש מונים למעלה שומן מום מון מום מון: מון מום מולה מלילה שלא עבד שום עבודה בכשרות אמר ר"ש דאם עלו לא ירדו וא"כ מדמה שפיר מניתנין כרי לפסול שחיטה ע"כ: מלו מור קושיא לבדובתיה תיקש" מון מכן למעלה שתנון למטה ובין שחטן: מן מעולה אלא עדים מינה בי לי לפטול שחיטה ע"כ: מלו מור בי מוד בי היכא מיניה ברי לפסול שחיטה ע"כ: מלו מור מוד בי בי היכא הוום ביו היכה בי מום מום בי המום ביו היכול מומום ביו מום ביו ביו היכא מיניה מון מום מום ביו מום ביו ביו היכא מיניה ביו מום ביו מום ביו ביו מום ביו ביו ביו מום בו לפטול שהיטו כ"ל. מנו לו היו הקוש איז ולך דבר שנעשית מצרתו ומועלין בו רכן: מה) מתמה ומי איכא מעילה כר' עולא דאף את ר' נמחק: מה) מדרבנן דמדאורייתא אין לך דבר שנעשית מצרתו ומועלין בו רכן: מה) מתמה ומי איכא מעילה כר' עולא דאף בקדשים שמתו דבדילי מינייהו יש מעילה:

חוץ לזמנו או חוץ למקומו למאי חזיא הא שחיטה דמועלין בה הא פגול הוי ולא חזו לא אימורין יאז [לגבוה] ולא בשר לכהנים ולא הוו קדשים ראויין כלל ואמאי מועלין בהן: די ומשני הואיל ומרצין לפיגולן. כלומר הואיל והאי שחיטת פיגול חשיבא^{ה)} כולי האי דלעולם לא מיקבע בפיגול לחייבו כרת עד שיקרבו כל ^(א) יש מתירין שיזרק הדם

כדאמרינן במס' זבחים (דף כח:) פגול הוא לא ירצה ואמרינן כהרצאת כשר דכתיב ביה ירצה לכפר כך הרצאת פסול דפיגול מה הרצאת כשר לא הורצה עד שיקרבו כל מתיריו לשמו כך הרצאת פסול לא נקבע יגו פסול פיגול לחייבו כרת עד שיקרבו כל מתיריו לשם פיגול והיינו מרלין שמרלה יה (לצורך) הזריקה למקבעיה בפיגול וכיון דהא זריקההי חשובה כל כך דנריכה מרצין לפיגול אכתי לא יצאת מקדושתה ומועלין בה: איבעיא להו. הני דתני במתני׳ דשינה בהן כגון ששחט בדרום או שקבל דמן בדרום כו': אם עלו למובה מהו שירדו. לריך להורידן או לא: אליבא דר׳ יהודה. דאמר המס בפרק המזבח מקדש (זבחים פד.) זאת היא העולהש הרי אלו "מיעוטים פרט לשנשפך דמה ושלנה ושינאה (וניתנין למעלה שנתנן למטה או הניתנין למטה שנתנן למעלה) שאם עלו ירדו כולי עלמא לא פליגי דהני נמי אם עלו ירדו: כי פליגי אליבא דר"ש. דפליג עליה דרבי יהודה ואמר זאת תורת העולה? ריבה תורה אחת לכל העולים שאם עלו לא ירדו: רב יוסף כר"ש. דכי היכי דאמר ר"ש הניתנין למטה שנתנן למעלה וכו' דהיינו שינוי

שיזרק הדם כמצותו כדאמרינן וכו' כן הרלאת פסול דפיגול לא נקבע: מקום מתן דמים שאם עלו לא ירדו ה"ה נמי היכא דשני במקום שחיטה ששחטן בדרום שאם עלו לא ירדו: רבה אמר לך עד כאן לא קאמר ר"ש. התם אם עלו לא ירדו: אלא בניסנין למטה

מוסף רש"י

הנהנה מן החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. כגון שרכנ עלים והכחישה, כדמפרש בפרקין דלקמן (ימ.) דבמטאת בעלת מום מיירי דקיימא לדמי, לפיכך מעל שהפסיד להקדש נפיק חעב שהפסיד נהקדם שפחת מדמיה, וכשהיא מתה כיון דנהגה כל שהוא. אע"פ שלא פגם, מעל. דלאו לדמי קיימא, שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים (לקמן טו).

רבינו גרשום

ן בהן: ו למזבח כל הנך רמתניתין דשינה ששחטן בצפון או קבל דמן בדרום מהו שירדו צריך להורידן אי לא: אליבא דרבי יהודה. דאמר במס׳ ובחים בפ' המזבח מקדש ואת היא העולה הרי אלו ואו והא העולה היא מעוטין פרט כו'. דאפילו בשינוי מתנות אם עלתה תרד: דכ"ע לא פליגי דאם עלו ירדו: כי פליגי אליבא דרבי שמעון. דאמר אם עלו לא ירדו: רב יוסף כר׳ שמעון ורבה אמר לך. ר' שמעון נמי הכא סבירא ליה שמעון נמי הכא סבירא ליה כוותי דע״כ לא קאמר ר׳ שמעון אם עלו לא ירדו אלא אי בניתנין כו': בשלמא לרב יוסף. דאמר אם עלו לא ירדו משום הכי מועלין לא ירדו משום הכי מועלין בהן דלא יצאו מקדושתן: אלא לרבה. דאמר אם עלו ירדו קשיא אמאי מועלין בהן מאי מועלין מדרבנן מעילה דרבנן: משלם קרן מיילה דרבנו

ולא חומש. דהא חומש. בהא חומש. בהא חומש. בהא חומש. בהא חומש. בההי איל דקרבו מייתי ליה ובדרבנן לא מייתי קרבן דהוי כמביא חולין בעורה: דבר תורה. מדקאמר דבר תורה אלמא מדרבנן הכא נמי לרבה מדרבנן מועלין: לימא תנינא דהא דעולא אמר רבי יוחנן. דממתניתין מדאורייתא לית בהון אלא מדרבנן הכא נמי לרבה מדרבנן מועלין: לימא תנינא דהא דעולא אמר רבי יוחנן. דממתניתין שמעינן לה מי לא אמרינן קדשי קרשים ששחטן בדרום כמאן דחנקינן דמו וקתני מועלין בהן ודדייקינן לרבה מאי מועלין שמענון לה מי לא אמרנון קדשי קדשים ששחטן בדרום כמאן דחנקינן דמו וקתני מועדין בדן ודדייקינן דרבה מאי מועדין בקדשים מדרבנן איב היינ דעולא ואמאי איצטריך לעולא: אע"ג דתנינן לה במתנתיון איצטריך. דעולא סד"א הכא במתנתיון בקדשים ששחטון בדרום לא בדילי אינשי מיניהו משוחטן באע"ג דשינה בהן מ"מ שחוטין נינהו ולא בדילי מיניהו להכי איצטריך למיתנא מועלין בהן לרבה מדרבנן. אבל קדשים שמתו דנבילות נינהו ומאיסין ובדילין מינייהו אימא אפילו מעילה מדרבנן ליכא למגור בהא דהא בדילין מינייהו: קמ"ל. דעולא יצאו מידי מעילה דבר תורה. הא מעילה מדרבנן אית פרוטה מן ההקרש: ואמת אמים מותו מותו נמי תנינא דמועלין בהן. דתנן לקמן בפרק הנתנה שוח פרוטה מן ההקרש: ואמתי אמים של מותו מיו תנינא המועלין בהן. דתנן לקמן בפרק הנתנה שוח פרוטה מן ההקרש: הנהנה מז החטאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. ואוקימנא התם בבעלת מום עסקינז דקדושת דמים הוא משום הכי לא מעל עד שיפגום עד שהפחיתה מדמיה כגון תלש מצימרה: וכשהיא מתה. דלאו לפדייה עומדת כגון שנהנה בשוה פרוטה מעל. ומאי

מדאורייתא

אמינא חמאת 10 הואיל ולכפרה קא אתיא

(a) לא^a) בדילין מינה ^a אכל קדשים הואיל ולאו לכפרה קאתי בדילי מנהון ולית בהו מעילה קמ"ל

מוחמאת שמתה מי אית בה מעילה יוהתנן

מאות המתות יומעות ההולכות לים המלח

חלא נהנין ולא מועלין אמרי חמאות המתות

מבחייהן בדילין מנהון לאפוקי היכא דמחיים

מגו חדא וחדא מגן חדא יוכולן יאין משמאים

בגדים אבית הבליעה יומועלין בהן יחוץ מחמאת העוף שעשה לממה כמעשה חמאת העוף לשם חמאת וקתני עילויה סיכל שהיה

פסולו בקדש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה וכל שלא היה פסולו בקדש מטמא בגדים אבית הבליעה וקתני "יכל שהיה פסולו בקדש אם עלו

לא ירדו תיובתא דרבה תיובתא והא דפליגי

בה רבה ורב יוסף פשימא ליה לר' אלעזר דאמר רבי אלעזר ייעולת במת יחיד שהכניםה לפנים

לין מיניה איתיביה רב יוסף לרבה חדא

ז א מיי׳ פ״ג מהלכות ו א מייי פייג מהכנחת מעילה הלכה ד: ח ב מייי אם פייד הלכה ג: מ ג מייי פיין מהלכות פסוה"מ הלכה ע: י ד ה מיי׳ פ״ג מהלכות

י ד ה מיי' פ"ג מהככות מעילה הלכה ז: יא ו מיי' פ"ז מהלכות פסה"מ הלכה ט: יב ז מיי' פ"ג שם הלכה ח: יג ח מיי' פי"ד מהלכות יג ח מיי' פי"ד מהלכות מעה"ק הלכה ז:

מוסף רש"י

ומעות ההולכות לים המלח, דהוו כחטאת שמתו (בט"מו. שמונפני) בענים דאולא למיתה ואם נהנה אדם מהם אינו חייב קרבן דלא קרינא ביה מקדשי ה' הואיל ולאיבוד אזלי (ערכין ה:). ולא מועלין. אין מועלין בהן, דלאיבוד קיימי ולאו קדשי גבוה נינהו (מנחותד:). וכולן. מליקתן אע"פ שנפסלו, מטהרתו מידי נכלה. איז מטהרתן מידי נכנה, אין מטמאים בגדים אבית אבליעה. כדין נכלת עוף טהור, ומועלין בהן. ולף במטלת הוליל ונפקלו ולין בהן שעת היתר לכהנים לל ילאו שעת היתו נפטים כל מוד מידי מעילה שבהן, חרץ מחטאת העוף כרי לשם חטאת. דכשירה היא ויש לה שעת היתר לכלינים ושוב אין שמו את לפאכי ומור מה מעילה אפילו לזר (חבחים מה). כל שהיה פסולו בקדש. שנאה לעזרה נסכטרה ונפסלה (שם מח: וכערים פח. שהכניסה ובעי"ז פד.). שהכניסה לפנים. לחחר ששחטה נחון (שם קכ.).

שימה מקובצת

או חטאת נ"א בעלת מום הואיל ולא חזיא לכפרה לא בדילין מינה אבל קדשים תמימים הואיל וחזיין לכפרה ובדילין מינהון אימא לא קמ"ל (תיבת לא נמחק) חטאת הואיל ולכפרה אתיא ווטאו וואאר ווטאו וואאר לא בדילי מינה והוצרך לגזור בה מעילה אבל שאר קדשים לא צריך לגזור הואיל ובדילי מיניה וקשה כי ברוב ספרים הגירסא חטאת הואיל ולכפרה אתיא ווטאונ ווואיל ולכפודו אוניא בדילי מינה לכך נראה להר״מ מתו תנינא פי׳ דלא כעולא דנקט חטאת משמע דוקא חטאת אבל שאר קדשים לא ומשני סד"א טאת הואיל ולכפרה אתיא והעפרה א בדילין מינה כלומר בשאר קדשים וחי ברילין מינה כלומו הייה בשאר קדשים וחטאת איצטריכא ליה דמהו דתימא כיון שבא לכפרה מבדיל בדילי מינה עד שתעשה ב. כפרתה ולא צריכי לתקן בהו מעילה קמ"ל דאף בחטאת גזרו. תוס' חסר בדפוס: מתיבת אבל עד תיבת קמ"ל נמחק: גו וחטאת שמתה מי אית בה מעילה. אפילו מדרבנן והא תנן אחשות המתות סימן ותמנע ולד חטאת תמורת חטאת מתו בעליה נתכפרו בעליהן . באחר עברה שנתה: ומעות

חדא מנו חדא וחדא מנו חדא קו כו'. שלשה בבות הביא כלתפרש ואזיל וכולן אין מטמאין בגדים כו' משנה היא בזבחים פ' חטאת העוף (דף פו:) וקאי אבבא דלעיל מינה ששונה כל פסולי מליקה והשתא קאמר אע"ג דנעשית מליקתן בפסול מ"מ מהניא מליקה לאפוקינהו מידי טומאת

נבלת העוף טהור ומועלין בהן חוץ מחטאת כו' האי חוץ מחטאת לא קאי אלא אמועלין בהן משום דבעולה שו מועל בה אף כי נעשית כדינה קאמר חוץ מחטאת שעשאה למטה כמעשה חטאת לשם חטאת דהרי היא נעשית כדינה הילכך אין מועלין בה שהרי יש בה שעת היתר לכהנים וקאמר עלה יז כל שפסולו בקדש אינו מטמא כו׳ פירוש כל יאז שיש לו הכשר במקום אחר כגון יכו כל שינוי מליקה דקאמר ברישא אלמא קרי פסולו בקדש לכל יגו דאין מטמא בגדים אבית הבליעה והתם קתני עולת העוף שעשאה למטה פסולה ואין מטמא בגדים אבית הבליעה ובפרק המובח מקדש (זכחים דף פד.) תנן במילתיה דר׳ שמעון כל שפסולו בקדש הקדש מקבל ואם עלו לא ירדו מאלמא דשנוי עולת העוף שעשאה למטה כלומר שמלקה למטה ⁰ קאמר ר' שמעון אם עלו לא ירדו והיינו כמו יח דשינוי דדרום בבהמה דמליקת עוף כשחיטה בבהמה אבל מחטאת שעשאה למעלה לא

קלטוה מייתי דהא אמר בחטאת מלקה בכ"מ במזבח כשרה והא דתניא פר' חטאת העוף (שם דף סו.) חטאת שח שעשאה למעלה פסולה ר"ל דשני בהזאה שח ומשינוי דנחינת דם 🗣 מני למיפרך דהא לא דמי כלל לשינוי דרום דשחיטה אבל פריך שפיר מעולה שעשאה למטה דאמר מה הקטרה בראשו של מובח אף מליקה בראשו של מובח הילכך יוז מלקה למטה פסולה והאי שינוי דמליקה הוי כמו שינוי יח דשחיטה שוח"ש דקרי חדא מגו חדא הא דאם עלו לא ירדו שלא היה יכול להוכיח פירוש דפסולו בקדש אלא מכח דכל שפסולו בקדש דפרק חטאת העוף (שם דף סח:) הרי לך מגו חדא וגם מההיא דכל שפסולו בקדש דפ׳ חטאת העוף אינו יכול להוכיח אלא מההיא דלעיל בסמוך דעולת העוף שעשאה למטה והרי לך מגו חדא אחריתי ויש ספרים גורסים י שונת הפוף שעשמה ננוסה והור כך מגד מדמ מחודתה יוש ספוים גור סים חדא מגו חדא וחדא מגו חרתי וקרי חדא מגו חדא ההיא דכל שפסולו בקדש דפרק חטאת העוף לפי שלריכה לבבא דלעיל מינה וההיא דמובח מקדש קרי חדא מגו תרתי לפי שלריכה לההיא דפרק חטאת העוף (שם דף סו:) דאיכא תרתי בבי כל שפסולו בקדש ורישא עולת העוף שעשאה למטה כמו שפירשנו לעיל יעו:

והא דפליני רבה ורב יוסף פשימא ליה לר"א. כלומר מחוך דברי ר"ל ניכר שפשוט לו אי כרבה אי כרב יוסף דאמר ר"א עולת במת יחיד כו' כלומר עולה שהוקדשה ליקרב בבמת יחיד כגון לאחר שבאו לנוב ולגבעון וגלגל שהותרו הבמות והרולה לעשות במה בראש גגו עושה: לפנים.D פירט"י בפרק בתרא דובחים (דף קיט:) כגון לאחר שחיטה (יוקשה דר"א היכי קאמר מחילה לכל דבר שהכניסה

הא לא שייך בה לפון כיון דנשחטה אלא נראה לפרש שהכניסה כאז חיה לפנים אחר שהוקדשה ליקרב בבמח יחיד כבן שהכניסה לבמח לבור קלטה מחיצה לכל דבר לענין כל הדברים האמורים בפ' פרת חטאת (זבחים דף קיב:) דתנן התם מה בין במת יחיד לבמת לבור כיהון וכלי שרת ושחיטת לפון כו' ובעי ר"א עלו מהו שירדו כו' האי עולת במת יחיד דאמר שדינה לשחוט בלפון לפי שהכניסה לפנים אם שחטו בדרום ועלו מהו שירדו והשתא דייק מינה הש"ם מדקא מיבעיא ליה האי כלומר כגו שמן הדין לא היה מקומן בלפון שהיא במת יחיד הא אידך פשיטא ליה כלומר אבל עולת במת לבור דאפליגו ביה רבה ורב יוסף פשיטא ליה דאי ס"ד דמספקא ליה ידו איבעי ליה הא ברישא אלא שמע מינה דפשיט ליה ומפרש הש"ס יהו הכי אחיא הבעיא בין כר שנו מצו שתפ לרבי ומף חדא מגו חדא קל מבעיה ליה כלומר קבעי בעולת במת יחיד שהוא מסופק מגו עולת במת לבור שהוא פשוט לך ייו עד כאן לא קאמר רבה התם אם עלו ירדו אלא משום דמחינה כתיקנה פסלה כלומר שנדר העולה

ריח ניחוח ואינו נפסל ביולא כו׳. אם הקדיש בהמה להקריבה עולה בבמח יחיד בשעת היתר הבמוח ונמלך והכניסה לפנים לעורה להקריבה במובח:

נראה לי פי פסולו בקודש כלומר שפסולו כשר בקרום שיטי יו תיובת כל נמחק: אין לכל הני דאין: יון כמו שינוי דדרום בהממה דמליקה בעוך כשיחים בהמה אבל מחטאת העוף שעשאה: עון חטאת העוף שעשאה: עון מהואת הכלוקל לה התו משיטיני דתימות דם לא מצי: יון הילכך כי מלקה: יון שינוי דשחיטת דרום והשתא קרי חדא מגו חדא הך דאם: יון לעיל והשתא פיי דמייתי מעולה ומשינוי דמליקה וקשה דבובתים פי חטאת העוף משמע שינוי דעולת העוף ריל ממיצוי וה"צ פיי לעיל דמשינוי נתינת דם לא מצי למיפרך משום דלא דמי לשינוי דדרום משום דבשינוי נתינת דם כבר עשה השחיטה בהכשר והכי איתא התם גבי מתניתין דעולת העוף שעשה למטה כמעשה חטאת כיי וקאמר דשני כמאי אילימא דשני במליקה וכרי נימא דלא כרבי יהושע דאי כר"י האמר דאין מועלין ב בהם ומשני אלא במיצוי אלמא משמע דשינוי דעולת העוף ר"ל ממיצוי וא"כ קשה כדפרישית ותירצו בתוס' דאח"נ דהשינוי בעולת העוף ר"ל ממיצוי וכ"ת א"ב אינו דומה לשינוי דעולת העוף ר"ל ממיצוי דם דומה קצת לשחיטה כיון דצריך לאחוז הצואר

לים המלח. הגין שנמצאו לאחר כפרה לא נהנין מדרבנן ולא מועלין אפילו מדרבנן: אמרין חטאת המתות. כיין דלאו הקקרבה קיימי הלא המיה בהילו מיניהו אפילו מחיים וכיש לאחר מיתה דמאיסי ולא אתי לאיתהנויי בהו הילכך קתני לא מועלין: קיימי אלא למיתה בדילי מיניהו אפילו מחיים וכיש לאחר מיתה זמאיסי ולא אתי לאיתהנויי בהו הילכך קתני לא מועלין: רבי זיסף לרבה חדא מגו חדא וחדא. כלומר שלא מצא לו קשיא בפירוש אלא דקדק ג' משניות זו מזו וזו זו עד שהים בפרן משינוי מקום שחיטה וקתני בה אם עלו לא ירדו והיינו קושיא דרבה ואלו הן המשניות במסכת זבחים שחים בפרן משוים הוקתני בה אם עלו לא ירדו והיינו קושיא דרבה ואלו הן המשניות במסכת זבחים שחים בפרן משוים בבירו שאיה אמיה בליעה מולילין בה. דלא יצאו מקרושהה: חוץ מחטאת העוף ששאה למטה כדץ מעשה חטאת דעות בלליקה ואין מועלין בה הא יצאו מקרושהה: חוץ מחטאת העוף שששאה מתניתון: כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא ן בגדים! אבית הבליעה והיינו חדא מגו חדא דההיא דקתני וכולן אין מטמא מתניתון: כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא (בגדים! אבית הבליעה והיינו חדא או היה פולו בקדש אינו מטמא בגדים מנות אף הכא נמי כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא בגדים או הבליעה הבליעה והיינו אחר בליעה וחינו מקום מליקה מירי כדאוקמינן התם אף הכא בגדים כגון שניבר זמנו או שיבש גפה או שוטמה אברת הבליעה המליל שלא היה לו בקדש אשארע לה קודם שהוקדשה מטמא בגדים אבית הבליעה הבליעה וקתני באידו פולו בקדש א בעוד אם עלו לא ירדו בשנו אתחלתא דעבודה אף היא וכל שהיה פסולו בקדש מ צולו לא ירדו בשנה מטמא בגדים בקדשים הקתני אם עלו לא ירדו בשנה מו שהיטה מירוי בהינו אתחלתא דעבודה אף היא וכל שהיה פסולו בקדשים הינו במור מקום שחיטה מירי בחות להתר במור הוב במת יחיד. בשעת היתר במה או כרב יוסף: מגלן דאמר ר׳ אלצור עולת ביה רבה ורב יוסף: מגלן דאמר היד בשעת היתר הבמות דלית ביה איסור יוצא בבמת יחיד. הוכניה לפנים במת יחיד בשעת היתר במות היחד בבמת יחיד. המולו בשנות הלית ביה איסור יוצא בבמת יחיד. המשנים למידה במולו ביום לאחר במולו בשנה היחדה במולו בברות היה במולו במולו בשנות היות בהות היה במולו במולו היודים במולו בשנה להיוד במולו היודים במולו במולו היוד במולו במולו היוד במולו היודים במולו היודים במולו היודים במולו במולו היוד במולו היודים במולו היודים במולו היודים במולו היודים במולו היודים במולו היו בארך פירקא כל שהיה פסולו בקודש אם עלו לא ירדו והיינו אידך הדא מגו חדא דמה האי וכל שהיה פסולו בקדשים אינו
המוף ריל מסיצור וכ״ת א״כ אינד דומה לשינוי דומן אד מבודה אף האי וכל שהיה פסולו בקדשים דקתני אם עלו לא ירדו בשנוי
ממסג בגדים מירי בשינוי מליקה דיינו אחתלתא דעבודה אף האי וכל שהיה פסולו בקדשים דקתני אם עלו לא ירדו: והיינו תיובתא דרבה היובתא הדישו מועלין בלא ירדו: והיינו תיובתא בממת יחיד. בשעת היתר בבשת היתר הבמות דלית ביה איסור יוצא בכמת יחיד. והכניסה לפנים מו סמאים בדיש און מועלין בו משרני המוקאמר אבן בו שביני מליקה נמי א פליג ר״י כי אם לגבי מעילה אבל הוא מודה לגבי (ר״א) דשינוי דמליקה נמון מצל פרי בשינוי מליקה נמי א פליג ר״י כי אם לגבי מעילה אבל הוא מורצה המשכן וחשבינן כאילו קריבה מתחילה לכמה דולה ומקן הדי ומיצא פי רש״י בפי בתרא דובחים שהכניסה לפנים ריא לא מחכת קליטה; כזון ליה אר מבמת יחיד במרת יחיד בשנו מבים במה במינו במליקה וגין לארכר בי מילתיה דאית ליה דאין מועלין בה א״כ משמע דבשינוי מליקה נמי אם פלי היינו עבודה קמיית השלים במה דולה קלטו שרת ומיוצא פי רש״י בפי בתרא דובחים שהכניסה לפנים ר״ל לאחר שחיטה וקשה דא״כ הוי לא ממנה ברישא; כסן שתו מכלי שרת ומיוצא פי רש״י בפי בתרא דובחים שהכניסה לפנים ליה לה למבע מיתר מכהונה ומצפון ומכלי שרת ומיוצא פי רש״י בפי בתרא דובחים בממת יחיד אלא מחכת קליטה; כזן ליה. איי הוי ליה במה לייד ליה לבי אול מחבר"ם היינו עבודה למשנים לייד למבע מיתר בי מילותה השלם ומכלי שרת ומיוצא פי רש״י בפי בתרא דובחים בממת יחיד אלא מחכת קליטה; כזן לייד, הוי כי הוו לייד בי מילה לייד בי מיתר בי בי מורילה לייד בי מיתר בי מיתר בי מיתר בי מיתר בי מיתר בי מיתר בי בי בי מורילה ליד בי מיתר בי בי מיתר בי בי מיתר בי בי מיתר בי מיתר בי מיתר בי מיתר בי מיתר בי מיתר בי בי מיתר בי

מדאורייתא אלא מאי מעל שי מדרבנו והכא הוא בחטאת מתה דמעל דחמורה קדושתה דלכפרה אחיא אבל בשאר קדשים כגון עולה ואשם ושלמי למנחנים קדושנים דנכפרה אחו כיון שמחו ליח בהו מעילה אפילו מדרבנן לבור משום דלאו לכפרה אחו כיון שמחו ליח בהו מעילה אפילו מדרבנן וקשה לעולא. אמר לך עולא ה״ה דבכל קדשי קדשים ס״ל לחנא נמי דמעל

דלא בדי

ומ"ש דנקט בחטאת טפי משאר קדשי קדשים דסד"ח הוחיל ולכפרה חתיח דכשהיא חיה קיימא לחטאת: ובדילין מינה והשחם נחי כשהים חחה בדילי מינה ולא אלטריך למגזר בה מעילה: קמ"ל. תנא דמעל וכ"ש בהנך דלאו לכפרה אתו ח ואית בהו מעילה הואיל ומחיים לא בדילי מינייהו אינשי כולי האי: חטאות המסום. כגון חמשה חטאות המתות: ומעום ההולכות לים המלח. הנך שנמנאו לאחר כפרה: לא נהנין מהן. מדרבנן דאיסורא איכא: "ולא מועלין. ש) אפילו מדרבנן דהא ליכא למימר לא מועלין מדאורייתא אבל מועלין מדרבנן דלא כם מיתריץ למימר הכי דכיון דתנא ליה ברישא לא נהנין מדרבנן דליכא אלא איסורא בעלמא היכי מיחרין למימר אבל מועלין אלא הכי מיחרין למימר לא נהנין מדרבנן ולא מועלין נמי מדרבנן דאיסורא בעלמא איכא ולא מעילה וקשה לעולה: אמרי הטאום המסום. כיון דלה קיימי להקרבה אלא למיתה בדילי מינייהו

אינשי אפילו מחיים וכ"ש לאחר מיתה דמאיסי ולא אתי לאיתהנויי מינייהו הילכך לא איצטריך למיגזר בהו מעילה לאפוקי שאר י) חטאות דלהקרבה קיימי דלא בדילי מינייהו מחיים אילטריך למגזר בהו מעילה לאחר מיחה: איסיביה כב יוסף לכבה חדה מנו חדה וחדה מנו חדה. כלומר שלה מנה לו קושיא ממשנה אחת עד שדקדק ג' משניות זו מזו וזו מזו והעמיד השלישית בשנוי מקום שחיטה לי וקתני בה אם עלו לא ירדו. ואלו המשניות במסכת זבחים תרי מינייהו הוו בפ׳ חטאת העוף (דף סו: ודף סח:) והשלישית בפרק הסמוך לו (ג) 0. והכי קתני התם חטאת העוף שעשאה כמעשה עולת העוף ועולת העוף שעשאה כמעשה חטאת העוף וכו׳ ואוקמינן התם בגמ׳ דכל הני דתני התם היינו ששינה במקום מליקה ושינוי הואה וקתני התם וכולן אני"ג ששינה בהן לא חשיבי כנבלה אלא דינן כמליקה ואינן מעמאין בגדים אבית הבליעה ומועלין בהן דלא ילאו מקדושתן חוץ מחטאת העוף שעשאה למטה מחוט הסיקרא כמעשה חטאת העוף לשם חטאת דהיינו כמלוותה דמלוותה הוי למטה מחוט הסיקרא דאין מועלין בה שהרי יש לה עכשיו שעת היתר לכהנים ואע"ג דתנא בההיא משנה עלמה עולת העוף שעשאה למעלה דהיינו כמלווחה לא תני דאין מועלין בה משום דעולה כליל ואט"פ שנעשית כמלוותה אין בה היתר לכהנים הילכך מועלין בה: וקחני. לחום פ שמשפים כמחותה כל שהיה פסולו בקדש כגון הני דשינה במליקה בההיא (ד) משנה עצמה כל שהיה פסולו בקדש כגון הני דשינה במליקה והואה אינו מטמא בגדים אבים הבליעה. והיינו חדא מגו חדא כלומר דהכי דייקינן דכי היכי דההיא דקתני וכולן אינן מטמאין בגדים מיירי בשינוי מקום מליקה כדמוקמינן התם אף הא נמי דתני כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא בגדים מיירי בשינוי מקום מליקה: וכל שלא היה פסולו בקדש. כגון שעבר זמנו או שיבש גפה או נקטעה רגלה דהיינו פסול דשלא בקדש אלא שאירע לה קודם שהוקדשה ונמלקה מטמא בגדים אבית הבליעה: וקסני. בפרק הסמוך לו כל שהיה פסולו בקדש אם עלו לא ירדו. והיינו אידך וחדא מגו חדא דכי היכי דהאי כל שהיה פסולו בקדש אינו מטמא בגדים אבית הבליעה מיירי בשינוי מקום מליקה דהיינו תחילת עבודה אף האי דקתני נמי כל שהיה פסולו בקדש אם עלו לא ירדו בשנוי מקום מליקה מיירי וקחני אם עלו לא ירדו וכי היכי דבשנוי מקום מליקה לחוד דהיא התחלת עבודה קתני אם עלו לא ירדו הוא הדין במתניתין בשנוי מקום שחיטה לחוד דהיינו התחלת עבודה אם עלו לא ירדו. והיינו תיובתא דרבה מיובתא: והא דפליגי זו (עלה) רבה ורב יוסף. בשנוי מקום שחיטה לית ליה לרבי אלעור דאמר רבי אלעור עולת במת יחיד שהכניסה לפנים דהכי תנינן תמן במס' זבחים בפ' בתרא (דף קיב:) מה בין במת יחיד לבמת לבור דהיינו מזבח במת יחיד אינה טעונה לפון ולא תנופה ולא הגשה ולא

וני רש"י אינה כני׳ (f שלפנינו ועי מנחות נב. תוס' סוד"ה גזרו ועי' בבה"ז], ב) [ל"ל והתניא], (ג) [תוספתא פ״א ה״ג ערכין ה:] (לקמן יא תמורה כא), ה:] (נקמן יח תמורה כח),

ד) זבחים סו:, ה) זבחים סח:,

ו) זבחים פד., ז) שם קיט:,

ח) מדרבנן כוי ל"ח בחטחת

מחה הוא דמעל כו' ל"ק,

ע) ע' צבה"ז שהניח רש"י ש) ע" בבה"ן שהנית רמ" בל"ע שמוכת מכמה מקומות דלת מועלין היינו מדאורייתל וער ז"ק, י) ז"ל קדשים. ז"ק, כ) [מליקה רש"ש], () [זבחים פד.], מ) והאי ים ווכחים פגון, של היאה דשיניר. ז"ק, ים וקאמר ר"ש דאמ כר'. ז"ק, ים ז"ל לא מלי. ז"ק, ים וחני דאם עלו לא ירדו וא"ש דקרי חדם מגו מדא שלא היה יכול כר'. ז"ק, מדא שלא היה יכול כר'. ז"ק, ים ב) והשה דא"כ היכי האמר דקלטוה מחיצות כו'. נ"ק,

הגהות הב"ח

(מ) גמ' מ"ד אמינא מטאת ואיל ולכפרה קא אחיים מטחת הואיל ולכפרה קא אחייא בדילי מנהון ולית בהו מעילה קמ"ל כצ"ל וחיבות לא בדילין מינה אבל קדשים הואיל ולאו חינים הכל קדשים החילי נוכח לכפרה קאמי נמחק: (ב) רש"י ד"ה ואא מעלין וכו' מדרבנן דלא בוצית למימר וכו' אלא איסורא בעלמא היכי מצית אומימר אבל מועלין אלא הכי מצית למימר: (1) ד"ד אימוניה למימר: (ג) ד"ה אימיניה וכו' גפ' הסמוך לו בפ"ט והכי קתני: (ד) ד"ה וקתני נההיא פירקא במשנה כל שפסולו:

גליון הש"ם

רש"ר ר"ה ולא מועלין אפילו מדרכנן. ע" לקמן יב ע"ב מום' ד"ה ודמיו:

רבינו גרשום

איצטריך סד"א. התם מרצטוין טו א. יוונם בחטאת בעלת מום שמתה כיון דמחיים לא חזיא לכפרה ולא בדילי מינה להכי איצטריך למיתנא להכי איצטריך למיתנא וכשהיא מתה כיון שנהנה . ממנה כל שהוא מעל אבל ממנה כל שהוא מעל אבל בקדשים תמימים שמתו הואיל וחזיא לכפרה ובדילי מנייהו מחיים אימא כשמתו בדילי נמי ולא איצטריך למיגזר בהו מעילה: קמ"ל. עולא דמדרבנן אית כהי מעילה. מפי׳ המו׳: מתו נמי תנינא דלא. דאין מועלין תנינא דלא. דאין מועלין מן החטאת. בעלת מום כשהיא חיה כו' וכשהיא כשהיא חיה כו' וכשהיא מתה. כיון שנהנה כל שהוא בחטאת תמימה מיירי הא סיפא וקתני מעל מדרבנן ומאי דקאמר מעל הני מילי בחטאת דלכפרה אתיא אבל בשאר קדשי קדשים כגון עולה ואשם (אפילו) [כיון] דלאו לכפרה אתו כיון שמתו הנהנה לא מעל . מדרבנן וקשיא לעולא : אמר לך עולא הוא הדיב לך עולא הוא הדיבכל קדשי קדשים שמתו סבירא ליה לתנא נמי דמעל. ואמאי קתני ומאי שנא דנקט בחטאת שמתה טפי משאר קדשי קדשים דסד"א הואיל ולכפרה אתיא דכשהיא חיה קיימא לחטאת ובדילי מינה והשתא נמי כשמתה בדילי מינה ולא איצטריך בהא דמועלין בה: קמ"ל. תנא דמעל וכ"ש בהנך דלא לכפרה אתיין דמעל כדאמינא: חטאות המתות. הנך חמש דמתות: ומעות ההולכות לים המלח. הנך שנמצאו לאחר כפרה לא נהנין מדרבנן ולא מועלין אפילו מדרבנן: אמרין חטאת המתות. כיון דלאו להקרבה ל) בעי ל היוטענו מוזי ביקה ל"ק, ב) מנחות מוז: [לקמן ה"], ג) מנחות עח: [פסחים

יד.], ה) בקדשי מזבח שנפסלה בהן ומבעי ר' זירא עלו מהו

בהן ומבעי ר' זירה ענו מהו שירדו כגון ששמטה לההיא כו' ז'יק, ו) אי כרב יוסף ומשני לא לעולם כו' והד"א, ו) ז"ל בפנים ז'יק, ח) בשחיטה ז'יק, u) [לקמן ז:], י) חוץ למקומה

שי נכלות ו- אי מון למות הליים מליים שורק בשתיקה קדש הלחם. צייק, כל ציל דכי היכי, ל) או להביא ולמהוי כאילו קבע חלק גבוה כר צייק, מ) נייא

הוברר, ג) מידי מעילה או

להביא הס"ד נ"ק, ס) לכך

נראה הא דקאמה קדש הלחם לפסול ולא להביא לידי מעילה וה"ק כיון דקדש הלחם ה"נ נימא גבי זריקה כו'. 5"ק,

ע) דכשנשמט. ליק, פ' לידי פיגול דאו נקבע כר'. לייק, פ' לידי עצודות כר'. לייק, ק' והיכי עצודות כר'. לייק, ק' והיכי ס"ד. לייק,

ד א מיי׳ פ״ג מהלכות מעילה הלכה ג: מו ב מיי פי״ב מה פסה"מ הלכה טו: מז ג מיי׳ שם הלכה יו: יז ד מיי׳ שם הלכה יח:

מוסף רש"י

זריקת פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים. דממון גנוה הס קי שים. יונונון גבוט יטט מחיים ויש בהן מעילה קודם זריקת דם וזריקת דם הוליאה הבשר מידי מעילה שהרי מתירתו לכהנים, ואמר במסכת מעילה (ב:) כלל אמר במסכת מעיכה (בי) כנו חמו ר' יהושע כל שיש לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בהן וכל שאין לו שעת היתר לכהנים מועלין בהן, הך זריקת פיגול לא מפקע להו מידי מעילה מו תפקע טא תידי תפיטא (מחוח m:). ואינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים. נאימורי קדשים קלים, דממון בעלים הוא דלית בהו מעילה, דלח קרינה ביה מקדשי ה' עד לחר זריקה, דהוברר בשר להדיוט וחלב לגבוה, דקרינה ביה בחלב מקדשי ה', שם זריקת פיגול לא מקבע בקדושה למעול בהן, לח מתקבע בקדוטה נמעוי בסן, דלח זריקה כערה היח (שם). השוחט את התודה לפנים. נעזרה (פסחים סג: מנחות עח:). ולחמה חוץ לחומה. לחמי עודה משהוקדשו בפה קדשו קדושת דמים ליאסר באכילה ובהנאה. לנהים מיספו במכיכה ובהכנה, אבל לא קדשו קדושת הגוף, ואם נטמאו נפדין ויולאין חולין ושחיטת הובח מקדשתן לגופן להיות נפסלין בטבול יום במגע מחוסר כפורים ובלינה. אם נטמאו ישרפו. כדכתיב ומם נטנמו ישופו, כדכניינ על זבח התודה חלות, ואמר מר במנחות קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קרוי קרבן מלא בובימה (פחחים מח). לא זכו כוכילוס (פטורים שם). לא קדש את הלחם. קדושת הגוף (שם).

שימה מקובצת h) קלטתה מחיצתה לכל אות תן קלטתה מחיצתה לכל אות ו' נמחק: כן עלתה מהו שתרד לאו: גן ירדו אלא דמחיצה כתיקנה: דן זריקת פיגול דאם חשב בשחיטה ובזריקה עשה סתם אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים כלומר לית ליה כח יריקה ולא חשיבא כל כך זריקה . דלאחר פיגול להוציא הבשר דיאחר פיגול להוציא הבשר מידי מעילה כזריקת כשר ולא אמריגן מאחר שזרק הדם יש היתר לכהנים ואין מועלין בבשר אלא כיון דפיגול קודם בשחיטה דפיגול קודם בשחיטה בההיא זריקה לא יצא הבשר מידי מעילה דהא לא חזי לכהנים: ואינו מביא זריקה דלאחר פיגול לידי מעילה האימורין בקדשי קלים כזריקת כשרה כדתנן בסיפא כזריקת כשרה כדתנן בסיפא דמתניתין בקדשים קלים לאחר זריקה מועלין באימורין ואין מועלין בבשר כו' לשון הראב"ק ז"ל: ס לזמנה או חוץ למקומה ט לומנה או הוץ למקומה אות ר' נמחק: זן פיגול שהעלה לגבי אות ר' נמחק: זן מזבח בעי ר' אלעזר עלתה כר' כגון שנפסלה: זון טעמא

איכא למיבעי הכא שיש לחלק דהתם מחיצה כתיקנה קלטה מח שהקדישה כל כך שקלטה שאם עלתה לא תרד אבל מחיצה שלא כחיקנה כי הכא בעולת במת יחיד לא קלטה וכר: אבור רב גידא אמר רב זריקת פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים. פירוש אם שחט בפיגול ואחר כך זרק סתם אין הזריקה מוליאתו מידי מעילה שו דניקרי ביה היתר לכהנים אע"ג דמהניא זריקה לאקבועי בפיגול דדרשינן (זכחים דף כח:) כהרנאת כשר כך הרנאת פסול אלמא בעינא בפיגול קריבת מתירין בהכשר יו סלקא דעתך אמינא דכמו כן חשבה רחמנא זריקה להוציא מידי מעילה יש ט ולהביאו למהוי כאילו מי תובע חלק גבוה קמ"ל רב גידל דתרתי לא ייט עבדי לאקבועי בפיגול ולהוציא 0 מידי מעילה: ולחמה חוץ דחומה לא קדש הלחם. דאין הלחם קדוש אלא בשחיטת הובח והואיל ובשעת שחיטת הובח לא היה כז תוך לחומה לא קדש הלחם ואפילו קרמו פניה חוץ מאחת מהן לא קדש הלחם דאין שחיטת תודה מקדשת לחמה עד שיהרמו פניה לאן משום דלחם כחיב (ויקרא ז) דמשמע קרימת פנים קדש הלחם: אלמא פיגול מביא דידי מעידה.

לכאורה משמע דהא דקאמר חוץ לזמנה וחוץ למקומה קדש הלחם רוצה לומר להביא לחם לידי מעילה וקשיא דודאי מעילה בלחם דלא מיקרי קדשי ה' דאף בתודה כים אין מעילה אלא באימורין ופירש [רבינו] האי דמיירי בארבעה לחמי חודה הניחנין לכהן ^{בנו} וגם זה אינו נראה דלא משתמיט תנא בשום מקום שיש בהן מעילה ועוד מה בחזה ושוק הניתנין לכהנים אין בהן מעילה ® לכך נראה דמדמי הא דקאמר קדש הלחם ר"ל ליפסל להביאם לידי מעילה וה"ק אלמא כיון דקדש הלחם הכי נמי גבי זריקה שמביאה לידי מעילה: א"ל בוריקה. כלומר אין הפיגול נקבע עד שעת זריקה כדאמר (זבחים דף כח:) כהרלאת כשר כך הרצאת הפסול דבעי קרבו לה מתירים הילכך גבי לחם שי דכשנקרם הוי קדוש אמרינן קידש הלחם לח אבל גבי מעילה דבשעת שחיטה עדיין לא נקבע [פיגול] דוריקה מייתי כי לידי מעילה ואו נקבע הפיגול שחשב בשעת שחיטה אינו מביא לידי מעילה:

קומץ פיגוד. מו שפיגל בשעת קמילה והעלהו פקע פיגול ממנו כדמפרש טעמא בסמוך וקמילה היינו שחיטה כדחשיב במנחות (דף יג:) גבי כחל) עבודות שבמנחה כנגד ד' עבודות שבובח ותני קומן פיגול אלמא

הוי פיגול נקבע קודם העלאה וקשה דהרבה משניות היה יכול להביא כשו ממנחות שקורין לקמיצה ולשחיטה פיגול ט לכ"ג דפריך מדקאמר פקע לא פיגול משמע שהוקבע פיגול משעח קמילה מדנקט פקע וא״ת לפקי ואי ס"ד לומר שנקבע פיגול משעח קמילה והא בעינן הרלאת כשר (זכחים כח:) וי"ל דוקה לחייבו כרת אינו נקבע עד לאחר זריקה אבל שם פיגול חל משעת שחיטה כמו לענין להביא לידי מעילה ואם כן הקשה שפיר ומשני דמייתי

יו ל פול קאה פשמח דקדם המנום בשבוצל בטו שה מכום דשמק כול קהדי הלחם פגל בזריקה הילכך לא הוי פיגול גמור בשחיטה לחודה להכי קדש הלחם ומועלין בו אבל הא דאמר רב גידל דאינו מביא לידי מעילה היינו דפיגל לידי פיגול כלומר לעולם אין הפיגול עד שעת זריקה לענין להביא לידי בזריקה יאו ממש דהוי פיגול גמור: אמר ליה רב אשי לרבא והא אמר מעילה והא לם דקפקע פיגול רוצה לומר איסור המביאו לידי פיגול עולה. במס' זבחים בפרק בית שמאי (דף מג.) קומץ פיגול שחישב עליו לפגל בשעת קמילה והעלהו לגבי המזבח כיון שמשלה בו האור פקע פגולו בשעת הקטרה והא להן קתני עלה אם אחרים מביאין לידי פיגול הוא עלמו ממנו שאם פקע מיד וירד מעל גבי המזבח יעלה והוא הדין נמי לאיברי פיגול שהעלן לגבי המזבח כיון שמשלה בהן האור פקע פיגולן מהן. והאי דנקט קומץ פיגול משום דאי חנא באיברי פיגול לחוד לא הוה אתי קומץ מיניה דס"ד אמינא ה"מ אבר דמיחבר להכי כיון שמשלה בו האור במקצחו הוי כמו שמשלה בכולו ופקע פיגולו ממנו אבל קומץ דמיפרת אימא לא קמ"ל ולהכי נקט קומץ דאע"ג. דמיפרת פקע פיגולו ממנו וכל שכן גבי אבר פיגול דכיון דמיחבר כי משלה האור במקצמו הוי כנשרף כולו ופקע פיגולו. מכל מקום קחני קומן פיגול דפגל בקמילה ופיגול דקמילה הוי כמו פיגול דשחיטה ^{כ)} דהיכי דקבע פיגול בקמילה לחודה הכי נמי מיקבע פיגול בשחיטה לחודה אלמא דבשחיטה לחודה הוי פיגול גמור וקחני קדש הלחם שמביאו לידי מעילה אלמא הקפב למיתי קדשים לידי מעילה וקשיא לרב גידל: א"ל. מהכא לא חיקשי ליה דמאי דקאמר קומץ פיגול לא אמר דבקמילה לחודה הוי פיגול אלא מאי קומץ פיגול איסורא יש דמחייא לידי פיגול שהתחיל לפגל בקמילה דהיינו מחילם פיגול אבל לא הוי פיגול גמור עד דפגל נמי בהקטרה יש וה"ה

> משום דכיון: ען מזבח הואיל ולא: ין בזריקה ס"א בשחיטה: יהן בזריקה בכולהו העבודות לשון הר"א: יכן איסורא דמייתי לידי: משום דכיון: 90 מזבח הואיל ולא: 17 בורקה ס"א בשחיטה: 60 בוריקה בכולהו העבודות לשטן הר"א: 90 איסורא דמייתר. תוס יט בהקטרה בכל העבודות הר"א ז"ל: יו שפיגל נמי בוריקה: 90 קלטה המובח קדושה כל: 90 דניקרי ס"א ולא נקרי ביה היתר. תוס כת": 10 בתכשר ואמרינן דוריקת פיגול קובעת פיגול אלמא דעבדינן הזוריקה כמו שנעשית בתכשר: 190 מע עבדא אות "? נמחק: קלים ונעשית כמו שנעשית בהכשר שאז הוברר נ"א להביא מעילה לקדשים קלים כאילו הוברר חלק גבוה: 190 א עבדא אות "? נמחק: 20 היה הלחם תוך לחומה כר" קרמו פני כולן חתץ: 190 פניה בתונו משום דכתים ב"מ" כל חלת לחם חמץ קריב וגרי וכיון דלחם כתיב א"מ. כשמע דביני, קרימת פנים הלחם לענין קריש קרושה הגוף ואין וצא בפריון: 20 בחודה הידיני קדשים קלים אין מעילה אלא באימורין ולאחר זריקה ופירש רבינו מאיר האי: 20 לכהן דכתיב והקריב ממנו אחת מכל קרבן תרומה לה" וטעמא מאי דבקדשים קלים לית בהו מעילה משום דבעלים אכלי להו והני ד" לחמי תודה הואיל וכהני אכלי להו אית בהו מעילה: 190 קרבו. מתיריו הילכך גבי לחם דבשחיטה הרי: 19 הלחם דבשעת שחיטה עדיין לא נקבע פיגול אבל גבי מעילה דוריקה מיותי לידי כר בשעת שחיטה ולכך אמר לחם דבשות שחיטה עדיין לא נקבע פיגול אבל גבי מעילה דוריקה מיותי לידי כר בשעת שחיטה ולכך אמר לחם דביעות מורים ול או נקבע פיגול ומכנו רכנון דכבר משלה בו האור נופקא מקצתו מע"א המובה של התחום היב משום מיבול ליה אמר התם אלו דברים שאין חיבין עליהן משום בראול וחיב משום פיצול להא אמר התם אלו דברים שאין חיבין עליהן משום להצול הומי משום פיצול להא אמר התם אלו דברים שאין חיבין עליהן משום פיצול האור משום פיצול להא אמר התם אלו דברים שאין חיבין עליהן משום פיצול הא אמר התם אלו דברים שאין חיבין עליהן משום מצול הוא אמר התם אלו דברים שאין חיבין עליה משום פיצול הוא אמר התם אלו דברים שאין חיבין עליהו ליה פיגול לאו משום דהאוכלו חייב משום פיגול דהא אמר התם אלו דברים שאיז חייביז עליהז משום פיגול הקומץ כו׳ אלא להכי יה פעול לאו משום ההוכלו חייב משום פעול ההיא אמר הום אלר דבוים מאין חייבין עליהן משום פעול הקומץ כדי את להכי קרי ליה פינול דפמל צצמו מלהקריבו וקאמר: לען להביא שקורין תיבת ממנחות נמחק: () פיגול כמו השוחם חוץ לזמנו פיגול כו אלא ודאי אינה ראיה מהחם דיכילנא לומר דרי"ל הפינול שיחיה לבסוף לאחר דויקה כמו כן נאמר הכא ומאי מייתי: (6) פער פיגולו ממנו משמע פיגולו שהיה כבר כלומר שכבר נקבע פיגול: (5) וא״ת והיכי ס״ד לומר שנקבע כו' והא בעינן בכל מקום הרצאת כשר וי״ל כו' אינו נפגל עד לאחר זריקה אבל שם פיגול חל עליה משעת שחיטה כו' וא״ר הק״ל ומשני איסורא דמייתי לידי פיגול כו'

העולה להקריב בבמת לבור דהשתא הוי מחילה של במת לבור כתיחנה וכששינה המקום לשחוט בדרום פסלה אבל שלא כמיקנה כלומר כגון עולת במת יחיד שנשחטה בבמת לבור בדרום דהוו להו מחיצה שלא כמיקנה כלומר שלא נדר להקריב בבמת לבור ואפילו לרב יוסף דאמר אם עלו לא ירדו

יוסלטוה מחיצות לכל דבר יבעי ר"א (4) [עולת במת יחיד שהכניסה שנפסלה] פ עלו מהו שירדו מדקמיבעיא ליה לחדא מכלל דאידך פשימא ליה אי כרבה אי כדרב יוסף חדא מגו חדא קמיבעיא ליה עד כאן לא קאמר רבה התם אם עלו ירדו יו מחיצה כתיקנה פסלה שלא כתיקנה לא פסלה או דילמא אפילו לרב יוסף דאמר אם עלתה לא תרד מחיצה כתיקנה קלמה שלא כתיקנה לא קלמה תיקו יאמר רב גידל אמר רב יז זריקת פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קרשים ואינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים יתיב אביי וקאמר להא שמעתא איתיביה רב פפא לאביי שבחש את התודה לפנים ולחמה חוץ לחומה לא קדש את הלחם ישחמה עד שלא קרמו פניה בתנור ואפילו קרמו כולן חוץ מאחת מהן לא קדש הלחם ישחמה חוץ לזמנה יו וחוץ היין כה קו ש הזכום שהובה הווץ כומנה או החץ למקומה קדש הלחם אלמא פיגול מייתי לה לידי מעילה אישתיק כי אתא לקמיה דרבי אבא אמר ליה בזריקה אמר ליה רב אשי לרבא והא אמר עולא "קומץ פיגול יו שהעלו ליבו מדר ברי ביילי מחיי לגבי מזבח פקע פיגולו ממנו וקמיצה היינו שחימה אמר ליה איסורא דמייתי לידי פיגול

לשחיטה הויא מחילת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור שלא פגל אלא בשחיטה לחודה והאי דא"ר גידל אינו מביא לידי מעילה היינו למי שפיגל יה בזריקה קאמר:

והא

עלתה תרד דלא קלט מובח יו ולא אתאי תחילה למחילת עורה כתיקנה:

סיקו. ומדקמבעיא ליה אליבא דתרוייהו ש"מ דבשינוי מקום שחיטה דעולמ

פנים נמי לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: א"ר גידל אמר רב

וריקת פיגול. (כ) שחישב יו בוריקהיו לפגל הובח ופגל נמי בוריקה והשתח הוקבעה לפיגול שיש בו כרת אינו מוליא מידי מעילה בקדשי קדשים כלומר

דזריקת פיגול אינה חשובה כל כך שתוליא בשר קדשי קדשים מידי מעילה

כזריקה כשרה דקיימא לן דמאחר שנזרק הדם כראוי יש בבשר היתר לכהנים

ואין מועלין בו אבל הכא כיון דפיגל בזריקה לא יצא הבשר מידי מעילה

דהא לא חזי לכהנים: ואוחה זריקה אינה מביאה לידי מעילה. האימורין של קדשים קלים כזריקה כשרה כדתנן בסיפא דמתניתיןש בקדשים קלים

לאחר זריקת דמן מועלין באימורין ואין מועלין בבשר דלא חשיבא זריקה

כלל לענין מעילה: וקאמר להא שמעסא. דרב גידל: ולחמה חוץ לחומה

לא קדש הלחם. דכתיב על זבח התודה חלות (ויקרא ז) ובעינן על בסמוך:

ואפילו קרמו כולן חוץ מאחם מהן לא קדש הלחם. דבעינן בשעת וביחה

שיהה כל הלחם ראוי: שמעה חוץ לומנה. דחישב עליה בשעת שחיטה

לאוכלה חוץ לומנה או י חוץ למקומה [וקס"ד] אע"פ שורק [במחשבת

פיגול] קדש הלחם להכי דמועלין בו. אלמא דפיגול מייתי לידי מעילה בקדשים

קלים וקשיא לרב גידל דאמר אינה מביאה לידי מעילה בקדשים קלים: כי אסא. אביי לקמיה דר׳ אבא אמר ליה הא דרב ספא לא קשיא לרב גידל:

א"ל בוריקה. טעמא דקדש הלחם כשפגל בשחיטה משום דשתה בוריקה דלא

כי שינה בה משום הכי פסלה אבל עולת במת יחיד הואיל והוקדשה תחילה שלא כתיקנה להקריבה בחוץ כי הכניסה לאחר מכן בפנים ושחטה בדרום או ילאת לא פסלה ואם עלתה לא תרד דהא דאמרינן דנפסלת בדרום או ביוצא היינו כשנכנסה תחילה למחילת עזרה דהיינו כתיקנה: או דילמא אפילו לרב יוסף דאמר. בעולת פנים אי שינה בה אם עלתה לא תרד

לגבי המזבח בשוגג או במזיד מהו שתרד

מאי לאו מדקמיבעיא ליה בהא דתחלתה

לאו למזבח מכלל דאידך בעולת פנים סבירא ליה אי כרבה ו' אי כרב יוסף:

לא לעולם לא פשיטא ליה אי כרבה אי

כרב יוסף אלא חדא מגו חדא עולת במת

יחיד מגו עולת פנים מבעיא ליה והכי

קמיבעיא ליה עד כאן לא קאמר רבה

בעולת פנים ששינה בשחיטתה או שילאתה

אם עלתה תרד אלא משום דמחיצה כתקונה

פסלה כלומר היכא דמעיקרא כי אקדשה לשם קדושת פנים אקדשה להקריבה געלמה") דהיינו מחילה כתיקנה התם

הלטוה מחיצות. של עזרה לכל דבר דהוי כמי שהוקדשה מתחלה להקריבה

למובח דטעונה לפון וכל דברים הטעונים בקדשי מובח ונפסלת ביולא ובדרום ובשאר פסולין הנהוגין ⁶⁾ בקדשי מובח ¹¹: שנפסלה. ששחטה

לההיא עולת במת יחיד לאחר שהכניסה לעזרה בדרום והעלה אותה הכהן

פינול שחטה לפגל הזבח בזריקה ופגל נמי: היינו טעמא חז דכיון שהקדישה להקריבה במחילת העזרה דהיינו כתיקונה קלט לה מזבח דאם עלתה לא תרד: אבל עולת רבינו גרשום במת יחיד שהוקדשה תחלה שלא כתיהנה בעזרה קלטה מחיצתה. דעזרה: לכל דבר שיש לה ואח"כ הכניסה בפנים דהיינו מחיצה שלא כתיקנה וילאת או נשחטה בדרום אם

קרושת עולת פנים דאם צאת חוץ לעזרה נפסלה או . אם שינה מקום שחיטתה: . בעי רבי אלעזר. אם יצאת חוץ מחומת עזרה: ועלו. העלה אותה להקטרה: מהו שתרד. ומדקא מיבעיא ליה חדא בעולת חוץ דבמת יחיד מכלל דאידך בעולת פנים: פשיטא ליה. דסבירא ליה אי כרבה אי כרב ליה אי כרבה אי כרב פנים: פשיטא ליה. דסבירא ליה אי כרבה אי כרב יוסף: לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוסף אלא חדא מגו חדא עולת חוץ . דבמת יחיד מגו דעולת פנים קא מיבעיא ליה והכי פנים קא מיבעיא ליה והכי קא מיבעיא ליה: עד כאן לא אמר רבה התם. בעולת פנים ששינה בשחיטתה או שיצאתה דאם עלו ירדו שיצאתה דאם עלו ידדו משום דמחיצה כתיקנה פסלה. כלומר כיון דמעיקרא כי אקדשה לקדושת פנים אקדשה להקריבה בפנים מחיצה . בעזרה דהיינו כתיקנה משום הכי שינה בה פסלה א שינה בה פסקה אבי עולת במת יחיד שהוקדשה תחילה שלא כתיקנה שלא להקריבה בפנים כי הכניסה . לאחר מיכז לפנים ויצאת לא פסלה ואם עלתה לא ששינה בה אם עלתה לא תרד. היינו טעמא משום רכיון שהוקדשה אכל עולת חוץ דכמת יחיד שהוקדשה תחילה במחיצה שלא כתיקנה ואח״כ הכניסה לפנים ויצאת ועלתה תרד דלא

ה והסי דס"ר גידל חינו מביא לידי מעילה היינו למי שסיגל ידו מריקה קאמר: ויצאת וצראה תרד לא התרד לא התרד לא התרד לא מזבח הואיל ומעיקרא הוקדשה במחיצה שלא כתיקנה תיקו: ומדקא בעי לה אליבא דתרוייהו. עד כאן לא קאמר רבה או דילמא אפילו לרב יוסה שימ דרשונו מכוח שתור ביוסה מונה לא ביוסה שלא ביוסה שימור מבולה מנות לא ביוסה שלא ביוסה שלא ביוסה שלא ביוסה ביוסה ביוסה שלא ביוסה שלא ביוסה שלא ביוסה ביוסה שלא החודה שלא ביוסה ביוסה שלא ביוסה שלא ביוסה שלא ביוסה שלא ביוסה הני קא הוקר שלים דבורוני ליכור על קלו על היי קרב בכי היי אל השיטא ליה אי כרבה אי כרב יוטף: ודיקת פיגול. שאם חישב לרב יוטף ש"מ דבשיני מקום שחיטה דעולת פנים לא פשיטא ליה אי כרבה אי כרב יוטף: ודיקת פיגול. שאם חישב בשחיטה ובודיקה עשה סתם: אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים. כלומר לית לה כח ולא חשיבא כל כך זריקה דלאחר פיגול להוציא הבשר מידי מעילה כוריקה כשרה מידי מעילה דרא לא חזו לכהנים ואינו מביא וריקה דלאחר פיגול לידי מעילה קודם בשחיטה בההיא זריקה לא יצא הבשר מידי מעילה דרא לא חזו לכנים ואינו מביא וריקה דלאחר פיגול לידי מעילה יינגיג בוויקאר ובלוחו למדות דוחה פינול גמוד: איל דב אם ידובא ההאמו פלוא. בפוק בית שמאי קובץ פיגול שחרשב עליו בשעת קמיצה והעלהו לגבי מזבח כיון שמשלה בו האור פקע פיגולו ממנו שאם פקע מעל המזבח יריד יעלה והוא הדין לאיברי פיגול ונותר וטמא שהעלן לגבי מזבח כיון שמשלה בהן האור פקע איטרון מהן והאי דנקט קומץ פיגול משום דסד"א הני מילי אבר דמיחבר אבל קומץ דמיפרת לא קמ"ל ולהכי נקט קומץ מ"מ קתני קומץ פיגול דפיגל בקמיצה ופיגול דקמיצה היינו כמו פיגול דשחיטה אלמא דבשחיטה לחודה הוי פיגול גמור וקתני קדש הלחם דמביאו לידי הפיגול נגמר עד שעת: גמ והא דקאמר פקע פיגולו רוצה לומר: נח והא דקתני עליו: מעילה וקשיא לרב גידל: א"ל לא. מהכא לא תיקשי ליה דמאי קומץ פיגול דקתני לא אמר דבקמיצה לחודה הוי פיגול אמר קומץ פיגול שהתחיל לפגל בקמיצה דהיינו התחלת איסור פיגול ולעולם לא הוה פיגול איסור א דמייתי לה לידי פיגול שהתחיל לפגל בקמיצה דהיינו התחלת איסור פיגול ולא הוי פיגול גמור עד דפיגל נמי בזריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לידי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוי פיגול גמור עד דפיגל נמי בזריקה הילכך קדש הלחם ומביאו לידי מעילה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוי פיגול גמור עד דפיגל

הגהות הב"ח (A) גמ' צעי ר' אלעור עולה זה שנפסלה ועלו מהו שירדו: (3) רש"י ד"ה אמר רב גידל אמר רב זריקת

קרש המנוס דקטונור מנוי מון כו'. נ"ק, נ') נ"ל ואשם ופריך דע"כ בחטאת ואשם מיירי כו'

ינייל במשמת המשם נוייני כרי והד"א. ג"ק, מ) ע"כ פקע פיגול צ"ק, ע) ולא קרבו מתיריו וא"כ צ"ק, פ) צ"ל שחל

ל"ק, ל) כך היה הגי׳ לפני תום׳

ל"ק, ק) הל"ק מקיים הגיי נ"ק, ק) הל"ק מקיים הגיי ושכלי"ל, ר) אע"ג דאיורק דם כלומר כרי ל"ק, ש) גיי ל"ק כדאמר לקמן הס"ד אח"כ כדאמר לקמן הס"ד אח"כ

ד"ה ועוד תנים כו'. ם) והשתם

בוי סייעתא מ"מ להדי׳ דרישא

סר סייענות וניטאי דריטנו דהיינו זריקת פיגול ופריך סיפא ודאי כו'. צ"ק, א) דלעולם במטאת ואיזרוק

וקמ"ל כו". ל"ק,

הגהות הב"ח

(**ה**) רש"י ד"ה והא עלה וכו"

אינו חשוב האי פיגול וכו׳

כשאר פינולים אינו מביא כמחר פיגונים אינו תניח וכו' וקשיח לרב גידל ומשני חמר לך רב גידל כל"ל חמר אר דב גידל כל"ל והד"ח: (צ) ד"ה דברי הכל וכו' וקתני לעיל קדש

כלחם:

רבינו גרשום

נמי בזריקה הילכך קדש

הלחם ומביאו לידי מעילה

דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה דלא הוה פיגול גמור והא דאמר רב גידל דאינו

מביא לידי מעילה דפיגל

נמי בזריקה: והא. קתני

עלה דההיא דקומץ פיגול אם אחרים מכיא לידי פיגול

לחודה: הוא עצמו. הקומץ

עצמו לא כ"ש ואמרינן

. התם בזבחים מאי קאמר קאמר אם אינו מתקבל הכי קאמר אם אינו מתקבל כלומר אם אינו חשוב האי פיגול דקומץ לחוד כפיגול גמור דכיון שהעלו למזבח

נפוד וכיון שהעלו למבות פקע פיגולו היאך מביא אחרים לידי מעילה השירים. אלמא דבמחשבה דקומץ לחוד הוי פיגול גמור, וה״ה

במחשבה דשחיטה לחודה

וקתני קדש הלחם דמביאו לידי מעילה וקשיא לרב גידל: אמר לך רב גידל. הא מני אם אחרים מביא לידי נגול. לא אמר דבקמיצה

לחודה אלא הא נמי פיגול

דקמיצה הוי התחלת פיגול י קביבוו וורי ווונותו פיגול עד אבל לא הוי פיגול עד דפגיל בכולהו עבודות: והאמר אילפא. בפרק כל

הזבחים תניינא: מחלוקת

. דרבי יהודה וחכמים בשתי

עבודות. ואוקמינן התם כגון שאמר הריני שוחט סימז

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

והא התני 10 אם אחרים מביא לידי פיגול הוא עצמו לא כ"ש הא נמי איסורא דמייתי לידי פיגול אמר ליה רבינא לרב אשי והאמר אילפא

מחלוקת בשתי עבודות כגון דאמר הריני

שוחם סימן ראשון חוץ לזמנו וסימן שני חוץ למקומו אבל בעבודה אחת דכולי עלמא

שעירובי מחשבות הואי ה"ג לכי זריק תיגלי

מילתא מ אי בעבודה אחת אי בשתי עבודות

חאי הכי גבי תודה ינמי עד ח דוריק ח מאי קדש

ליפסל דבעי שריפה לימא מסייע ליה הפיגול לעולם מועלין בו לאו אע"ג דאיזריק דם ומסייע

ליה לא דלא זרק הדם אי דלא זרק הדם מאי למימָרא אלא לעולם דזריק וכי תניא ההיָא

בעולה אי בעולה פשימא דגבוה היא כולה

שימה מקובצת

והא. עלה דההיא דקומן פיגול קתני אם אחרים מביא לידי פיגול כלומר f) זבחים כט:. ב) נ"א נימא. ג) אם אתה חושב ל"ק, ד) ולא אתרינן דכיון כו' ל"ק, ה) נ"א דלא מפקא, ו) [פיגול רש"ש], השיריים במחשבה דקמילה לחודה הוא עלמו הקומץ לא כ"ש ואמרינן החם השיריים במחשבה דקמילה לחודה הוא עלמו הקומץ לא כ"ש ואמרינן החם במסכת זבחים [מג.] מאי קאמר ה"ק ⁴אם ^(א) (אינו) חשוב זו בהאי פגול דפגל בקומץ לחוד כפגול גמור ח דכיון דהעלהו למוצח דפקעה פגולו ממנו ו) ופיגול רש"שן, ח) וג: ד"ה א"ל], ט) ל"ק, י) [לעיל ג:], ח"כן, ש) כ"ק, י) [נעינ ג:],

ל) א"ה דלטעמיה דקאמר
דעד דוריק לא הוי פיגול מיקשי
ליה גבי מודה נמי כו' נ"ק,

ל"א נימא דעד, מ) דמאי
קדש הלחם דקאמר מאי לאו

כשאר פיגולים היאך מביא אחרים השיריים לידי מעילהי) אלא ודאי פקע פגולו ממנו ומביא השיריים לידי מעילהי אלמא דמחשבה דקומן לחוד הוי פיגול גמור וה"ה במחשבה דשחיטה לחודה וקתני דקדש הלחם דמביא לידי מעילה וקשיא לרב גידל: אמר עו רב גידל הא נמי דקתני אם אחרים מביא לידי פיגול ה"ק חיסורה דמייסה כו'. דלה אמר דבקמילה לחוד הוי פגול אלא יז ה"נ דפגל בקמילה ופגל נמי בהקטרה כדאמרינן לעילח: האמר אילפא. בפרק כל הזבחים (זבחים כט:): מחלוקת יאן וכו'. דקאמר רבי יהודה במתני׳ אם מחשבת הומן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת ואם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן (פיגול) ש'[פסול] ואין חייבין עליו כרת דעיקר פיגול דחייבין עליו כרת הוי במחשבת אכילה חוץ לזמנו וחכ"א זה וזה ש' [פסול]

ואין חייבין עליו כרת ואמר אילפא מחלוקת ים וכו׳ דר׳ יהודה סבר אם מחשבת הזמן וכו' ורבנן סברי להכי אין בו כרת דעירוב מחשבות הוי חוץ לומנו וחוץ למקומו בובח אחד ולהכי אפילו בשתי עבודות פסול ואין בו כרת הואיל ולא הויא כולה במחשבת חוץ לזמנו. ולהכי קרי לשני סימנין ב' עבודות משום דקסבר ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף וכי שחט סימן אחד עבד פלגא דשחיטה: אבל בעבודה אחת. כגון בסימן אחד שחישב טחה עבד פנגמי השתיקה. מזכר פעבודה מחתב. כגון בסינון מחד שתיקב בחליו חוץ לומנו וחליו חוץ למקומו: דברי הכל עירוב מהשבום הוי. וחין בו כרת אבל פסול הוי. ומ"מ אשכתן לר" יהודה דאם מחשבת הזמן קדמה בשחיטה לחודה הוי פיגול וח"כ לרבנן אם לא חישב בה אלא חוץ לומנו לחודה בשחיטה הוי פיגול וחייבין עליו כרת אלמא דבמחשבת שחיטה לחודה פיגול הוי וקחני (² ³) קדש הלחם דפיגול מיימי קדשים קלים לידי מעילה וקשיא לרב גידל: אמר לך רב גידל ה"י לא אמר דבמחשבת שחיטה לחודה פיגול אלא לכי זריק חיגלי מילתא אי בעבודה אחת עירב המחשבות לחודה פיגול אלא לכי זריק חיגלי מילתא אי בעבודה אחת עירב המחשבות אי בשתי עבודות דאי חשיב בשתי עבודות לכי זרק הדם במחשבת פיגול הוי פיגול לרבי יהודה כדאית ליה ולרבנן כדאית להו ואי בעבודה אחת דברי הכל לא הוי פיגול אבל מ"מ לעולם לא מיקבע בפיגול עד דוריק והתם ה"ט דקדש הלחם דשתק בוריקה דלא פיגל אלא בשחיטה לחודה אבל אם פיגל בזריקה נמי לא מייתי קדשים קלים לידי מעילה כדרב גידל: כי אי הכי. חיקשי ליה לי נמי דקאמר דעד דוריק לא הוי פיגול דלטעמיה גבי חודה נמי לא הוי פיגול עד דוריק אם כן קשיא ליה הא ⁶⁰ מאי קדש הלחם דקאמר לאו לחיוביה במעילה אע"ג דהשחא הוי פיגול גמור דפגל בוריקה אלמא זריקת פיגול מביאה לידי מעילה בקדשים קלים: לא מאי קדש הלחם ליפסל. קדש דבעי שריפה דלא הוו כחולין אבל לא למעילה וכדרב גידל: לימא מסייעא ליה. לרב גידל: הפיגול לעולם מועלין בו לאו אע"ג דאיוריק דס. לשם פיגול והיינו כרב גידל דאמר אינו מוליא מידי מעילה בקדשי קדשים: לא. כי קתני לעולם מועלין בו דלא זריק קא מיירי ולא מסייע ליה: אי דלא זרק. לשם פיגול פשיטא דמועלין בו ים: אלא לעולם בדורק קא מיירי. ואפילו הכי לא מסייע ליה דכי תניא דלעולם מועלין בו אפילו לאחר זריקה בעולה הואיל ולגבוה היא דאין בה היתר לכהנים ולא מיירי בתטאת יו ואשם יח: לעולם בחטאת ואשם מיירי דאי בעולה פשיטא מאי למימרא שח:

יהודה סבר אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת. וחכ"א זה וסימן שני חוץ למקומו דר׳ רוד פסול ואין בו כרת קסברי רבנן דעירוב מחשבת חוץ לזמן וחוץ למקום בדבת אחר אפילו בב' עבודות פסול ואין בו כרת: אבל בעבודה אחת. שחציה חישב בה חוץ לזמנה וחציה חוץ למקום בדברי הכל עירוב מחשבות. הוי ופסול

בו כתה: אבל בעבודה אחת. שחציה חישב בה חוץ לזמנה וחציה חוץ למקומה: דברי הכל עירוב מחשבות. הוי ופסול
לטעמא דאילפא דקרי לשני סימנין ב' עבודות משום דקסבר ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף כי שחט סימן אחד עבד

מור לטעמא דאילפא דקרי לשני סימנין ב' עבודות משום דקסבר ישנה לשחיטה התחילה הוי פיגול. אלמא דבמחשבת שחיטה לחודה
הוי פיגול. וקשיא לרב גידל אמאי קדש לחם: אמר רב גידל. הכא נמי לא אמר דבמחשבת שחיטה לחודה פיגל אלא
הוי פיגול עד דוריק מיגלי מילתא למפרע אי בעבודה אחת עירב המחשבות או בב' עבודות אבל לעולם לא הוה פיגול אמי פיגול עד דוריק אלא נמי קשיא ליה הא דמאי קדש הלחם לימסל. קדש דבעי שרפה אבל לא למעילה מיגול מביא לידי מעילה: לא מאי קדש הלחם לימסל. קדש דבעי שרפה אבל לא למעילה מיגול אינו מוציא מידי מעילה: לא מיק קדש הלחם לימסל. קדש דבעי שרפה אבל לא מסייע ליה: אי הכי. מאי למימרא ליה. לרצולם מועלין בו לאו אף על גב דאיודריק דם לשם פיגול וחיינו כרב גידל דקאמר פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים: לא. כי קתני לעולם מועלין בו לאו אף על גב דאיודריק דם לשם פיגול והיינו כרב גידל דקאמר פיגול אינו מוציא מידי מעילה בקדשי קדשים: לא. כי קתני לעולם בוורק מיירי. ולא מסייע ליה דכי תניא הרא דכעולם מועלין בו לא לעולם בדורק מיירי. ואפילו הכי לא מסייע ליה דכי תניא הרא דכי לא מוסייע ליה וריך בוואל עולם בדורק מיירי. ואפילו הכי לא מסייע ליה דכי תניא הרא דלעולם מועלין בו ואלא לעולם בדורק מיירי. ואפילו היה בקדשי קדשה בעולה מיירי דלגבוה היא כולה דורק מיירי. ואפילו היה בלא מסייע ליה דכי תניא הרא דלעולם מועלין בו אלא לעולם בדורק מיירי. ואפילו היה בלא הדר שנה באודה מיירי ולאם בדורק מיירי. ואפילו היה בלא הדר מועלין בו אלא לעולם בדורק מיירי. ואפילו היה בלא הדר מיירי ולא היה בלא הדר מיירי ולאם מיירי לא מסייע ליה דכי תניא הדכי לא היה בידל העולה מועלין בו אלא לעולם בדורק מיירי. ואפילו היה בלא היה בלא היה שלה בהידלה מועלין בו אלא מייע ליה בידל היה בלא היה בלה בידל היה בלא היה בלא היה בידל היה בלא היה בידל היה בידל היה בלא היה בידל היה מידל היה בידל היה בידל היה בידל היה מודי בידל היה בידל היה בידל היה מודי בידל היה מודי בידל היה מידל היה מודי

עצמו לא כ״ש סיומא שוז מילחא דלעיל הוא ליחן טעם למה פקעה פיגול ובפ' ב"ש בזבחים (דף מג.) הוא ופריך החם מאי קאמר ומשני הכי קאמר אם אינו יוז מקבל בפנים היאך יביא אחרים לידי פיגול כלומר ¹⁹ ע"כ ית קבע פיגול דאם הוא פיגול כשמעלהו ע"ג המובח אם כן עפרא בעלמא

הוי יש שי ולא קרבן וא"כ היאך מביא השיריים לידי פיגול הא בעינן כהרצאת כשר אלמא משמע שחל הפיגול משעת קמינה והוא הדין בזבח שחל משעת שחיטה דאי ס"ד דאינו חל עד שעת זריקה וכן במנחות עד שעת הקטרה אם מוכיח עולא דעפרא בעלמא היכי הוא אם לא פקע הפיגול דילמא לעולם לא פקע ומ"מ לא הוי עפרא בעלמא שהרי אין הפיגול חל עד שעת זריקה וכן במנחה בשעת הקטרת קומן שאז הוא מתיר השיריים והשתא חלו תרוייהו אהדדי היתר שיריים ופיגול ומשני הא נמי איסורא דמייתי לידי פיגול כלומר לעולם אין הפיגול חל עד שעת זריקה ומכל מקום מוכיח עולה שפיר שפקע פיגולו דכיון דאיסורא דמייתי לידי פיגול מתחילה משעת קמינה שהיא כנגד

שחיטה אי לאו דפקע פיגול הוה לן לאחשוביה עפרא והוי לא קרבו מתיריו: והא אמר אילפא מחלוקת בשתי עבודות בו'. נסוף פ"ב דונחים (דף נע:)

ועוד

היא גבי הא דתנן א"ר יהודה אם מחשבת הומן קדמה למחשבת המקום פיגול וחייבין עליו כרת יש ואם לאו פסול וחכ"א אחד זה ואחד זה פסול ואמר אילפא מחלוקת בשתי עבודות כגון דאמר סימן ראשון חוץ לומנו וסימן שני חוץ למקומו ופליגי ר' יהודה ורבנן כאז במפגל בחלי מתיר דרבי יהודה אית ליה מפגלא ורבנן לית להו מפגלא אבל בעבודה אחת ד"ה עירוב מחשבות הוי ואין כאן פיגול אלמא יסי שעת הפיגול משעת שחיטה דאי ס"ד דאינו חל עד זריקה אם כן בשתי עבודות נמי ליהוי עירוב מחשבות שהרי אין הפיגול בסימן ראשון עד שעת זריקה והרי לך מחשבת המקום קדמה ומשני לכי זריק איגלאי מילחא כו' כלומר יגו אמרינן בשעת זריקה איגלאי מילתא למפרע שחל הפיגול משעת סימן ראשון הלכך מחשבת הזמו הדמה אי בעבודה אחת אי בשתי עבודות כלומר בכל עניו דמיירי משנתינו אי כדמפרש לה ר' יוחנן בעבודה אחת אי בשתי עבודות כדמפרש לה אילפא: אי הבי גבי תודה נמי. כלומר נימא נמי דלכי זריק איגלאי מילתא למפרע שהפיגול חל משעת שחיטה וא"כ כדו אמאי אין זריקת . פיגול מביאה לידי מעילה כי היכי דאמרינן דקדש הלחם:

ל מעין מעילה מינו ר"ל לענין מעילה לאו לחיוביה במעילה. אינו ר"ל לענין מעילה דלחם דהא פירשתי לעיל דלא שייך ביה מעילה אלא ה״ק לא מימא כדשנינן לעיל בזריקה אלא דקדש הלחם ליפסל בטבול יום ומחוסר כפורים ובלינה בשחיטת פיגול מכל מקום לא מהניא זריקת P (פיגול) לאחיוביה במעילה בקדשים קלים: ליבוא מסייע דיה הפיגוד דעודם מועדין בו דאו י) אע"ג דוריק. כלומר אלמא כיון דפיגל אין הזריקה מועדין בו דאו י) אע"ג דוריק. כלומר אלמא כיון דפיגל אין הזריקה מוליאתו מידי מעילה ומיירי בקדשי קדשים והוי סיוע לרב גידל: אי לא זריק מאי למימרא פשימא דמועלין. ול״ת דילתא הא קת״ל דלא אתרינן כתאן דחנקינהו דמי ולא קרינן בהו קדשי ה' י"ל דהכי קאמר מאי למימרא ואמאי קתני לעולם ליתני הפיגול מועלין בו ותו לא יהו: אי בעודה מאי דמימרא פשימא. דמועלין דאפילו לא היתה נפגלת מועלין בו עד שתלא לבית הדשן ש כדאמר לקמן ודף ש, ועוד תניא כו' אלא אי אמרת בעולה לריכא למימר כלומר פשיטא דלא מהניא זריקה [להוציא] מידי מעילה אפילו לא לן דמה אלא ודאי מיירי בחטאת דאף על גב דכי לא לן דמה זריקה מוליאתה מידי מעילה מ"מ כי לן דמה דאו נעשית הוריקה בפסול לא מהניא הוריקה לאפוקי מידי מעילה וסלקא יח דעתך השתא דהוא הדין לזריקת פיגול

סיפא ודאי מסייע ליה דודאי בחטאם מיירי ואפילו הכי קאמר דלא מהניא זריקה הנעשים בפסול להוליא מידי מעילה רישא מאי כלומר נימא הואיל וסיפא בחטאת רישא נמי בחטאת © והשתא הוי סייעת איז להדי׳ דרישא היינו זריקת פיגול סיפא ודאי מסייע ליה כלומר וכי ודאי יח הוא סיפא מסייע ליה דילמה שאני זריקה דלאחר פיגול וקאמר מאי שנא ומשני הלנה דעביד בידים כו׳ לאו דוקא יש חני ביה סיפא מסייע ליה דילמא שאני זריקה דלאחר לינה מוריקה דלאחר פיגול וקאמר מאי שנא ומשני הלנה דעביד בידים אלא שע"י חסרון מעשה הוא לא מהניא זריקה לאפוקי מידי מעילה כו׳ ואם תאמר מה בכך אי לא מסייע סיפא מ"מ רישא מסייע ליה דהא על כרחך מיירי בחטאת ולאחר זריקה דאי בעולה מאי למימרא ואומר הרב רבינו פרץ דרישא ודאי יש לדחות דלא מסייע ליה טייא דלעיל מיירי

ועול

י וובק: או במוץ: עם אלמא שחל הפיגול: עם כלומר מ"מ בשעת זריקה איגלאי: מון הא"כ הכא הרק"ל אמאי: פסן לא א"ע כדפרישת לעיל בשבעתא קמייתא דפשיטא הוא דגבי פיגול כיון דאם עלו לא ירדו דלא הוי כמאן דתנקינהו: עו וסלקא דעתין אות ך: נמחק: נו) סייעתא ממש להדיא: כתן ודאי דסיפא הוא מסייע: כען לאו דוקא עביד בידים אלא: (t) ליה דלעולם אימא לך דמיירי:

אם. גליוז אע"ג אלא לפי שלומד הדין כדרך התנאים מקו"ח גרסינן והא קתני. כך מצאתי בגליון ספר ישן נושן ובקצת ספרים מדויקים גרסי׳ והא עלה קאמר: כן עירוב מחשבות נמחק: גן מילתא למפרע אי: ד] אי הכי גבי תודה נמי עד דוריק, גליון פי׳ כיון שהטעם הוי משום דאיגלאי מילתא גבי תודה נמי נימא דלא קדש הלחם דלבסוף כי איקבע הפיגול מילתא בזריקה איגלאי ו שהוקבע הפיגול שהוקבע הפיגול מ שחיטה: סן דוריק. ס״א מאי קדש הלחם לחיוביה במעילה ליפסול: ון אלא מאי קדש ליפטר: זן אלא מאי קדש הלחם. גליון כלומר מאי קדש הלחם דקאמר לאו למימרא דקדיש משעת שחיטה ומועלין בו ואמאי כיון דלבסוף נקבע הפיגול מילתא בזריקה איגלאי בזריקה איג*ראי ם* שהוקבע הפיגול כ שחיטה ואלא מאי . הלחם סיומא דקושיא היא ומשני מאי קדש הלחם לענין שריפה ולא לקבוע . לידי מעילה. ע״כ בגליוז ספר ישן נושן. גליון אחר אי הכי גבי תודה נמי לכי זריק. פי׳ דקס״ד דהא דאמר קדש

הלחם היינו לענין לאחיוביה מעילה והכי פריך נהי נמי דעיקר פיגול לא מקבע אלא בזריקה מיהו מ״מ נימא דלכי זריק איגלאי מילתא למפרע שחל הפיגול למפרע משעת שחיטה כדאמרינן גבי סימן ראשון וסימן שני ל) לענין לחייב על הלחם מעילה וא"כ קשיא לרב מעילה הארכ קשיא להב גידל דאמר אין זריקת פיגול מביא לידי מעילה בקדשים קלים ומשני ודאי הא דקתני רש הלחם לאו לאחיובי יייי הלחם לאו לאחיובי ע"כ מצאתי בגליון: ז] חשוב מתקבל כלומר . חשוב בהאי: ז] גמור לומר פיגול דקמיצה הוי התחלת פיגול אבל לא הוי פיגול [אלא עד דעביד] בכולהו לשון וכר׳ וכר׳ ים מחלוקת בשתי עבודות :דר"י תיבת וכו' נמחק: יג] בו. גליון דמתני׳ היא א בו: גיין יכונג יויא קדשי קדשים קודם זריקה מועלין בהם. הרא"ש ז"ל: לעולם והד"א: מון למימרא דמתניתין היא דבכל העולה

פיגול: יען הוי והרי לא קרבו מתיריו וא"כ: כן ואם המקום מחשרח למחשבת הזמן פסול תיבת

מועלין בין לפני זריקה בין מחעלין בין לפני זריקה בין לאחר זריקה: עון סיומא דמילתא דלעיל: עון אינו מתקבל בפנים: יתן ע"כ פקע

יח) הודיננתם סיפה זרחי תקייע ליה רישא לא וסיפא מי פשיטא דמסייע ליה ומ"ש כו' ז"ק בשם ס"י, ב) רש"ק מ"ז, ג) נ"א רישא נמי לא, ד) מנחות ג) נ"א רישא נמי לא, ד) מנחות

קב., ה) ול"ל פדא וכ"כ תום׳

תמורה י ד"ה איתמר] תמורה י ד"ה איתמר] ו) בפיגול ל"ק, ו) הד"א ל"ק, ה) נ"א דלא כר"ג וכן גי הל"ק, ט) בו באימורים ל"ק, י) ומסייע לרב ל"ק, כ) מרישא

יח א מיי׳ פ״ג מהל׳ מעילה הלכה א: מיי' שם הלכה ג: מורי מורי בי ג [מיי׳ שם הל׳ א]:

מוסף רש"י

כל שהיתה לה שעת היתר לכהנים אין מועלין בה. זלאו קדשי ה' הס, ואע"ג דהשתח חין לה שעת היתר (מנחות קב.). שנשחטה חרץ לזמנה כרי. על מנת לאוכלה חוץ לזמנה או חוץ למקומה •(DO)

רבינו גרשום

קאמר. דאי בעולה פשיטא . מאי למימרא: ועוד. סיפא נמי דייקא דבחטאת מיירי יקתני לז דמה וה״ה לפיגול זקונני לן זמה ההתלפיגול דאע״פ שחזר וזרקו מועלין בו: אי אמרת בשלמא בחטאת. מיירי סיפא שפיר אלא אי אמרת בעולה כו׳: אלא אי אמרת בעולה כו': סיפא ודאי. לן דמה כו' מסייע לרב גידל דמיירי לאחר זריקה בהדיא: רישא מאי. לימא נמי הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה רישא: וסיפא ודאי מי מסייע ליה. לעולם אימא דלא מסייע ליה דלא דמי לן דמה למחשבת פיגול. אמאי לא דמי: ומאי שנא. ביה לא דמי: ומאי שנא. ביה מאי שינוי יש בין פיסול לן ובין פיסול פיגול: ודאי לא דמו. דאימא לך הלנה דקא עביד איסורא בידים שהיה לו לזורקו והלינו היינו דעביד בפיסול בידים הלכך . הנסינז ליה דלא מהני ליה קנסכן ליחילא מחבי ליחי וריקה לאפוקי מידי מעילה אלא מועלין בו נמי לאחר וריקה: אבל מחשבת פיגול דלא עביד מעשה בידים. אלא באיסור מחשבה אימא אלא באיסור מחשבה אימא דלא קנסינן ליה ומהני ליה זריקה לאפוקי מידי מעילה ודלא כרב גידל: אמאי קתני סיפא. דההיא הפיגול . בקדשים קלים אין מועלין בקרשים קלים אין מועלין בו באימורין אפילו לאחר זריקה דלאו קדשי ה' הוא: לפלוג ברישא ולתני לפני זריקה מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו אלא מדלא פליג הכי בהדיא ברישא אלא בסיפא נימא בדאע"ג דזרק מיירי רישא דמועלין בו ומסייע לרב גידל: ההיא ודאי. סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו ודאי מסייע ליה לרב בו האי מטייע ליהי לדב גידל דאיהו נמי הכי קאמר ואינו מביא לידי מעילה האימורים בקדשים קלים לימא הואיל ומסייע ליה סיפא ודאי כדאמרז דמסייע ליה נמי רישא: ודאי לא מסייע ליה רישא דבלא זרק

לא דלא זרק. וא"ת אם כן מאי איריא יו פיגול אפילו לא פיגול נמי וי"ל דדוקא פיגול אבל לא פיגול אין מועלין כיון דאיכא היתר זריקה או היתר שחיטה יתו ולא בעינא היתר אכילה להוליאו מידי מעילה 0 הא קתני סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו יעו והא סייעתא לרב גידל מהא דקאמר דזריקת פיגול אינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים דהא ודאי מיירי בזרק דאי בלא זרק מאי איריא ס פיגול אפילו לא פיגול נמי ועוד מדלא מפליג בין זרק ללא זרק ולפלוג ברישא וליחני לפני זריקה מועלין בו מ) כלומר ודאי דרישא מיירי בורק והוא סייעתא לרב גידל מהולאת מעילה בקדשי קדשים דאי בלא זרק דוקא מאי איריא דמפליג לאו לקדשי קדשים לקדשים קלים ליפלוג בקדשי קדשים עלמן וקאמר ההוא ודאי מסייע ליה פי׳ סיפא ודאי היא סיוע לדרב גידל דוריחת פיגול אינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים דעל כרחך מיירי יבו בסיפא בזרק לימא הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה נמי רישא דאינו מוליא מידי מעילה לגז בקדשי קדשים ודחי קדשים קלים פסיקא ליה כו' כלומר לעולם מיירי רישא בלא זרק דוקא והא דלא מפליג בין זרק ללא זרק בקדשי קדשים עלמן משום דיש קדשי קדשים דלא פסיקא ליה למיתני דלאחר ייקה אין מועלין כגון בעולה כדום הא אפילו ליתא לדרב גידל וגם מילתא

פסיקא קחני טפי דבקדשים קלים אין מועלין בין לאחר זריקה בין קודם זריקה אבל הא דלא פסיק ליה ¹⁰ דלא הוי אלא לאחר זריקה הא דאין מועלין אלמא משמע במסקנא דאיכא סיוע לרב גידל מהא דקאמר דוריקת פיגול אין מביאה לידי מעילה בקדשים קלים אבל מהא דאין מוליא מידי מעילה בקדשי קדשים ליכא סיוע וקשה מאי שנא והא חד טעמא הוא משום דהוי זריקה לענין פיגול ואומר מורי ה"ר פרץ שי" דשנא ושנא דלגבי הואחת מעילה בקדשי קדשים בעינן ראוי לאכילת אדם הילכך מדאקבעה רחמנא בפיגול אע"ג דבעיא כהרלאת כשר כך הרלאת פסול כלומר שיהא מרוצה לאכול בהיתר ממנו נפזעי דחשבה רחמנא זריחת פיגול להיות בכלל הרלאת אכילה וא"כ דין הוא נמי גבי קדשי קדשים שתוליא מידי מעילה אבל מו בקדשים קלים שתהא חשובה הזריקה להיות חלק גבוה מבורר לא מלינו שתהא חשובה לענין זה: בן אחותי ראה מה אתה שואלני דמחר בו'. כלומר למחר שנינו נהיה עסוקים בהלכה חשאילני כדי לברר הדבר וראה לדקדק בדבר כדי שנשא ונתן בה למחר:

בחטאת יה והויא זריקה וקמ"ל דאע"ג דנעשית השחיטה בהכשר ולא פיגל

עד שעת קבלה מ"ת מועלין שח לאפוקי ממאן דאמר לקמן (דף ה.) היתר שחיטה שנינו: הפיגול בקדשי קדשים מועדין בו שו בו'. לאו דוריק

ומסייע ליה דוריקת פיגול אינו מוליא מידי מעילה בקדשי קדשים:

היתר שחימה שנינו. שמיד שנעשית השחיטה בהכשר חין מועלין או

מיית ליחיד באמרן וההיא דרייקת אבל זוק מאי הכי נמי דאין מועלין אי הכי אמאי קתני סיפא דההיא בקדשים קלים כו' לפלוג ברישא אין הכי נמי דמצי לפלוג ברישא אלא משום הכי תנא סיפא בקדשים קלים אין מועלין

ועוד דקתני סיפא "לן דמה אע"פ שחזר וזרקו מועליז בו אי אמרת בשלמא בחמאת שפיר אלא אי אמרת בעולה צריכא למימר סיפא ודאי מסייע ליה רישא מאי הואיל ומסייע ליה מיפא מסייע ליה גמי רישא מ מסיפא (מ ס (לאו) מיפא מסייע ליה גמי הישה מלנה דקעביד בידים לא וראי מסייע ליה מ"ש הלנה דקעביד בידים לא מהני זריקה לאפוקי מידי מעילה מחשבה ס לא קא עביר בירים מהני ליה זריקה לאפוקי מירי מעילה לימא הא מסייע ליה הפיגול בקרשי קדשים מועלין בו לאו אף על גב דורק ומסייע ליה לא דלא זרק אבל זרק מאי הכי נמי דאין מועלין בו אמאי קתני סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו ליפלוג ברישא וליתני לפני זריקה מועלין בו ליפלוג ברישא וליתני לפני זריקה מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו ההוא ודאי מסייע ליה לימא הואיל ומסייע ליה סיפא מסייע ליה גמי רישא יקדשים קלים פסיקא ליה הכא לא פסיקא ליה: סכלל אמר רבי יהושע יכל שהיתה לה שעת היתר לכהגים אין מועלין בה וכל שלא היתה לה שעת היתר לכהנים מועלין בה איזוהי שהיתה לה שעת היתר לכהנים שלנה ושנטמאת ושיצאת ואיזוהי שלא היתה לה שעת היתר לכהנים

שנשחמה חוץ לזמנה וחוץ למקומה ושקבלו פסולין וזרקו את דמה: אמר ליה בר קפרא ¤לבר ©פרת בן אחותי ראה מה אתה שואלני למחר בבית המדרש היתר שחימה שנינו

ה"ה דפיגול" דוריקה אינו מוליא מידי מעילה (ג): נימא הואיל ומסייע ליה סיפה מסייע ליה רישה. דנימה נמי בחטאת מיירי וקאמר לעולם מועלין בו דמשמע אע"ג דורק: וקא פריך ומסיפא למטנט מע ג' זוקן. זקו פרן דמסייט ליה דילמא לעולם אימא לך דלא מסייע ליה דאמרינן דלא דמי לן דמה למחשבת פיגול: "ומהדר ליה אמאי לא דמי ומאי שנא כלומר מה הפרש יש בין פסול לן לפסול פיגול: וח"ל ודחי לח דמו דחימה לך הלנה דקעביד איסורא בידים. שהיה לו לזורקו והלינו דהיינו דקעביד ליה פסול בידים דלגבי מחשבה דפיגול חשיב ללינה מעשה בידים הילכך קנסינן ליה דלא מיהני ליה זריקה לאפוקיה מידי מעילה אלא מועלין נמי לאחר זריקה: אבל מחשבת פיגול לא עביד מעשה בידים. אלא פסול מחשבה אימא לך דלא קנסינן ליה ומהני ליה זריקה לאפוקיה מידי מעילה ודלא כרב גידל ורישא בעולה המיירי כדאוקימנא ברישא: ה"נ

ועוד. מסיפא נמי דיקא דו דקתני לן דמה והוא הדין לפיגול אע"פ שחזר

חרקו מועלין בו דאין מוליא מידי מעילה: אי אמרס בשלמא בחטאת. (כ) הו להכי דייקינן דה"ה לפיגול שאם פיגל בו אע"פ שחזר וזרקו מועלין

בו: אנא אי אמרם בעולה לריכא למימר. דמועלין בה הא כולה לגבוה

היא אלא ש"מ בחטאת מיירי וה"ה

לרישה: סיפה ודהי מסייע ליה. לן דמה

כו׳ דמיירי לאחר זריקה בהדיא ודייקינן

דאין מועלין בו. דוריקת פיגול (ד) (אינה) מוליאה מידי מעילה והיינו זו ס כרב גידל: אמאי קפני סיפא. דההיא הפיגול בקדשים קלים אין מועלין בוש ח כלומר אפילו לאחר זריקה דלאו קדשי ה' נינהו: ליפלוג ברישת בדידיה וליסני לפני זריקה מועלין

בו לאחר זריקה אין מועלין בו. אלא מדלא פליג הכי ברישא אלא בסיפא לימא ש בדאע"ג דוריק מיירי רישא דמועלין בו יוסיפא מסייעא לרב גידל: ההוא ודאי. סיפא דקתני בקדשים קלים אין מועלין: יו מסייעא. לרב גידל דאיהו נמי הכי קאמר ואינו מביא לידי מעילה בקדשים קלים: לימה הוחיל ומסייעה ליה סיפה. כדחמרן דודחי מסייעה ליה (ה) יהן נימה נמי רישה דבהע"ג דורק מיירי: ה"ל רישה ודהי לה ססייע ליה. דרישה מיירי בדלא זרק כדאמרן והא דדייקת אבל זרק מאי ה"יג דאין מועלין אמאי קתני סיפא כו' ליפלוג ברישא אין ה"יג דמצי לפלוגי ברישא אלא משום הכי מנא סיפא בקדשים קלים אין מועלין בו הואיל ופסיקא ליה למלחא דבין לפני זריקה ובין לאחר זריקה אין מועלין בו באימורין הואיל וזריקת פיגול היא מש"ה חביבה ליה טפי מההיא הפלגה דרישא דלא פסיקא ליה מילחא הואיל דלפני זריקה מועלין בו ולאחר זריקה אין מועלין בו כדדייק י) ברישא הילכך לא תני לה ולעולם לא מסייע ליה לרב גידל: ראה מה אחה שואלני. ים שאל לו הא דקתני במתני׳ שעת היתר ים שחיטה שנינו דכיון שנשחטה כתקנה בלא פסול היינו שעת היתר ואע"ג דשוב נפסלה יצאת מידי מעילה:

18

היתר זריקה דבעינן שיהא ראוי לזריקה קודם שילא מידי מעילה היתר זריקה דבעינן שיהא ראוי לזריקה קודם שילא מידי מעילה כגון שנתקבל הדם בהכשר ואם תאמר בשלמא אי אמרת היתר אכילה שנינו היינו דקרי ליה היתר לכהנים דהיינו לאחר זריקה שאז מותר באכילה אלא אי אמרת היתר זריקה מאי היתר לכהנים איכא ויש לומר דקודם זריקה נמי קרי ליה היתר לכהנים משום דכיון דעומד ליזרק כזרוק דמי ואם מאמר אם כן ליבעי אי הלכה כרבי שמעון אי כרבנן דפליגי בהא (מנחות דף קב:) דר"ש אית ליה כזרוק דמי ורבנן לית להו כזרוק דמי וכי סימא אין הכי נמי מיבעי ליה דו כו׳ זה אינו דאם כן מאי מייתי מהני דלקמן דהיתר זריקה שנינו לימא ר"ש היא ועוד דמייתי נמי לקמן מרבי

שרוים הארב בכן שניוני לא שניוני היינה גליון הך שניוני לא נהיגר לי דכך לי היתר נהירא לי דכך לי היתר נהירא לי דכך לי היתר היתר זריקה למאן דאית ליה היתר אכילה שנינו דאי אמרת דוקא פיגל מועלין בה אבל לא פיגל שויים: והיום וריקה למאן זאיו ליה לכם וריקה מאן היות ליה היום אכלה שכני דא אמרות דוקא בינל מוצלין בו אבל לא פינל אין מועלין בה כיון לא היה היותר זריקה או היתר שחיטה איכ היעו כרב גידל היות ליה היתר שחיטה שנינו או היתר זריקה שנינו ואנו באין לדחות דבריו וני"ל כי יש לתרץ כי (מפי דבעי) (אמאי דדחין לעיל במסוך לעילים אירי בלא וריקה וקמיל אע"ג שנעשית השחיטה בהכשר ולע שע שת קבלה מועלין בו לאמוקי ממיד לקמן היתר שחיטה שנינו: שנו זרה יישתא: אך אוירא פעל א אפילו לא פינל: מל) בין קדשי אות לי נמחק: כן מיירי סיפא בזרק אות ב' נמחק: כן מעילה דרישא נמי איירי בזרק דאי בלא זרק לפלוג ולתני ברישא כרפ"ה: מן בעולה אפילו תיבת הא נמחק: מם ממנו אלמה דחשבה: מן אבל לענין להביא לידי מעילה בקדשים:

י) מתקיית כרב בייק, כ) מדישה נייק, ל) כאן חוא סהייד ואחייכ מהייד אמאי קחני סיפא כוי נייק, מ) אלא ודאי נייק, ני) דבהא אפילו ר"ג מודה וגם כי נייק, מ) דלא הוי לאחר כי נייק, מ) דלא הוי זריקה כו' ל"ק, ע) ואפ"ה חשבה כו' ל"ק,

הגהות הב"ח

(מ) גמ' סיפא ודאי מסייע ע"ען: (3) רש"י אמרת בשלמא בחטאת מיירי צריכא למימר להכי: (ג) ד"ה סיפא וכו' מעילה (ג) ד"ה סיפח וכר מעינה הס"ד ואח"כ מ"ה רישא גמי נימא הואיל: (ד) ד"ה ה"נ וכו' פיגול מוליאה מידי מעילה והיינו דלא כר' גידל: (ה) ד"ה לימא וכו' ג'רנ. (ט) דרו פינוס מסייע ליה מסייע נמי מיירי הס"ד ואח"כ רישה ותיבת ה"ל נמחק:

שימה מקובצת

לן רישא וסיפא ודאי מסייע ליה א"ל ומ"ש א"ל הלנה. על תיבות רישא לא נרשם עליהם קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: גן מחשבה דלא קא: גן לבר פדא. עי׳ תוס׳ תמורה ולף י׳ בוא. כי הוס ובחוד קקף ע"ל): דן דיקא דבחטאת איירי דקתני: סן בחטאת צריכא למימר להכי: ם תיבת ליה נמחק: זן והיינו דלא כרב: תו בו באימורין . אפילו תיבת כלומר ל"ש: טו לימא דאע"ג דוריק מיירי כו׳ בו מסייע ליה לרב גידל תיבת וסיפא נמחק: ין מועלין ודאי מסייעא: יאן ליה מסייע ליה נמי: יכו שואלני כלומר שים יכן שואלני כרומו שים דעתך שתשאלני בהא ושאל לו: יגן היתר להיתר שחיטה: ידן בחטאת וקודם וריקה תיבת והויא נמחק: טו] מועלין בה לאפוקי:טו] בו לאו אע"ג דזרק עון מועלין בה לאפוקי: עון בו לא אע"ג דורק ומסייע תיבת כו' ואות י" נמחק: יון איריא פיגל אפילו לא פיגל נמי וי"ל דדוקא נקט פיגל אבל לא פיגל . איז: יהו שחיטה דלא בעינו

שמעון גופיה אלמא מיבעיא ליה אפילו לר"ש מוז וי"ל לכולי עלמא דבין

לר"ש ובין לרבנן קבעי דלא פליגי אלא לענין טומאת אוכלין אבל לענין אכילה לא ואיכא למיבעי אליבא דתרוייהו דעד כאן לא קאמר ר"ש כזרוק

וזרקו

ב א מיי׳ פ״ג מהלכות מעילה הלכה א: בא ב מיי' פ״ח מעה״ק הלכה ג: ג ומיי׳ שם הלכה זן:

לכן בהכשר וא"ת. תיבת וא"כ נמחק: **כנו** הויא

וא״כ נמחק: לגן הויא השחיטה תיבת היתה נמחק: לדן שנינו. גליון בתוס׳

היות היקה ורבי יחובן
(דף ועיין תוספות לקמן
(דף ו' ע"צ) ד"ה בשר:
כסן כלומר לר' יוחנן קשיא
ממתני': כון מה"ד מאי
לאו דלן כו' וש"מ דהיתר

וריקה: לון בבשר נמי עד:

כתו בפסול דאע"ג אות ו'

נמחק: לען הקפיד להאריך נמחק: לען הקפיד להאריך עליו אלא כו׳ לר״י דעדיף מינה שקיל וטרי הס״ד ותיבת דפריך נמחק: (1 בשר ומשום הכי אין: (1) כך

היתה סברת המקשה ומ״מ משני לא דלן בשר כך נראה: (כן תיבות עד דאיכא

לגן תיבת נמחק: (ד) דסוגיא אם תמצא

השוויטה וניבת היונה **כד**ן שנינו. גליון כת״י כתוב ור״ל

היתר זריקה ורבי

דמי אלא לענין טומאת אוכלין אבל לא פקעי "קדשי שון קדשים עד לאחר זריקה או לאידך גיסא דע"כ לא קאמרי רבנן לאו כזרוק דמי אלא לענין טומאת שימה מקובצת אוכלין משום דלה קרינן בה אשר יאכל (ויקרא יא) יש אלה לאחר זריקה אבל הכא (דף קב ע"ל): כן לא כחזקיה ליוקת של מכנו למונה אל קם מכני הכנו כיון דעומד ליזרק מיד פקעי י₪ קדשי ה׳ דכורוק דמי וא״ת כי היכי דקאמר (ו', יו, כר' אות ד' ד' נמחק:
גן ושיצאת מאי לאו דלן
הדם וקתני: זן לא דלן בשר
גליון ואי קשיא הא תני לעיל היתר זריקה [שנינו] כי נעשית הקבלה בהכשר כמו כן היה לו לומר ישו כי נעשית לן דמה אף על פי שחזר השחיטה ח) בהיתר כן היתר קבלה [שנינו] ין יומה או, על פי שהוה ודרקו מועלין וי״ל דאיכא לאוקמי כגון דשחט סמוך לשקיעת החמה דלא הוי לשקיעת אפילו למ״ד אפילו למ״ד כלומר שבא לידי [היתר] קבלה וי"ל דלא דמי דגבי זריקה שייך שפיר לשון היתר זריקה לפי שכשנתקבל בהכשר אז מותר היתר זריקה שנינו בעינן שיהא שהות ביום לזרוק לורוק ואם נתקבל בפסול אסור לורוק שיהא שהות ביום לחדוק כדמוכח לקמן: הן בשר. עי' תוס' מנחות (דף קנ ע"ל): ו) שעת היתר תיבת הכושר נמחק: ו) ה"ד אי כי נמי נשחט בפסול אין אסור לקבל הלכך לא שייך לומר היתר קבלה אלא היתר שחיטה כלומר שנעשה השחיטה דקיבלוהו פסולין וזרקוהו בהיתר וקרי ליה היתר לכהנים לפי שהוא פסוליז ל"ל: מו כשרים. ס"י היתר לעבודת כהנים כאו וא"ת למ"ד פסולין ליין לשורם. סיי וטעמא דקיבלוהו פסולים וזרקוהו כשרים הא קבלוהו כשרים וזרקוהו פסולים אין היתר שחיטה שנינו שחט בלפון וקבל בדרום אמאי מועלין כיון שנעשית מועלין ש"מ כו": ען ונפסלה השחיטה בהיתר י"ל דמיירי כגון שקיבל ואי זו: ין חוץ לזמנו וחוץ קודם גמר שחיטה דהשתא לא נגמרה . למקומו ושקבלו: י**ה**] פסולין לנקומו ושקברו: ימן פסולין קיבלוהו פסולין וזרקוהו פסולין הוא: יבן קיבלוהו כשרים וזרקו כשרים ס"א השחיטה בהכשר לפשיוח"כ כששחט ביום חרק בלילה מאי איכא למימר י"ל התם נמי מיירי כששחט כל כך סמוך לשקיעת החמה עד שהוצרך לזרוק בלילה ואם כן פסולים דמה: יגן שזרק הדם פסולים דמה: ען שזרק הדם אות נ' נמחק: יון אח"כ אין מועלין כצ"ל במקום תיבות אפילו הכי: עון לר"ש לכך נ"ל דבין תיבת וי"ל ל"ש ותיבות לכולי עלמא נמחק: לא כגו היתה שחיטתו היתר לעבודת כהנים: חזקיה אמר היתר שחימה שנינו לז רבי יוחנן אמר היתר אכילה . עון קדשי ה' עד לאחר זריקה שנינו לא דייקא מתני' לא כחזקיה ולא ראז נאכלת הבשר לבעלים ברבְי יוחגן. כלומר כהוי כרבי יוחגן דקשיא ממתני׳ וכחזקיה לא דייקא: יאו נאכלון וובשו לבעלים או: יו] יאכל עד לאחר תיבת אלא ל"ש ונמחק: ית] פקעי מיניה קדשי הי מולאו דדן דם וקתני אין מועדין וש"ם היתר וריקה שנינו. דאי היתר אכילה היה לו למעול אפילו בבשר מו עד לאחר זריקה שאו ראוי לאכילה וקשיא לר' יוחנן כחזקיה לא דייקא מדנקט לן דמה ולא נקט רבותא טפי כגון קיבל בפסול ייש ואע"ג דליכא אלא שחיטה בהכשר מ"מ אין דכזרוק דמי וא״ת למ״ד היתר שחיטה א"כ אמאי קרי ליה היתר לכהנים וי"ל דר"ל היתר לעבודת הכהנים מועלין דהיתר שחיטה שנינו ודיוק זה אינו חשוב בעיני הש"ק ולא הקפיד ניש עליו אלא על קושיא דקשיא לרבי יוחנן דפריך מינה: לא דדן בשר. דהיינו קבלה דמקבלה ואילך מצות כהונה וא"ת א"כ שם ומשי מיעלין דאיכא היתר אכילה וא"ת ומאי ס"ד דמקשה והא כי: יט] לומר היתר קבלה פשיטא הוא דמצי לתרץ כן י"ל דסברא הוא דמיירי בלן דם דומיא דסיפא דלא היתה לו שעת היתר לכהנים דחשיב קיבלו פסולים וזרקו דמן אלמא כי: ל] בהיתר שאז נראה לקבלה וי"ל והשאר נמחק: מיירי בפסול דם ורישה דומיה דסיפה כך לאו נרחה למורי ה"ר פרץ שי": בהנים כדפרישית וא״ת: שקיבלו פסולין וזרקו את דמה. יס"ג כן ה"ד אי דקבלו פסולין או

לומר דהיתר אכילה שנינו והפי' כך הוא או דקבלו פסולין או זרקו פסולים או עד דאיכא נמחק: 10 כלל קבלו פסולין ליתני זרקו פסולין לחוד דהוי: 10 דקבלו פסולין וורקן פסולין חד בלתא הייה דמר בלתא הייה דחד טעמא הוא משום היתר אכילה אלא לאו קבלוהו פסולין כלומר דוקא קבלוהו פסולין מועלין אבל הא קבלוהו כשרים דחד טעמא הוא משום היתר אכילה אלא לאו קבורהו פסולין כלומר דוקא קבורהו פטרים, מכל הא קבלוהו כשרים בחדם היתר אמרינן היבת למחק: (שנחק: עם מות היתר אמרינן תיבת כי נמחק: אביע השתא היתר זריקה: (שון קבורהו פסולין משום עבודה: שם לומר דכי נמי: שון מועלין ואפילו זרקו פסולין לאפוקי: שמון משום עבודה: שם לומר דכי נמי: שון מועלין ואפילו זרקו פסולין לאפוקי: שמם דקבלוהו פסולין דרקא א"כ קשיא למה לי: שם פסולה הש"ד ומה"ד קבלו: שם לביבו משום עבודה של ביבו מידים במות ביבו מה"בי בעלו משרים: שמן דוקא אלא אגב וקבלוהו נקט זרקו וקבלוהו דדוקא קבלוהו פסולין אבל קבלוהו כשרים ועדיין לא נורק טעון כיבוס ה"נ: שמן קיבלוהו פסולים אגב:

זרקו פסולין ל"ל לבו עד דחיכה תרתי אלה להו דקבלו פסולין

או היסר זריקה שנינו. דאע"פ ששחט כראוי בעינן דתהוי קבלה נמי בלא פסול וכיון דקיבל כראוי הותר לוריקה דאע"ג דעדיין לא מרק דמו הוי כאילו נזרק בהיתר דכל העומד ליזרק כזרוק דמיג" דכיון דנתקבל בכוס כראוי ונראה לזריקה שוב אין בו מעילה: או היסר אכילה שנינו. דאע"ג דנשחט ונתקבל כראוי לעולם לא יצא

מידי מעילה עד יגו שמרק הדם דיש בו או היתר זריקה שנינו או היתר אכילה שנינו שעת היתר אכילה לכהנים ואם אירע (ב) חזקיה אמר היתר שחימה שנינו ר' יוחנן אמר בו שום פסול ידו ד) אפילו הכי אין מועליו. "היתר א אכילה שנינו א"ר זירא לא דייקא מתני והשיבו בר קפרא דחזקיה ורבי יוחנן פליגי בהא מילתא: מאי לאו דלן הדם. שדלא כחזקיה ודלא כרבי יוחנן תנן שלנה ושנטמאת ושיצאת מ לאו דלן דם וקתני אין מועלין בו וש"מ היתר זריקה שנינו מ לא דלן שנתקבל בכום כראוי ואח"כ לן קודם זריקה וקתני אין מועלין בהן משום דכל בשר יו אבל דם איזדריק מש"ה קתני אין מועלין העומד ליזרק כזרוק דמי וש"מ היתר בו תנן ואיזו היא שלא היתה לה שעת יו הכושר וריקה שנינו: לא דלן בשר. חוץ לומנו: לכהנים שנשחמה חוץ לזמנה וחוץ למקומה אבל דם איזדריק. ולהכי אין מועלין בו ושקבלו פסולין וזרקו את דמה ה"ד יו אילימא דזרקוהו פסולין וקבלוהו פסולין ל"ל עד דאיכא דיש בה היתר אכילה לכהנים כר' יוחנן: ל"ל עד דחיכה פרפי. בפסולין קבלה תרתי אלא לאו דקבלוהו פסולין וזרקוהו כשרים נפסל בו: אלא לאו דקבלוהו פסולין ואף מוקתני מְועלין בו ש"מ היתר זריקה שנינו מתקיף לה רב יוסף ואי ס"ד איכא לפלוגי הכי הא דתגן התם ®חמאת פסולה יאין דמה גב דורקוהו כשרים מועלין בו. הואיל ונתקבל בפסול דלא היה בו היתר זריקה דלא הויא קבלתו כראוי וטעמא מעון כיבום בין שהיתה לה שעת הכושר דקבלוהו פסולין וזרקוהו כשרים אבל קבלוהו כשרים אע"ג דזרקוהו פסולין בנון בבום בן החוותי לה שעת הכושר ונפסלה ובין שלא היתה לה שעת הכושר ונפסלה יו אי זו היא שהיתה לה שעת הכושר אין מועלין בו דמשעה שקבלוהו כשרים ונפסלה שלנה ושנממאת או שיצאה איזוהי שלא היתה לה שעת הכושר שנשחמה חוץ הותר לזריקה ומש"ה אין מועלין בו וש"מ היתר זריקה שנינו: מחקיף לה רב ילמקומה חוץ לזמנה ושקבלו פסולין וורקו את רמה היכי דמי אילימא דקבלוהו פסולין פסולין יש הוא דאין דמה מעון כיבום הא קבלוהו יש יורקו כשרים דמה פעון כיבום קרי כאן (b) וזרקו כשרים דמה פעון ביבום קרי כאן יאשר יזה מדמה סגולא שכבר הוזה אלא לאו דוקא

יוסף. לעולם אימא לך דאפילו קיבלוהו כשרים וזרקוהו פסולין נמי מועלין בו דהיתר אכילה שנינו דאי ס"ד דאיכא לפלוגי הכי כדאמר דקבלוהו פסולין וזרקוהו כשרים אבל קבלוהו כשרים אף על גב דורקוהו פסולין אין מועלין בו דדוקא קתני אלא הא דתנן בזבחים חטאת פסולה שניתו דמה לי על הבגד אינו טעון כיבוס כדכתיב בחטאת כשרה ואשר יזה מדמה על הבגד תכבס וגו' (ויקרא ה'): שלן. הדם או הבשר דה"ל שעת הכושר אי למר כדאית ליה היתר שחיטה אי למר כדאית ליה היתר אכילה: קבלו פסולין וזרקו פסולין הוא דאין דמה טעון כיבום הא קבלוהו כשרים וזרקו פסולים. או איפכא דמה טעון כיבוס והא דתני קבלו פסולין דוקה קתני פסולין ולה כשרים: קרי כאן השר יום מדמה ולה שכבר הווה. כלומר השר יוה מדם העומד להזות דעדיין לה נעשית מלותו ההוא הוא כשניתו ממנו על הבגד קודם זריקה או בשעת זריקה טעון כיבוס ולא שכבר הוזה דלאחר הזאה אין המותר טעון כיבוס דמאחר שמרק ביון זרקו כשר בין זרקו פסול אינו טעון כיבוס אלא ודאי הא דקתני במטאת בין זרקו כשר בין זרקו פסולין לאו דוקא דאפילו קבלו כשרין וזרקו כשרין אין דמה שקבלו פסולין וזרקו פסולין לאו דוקא דאפילו קבלו כשרין וזרקו כשרין אין דמה טעון כיבוס אחר זריקה אע"ג דהויא מטאת כשרה הואיל וכבר הוזה אבל קודם

וזריקה בקבלו פסולין לחוד סגי

זריקה טעון כיבוס כדין חטאת כשרה דטעון כיבוס (אפילו) בין קבלה ווריקה: לגז דוקא וש"מ היתר זריקה שנינו וה"פ דסוגיא לה אתיא לומר דהיתר זריקה שנינו והפי׳ כך הוא אי [דקבלו] פסולין ½ [או זרקו פסולין] ר״ל או דקבלו כשרים וזרקו פסולין דמועלין משום דליכא היתר אכילה ל״ל להו עד דאיכא תרתי כלותר אמאי תני כלל ליזיי [קבלה] בפסולין ליתני זריקה בפסולין ליחנד דהוי משמע דאפילו נעשית הקבלה בהכשר מועלין משום דהיתר אכילה את כנו לו מיחא למימר דלא זו אף זו קחני בכה"ג דקבלו לו בפסולין וזרקו בפסולין חד מילחא היא אלא לאו קבלוהו פסולין דוקא הא קבלוהו כשרים שנינו ולא ניחא למימר דלא זו אף זו קחני בכה"ג דקבלו לו בפסולין וזרקו בפסולין כלל כיון דקבלוהו פסולין דוקא י"ל דחנא וזרקו פסולין כלל כיון דקבלוהו פסולין דוקא י"ל דחנא וזרקו פסולין דאיכא היחר זריקה אין מועלין וש"מ היחר זריקה שנינו וא"ח א"כ ל"ל למיחני וזרקו פסולין כלל כיון דקבלוהו פסולין דוקא י"ל דחנא וזרקו מהיכה היתה מיקם מין מועלין זש מי היתף שפטר זמי מי כי כי לממני זותקו פסולין בפליף בפליף וקבלוהו בשליך דיקחי כי ממני זותקו פסולין נמי הוא דמועלין דלא הוה ליה היתר זריקה הא קבלוהו כשרים אע״ג דורקוהו פסולין מיון מועלין אין מועלין אע״ג דאין לו היתר אכילה כיון דאיכא היתר זריקה מ״מ קשה דאי נמי תנא קבלוהו לשיי (לפסול) [פסולין] לחוד שפיר ידע דהיתר פסולין אין מועלין כי היכי דהוה פריך ל״ל למיתני קבלוהו פסולין ש כי אמרינן דהיתר אכילה שנינו ואומר זריקה שנינו דמשמע הא קיבלוהו ש כי אמרינן דהיתר אכילה שנינו ואומר אר קם שנה הצמעות של המלטריך שפיר למיתני מאז זרקו פסולין דאי לא תנא אלא קבלוהו פסולין ס"ד אמינול דה"ה כי נמי קבלוהו כשרין וזרקו פסולין דמועלין משוב המיתר אכילה שנינו והא דנקט קבלוהו פסולין ולא נקט זרקו פסולין מש עבודה קמייתא נקט דמקבלה ואילך מלוח כהונה קמ"ל הא דמני זרקוהו משום דהיתר אכילה שנינו והא דנקט קבלוהו פסולין ולא נקט זרקו פסולין אלא ודאי היתר זריקה שנינו וחלא זרקוהו לומר מש כי נמי זרקוהו פסולין דע"כ היתר זריקה שנינו דאי היתר אכילה שנינו ל"ל למיתני קבלוהו פסולין אלא ודאי היתר אריקה שנינו וחלא זרקוהו לומר מש כי נמי זרקוהו פסולין דוף א דמועלין הא אם קבלוהו כשרים אין מועלין מיז לאפוקי ממ"ד היתר אכילה שנינו וגם דלא דמועלין הא אם קבלוהו כשרים אין מועלין מיז לאפוקי ממ"ד היתר אכילה שנינו וגם דלא דמועלין הא בסורן יותם קבמה בסורן האל יותר שחיטה ואפ"יה מועלין: בתקיף דה רב יוסף אי ס"ד איבא דפדוגי הבי. כלומר שמחלקין כך לומר דקבלוהו מסו דוקא מכח קושיא דלמה לי למיתני תרתי: חשאת פסודה אין דסה כו'. דכתיב וכל חטאת אשר יזה מדמה על הבגד תכבס ודרשיען בראוי להזות לאפוקי חטאת ש פסולה מוז קבלו פסולין וזרקו פסולין הוא דאין דמה טעון כיבוס הא קבלו כשרים וזרקו כשרים דמה טעון כיבוס מוז דלגבי מעילה יש לדקדק כך 🕫 דבקבלו כשרים חרקו פסולין אין מועלין וכיון שבאת 🤄 לומר תרוייהו דוקא כמו כן יש לדקדק כאן ואמאי קרי כאן אשר יזה מדמה ולא שכבר החה אלא לאו דוקא כלומר אלא ש"מ דאין לדקדק על זה דהא דקתני זרקו פסולין לאו דוקא מש ואגב קבלוהו נקט ליה ה"ינ 🗣 גבי מעילה מרוייהו לאו דוקא ולעולם הימר אכילה שנינו והא דנקט קבלוהו מש אגב זרקוהו נקט ליה:

ל) זבחים לב.. ב) וזבחים לח: לג.], ג) [מנחות קב:], ד) נ״א אח״כ אין מועלין, ד) מדמה אח״כ אין מועלין, ד) מדמה ל״ק, ו) בראוי להזאה הכתוב מדבר והס"ד ל"ק, ז) קדשי ה' עד כו' ל"ה, ה) בהכשר וא"כ עד כרי ליק, ח) בהכשר וח"כ הל"ל היתר קבלה שנינו כלותר כרי ז"ק, ט) [ז"לוח"מ], י) לרי יוחנן קשיח ממחנרי ז"ק, כ) ומ"ה אין כרי ז"ק, () [או דקבלו כשרים חרקו כרי ז"ק], מ) ז'יק, כו ז'יק, ס כשרין אין מועלין דאל"כ הוי פריך ל"ל למיתני קבלוהו פסולין כר ז'יק, ע) פסולה הס"ד ואח"כ ד"ה קבלו פסולין כו' כמו דלגבי מעילה כו'. ז"ק, פ) דבקבלוהו. ז"ק, ל) לומר

תורה אור השלח

ו. כּל אֲשֶׁר יִגַּע בִּבְשָּׂרְהּ יִקְדָשׁ וַאֲשֶׁר יִזֶּה מִדְּמָהּ עַל יִוֶּה עָלֶיהָ אשר תַבַבַּס בַּמֶקוֹם קַדשׁ:

הגהות הב"ח

(d) גמ' הא קבלוהו או זרקו כשרים: (כ) רש"י ד"ה או היתר אכילה וכו' ואם אירע אח"כ בו שום פסול אפ"ה אין:

מוסף רש"י

י חטאת פסולה אין דמה טעון כיבוס. דכתיג אשר בראוי להואה הכתוב תקל כלמה לאחר שנת מדלר (זבחים צב.). שעת הכושר. לזריקה (שם). שלנה. דמה (שם). ושקבלו פסולין וזרקו את דמה. ושקבלו פסולין את דמה המקבנו שפוכן מתו דתה גרסינן ולא גרסינן וזרקו, דהא אפילו כשרה שנימו מדמה לאחר זריקה על הבגד אין לאחר זריקה על הבגד אין טעון כיבוס, כדאמרינן אשר זה פרט לזה שכבר החה (שם).

רבינו גרשום

איתקוש אהדדי ומחד קרא . נפקי מאם האכל וגו׳. נפקי מאם האכל הגו. במסכת זבחים: ראה מה אתה שואלני. כלומר שים דעתך שתשאלני כהוגן. ושאלו שעת היתר לכהנים דתנן היתר שחיטה שנינו או דתנן היתר שהיטה שנינו או
היתר זריקה שנינו
כדפרשינן לעיל והשיבו
חזקיה ורבייוחנן פליגיבהא
מילתא: היתר אכילה. נמי
פרשינן לעיל. לאו דלן דם. בכוס וקתני אין מועלין משום דכל העומד ליורק מדוק דמי ש"מ היתר זריקה שנינו: אבל דם איזריק. והוה ביה היתר אכילה וכר יוחנן: למה ליה עד דאיכא יותן: קבלו פסולין וזרקו פסולין. בקיבלו פסולין טמאין או בעלי מומין לחודיה סגיא דנפסל אלא לאו דקבלו פסולין. ואע"ג לאו זקבלו פטולן. ואני ג דזרקוהו כשרים מועלין בו הואיל וקבלו פטולין ולא היה לו היתר זריקה וטעמא דקיבלו פטולין הא קיבלו

. כשרים אע״ג דורקו פסולין אין מועלין בו דמשעה שקיבלוהו כשרין הוה ראוי לזריקה מעליא אלמא היתר זריקה שנינו: אי ס״ד דאיכא לפלוגי הכי. כדקאמרת דבקיבלוהו פסולין לחוד סגיא ולמידק מינה כדקא דייקת: אלא הא דתנן. בזבחים (פע בניאן חטאת הבגד או קודם זריקה או בשעת זריקה טעון כיבוס ולא שכבר הוזה הזאה דהיינו וריקה אין טעון כיבוס אלא מאחר דורקוהו בין כשרין בין פסולין אין טעון כיבוס אלא שקבלו פסולין וזרקו פסולין דהכא לאו דוקא. ומ״ט תנייה אגב דתנן פסול דנשחטה המים לד:, צ) לעיל ג:
 [מתחות מז:], ג) חני ל״ק,
 ד) דבעינן זריקה בהכשר וליכל
 כי ל״ק, ה) והני פסולים דחני
 גבי חטאת לאו דוקא כי ל״ק,
 זרתי גבי חטאת לאו דוקא כי ל״ק,
 זרתי גבי חטאת ל״ק, ז) גי׳

ל"ק דכשר עושה שיריים ופריך והיכי כוי, ח לומר דאין להקפיד כששני מקומות כוי ל"ק, ע) ל"ק, י) ל"ק,

הגהות הב"ח

(א) גמ' והא הא קמ"ל דפסול: (ב) רש"י ד"ה ה"ג

והא הא קמ"ל וכו' היינו כשחישב נ"ב אבל כאו איירי

כשחישה נ"ה חבל כתן חייני שקיבל הפסול סתם בשתיקה וק"ל: (ג) בא"ד שיליים ופריך והיכי אתרת כל"ל והד"א: (ד) דה"ה ח"ק אין לך

דבר שאינו:

מוסף רש"י

פסול. מי שהוא פסול לעבודה, מהו שיעשה שיריים. אס קבל וורק מהו שיחור הכטר ויקבל ויזרוק ויכטר הקרבן, מי אמרינן כיון דורק פסול שוייה לדם שבלואר

ם ותו לא מיחזי לזריקה, שיניים ומו כו תינוף נוניקה, או דלמא לא אלימא זריקת פסול לשוייה לדם שבצואר בהמה שיריים ויחזור הכשר

ויקנל (זבחים לד:). אין לך דבר שיעשה שיריים אלא

חרץ לזמנו וחרץ למקומו. אין לך זריקה פסולה שעושה את השאר שיריים, אלא זריקה

במחשבת חון לזמנו וחוץ למקומו, הואיל ומרצין לפיגולן. הואיל והויא זריקה

מן התורה למיקבעיה בפיגול ופסול (שם). זריקת פיגול. ראה רש"י ומוסף רש"י לעיל

ג ב.

שימה מקובצת

בב א ב מיי׳ פ״א מהל׳ יחוה"ת הלכה יפטוט מי הב-ופ"ג מהל" מעילה של מעילה הל" מעילה הלכה ג]:

רבינו גרשום חוץ לזמנו וחוץ למקומו

תנא נמי ושקיבלו וזרקו פסולין ולעולם לאו דוקא: והכא נמי לאו דוקא. וליכא למידק מינייהו מידי: א״כ. כדקאמרת דלאו דוקא . למיתנא בתרין י דוכתי מילתא דלאו דוקא: אלא אימא לך לעולם דמעילה דוקא. ולאו לההיא דוקיא להיתר זריקה אלא לאשמועינן דפסול עושה שירים ליפסל ואע״ג דקיבלו שירים ליפסל ואע״גר קסובל ל הדם בכ׳ כוסות וקבל קסוב וורק תחילה והדר קבל כשר וורק ההוא קבלה ווריקה דכשר לאו כלום היא: מ״ט דהאי קבלה דכשר פסול הוי ופסולה והא פסול הוי ופסולה והא תגן במסכת זבחים וכולן שקבלו את דמן חוץ לזמנו וחוץ למקומו אם יש דם הנפש יחזור הכשר ויקבל . ההוא דחישבו פסול בקבלה חווא ווישבו פסול בקבלוו חוץ לזמנו או חוץ למקומו דמחשבת פיגול דפסול אין עושה שירים ליפסל. אבל כשחישב כשר בקבלה חוץ לזמנו וחוץ למקומו אע"פ שיש עוד בצואר דם הנפש שיש עוד בצואר דם הנפש לא יחזור הכשר ויקבל דמחשבה דכשר פוסלת שירים. והיכי אמרת דקמ״ל דפסול עושה שירים והא בעא מיניה בזבחים בפרק בעא מינית בובוהם בפוק כל הפסולין ואמר ליה אין לך דבר שעושה שירים ליפסל אלא כשר שחישב בקבלה חוץ לזמנה וחוץ למקומו אע"ג דקיבל אחר שוב שלא במחשבה וזרק ולא כלום היא אלא עושה שירים ליפסל: ומ״ש צושה שירים ליפסל: דמי ש דחוץ לזמנה וחוץ למקומה עושה שירים ליפסל. הואיל ומרצין לפיגולין דצריכי עדיין זריקה לאקבועינהו בחיוב פיגול עושה שירים כמותן: מאי לאו הני עושין שירים. לאפוקי פסול שקיבל שלא במחשבה דאין . עושה שירים: לא אפילו עושה שירים: לא אפילו פסול. הא אין לך דבר קתני דמשמע הני בלבד לא הכי קאמר אין לך דבר שאין מרצה בצבור כגון פיגול ינותר ויוצא ועושה שירים ליפסל כמותן אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו הואיל לזמנו וחוץ למקומו הואיל ומרצין לפיגולין: אבל טמא דהיינו נמי פסול דאיתיה לצבור דטומאה מרצה היא בצבור משוי שירים פסולין. שאר פסולין כגון בעלי מומין: הפיגול. כשחישב בשחיטה לעולם מועלין בו לאו דלא זרק מיירי משום . הכי מועלין בו אע״ג דכבר

מתני׳ בדקבלוהו וזרקוהו פסולין וכי תימא ל"ל שח עד דאיכא תרתי למה לריך שיזרקו פסולין הא קמ"ל דפסיל עושה שיריים כלומר דוהה משום דהיבלו פסולין וזרקו פסולין שוז דמשמע ליכא לא היתר אכילה ולא היתר זריקה דכי נמי יחזור הכשר יוז מדם שבצואר ויקבל ויזרוק לאו כלום הוא כיון שזרק פסול אבל אי לאו דורקו פסולין אלא נשפך הדם יתו האמרת בובחים (דף לב.) אם יש דם הנפש יחזור הכשר ויהבל וההיא דדם חטאת נקט תרוייהו קבלו וזרקו אגב ההיא דהכא דכיון דליכא תרתי משניות שיש בהן יש כפולות בחנם אין להקפיד א"נ מלי למימר התם כי הכא דקמ"ל דפסול עושה שיריים ואף על גב דמהכא שמעינן מכל מקום אין להקפיד במשנה אחרת אם שונה בה דבר שאינו לריך אבל מעיקרא הוה קשה כז ליה משום דהוה כשתי משניות כפולות בחנם

דניחא טפי כיון דמיירי בזרק ואדרבה למאי דסלקא דעתך דמיירי בלא זרק הוה קשה טפי מאי לעולם כיון דליתא לדרב גידל דהא לעיל מייתי סייעתא לרב גידל מדנקט לעולם דמיירי ע"כ בזרק דאי בלא זרק מאי למימרא ומפרש השר מקולי כיו דאמר הכי כי ס"ד נמי דהיתר זריקה שנינו כתו איתא לדרב גידל והכי פירושו מאי לאו דלא זרק כעו מדנקט לעולם משמע דמיירי בין קודם זריקה בין לאחר זריקה ואשמעינן תרחי דכי זרק ט מועלין אלמא ש״מ כדרב גידל דלא אחיא לאז זריקה ומפקע מידי מעילה וכי לא זרק אשמעינן דהיתר זריקה שנינו דמשמע דוקא פיגל מועלין בו הא לא פיגל אין מועלין בו לא דזריק ומאי לעולם דהא כיון דמיירי בזריקה א"כ ליכא רבותא בדיוקא דהא פשיטא דהיתר אכילה לש מפקע מעילה ומשני הא קמשמע לן כדרב גידל כלומר לם דלא אחיא זריקת פיגול ומפקע מידי מעילה:

אבור רב אםי למה לי למיתני תרתי. כלומר בשני מהומות הכא במעילה והתם בפרק דם חטאת יגן (זבמים דף 25.) דלא ניחא ליה ח'לומר דבשני מקומות יהיה שונה ידו כפולות אלא לעולם דמעילה דוקא ומכל מקום לא תפשוט דהיתר זריקה שנינו דדילמא לעולם אימא לך דהיתר אכילה ועיקר

ה"ג לאו דוקא אמר רב אםי אם כן למה לי למיתני תרתי אלא לעולם דמעילה דוקא והא (4) קמ"ל דפסול עושה שיריים 10 אע"ג ווא ("" קבול דפטול עושון שין "ם אע הב דקיבל פסול וזרק וקיבל כשר וזרק לאו כלום היא מאי מעמא דשיריים נינהו יו והא בעא מיניה ר"ל מרְ' יותנן "פסול מהו שיעשה שיריים מיניה ר"ל מרְ' יותנן "פסול מהו שיעשה שיריים מיניה ר"ל מר' יותן "פסול מהו שיעשה שירים אלא חוץ וא"ל "אין לך דבר שיעשה שיריים אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו הואיל ומרצין לפיגולן מאי לאו בר מפסול לא אפילו פסול והא אין לך קתני ה"ק אין לך דבר שאינו מרצה בציבור ועושה שיריים אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו אבל יממא דאיתיה בציבור משוי שיריים שאר פסולין דלא איתגון בציבור לא משוין שיריים ת"ש הפיגול לעולם מועלין בו לאו דלא זרק ושמע מינה היתר זריקה שנינו לא ג זרקה ומאי לעולם הא קא משמע לן כדרב גידל ידאמר רב גידל אמר רב זריקת פיגול יאינו מוציא מידי מעילה ואינו מביא לידי מעילה

והשתא ניחא דבמסקנא לא איפשיט לן מידי מן הבעיא ולהכי מייתי מ"ש מכל הני דבסמוך: פסול מהו שיעשה שיריים. פירוש לאו שורק מהו שיעשה כל מה שנשאר בלואר שיריים: ה"ג מאי לאו אפילו פסול. פירוש אפילו פסול בכלל אין לך דבר שעושה שיריים ומשני לא לבר מפסול חוץ מאותו פסול יכו דקי"ל ביה דהיינו טמא כמו שמפרש בסמוך יגו ויס"ג איפכא לאו בר מפסול והיא היא ובר קאי אחוץ לומנו וחוץ למקומו ומשני לא ידוט [אפילו] פסול (כו') [כלומר] פסול הוא כמו חוץ לזמנו וחוץ למקומו והא אין לך קתני כלותר דמשתע בהדיא דשום פסול אינו עושה שיריים אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו דוקא ה"ק אין לך יהן שאינו י [מרלה] בלבור ועושה שיריים כו׳ כלומר כל פסול שאינו מרצה בצבור אינו עושה שיריים אלא חוך לזמנו וחוץ למקומו האי טמא דאיתיה בלבור משוי שיריים שהרי זריקה חשובה וחוץ למקומו החי טמח דחיתיה בנכור נושוי שיניים שיני זר. יף מבינד קלת אחרי שיש לו היתר בליבור שאר פסולין דליחנהו בלבור לא משוו שיריים לפי שאין זריקה חשובה והרי היא כאילו לא זרקו כלל הילכך פסול דאמר עושה שיריים מיירי בטמא: תא שמע הפיגוא לעודם מועדין בו לאו דלא זרק. ולעולם דקתני ר"ל בין פיגל בשחיטה בין פיגל בקבלה ואפילו פיגל בקבלה דה"ל היתר שחיטה קחני דמועלין וטעמא דפיגל הא וחפינו פיגל בקבנה הה ל היות שמישה קתה היותר זריקה שנינו לא לא פיגל אף על גב דלא זרק אין מועלין וש"מ היותר זריקה שנינו לא דורק ולהכי נקט פיגל דאי לאו דפיגל אין מועלין דהיותר אכילה יו שנינו: ובואי לעודם הא קמ"ל בדרב גידל. מימה מאי פריך תאי לעודם ארבה

עד דסיים למילחיה והדר בעי מיניה: ומשני לא אתא לאשמועינן אלא דהלכתא כרב גידל דאמר זריקה דפיגול אינה מוליאה מידי מעילה:

ה"נ. לגבי מעילה הא דקתני שקבלו פסולין לאו דוקא הכי¹ דנימא הא קבלו כשרים וזרקו פסולין אין מועלין בה דאפילו קיבלו כשרים וזרקו פסולין מועלין דהיתר אכילה שנינו ד' דבעינן דו גבי זריקה וליכא. ואי קשיא לך מאחר דלאו דוקא אמאי תני לה תריך אגב דתני פסולי דנשחט חוך לומנו וחוץ למקומו תנא נמי שקבלו פסולין

חרקו ולעולם לאו דוקא פן וליכא למידק מינה כדדייקת ברישא הא קבלוהו כשרין . אע"ג דורקוהו פסולין אין מועלין בו מע ג דות קוטו פטורין מין מוערין בו. אמר רב אסי אס כן. דקאמר דלאו דוקא ל"ל למיתנא בתרי דוכתי מתני" דלחו דוקח: אלא לעולם דמעילה דוקא. ודייקינן מינה דהיתר זריקה שנינו כדאמרן ם הכא פסולים דתני גבי חטאת פסולה לאו דוקא אלא כדאמרן דהוא הדין נמי כי קבלו וזרקו כשרים אלא להכי קתני שקבלו פסולין וזרקו פסולין דהא קמ"ל דפסול עושה שיריים שאם נתקבל הדם בשני כוסות אע"ג דקבל פסול בתחלה וזרק וחזר וקבל כשר וזרק עושה הפסול לכל הדם שנשתייר אחר זריקתו שיריים דהא דקבל כשר וזרק לאו כלום הוא אלא דינו כשירי הדם שאם הוזה מדמה על הבגד בין זריקה דכשר לזריקה דפסול אינו טעון כיבוס א"נ שאותו הדם דינו לישפך לאמה כדין שיריים דאי אמרינן

תא אינו עושה שיריים טעונין יסוד: ה"ג (כ) הא קמ"ל. כלומר ח הא בחטאתי פסולה הא קמ"ל וכו'. והא דתנן במסכת זכחים (דף לב.) וכולן שקבלו את ש דמו חוץ לומנו או חוץ למקומו אם יש עדיין דם הנפש בצואר יחזור הכשר ויקבל דמשמע אינו עושה מום של פצר ל 20 המפש במולה מוזר המכנו רקבי הנפתוע דמחשבת שיריים היינו כשחישב פסול בקבלה חוץ לומנו או חוץ למקומו דמחשבת שו פסול אינו עושה שיריים לפסול אבל אם חישב כשר בקבלה חוץ לומנו אע"פ שיש עוד בלואר דם הנפש לא יחזור הכשר ויקבל דמחשבה י דכשר עו פוסלת שיריים (ג): והיכי אמרת דהא קמ"ל דפסול עושה שיריים והא בעא ר"ל מרבי יוחנן בפרק כל הפסולין (זבמים דף לד:) פסול כו' וא"ל אין לך

כו׳ אלא חוץ לומנו וחוץ למקומו שאם זרק מקלת הדם ע"מ לאכול חוץ לומנו וחוץ למקומו והשאר זיק שלא במחשבת פיגול לאו כלום הוא אלא כל הדם שנשתייר נעשה שיריים ופסול: ומאי שנא חוץ לומנו וחוץ למקומו דעושה שיריים ליפסל הואיל ומרלה לפיגולן. הואיל וזריקת הדם חשובה היא כל כך דמרלה בפיגול דקובעת בפיגול דלעולם לא הוקבע פיגול בכרת עד שעת זריקה: מאי לאו. הני הוא דעושה שיריים לאפוקי פסול שקיבל ולא חישב לפגל דאינו עושה שיריים: לא אפינו פסול והא אין לך קסני. דמשמע הני בלבד ולא פסול: ה"ק אין לך (ד) יו שאינו מרלה בלבור. כגון פיגול ונותר ויוצא שעושה שיריים לפסול אלא חוץ לומנו או חוץ למקומו דאע"ג דחוץ למקומו אינו מרלה בלבור עושה שיריים הואיל ומרצה לפיגולו: אבל עמא. דהיינו פסול דמרצה נמי בצבור דטומאה דחויה היא בלבור משוי השיריים יאו: פסולין. שאר פסולין כגון בעלי מומים לא משוו שיריים והא דאמר הא קמ"ל דפסול עושה שיריים היינו טמא והאי דדייקינן לאפוקי פסול דלא משוי שיריים היינו שאר פסולין: הפיגול שחישב בשחיטה לעולם מועלין בו ובקדשי קדשים מיירי ומש״ה מועלין דחף על גב דנתקבל הדם כראוי לא אתרינן כל העותד ליזרק כזרוק דתי (מנסות דף קב:) משום דקבלה דפיגול לא חשיבא קבלה ולא הויא כזריקה לאפוקי מידי מעילה וטעמא דהוי קבלת דם יש פסול דפיגול להכי לא מפקע ממעילה הא קבלת דם דכשר דלאו דפיגול מוליאה ממעילה דאמר כזרוק דמי וש"מ היתר זריקה שנינו: לא בורק. מיירי וטעמא דפיגול הוא דוריקה

דידיה לא הויא כלום לאפוקי ממעילה הא זריקה כשירה מפקא מידי

מעילה אלמא היתר אכילה שנינו כרבי יוחנן: **ומאי לעולם.** בניחותא קא בעי לה. וה"ל מלי למיבעי נמי כי מוקים לה בדלא זרק אלא דנטר ליה

ו שיריים דאע"ג דקיבל: סן שיריים דאפ"ג דקבר: סן נינהו ע" תוס זבחים (דף לד ע"ב): גן לא דודק ומאי אות ה" נמחק: דן דבעינן זריקה וליכא תיבת גבי ל"ש: סן דוקא. מ"א ולא תידוק מינה לא היתר וריקה מינה לא היתר וריקה . ולא היתר אכילה וקבלה נמחק: ז] את הדם חוץ: ת דמחשבת פיגול דפסול אינו: ט] עושה שיריים תיבת פוסלת נמחק: ין לך דבר פוסרת נמחק: יו ק יובר שאינו: יותן משוי השיריים פסולין הס"ד ומה"ד שאר: יכן דפסול דפיגל: יגן חטאת ואי אמרת בשלמא בחד דוקא ואידך לאו דוקא מצי דוקא ואידך לאו דוקא מצי למימר איידי דנקט חד דוקא קתני אידך דלאו דוקא אלא אי אמרת תרוייהו לאו דוקא למה לי למתני תרתי דלא: ידן שונה לשון בחנם אלא.

כילל ידן שונה לשון בחנט ה.... ידן הכשר ויקבל מדם ויזרוק. תיבות שבצואר . זירת רפולות ומחה: טוז ל"ל רלומר עד: טוז פסוליו דהשתא לירא חירת דמשמע ומחה: טו

היה מופעיק בו של גדובה. קבל דמו בכוס [לא] אמרינן כל העומד ליורק כורוק דמי משום דקבלה דפיגול לא חשיבה כזריקה לאפוקי ממעילה הא קבלת דם דלאו דפיגול מוציאה ממעילה דאמרינן כזרוק דמי וש"מ היתר זריקה שנינו: לא בדורק מיירי. וטעמא דפיגול הוא דוריקה דידיה לא חשיבה לאפוקי ממעילה הא זריקה כשרה מפקא מידי מעילה אלמא דהיתר אכילה שנינו ודייקא מתניתין כר" יוחנן והואיל ומוקמת לה בדורק ולא בדלא זרק: מאי לעולם. דקאמר לא אתא לאשמועינן אלא כהלכה כדרב דאמר

תא שמע רבי שמעון אומר מאיש נותר שמועלי

בו ויש נותר שאין מועלין בו כיצד לן לפני זריקה מועלין 6 לאחר זריקה אין מועלין קתני מיהת מועלין בו לאו דהוה שהות למיזרקיה

דאי בעי זריק ושמע מינה היתר אכילה שנינו

דאי בעי היק יסבול בביל לא דקבליה סמוך לשקיעת החמה דלא היה שהות למזרק אבל היה שהות מאי הכי נמי שהות למזרק אבל היה שהות מאי הכי נמי

דאין מועלין מאי איריא דתני לפני זריקה ליתני

קודם פ שקיעה ולאחר שקיעה הכי גמי קתני

תא שמע ר"ש אומר יש פיגול שמועלין בו ויש פִיגול שאין מועלין בו כיצד לפני זריקה

מועלין לאחר זריקה אין מועלין קתני מיהת לפני זריקה מועלין בו לאו דהוה שהות

למיזרקיה דאי בעי זריק וקתני מועלין בו וש"מ היתר אכילה שנינו לא דלא הוה שהות למיזרקיה

אבל הוה שהות למיזרקיה [מאי] ה"נ דנפק

מידי מעילה מאי איריא דתני לאחר זריקה

ליתני ^מ קודם שקיעה ולאחר שקיעת החמה ה"ג קאמר קודם שיראה לזריקה לאחר שיראה

לִזריקה ת"ש הפיגול בקדשי קדשים מועלין מאָי

לאו דורק ושמע מינה היתר אכילה שנינו לא

דלא זרק אבל זרק מאי הכי נמי דאין מועלין בו

מאי איריא דתני בקדשים קלים אין מועלין בו ליתני כאן לפני זריקה כאן לאחר זריקה הא אתיא לאשמועינן כל לאיתויי לידי מעילה זריקה בתיקנה מייתי לידי מעילה כל אפוקי מעילה

אפילו שלא כתיקנה נמי מפקע מידי מעילה:

מתני

קודם שיראה לזריקה ולאחר שיראה לזר

לשקיעת החמה דלא היה

בג א מיי׳ פ״ג מהלכות מטילה הלכה א:

שימה מקובצת מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין בו קתני: ס קודם שקיעת החמה ולאחר. (ס"א סמוך) שקיעת החמה הכי אות ה' ה' נמחק: גן ליתני לפני שקיעת נמוק: גן ליוני לפני שקינו החמה ולאחר תיבת קודם ל"ש: דן דהוה ליה שהות. ל״ש: דן דהוה ליה שהות. תיבת ביה נמחק: דן זריק וה"ק לפני אות א' נמחק: ון דלא הוית שהות אות א׳ ותיבת ליה נמחק: זן תיבת פירוש נמחק: קּן קודם זריקה לאחר: עוַ כו׳ כולה סוגיא. תיבת כלומר נמחק: י יו למיזרקיה א״כ אימת פיגל ניבות אבל אימא נמחק: תיבות אבל אימא נמחק: ילון דהא מוקמינן לה בנעשית הקבלה בהכשר וגם בהולכה לא מצית: יכן לי דאיירי כגון שפיגל בסוף הקבלה כגון שפיגל דהואי: יגו בתחילת הקבלה דהראי: ען בתחילת הקבלה הס"ד ומה"ד וקתני מועלין וש"מ: ידן דאין מועלין מיירי: עון קשה משמע דאי הויא. תיבות דא"כ אי נמחק: טון אינו דהא למ״ד . היתר אכילה כו' ליישב מתניתין אם: יון שנינו אלא הדאי מיירי לאחר זריקה ומכל מקום כי פיגל כוי לא מפקא מידי: יחן שנינו ודרב מפקא מידי: יחן שנינו ודרב גידל תנאי היא ובמתניתין: יען ולרבי שמעון: סן פיגול ומפקא (אות ע׳ נמחק) מידי מעילה. סי"ג כדפי׳ מברייתא כדמסיק לפני זריקה היינו קודם שיראה לזריקה. ס״א . גדוייקים ומתניתיו אתיא כרפי׳ וברייתא נמי לא קשיא ליה דמיירי קודם שיראה לזריקה ולאחר שיראה כדמסיק ובלא זרק דמשמע לומסיק ובלא היק ומשמע ליה דהיתר זריקה שנינו ותנאי היא מהיתר זריקה ומהיתר אכילה. ת"ש כר": לא] ור"ש דברייתא תיבת דמתניתא ל"ש: לכן שנינו. גליון קשה לי לפי פי וה דהיכא מתוקמא מילתיה יור זה היתר זריקה דרב גידל למ״ד היתר זריקה דרב גידל למ"ד ומות ה",... מתרצינן ברייתא לאחר שיראה לזריקה אין מועלין בו והלא כך לי היתר . זריקה למאז דאית ליה היתר זריקה למאן דאית ליה היתר זריקה שנינו כמו (זריקה) [אכילה] למאן דאית ליה היתר אכילה שנינו ונ״ל דרב גידל יפרש הברייתא כמ״ד היתר אכילה ולא נפרש דלפני זריקה ולאחר , קה אמועליז בו לפני זריקה מועלין בו לאחר י וריקה אין מועלין בו לא נפרש כד אלא נפרש דאפיגל לפוש כן אלא נפוש ואפיגל קאי שאם פיגל לאחר זריקה ממש אין מועלין בו דאין ממש אין מועלין בו דאין פיגול אלא בארבע עבודות: כו מועלין בו. תיבת כו׳ נמחק: לדן מועלין אבל לא תיבת דבלא אבל לא היבת דבלא ל"ש: לסן דורק דאיכא היתר אות ר' נמחק: לון למידק הא לא זרק אע"ג דלא פיגל אין: כון למיזרק קודם פיגול אבל לפני זריקה מועלין בו לאו דהוה ח ביה שהות למיזרק דאי בעי זריק. שהי והא לפני זריקה ממש שלא זרק מועלין בו ואע"ג דאיכא היתר מועלין בו מאי לאו דהוה שהות ביום למיזרקיה דאי בעי זריק ואף על גב 👚 זריקה מכל מקום מועלין בו משום דהיתר אכילה שנינו לא דלא 🛚 הואי

ליה שהות דקבליה סמוך לשקיעת החמה דלא נעשית הקבלה ו) בהכשר: מאי איריא דתני לפני זריקה. זו פירוש כלומר אמאי מפליג בין קודם יו לאחר זריקה ליפלוג בקודם זריקה גופיה בין קודם ראויות זריקה בין לאחר ראויות זריקה קודם שקיעת החמה חין מועלין בו דאיכא ראויות זריקה לאחר שקיעת החמה מועלין בו דליכא ראויות זריקה ומשני ה"נ קתני קודם שיראה לזריקה כו' כלומר לפני זריקה לאו דוקא

אלא ר"ל קודם שיראה לזריקה: תא שמע רבי שמעון אומר יש פיגול בו׳. ש כלומר סוגית פיגול הוי כמו גבי נותר אמנס קשה היכי קאמר דמיירי דהויא שהות למיזרקיה יו אבל י) אימא פיגול דבקבלה לא מציח אמרת דהא יאז מוקמת לה בנעשה קבלה בהכשר וגם בהילוך לא מצית אמרת דהא רבי שמעון הוא דמכשיר בהילוך בפרק קמא דובחים (דף יג.) משום דהויא לה עבודה שאפשר לבטלה כגון שוחט בלד המובח חורק לכן נראה לי ים כגון שפיגל בסוף ים קבלה דהויא שהות למזרק בתחלת סי קבלה וקתני מועיל וש"מ היתר אכילה שנינו משמע אבל סיפא דאיו ידוט מועיל מיירי לאחר זריקה ממש ותימה א"כ תיקשי לרב גידל דאמר דוריקת פיגול לא מפקע מידי מעילה וי"ל דרב גידל משני לה כדמסיק דהכא לפני זריקה היינו קודם שיראה לזריקה ולחחר זריקה לחחר שירחה לזריקה ולעולם קודם זריקה משום דהיתר זריקה

שנינו ומ"מ קשה עם דא"כ אי הויא סייעתא למ"ד היתר אכילה שנינו ליתא לדרב גידל וזה אינו שון דלמ"ד היתר אכילה שנינו לא מלי ליישב מתניתא אם לא כדרב גידל דהא לעיל גבי מתני׳ דקתני שנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו ⁰ מיירי על כרחך בזרק כבר מדקאמר מועלין דאי בלא זרק מאי איריא משום דפיגל אפילו לא פיגל נמי כיון דהיתר אכילה שנינו יז מ״מ כי פיגל אע"ג דורק לא מפקע מידי מעילה אלמא כי אמרינן נמי הימר אכילה שנינו אימא לדרב גידל והכא משמע דלימא לדרב גידל אלא א"כ אמרינן דהיתר זריקה שנינו ואומר השר מקולי דהא לא קשיא כלל למ״ד היתר אכילה שנינו אמר לך דכולי עלמא אית להו כוותי דהיתר אכילה שנינו יח ובמתני׳ אית ליה לר׳ יהושע לדרב גידל כדפירשנו דעל כרחך מיירי בזרק ישו לר"ש דברייתא לית ליה לדרב גידל ורב גידל אמר לך דכולי עלמא אית להו כוותי דלא אתיא זריקת פיגול ס ומפקע מידי מעילה ובהא פליגי דר׳ יהושע אית ליה היתר אכילה שנינו ומיירי בזרק כדפירשנו לעיל ור"ש כאז דמתניתא מיירי בלא זריקה ואית ליה היתר זריקה שנינו: כש תא ששע הפינול בקדשי קדשים שועדין כש בו'. לאו דזרק וש"מ היתר אכילה שנינו דמשמע דווקא פיגול מועלין יחס דבלא פיגול אין מועלין בו ודווקא משום דזרק יהן ואיכא היתר אכילה הא לא זרק אע"ג דלא פיגל מועלין כיון דליכא

היתר אכילה וא"ת מגליה הא דדווקא בזרק מיירי למידק כיו דבלא פיגל אין מועלין דילמא ה"ה בלא זרק י"ל דהכי פירושו לאו דורק דהוה שהות למיזרק בש אבל לא זרק ומשום הכי מועלין דהיתר אכילה שנינו דאי היתר זריקה שנינו מכיון ^{נש0} שניתקנה בהכשר מיד נפק מידי מעילה והא דקאמר הפיגול מיירי כשפיגל בסוף קבלה כמו שפירשנו למעלה ומשני לא דלא זרק כלומר דלא נראה לזריקה דליכא השתא היתר לזריקה וזה הפירוש דחוק הוא ישפיגות מיירי בשפיגנ בסוף קבטי כמו שפירשה נמענם ומענם ומשפי למי לאו דורק כוי דאית ליה מי מסתמא ש אחא לאשמועינן כדרב גידל דוריקת פיגול לא מאד ישו דהא דורק משמע דורק ממש ופירש ריצב"א דה"ק מאי לאו דורק כוי דאית ליה מי מסתמא ש אחא לאשמועינן כדרב גידל דוריקת פיגול לא מפקע מידי מעילה הא לא פיגל אין מועלין וש"מ דהיתר אכילה שנינו דאי היתר זריקה שנינו א"כ הוה ליה למיתני לעולם כדלעיל לש לאשמועינן דמיירי לאחר זריקה וכדרב גידל אלא ודאי היתר אכילה שנינו וא"כ על כרחיך מיירי היקם שמח חל כיחים כם למינו לא פיגל לפילו לא פיגל נמי דהא בעינן היתר אכילה אלא ודאי מיירי בזרק והוי סייעתא לדרב גידל לגו דודאי מיירי בזרק דאי בלא זרק משום דהיתר אכילה שנינו לא דלא זרק כלומר אדרבה ליתא לדרב גידל דבזרק לא מיירי דאם כן הות מפקא מידי מעילה אלא מיירי בלא בזרק משום דהיתר אכילה שנינו לא דלא זרק כלומר אדרבה ליתא לדרב גידל דבזרק לא מייתא והיינו כרב גידל כל לאפוקי מידי מעילה שלא כמיקנה נמי מפקע זרק ומשום דהיתר זריקה שנינו: כר דאיתויי בו'. שלא כתיקנה לא מייתא והיינו כרב גידל כל לאפוקי מידי מעילה שלא כתיקנה נמי מפקע

מידי מעילה ולעיל בשמעתיה דרב גידל פירשתי טעם נכון:

כילד לן. הדם כגון שנתקבל היום ולא נזרק עד למחר אם אכל הכשר לפני ביצד דן דפני זריקה מועדין בו דאחר זריקה אין מועדין בו קתני מיהא זריקה מועלין בו אכלו לאחר זריקה אין מועלין בו דסבירא ליה לר׳ שמעון זריקת לן מוליאה מידי מעילה כזריקת כשר. קתני מיהת לפני זריקה

> דנתקבל בכוס לא נפיק מידי מעילה עד לאחר זריקה ולהכי לפני זריקה מועלין בו הואיל ועדיין לא נזרק הדם לא היה בו שעת היתר ושמע מינה היתר אכילה שנינו: לא דקבליה סמוך לשקיעת החמה. ומשום הכי לן דלא הוה שהות למיזרקיה והוא אכל הבשר בלילה לפני להכי מועלין שהרי הדם עדיין לא היה ראוי ליזרק ולא מצינן למימר כל העומד ליזרק כזרוק דמים: אבל אי הוה שהות. דנראה לזריקה אמרינן כזרוק דמי ואין בו מעילה דהיתר זריקה שנינו: אי הכי. אדתני לן לפני זריקה ליתני הכי שקבלו קודם שקיעת החמה דהוה שהות למזרקיה ולן אין מועלין בו דהואיל והיה עומד ליזרק כזרוק דמי דהיתר זריקה שנינו קבלו לאחר שקיעת החמה דנשחט בלילה ולן ואכל הבשר מועלין בו דהא אינו ראוי ליזרק זריקה כשרה ולאו כזרוק דמי הילכך מועלין בו: הכי נמי קסני קודם שיראה לוריקה. דהא דתני לפני זריקה היינו קודם שנראה לזריקה שקיבל אחר שקיעת החמה שעדיין לא נראה לוריקה אם אכל הבשר מועלין בו אבל אחר זריקה אחר שנראה לוריקה שקיבלו קודם שקיעת החמה דהוה שהות ביום למיזרקיה אין מועלין בו הואיל והיה עומד ליזרק כזרוק דמי ולעולם היתר זריקה שנינו: מ"ש רבי שמעון אומר כו'. וכולה מיתרלא כסוגיא דלעיל דיש נותר: לאחר זריקה אין מועלין בו. דסבירא ליה דוריקת פיגול

מוציאה מידי מעילה בקדשי קדשים כזריקת כשר ופליגא אדרב גידל. והכא ליכא למידק לטעמיה דר"ש כדרייק לעילי בהפיגול לעולם מועלין בו טעמא דפיגול הא לא הוי פיגול אין מועלין בו דהא סבירא ליה לר"ש דוריקת פיגול מוליאה מידי מעילה כזריקת כשר: מאי לאו דורק. וטעמא משום הכי הוא דפיגול אינו מוליא מידי אף על פי שורק הא בכשר כיון שורק אין מועלין בו ש"מ היתר אכילה שנינו דבעינן שורק: לא דלא ורק. אלא שנתקבל בכלי ובפיגול הוא דלא אמרינן כזרוק דמי הא בכשר אמרינן כזרוק דמי דהיתר זריקה שנינו: אבל זרק מאי ה"ג. דבעיא למימר דאין מועלין בפיגול מאי איריא דתני סיפא בקדשים קלים ליתני בקדשי קדשים כאן לפני זריקה מועלין בו לאחר זריקה אין מועלין (א): זדאי הכי נמי. מלי תני ולא אינטריך סיפא: אלא הא קמ"ל דכל לאיסויי לידי מעילה. כגון אימורי קדשי קלים זריקה כתיקנה שאין בה פיגול אתיאדי לידי מעילה האימורין ולא זריקת פיגול: כל לאפוקי מידי מעילם. כגון בשר קדשי קדשים ⁽³⁾ שלא כתיקנה כגון זריקת פיגול מפקה מידי מעילה ודלא כרב גידל והיינו דאמרינן במסכת מנחות [מו:] הא איתותב רב גידל דהא סתמא ורבי שמעון תרוייהו סבירא להו דזריקת פיגול מוליאה מידי מעילה בקדשי קדשים:

מתני׳

ומוספתא רפ״או. ל) [עוספתו לפי ז], ב) [מנחות קב:], ג) [דף ה:], ד) [נדל"ל מתיא], ה) והאי לפני כו' ל"ק, ו) בהכשר הס"ד אח"כ ד"ה מאי איריא כו' בין . קודם זריקה לאחר כו' נ״ק, ו) ל"ל אימת פיגל, ה) קבלה י) נייג חיתת פיגג, ח) קבנה הס"ד ואח"כ ד"ה וקתני מועלין, ט) [נ"ל מועלין], י) ע"כ מיירי בזרק אח"כ מדקאמר כו' שנינו ומ"מ כי פיגל צ"ק, כ) הא לא פיגל אין

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה אבל זרק וכו' אין מועלין בו ומשני ודאי כל"ל והד"א: (נ) ד"ה כל וכו' הדשי הדשים אפילו

רבינו גרשום דפיגול אינו מוציא מידי

דפיגול אינו טוביא טו מעילה ולהכי אמר לעולם (אין) מועלין בו: לן לפני (אן) מוכין בון יק יכנ זריקה הבשר. כגון ששחט היום וקיבל הדם בכוס ולא זרקו עד למחר ואכלו הבשר: מועלין בו. אכלו לאחר זריקה אין מועלין בו אלמא סבירא ליה לרבי שמעון (דסבירא) דוריקת לן מפקא ממעילה. ובל"א אמרי לה לן לפני זריקה אמרי לה לן לפני זריקה וזרק הדם ואכלו מועלין בו לן לאחר זריקה אין מועלין בו מאי לאו דהוי שהות ביום למיזרקיה דאיבעי זריק ליה . אע"ג דנתקבל בכוס לא נפיק . ממעילה עד לאחר זריקה וש"מ היתר אכילה שנינו: ליתני לן קודם שקיעת החמה אין מועלין בו. היינו דאיבעי זרקיה ולן לאחר שקיעת החמה דשחטיה לאחר שקיעת החמה: הכי נמי קתני לן לפני זריקה היינו קודם שיראה לזריקה קודם שקיעת החמה: ת"ש . מעון אמר יש פיגול '' כר׳. כולה סוגיא דיש פיגול פיגול מפקא מידי מעילה. פליגא אדרב גידל. והכא פריגא אווב אווב לטעמא דרבי שמעון ליכא למעמא דרבי שמעון ליכא למידק כי היכי דדייקינן לעיל בהפיגול לעול' מועלין בו טעם דפיגל הא לא פיגל אין מועלין בו דהא ר׳ שמעון נמי בזריקת פיגול שמעון נמי בזריקת פיגול נמי סבר דאין בו מעילה: מאי לאו דורק. טעמא דפיגול משום הכי אינו יוצא מידי מעילה אע"ג דורק הא לאו פיגול אין . מועליז בו בתר דזרק וש״מ היתר אכילה שנינו דבעינן דזרק ודאי: לא דלא זרק. אלא נתקבל בכוס ובפיגול לא אמרינן כזרוק דמי הא לאו פיגול אמרינן כזרוק לאו פיגול אמוינן כוודק דמי דהיתר זריקה היא: אבל זרק מאי הכי נמי. דבעית למימר אין מועלין בפיגול מאי איריא דתני סיפא בקדשים קלים כו': . ודאי הכי נמי. ולא איצטריד

מ"מ לא זרק עדיין ומ"מ מועלין ש"מ דהיתר. תיבות

בשל (מש"ה נמחק: למן מכיות נמחק: למן מכיות הרא (מחק: 0 מסתמא דאתא לאשמועינן כדרב כר מעילה וא"כ על כרודן: שנתקבל בהכשר תיבת שניתקנה נמחק: לטן מאד דורק תיבת דהא נמחק: 0 מסתמא דאתא לאשמועינן כדרב כר מעילה וא"כ על כרודן: (6) דלא מפקא מידי אות ע' נמחק: (טן כדלעיל תף ה' ע"ב): (טן גידל דהיתר כר'. על תיבות דודאי מיירי בורק משום נרשם קו למעלה להורות כי לפ״ד הוא יתר ונמחק:

מידי מעינה ונעיג בסתעתיה סיפא אלא הא קמ"ל. סיפא דכל לאייתויי לדי מעילה אימורין דקדשים קלים: אי הויא זריקה. כתיקנה בלא פיגול מתיא האימורין לידי מעילה ולא זריקת פיגול: כל לאפוקי לידי מעילה. כגון בשר קדשי קדשים אפילו שלא כתיקנה זריקת פיגול מפקא לידי מעילה ודלא

מתני' בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת

דמים ר' אליעזר אומר "מועלין בו יואין חייבין עליו משום פיגול ונותר וממא ר"ע אומר אין

מועלין בו וחייבין עליו משום פיגול וגותר וממא אמר ר"ע והרי ⁶יהמפריש חמאתו ואבדה

והפריש אחרת תחתיה ואחר כך נמצאת

הראשונה והרי שתיהן עומדות לא כשם שדמה

פומר את בשרה כך הוא פומר את בשר חברתה אם פמר דמה את בשר חברתה מן

המעילה דין הוא שיפטר את בשר עצמה

יהיט אימורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת דמים רבי אליעזר אומר יאין מועלין בהן ואין חייבין

עליהן משום פיגול נותר וממא רבי עקיבא

אומר מועלין בהן הוחייבין עליהן משום פיגול נותר וממא: גמ' והגי תרתי למה לי צריכי

דאי איתמר בקדשי קדשים הוה אמינא בהא

קא אמר ר' אליעזר מועלין בו משום דזריקה כתיקנה מפקא מידי מעילה שלא כתיקנה לא

מפקא מידי מעילה אבל לאיתויי לידי מעילה מודי לר"ע דאפילו שלא כתיקנה מייתא לידי

מעילה ואי איתמר גבי קדשים קלים הוה אמינא גבי קדשים קלים הוא דאמר ר"ע מועלין בהן

דאפילו זריקה שלא כתיקנה מייתא לידי מעילה

אבל קדשי קדשים דלאפוקי הוא שלא כתיקנה לא מפקא מידי מעילה קמ"ל אתמר אמר ר'

יוחנן כי אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא שיצא יוחנן כי אמר ר"ע זריקה מועלת ליוצא שיצא יומקצתו אבל יוצא כולו לא אמר ר"ע א"ל רב אסי לרבי יוחנן כבר לימדוני חבירי שבגולה

בותנר' נשר קדשי קדשים שיצה לפני זריקה דמים. והח"כ נכנס ושוב

נורק הדם: ר' אליעור אומר. אע"פ שנורק הדם מועלין בו דס"ל לר"א דוריקה אינה מועלת ליולא להוליאה מידי מעילה: ואין חייבין עליו משום

פיגול ונותר וטמא. הואיל דילא אינה קובעת בפיגול ונותר וטמא אלא

זריקה כשירה: ר"ע אומר. אפילו לא

חזר והכניסן כיון שזרק אין מועלין בו

דוריקה מועלת ליולה: וחייבין עליו כו'.

דהא זריקה דיולא קובעת בפיגול ונותר

כזריהה כשרה. ויש ספרים שכתוב בהו

אבל חייבין והאי אבל הוא כמו באמת

אמרו כמו אבל אשמים אנחנו ובראשית מבו:

אמר ר"ע. דבעי לאיתויי ראיה למאן ג

דאמר זריקה מועלת ליוצא: והרי שתיהן

עומדות. ושחט את שתיהן וזרק של

אחת מהן והויא לה אידך חברתה מותר

חטאת משעה שטרק דמה של אחת: לא כשם שדמה פוטרת. כלומר אי אתה

מודה שכשם שאותה שמרק דמה פוטרת

בשרה מן המעילה כך פוטרת חברתה זו

שלא נזרק דמה מן המעילה דכובח אחד

הן שהרי יכול לזרוק דמה של איזו מהן שירצה: אם פער את בשר הברתה מן

המעילה. אע"ג דפסולה היא דהא הויא

מותר חטאת דין הוא שיפטור זריהת

דמה בשר של עלמה מן המעילה אע"פ

שיש בהן פסול דיולא הואיל ואשכחן דפוטר

את בשר חברתה אע"פ שיש בה פסול

מותר: אימורי קדשים קלים שילאו.

ד) וחזרו וזרק דמן: ר"ה הומר הין מועלין

בהו. דהוו כמו לפני זריקה דזריקת

יליאה אינה מביאה אימורי קדשים קלים

לידי מעילה כמו זריקה כשרה: ר"ע

אומר מועלין בה. דוריקת יליאה מביאה

אימורי קדשים קלים לידי מעילה:

בבז' הני תרתי. פלוגתה דפליגי רבי

אליעזר ור"ע בבשר קדשי קדשים ובאימורי

מחשבין קדשים קלים: למה לי. כיון דתנא חדא מילתא שמעינן אידך דכיון דאית ליה לרבי אליעור דוריקה אינה מועלת

ליוצא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה אינה מועלת נמי להביא קדשים קלים שיצאו לידי מעילה וכי היכי דאית ליה לר"ע דוריקה מועלת

ליוצא להוציא בשר קדשי קדשים מן המעילה ה"נ מועלת להביא אימורי קדשים

מחשבין

הוכחים קיל:], ב) זבחים
 מנות מות מו; ג) בפ״ל:
 מלי, ד) ע׳ בבכ״ז מ״ש על
 מלי, ד) ע׳ בבכ״ז מ״ש על
 משייור, ס) לכולו ל״ק, ו) ניחל

ולמ"ד ל"ק, ז) מעילה הס"ד

ואח"כ ד"ה ואין חייבין כו',

וחח"כ ד"ה וחין חייבין כוי,

ח) ניתר ל"ק, ט) נ"א ניתר,

י) כך פוטר בשר חבירתה
ממעילה ואע"פ כו' ל"ק,

ד' ג"י ל"ך לידי מעילה,

ט ואמר רחמנא האוכל פיגול

חייב כו' נ"ק, מ) גי' נ"ק כיון

מוסף רש"י

אימורי קדשים קלים. קדשים קלים ממון געלים הן ואין בהן מעילה לפני זריקה ואכמי לא הוקדשו, אכל לאחר

זריקה דהובררו אימורים לחלה

נבוה יש מעילה באימורים.

גרוט יש מעינים בחימונים, כדאמרינן בפרק כל הבשר בסופו (חודין קיז.) כל חלב לה׳ לרבות אימורי קדשים קלים לרבות אימורי קדשים קלים

מעילה (מנחות מזי). אין מועלין בהן. אפילו לאחר זריקה, דלא מהניא בהו זריקה להכי ממיקבעינהו במעילה (זבחים פמי) דלא מהניא בהו

הך זריקה לברר אותם לחלק

גבוה, דאין זריקה מועלת

ליולא (מנחות שם). ואין הייבין עליהן משום פיגול. ופיגול נמי לית בהו דהא פסולין הן כבר (שם) דלא

קבע להו הך זריקה בפיגול דהוו להו כמי שלא נזרק עליהן

דהו נהו כתי שנה מדק עניהן הדם ולא קרבו כל מתיריהן (זבחים צ.). גותר. ומשום נותר, דאין נותר אלא בבשר הראוי לאכילה במוך זמנו

. כלכתיב (ויקרא יז) ביום זכתכם

יאכל וממחרת וגו' (זבחים צ.).

וטמא. ותשום טומאת הגוף, כדאמרינן במנחות (בה:) הניתר לטהורין חייבין עליו

משום טומאה, שאין ניתר לטהורין אין חייבין עליו משום טומאה, ואימורין דאית לטומאה מאשר לה', דומיא לשומאה מאשר לה', דומיא דבשר איתרבו, דלאחר זריקה

דבשר איתרבו, דלאחר זריקה הוא דמחייב עלייהו ולא לפני זריקה, והני לא אהניא להו

רבינו גרשום

כרב גידל והיינו דקאמר

במסכת מנחות הא איתותב רב גידל: בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת

רמים. ואח"כ נכנס ואח"כ זרק את הדם: ר' אליעזר

אומר מועלין. דלא כרב גידל והיינו דקאמר במסכת

גידל והיינו דקאמר במסכת מנחות [הא איתותב רב גידל] ואע"פ שזרק את הדם דסבירא ליה לר' אליעזר

דאיז זריקה מהניא ליוצא

לאפוקיה ממעילה: ואין חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא. הואיל ויצא

דזריקה כשרה קבעה לפיגול

ולא פסולה: ר׳ עקיבא אומר

אין מועלין בו. דקסבר דוריקה מהניא ליוצא אבל

:1 בד א מיי׳ פ״ג מהלכות

מעילה הלכה א: פסה"מ הלכה טו: בו ג מיי׳ פ״ג מה מעילה הלכה ו: פ"ג מהלכות

בז ד מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה א: בח ה מיי' פ"א מהלי מעינה הנכה ח: ה מיי' פ"א מהלי פסה"מ הלכה לג וע' :בתוי"ט

שימה מקובצת

לן מקצתו. אבל יצא כולה (אות ו' נמחק). ע" תוס' מנחות (דף ינ ע"ל) ד"ה ה"מ: כן מה"ד דוויקה אות מנוזות (דף יכ ע"מ) ד"ה ה"מ: 3 מה"ד דוריקה אות ו' נמחק: גן שנינו ניחא ולמ"ד היתר זריקה צריך לומר דמיירי קודם כו' דם מומר זמיירי קודם כוי דם שהבהמה היתה קרובה כל כך לחוץ שאף מתחלה היה סוף הבהמה לצאת חוץ ע"י פירכוס ולכך: ד] וטמא גבי פיגול אמרינן . בזבחים כהרצאת כשר כד בזבחים כהרצאת כשר כך הרצאת פסול דבעינן קרבו כל מתיריו וכיון דיצא תו לא מיקרב כל מתיריו וגבי נותר ילפינן חילול מטומאה כדאמרינן בפ׳ מטומאה כואמויגן ב"ש וגבי טמא דבעי דבר ההותר לטהורים כדאיתא בפ׳ הקומץ רבה (דף כה ע"ב) והכא כיון דיצא לא ניתר לטהורים הוא ר״ע אומר: סן עקיבא והרי המפריש: ון זורק ומ״מ אמת הוא נתכפרו בעלים באחרת לא: ון ממעילה שלא ימעלו ן ממעילה שלא ימצרו באותה שנזרק דמה כך: תן אף לדבריך דין הוא שיפטור על עצמה תיבת זה ל״ש ותיבות את של נמחק: עו מתיבת דחמירי עד תיבת ש בזבחים נמחק: יו ליה למיק: יולן ל"ל כיוני... נמחק: ילן ל"ל כיוני. למה לי לאשמועינן: יכן לו יותר להביא לידי מעילה ייידי: יגן דלעיל כשנעשית: ידן קלים. נעשית בפסול הילכך אינה מביאה לידי מעילה בקדשים . קלים דלא הוברר חלק קלים דלא הוברו הלק גבוה ולא חלק הדיוט וכיון שלא הוברר ראיות א״כ לא קרינא ביה קדשי ה׳ אבל הכא מיירי שהזריקה . נעשית בהכשר אלא שזרקה . גל דבר שאינו ראוי הילכד לענין לחוציא מידי מעילה לא מהניא הזריקה דאכתי לא אישתרי הבשר באכילה וכיון שהזריקה נעשית כהוגן . ואפ״ה לא מהניא לבשר באכילה משום עצמה יצאה א״כ לה נמי להוציאה מידי מעילה דלגבי זה נעשה כמו שלא זרק דכיון דלא

עליו משום פיגול נותר וטמא ח דבעינן ^{ק)} יותר לטהורים והכא כיון דילא לא ^{ט)} נותר לטהורים הוא וגבי נותר ילפינן חילול מטומאה כדאמרינו פרה בית שמאי (זבחים דף מד.) וגבי פיגול נמי אמרינן בובחים (דף כח:) כהרלאת כשר כך הרלאת פסול דבעינן שיקרבו כל מתיריו וכיון דינא תו לא מיקרי כל מתיריו ר' עקיבא אומר מועלין דקסבר זריקה מועלת ליולא א"ר עקיבא הו המפריש חטאתו וכו׳ והרי שתיהן עומדות כלומר ששחט את שתיהן בבת אחת כדאמר בגמ' דרנה מזה זורק רלה מזה זורק ח לא כשם שדמה פוטר את בשרה ממעילה כו׳ כלומר אי אתה מודה שכשם שדמה פוטר בשרה ממעילה חי כך לא ימעלו בבשר הבירתה ואע"פ שהיא פסולה ואם כן שכך הוא אף חו לדבר זה דין הוא שיפטר את של עלמה פירוש כל שכן שיפטר את של עלמה אע"פ שילא ודוקא פסול יולא אתה למד דמהניא ליה זריקה כדפירשנו אבל שאר פסולים עו דחמירי מודה ר"ע שאין דומים כמפריש שהרי כמה פסולין יש בזבחים דמודה בהן ר"ע דלא מהניא בהו זריקה אלא פסול יוצא דוקא מסתברא ליה ז למועיל: אימורי קדשים קדים שיצאו לפני זריקת דמים רבי אליעזר אומר אין מועלין. לפי שעדיין לא הוברר חלק גבוה מחחר שנפסל ביולח דאין זריקה מועלת ליוצא ואין חייבין עליו משום פיגול ונותר כדפי׳ לעיל

טעמא בכולהו ר"ע אומר מועלין בהם

ליוצא לאפוקי מידי ש מעילה ואין חייבין

דקסבר זריקה מועלת ליוצא: והגי תרתי ד"ד. יא לאשמועינן פלוגתא בקדשים קלים ידו דלא קרינא ביה קדשי ה׳

יותר כ' מידי מעילה ולעיל משמע איפכא דקאמר דזריקה שלא כתקונה לא

דר"ע ור"א בקדשי קדשים ואימורי קדשים קלים: שלא בתיקונה לא מפקא מידי מעידה אבל לאיתויי לידי מעידה. כגון גאימורי קדשים קלים אימא מודה ליה לר"ע דמועלין כו' חימה דהכא משמע שיש לו יש להביא מייתי לידי מעילה ומ"מ מפקע מידי מעילה ואמר מורי רבינו ה"ר פרץ שי׳ דלעיל איכא טעמא והכא איכא טעמא דלעיל יגן כשנעשית הזריהה עלמה בפסול שפיגל בשחיטה או בקבלה הילכך אינה מביאה לידי מעילה בקדשי קדשים דאשכחן דאחשביה רחמנא זריקה לענין לאיחיובי כרת באכילה שוז דבעיא הרלאה בפיגול סואפ״ה אמר רחמנא שוז דהאי כל פיגול

מדשי מדשים שיצא לפני זרימת דם רבי אליטור אומר מוטליו.

למאן דאמר היתר אכילה שנינו בו⁰ ולמ"ד היתר זריקה לריך

לפרש דמיירי קודם שנראה לזריקה ולמ"ד היתר שחיטה דמיירי קודם שנראה

לקבל דם ולכך מועלין משום דאית ליה לרבי אליעזר דאין זריקה מועלת

קלים לידי מעילה ולמה לי דפליגי בתרתי: בו וזריקה כחיקנה. בלא פסול מפקא ממעילה: שלא כסיקנה. כגון ליולא: אבל לאיסויי אימורי קדשים קלים למעילה. דהיינו לחומרא אימא מודה ליה לר"ע קמ"ל דבהא נמי פליגי: איסמר א"ר יוחנן כי אמר ר"ע זריקה מועלם ליולא. היינו שילא מקלת הבשר ולא ילא כולו דמגו דמהניא זריקה למקלת שבפנים מהניא נמי לההוא מקלת שילא: אבל אבל מוליאה מידי מעילה יצה כולו לה המר רבי עקיבה. דמהניה וכו׳ה) דכמו דליתיה לבשר דמי: חייב כרת ואם כן לענין מעילה יז קרינא בהו ראוי לאכילת אדם ופקע להו קדשי ה' כי זה טעם זוה חילוק פירש מורי למעלה גבי ההיא דרב גידל

אצל הכל מיירי שהזריקה נעשית בהכשר אלא מורק על דבר שאינו ראוי שילא הבשר הילכך לענין להוליא מידי מעילה לא מהניא הזריקה דאכתי לא אצל הכל מיירי שהזריקה נעשית בהכשר אלא מורק על דבר שאינו ראוי שילא הבשר הילכך לענין להוליא מידי מעילה אימא מודה ליה אישתרי יש באכילה דלא אשכתן דחשביה רחמנא זריקה בכי האי גוונא שהזריקה בהכשר על דבר שאין ראוי אבל להביא לידי מעילה אימא מודה ליה לר"ע דמועלין דהא נעשית הזריקה עלמה בהכשרה אלא שהיא נעשית על דבר שאין ראוי ואם כן קרינן בהו קדשי ה' לענין מעילה יש דהא קאמר להי דמולי להיד בולה להי דבוא היבא מקצתה. דמגו דמהני זריקה להאי דגואי אהני נמי להאי דברי מי ואף על גב דיליף ליה ממפריש היינו כן מקלמו ילא דמי ליה: א"ל רב אםי דרבי יותנן כבר דיפרוני חברי מחשבין על האבוד ועל השרוף. לא אם אבדה חלי הוא מו נשרפה והוא זורק את הדם ע"מ לאכול כזית מאותו חלק שאבד או נשרף כש [חוץ לומנו] מחשבתו מועלת לקבוע פיגול בשאר הבשר כש (שהרי) שהיא בעין והא דיז אבד ושרף דליתנהו סיומא דקושיא היא דהא יהו שאינו כלל בעולם קאמר דמחשבחו מחשבה לפגל וא״כ הכי נמי גבי יצא כולו אמאי לא מהניא זריקה אלא ודאי דר"ע מיירי אף כשיצא כולו ומי אמר רב אסי הכי קושיא דמקשי הש"ס מרב אסי ארב אסי כדמסקינן וקשיא מה היא המשובה שהשיב רב אסי על דברי רבי יוחנן דו דמדמה שאר פסולין ליוצא דהא פירשתי במתניחין שאין לדמות דו לכן נראה לי כגירסת הספרים שגורסים א"ר אסי כבר למדוני חבירי כו' ומילתיה באסי נפשיה דיו ולא להשיב על דברי רבי יוחנן והא דקאמר והא אבוד ושרוף דליתא בהו

בעולם תחילת דברי המחשן הוא שבא להקשות ומי אמר רב אסי כו' כלומר דאף על גב דלימנהו בעולם אפילו הכי מחשבין:

מחשבין

. (בדם) באמת [אבל אשמים]: והני תרתי פלוגתא דרבי אליעזר ורבי עקיבא בכשר קדשי קדשים ובאימורי קדשים קלים למה לי. (בדם) באמת (אבל אשמים): זהני תרתי פלוגתא דרבי אליעזר ורבי עקיבא בכשר קדשי קדשים ובאימורי קדשים קדים למה לי. כיון דתנא חדא ממילא שמעינן אידך דכיון דאית ליה לר׳ אליעזר דאין זריקה מועלת ליוצא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה אין מועלת נמי ליוצא להביא אימורי קדשים קלים לדי מעילה וכי היכי ראית ליה לר׳ עקיבא דודיקה מועלת ליוצא לאפוקי בשר קדשי קדשים מידי מעילה מועלת נמי ליוצא להביא אימורי קדשים קלים לידי מעילה למיפלג בתרתי למה לי: בזריקה כתיקנה בלא פיסול מפקא אבל לאייתוי גבי אימורי קדשים קלים אימא מודי לר׳ עקיבא קמ״ל דפליג נמי. ואי איתמר כו׳: אמר רבי יוחנן כי אמר ר׳ עקיבא זריקה מועלת ליוצא שיצא מקצתו ולא כולו. דמיגו דמהניא לההוא מקצת שבפנים מהניא נמי לההוא מקצת שיצא חוץ:

כדל איכ לא הועיד להצאין אבל לענין להביאה לידי מעילה לאימורי קדשים קלים (אי) (ודאי) מהניא נהי דהבשר אינה מותרת לאכילה מ"מ הוריקה נעשית בכשרות ובקדשים קלים מיד שמיניה לאטרור יקדשים קלים (אי) (ודאין מהניא והי דהבשה אינה מותחת לאמילה מ"ה הזוריקה ננשית בכשרות ברקשים קלים מיד
שמויקה ננשית בתכשר זה זהובר חלק בנהו ומשום הכי תועיל מעולה באימרוך הגד בחלק היותר והוה הכשר ולא הוה לבנה
שום פסול ולא יצא ממחיצתו רק האימורין. בתוס' כת"י: טון דבעינן כהרצאת כשר בפיגול: טון רחמנא דהאוכל פיגול: יון מעילה
נמי קרינא: יון אישתרי הבשר באכילה: יון מעילה דחכי נמי קאמר אם עלה: 10 היינו יצא מקצתו דהוי טום מיגו כדפירשתי דדמי
ליה: לא) השרוף כי אם: כן נשרף למחר מחשבתו: 20 תיבת שהיי נמחק: לזן והא אבור ושרוף דליותהו: לסן דהא הני שאינו כלל
בעולם קאמר דמהניא מחשבתו לפגל: מן ייתונן אליבא דריע ורוצה להדמות שאר. תיבת דמיהמה נמחק: טו לזמות דריצא אינו חמור ואינו
כי אם היסרון מחיצות ומשמע דאם ביוצא אמר ר"ע דוקא דוריקה מועלת לא קשה מידי ולא היא דאפילו אמר ר"ע בוצא חיקשי לך
"מור שור ביולה ביולה ביולה ביולה מור מור מור מור מור מור מידי ולא היא דאפילו אמר ר"ע בוצא חיקשי לך

אמאי אמר הכי באבוד ושרוף שהוא פסול גדול אי מדמית זריקה למחשבת פיגול אלא ש"מ שאין לדמותם לכן: לקן נפשיה הוא ולא להשיב על דברי ר' יוחנן יבא והא דקאמר:

ממחשבין אעל האבוד ועל השרוף והא אבוד

ושרוף לא איתינון בעולם ואפ"ה קתני מחשבין ומי אמר רב אסי הכי הא בעא מיניה רב אסי

מר' יוחגן חישב לנשפכין לְמָחר מהו א"ל רבי

זירא כבר ישנית לנו באלל אלמא האי אלל

כיון דלית ביה מששא לא פ קיבל מומאה הני

ינשפכין נמי כיון דלאיבוד אזלי (b) גו בהו מחשבה

לא מהניא אלא דקתני על האבוד ועל השרוף קשיא אמר רבא אימא על העומד לאיבוד ועל

העומד לישרף אמר רב פפא לא א"ר עקיבא זריקה מועלת ליוצא אלא שיצא בשר אבל⁽⁰⁾

דם האין זריקה מועלת ליוצא תניא נמי הכי שחם

בשתיקה ויצא דם אע"פ שחזר וזרקו לא עשה

ולא כלום בקדשי קדשים מועלין בו בקדשים

קלים אין מועלין בו: א"ר עקיבא ח הא זה למה

רומה (ג) אמר ר' אלעזר כי א"ר עקיבא בבת

אחת מ אבל בזה אחר זה לא אמר רבי עקיבא

תניא מ יאמר רבי שמעון כשהלכתי לכפר פאני מצאני זקן אחד ואמר לי אומר, היה ר' עקיבא

יזריקה מועלת ליוצא אמרתי לו הן יו וכשבאתי

והרציתי דברים לפני חבירי שבגליל אמרו לי הלא פסול הוא היאך מרצה על הפסול

שוכשיצאתי והרציתי דברים לפני ר"ע אמר לי

בני אי אתה אומר כן והרי המפריש חמאתו

ואבדה והפריש אחרת תחתיה ואח"כ נמצאת

הראשונה יו והרי שתיהן עומדות מועלִין בשתיהן

שחמן והרי דמן מונח בכוסות מועלין בשתיהן

בם א מיי פי"ד מהלי

פסה"ת הלכה ח: ל ב מיי שם הלכה ז ופ"א

מהלי שאר אבות הטומאה

הלכה ח:

ג מייי פייג מני פסס"מ הלכה ז: ד מיי פ"ג מהלי מעילה הלכה א ע"ש בכ"מ

לא ג מיי פי"ג מהלי

 ה) חולין קיז: קכא,
 [מוספחא פ״א ה״ב ע״ש],
 מנחות יב, ד) בס״א: ה״ינו
 שירי, ה) עי בבה״ו שהנית
 דברי רש״י בצ״ע שהוא נגד ש"ס דפ"ק הזכחים ועי במוספת, ו) [חולין קיז:], ז) שהבשר נ"ק, ה) מועלין בו הסו"ד ואח"כ ד"ה דין הוא שיפטר ואת בשרה ואת"פ שיש פסול יוצא דהא נזרק דמה של אחד מהן נפסלה השניה כו׳ ושייר לע"ב. ל"ה. ט) ל"ל חחד מהן נפסנה השניה כרי שייך לע"ב. ז"ק, ע) ז"ל הולכה ז"ק, י) [ז"ל על הרלפה], כ) [וע"ע חוסי הדמים יג: ד"ה על מנת], ל) חוץ לומנו כו' ל"ק, מ) וער בת׳ הטור והרומוב שת דתו מי׳ בפי העור והרוטג שם דחו פיי זה [ועי' ל"ק], (ג) ל"ק, ס) מהני דטומאה ל"ק, ע) ל"ק, פ) ל"ק, \$) בב"א אין ר"ל בסכין ארוכה במשמע אלא ל"י בשפין מורם בנושנות חומו אפילו בזא"ז כרי צ"ק, ק) שייך לע"ב, ר) בב"א דוקא דפסל כר'. צ"ק, ש) מה לי בבת אחת מה ליבזא"ז (ר). צ"ק, ש) ואחה אומר כן בתמיה. ל"ק,

הגהות הב"ח

(א) גבו' כיון דלאיבוד אזלי לא מהניא בהו מחשבה אלא דקתני: (ב) שם אבל אין: (ג) שם הא זה למה דומה לזה דומה אמר לי אלעזר לא אמר כ' עקיבא אלא בכת אחת: רש"י ד"ה אמר רבא אימא מחשבין על:

שימה מקובצת מ מחשבין על האבוד ועל השרוף. שאם נאבדו אימורין וחשב בזריקה על מנת להקטירן בחוץ הוי הבשר פיגול א"נ נאבד פיגול אינ נאבו הבשר וחשב בזריקה לאכול ממנו חוץ לזמנו הוי פיגול והא אבוד ושרוף דלא איתנא בעולם וקא קבעא זריקה בפיגול ה"נ אע"ג דיצא כולו תהני ליה זריקה לאפוקי . מידי מעילה וי״מ דרב אסי לא קאי אר׳ יוחנן והא דמסיק והא אבוד ושרוף ליתנהו בעולם משום דבעי לאקשויי מנשפכין לאבוד ישקשות מנשפנין לאבוד ושרוף עכ"ל הרא"ש ז"ל: גן לא מקבל טומאה אות י נמחק: גן אזלי מחשבה לא מהניא בהו אלא הא דקתני מחשבין על: דן עקיבא והרי המפריש כו' תי' הא זה למה דומה נמחק: כן אחת למה דומה נמחק: פן אחת דרצה מזה זורק ורצה מזה זורק אבל: ון תניא תוסי זבחים (דף ק' (h) [י] כ' ע"h): ון הן ס"א אמר לי (מ"ק): זן הן ס"א אמר לי
והלא כר': זן והרצתי את
דבריו לפני: ען וכשבאתי
והרצתי את הדברים לפני
תיבת וכשיצאתי נמחק:
זן הראשונה נ"א ושחט את שתיהן בבת אחת אי אחה מודה שרשת שדמה אוה מודה שכשם שדמה פוטר את בשרה מן המעילה כך יפטור כו': יאן ושחט שתיהן והרי אות ן' נמחק: יכן השרוף בתמיה כלומר: יגו הכא שיצא הבשר כולו:

מחשבין על האבוד ועל השרוף. שאם נשרפו האימורים וחישב בזריקה ע"מ להקטירן חוץ לומנן הוי פגול שהאוכל מן הבשר או שאם נמלאו האוכלן חייב כרח: והא אפוד ושרוף דלא איסנהו בעולם ואפילו הכי קסני מחשבין. דמהניא בהו מחשבה בזריקה לשוייה הבשר פגול הכא נמי אע"ג

דינא כולו דכמאן דליתיה דמי תיהני ליה זריקה לאפוקיה מידי מעילה: ומי אמר רב אסי הכי. דכי ילא כולו מהניא ליה זריקה: והא בעא מיניה רב אםי מר' יוחלן חישב לנשפכין למחר מהו. נשפכין שיריד) הדם שהיה שופך ליסוד המובח הי וקא מיבעיא ליה חישב בשעת שפיכת השיריים ע"מ לאכול כזית חוץ לזמנו דהיינו למחר מהו מי חשיבא הא מחשבה דנשפכין לפגל כמו מחשבה דזריקה עלמה או לא. ע"א אמר המורה חישב לנשפכין למחר שבשעת זריחה חישב לשפוך השיריים למחר ליסוד חשיבה הא מחשבה דנשפכין כאילו חישב בזריקה עלמה שחישב לזרוק מקלחו למחר חוץ לומנו דמפגל ליה או לא: ואמר ליה ר' זירא כבר שנים לנו אלל. דמנן בהעור והרוטבי הקיפה והאלל מצטרפין לטומאת אוכלין אבל לא לטומאת נבלות דכיון דלית ביה מששא לא מטמא טומאת נבלות: הני נשפרין נמי דלאיבוד אולי. ליסוד ולא ע"ג המובח לא מהניא בהו מחשבה לפגולי. הא נמי שילא כולו לאיבוד קאי לשרפה וכמאן דליתיה כלל דמי ובדין הוא דלא מהניא ליה זריקה לאפוקי ממעילה: אלא הא דקסני מחשבין על האבוד ועל השרוף. יכו כלומר והא משמע מהא ברייתא דמהניא מחשבה דוריקה לאבוד ושרוף לפגולי אף על גב דליתנהו בעולם ה"נ דין הוא דתהני זריקה לשיצא כולו אע"ג דדמי כמאן דליתיה בעולם: אמר רבא אימא

(ד) מחשבה על העומד ליאבד ועל העומד לישרף. דכיון דבשעת זריקה כשחישב אכתי הוו קמן אע"ג דשוב נאבדו או נשרפו מהניא בהו מחשבה אבל הכא ים הבשר" ילא כולו לפני זריקה כמאן דליתא דמי בשעת זריקה אין זריקה מועלת לבשר להוליאו מידי מעילה והא דקאמר עומד ליאבד ולישרף לא אמר שדינן הוא ליאבד ולישרף אלא שנאבדו השתא או נשרפו אע"ג דהוו קמן בשעת זריקה הוכיח סופן על תחלחן שהיו עומדין ליאבד ולישרף: אבל יצא דם. אע״פ שחזר והכניסו וזרקו אין זריקה מועלת ליוצא אין זריקה של אותו דם שיצא מועלת להוציא הבשר מידי מעילה: שחט בשחיקה. בכשרות שלא חישב בה שום פסול ושוב יצא הדם חוץ לעורה אע"פ שחור וכו׳ מועלין בו דהאי זריקה אינה מתרת הבשר לכהנים ואם הן קדשים קלין אין מועלין באימורין משום זריקה זו דהאי זריקה לאו כלום היא: א"ר אלעור לא אמר ר"ע. כשם שדמה פוטר את בשרה כך פוטר את בשר חברתה: אלא ששחע שניהן בכם אחם. כגון ששחטום שני כהנים כאחת דכחד גופא דמי דלא קדמה שחיטה של אחת לשל חברתה: אבל בוה אחר וה לא אמר ר"ע. משום דבשעה ששחט הראשונה מיד נעשית השניה מותר חטאת והתם אין זריקת דם של אחת פוטרת בשר של חברתה: א"ל. בלשון שאלה: אומר היה ר"ע וכו'. דהכי משמע במתני': והלא פסול הוא. שילא: אי אסה אומר כן. שתהא זריקה מועלת ליולא אף על פי שהוא פסול: והרי המפריש וכו' והרי דמן מונה בכוסות. כל זמן שלא נזרק מועלין בשתיהן דבשר קדשי קדשים לפני זריקה ח' מועלין בו:

דהעור והרוטב ושיבוש הוא דטפי: 5ן מלאתויי מההוא דטומאה תיבת מפני נמחק: ל6ן קאמר דמחשבין והכא פשיט אות א' נמחק: 50 ארוכה כמשמעה דהא אמרינן בפ"ב דחולין תזבחוהו שלא ישחט שני זבחים כאחד כרי אלא קרי לה אות ב' ו' נמחק ותיבות או כל מ אדוכה כמשמה דוא מארכיב דו וחזקין והבחודה שלא ייחוש שני הבחים כאחד כרי אלא קדי לה אחבר: כדי במחוק וחדבות א אפילו בזה אחר זה לייש; 20 אחת כשראויים ליורק תיכה דכשר נמחק: מה ז"ג דאך חדם מן הנדוק פוטר בשר: כס ליינא מיון ב דאירע פיסול דיוצא בדם דבפסול דדם ליכא שום הרצאה כי אם לגבי פיגול דעברינן ליה כהרצאת כשר בזריקת פיגול: כון הוא פ"י שהשיב תיבת או נמחק: לו) אחד וכגוף אחד וכיון: לה) לי בבת אחת מה לי בזה: לנו) דכחד גופא לא חשיב להו אע"ג דהפריש השתים לאחריות בהא: לן שהעלה בלאו זריקת דמו והא דנקט שאם עלו ירדו שאם עלו לאו דוקא דהא מיירי בהעלה כבר ואי ס״ד:

חישב לנשפכין למחר מהו. אין לפרש שחישב נשעה ששופך שיריים ליסוד ע"מ לאכול מו הזבח למחר דהא פשיטא דלא פיגל כדתניא פ"ק דובחים (דף יג.) דקתני ילאו שפיכת שיריים והקטרת אימורים שאין מעכבין ידו וגם לא קבעי במחשב בזריקה ע"מ לשפוך שיריים למחר דהא

נמי פשיטא ליה דפיגל כדקאמר נמי התם וטעתם משום דבעינן שיחשב בארבע עבודות בדבר שהוא אכילת אדם או אכילת מזבח ושפיכת שיריים אכילת מובח היא אך לא שח ד' עבודות היא אלא נראה לר"י דקבעי במחשב בשעת ש) זריקה על מנת לזרוק הדם שנשפך מן הכלי למחר דתנן זבחים (דף כה. ודף לב.) נשפך י) (מן) שו הרלפה ואספו פסול מן הכלי ואספו כשר מי אמרינן הא חזי דאם ירצה יאספנו ויזרקנו או דלמא הואיל ואין מצוה לאוספו הוה ליה הולך לאיבודי: אכזר ליה רבי זירא לרב אםי רבי כבר שנית לנו אלל. כזכחים פרק כל הפסולין (דף לה.) השוחט את הובח ע"מ לאכול מן האלל 0 אין חייבין עליו משום פגול שואלל הוא גיד הצואר כדמפרש בהעור והרוטב (חולין דף קכא.) אלמא האי אלל כיון דלית ביה מששא לא מהני ביה מחשבה פירוש שאינו חשוב יון ודבר ההולך לאיבוד הוא לא מיפגל ואע"ג דאם רצה לאוכלו יח אוכלו (הנך) י [הני נשפכין] נמי וכו׳ וברוב ספרי גרסינן האי אלל כיון דלית ביה מששא לא מהבל טומאה ואם כן ישן מייתי מההיא דהעור והרוטב ושיבוש דטפי אית ליה לאיתויי מההיא דפיגול גופיה כז מלאיתויי ם) מפני הטומאה: אלא דקתני האבוד ועל השרוף קשיא. פי׳ וח״כ קשיא מרב אסי לרב אסי דלעיל קאמר כאז מחשבין והכא פשיטא דאין מחשבין

בנשפכים דכאבוד דמי אמר רבא אימא

על העומד לאיבוד כו' כלומר הא דקאמר מחשבין על האיבוד לאו באבוד כבר האמר אלא בעומד לאיבוד כגון שמחשב בשעת הבלה על דבר העומד לישרף וליאבד קודם זריקה ובשעת מחשבה עדיין לא אבד כגון שזרק ע) [חתיכת בשר וחתיכת אימורים] בפי כלב ובפי כבשן ועדיין לא ם [בפי כלב או בפי כבשן] בשעת מחשבה ומכל מקום מדמי ליה לעיל לינא כולו לגירסא דגרסי אמר ליה רב אסי לר"י כיון דאבד ונשרף קודם וריקה: לא אשר ר"ע אדא ששחש בו'. כלומר לא אמר ר" עקיבא בההיא חטאת

שאבד כו' דוריקה של אחת מהן פוטרת בשר חברתה מן המעילה אלא ששחט שתיהן ליבבת אחת יש להסתפק אי ר"ל בסכין ארוכה יכו במשמע או אפילו בזה אחר זה וקרי לה בבת אחת יגו דכשר ליזרק בבת אחת כגון שחט זה אחר זה וקיבל זה אחר זה קודם שיזרוק כלל דרנה מזה זורק רנה מזה זורק אבל בזה אחר זה כגון שקבל דמה של זו חרקו עד שלא קיבל את האחרת לא אמר ר"ע ומודה בכי ה"ג ידו דאינו פוטר הדם המרק בשר האחרת מן המעילה: אבל רם. פירוש שילא דם וזרק אותו דם

עלמו שילא מודה ר"ע דאין זריקה מועלת ליולא יה: לבפר פאני. שם מקום ואמר לי אומר היה ר"ע זריקה מועלת ליולא תמיה היה הזקן על דברי ר"ע אמר לו הן וכשבאתי והרליתי

דברים כלומר שהגדתי לו תמיהת הזקן אמר לי ואתה אי אתה אומר כן בתמיה כלומר כשאתה מרלה לפני דברי הזקן כמדומה שאתה מגמגם על דברי ויש ספרים גורסים אחר שאמר לו הן אמר לו והלא פסול הוא כח או שהשיב

מרק לו כך הוקן והיינו הא דקאמר דכשהרצימי דברים לפני ר"ע שהקשה לו הזקן כך א"ל ר"ע ואתה אי אתה אומר כן כלומר מדוע שתקתה לו וכי אינך אומר כמומי: P תשובה גגובה. פי' עלומה ומכוסה כי יש להשיב עליה ולא בא לסמור התשובה שהשיב ר"ע לר"ש דודאי יפה השיבו אלא הלשון אינו מיושב יפה דנקט P בבת אחת דכיון דפסל הוא השני ואפילו הכי

נזרק

קאמר ר"ע דוריקת הכשר פוטרתו מידי מעילה א"כ סבירא ליה לר"ע דחשבינן ליה כזבח אחד יו וכיון דחשבינן כזבח אחד ש"מה לי יח בזה אחר זה אמר ליה ר' יוחנן לריש לקיש שואתה אי אתה אומר כן בתמיה כלומר והא ודאי דבבת אחת בעינן דכחד יש לא חשיב להו דהא אילו הפריש שני אשמות לאחריות ושחט שתיהן וקדם והעלה אימורים של אחד מהם קודם זריקה אי אתה מודה שירדו הכי גרסינן ה"פ קדם והעלה אימורים של אחד מהם קודם זריקת חבירו ואחר כך זרק חבירו שלא העלה אימורים אי אתה מודה שירדו האימורים של אותו שהעלה ^טו בלא זריקת דמו ואי ס"ד חד גופא הוא אם כן הוה לאחשובי הני אימורין כאילו היו מאותן שזרק דמן ולא הוה ליה למימר ירדו דהאמר עולא אימורי קדשים קלים כו׳ והא דנקט יח הרש מישה הדבר כולו? יח מעכבין את הכפרה וגם: עון לא מארבע עבודות: עון לא מארבע עבודות: עון מן הכלי על הרצפה: יון חשוב לאכול ודבר ההולך לאיבוד הוא ולא מיפגל: יתן לאוכלו כבשר אוכלו הנך נשפכין גמי: יען כן צריך לומר דמייתי מההיא קדשים קלים לרבותא נקט וכ"ש קדשי קדשים דקדשי טפי וקליט להו מובח וכן לעיל דנקט אשמות כ"ש חטאות:

מוסף רש"י י זריקה מועלת ליוצא. חוץ לקלעים למיהוי כדבר שיש לו היתר לכהנים ולמיפק מידי אשם מעילות. דר"ע אומר איו מועלין בו דוריקתו הוליאתו מידי מעילה אע״פ שאינה מסירתו באכילה אעפ״כ מועלת לו להוציאו מידי מעילה וחוחוח יר.) לפסול מחמת לבר אמר הוא (שם m.). רבינו גרשום מחשבין על האבוד ועל השרוף. שאם נאבדו מחשבין על האבוד ועל השרוף. שאם נאבדו אימורין וחישב בזריקה על מנת להקטירו חוץ לזמנו הוי פיגול: והא

אבוד ושרוף דלא איתנין בעולם. וקא קבעא זריקה פיגול לבשר הכא נמי אע"פ דיצא כולו תיהני ליה זריקה לאפוקי מידי מעילה. ומי אמר רב אסי הכי דכי יצא כולו מהויא הכי זכי יצא כולו מהניא ליה זריקה והא בעא חישב לנשפכין למחר: נשפכין שירי הדם היה שופך על יסוד. וקמבעיא ליה חישב . בשעת שפיכת השירים על מחשבה דשפיכה לפגולי כמו מחשבה דזריקה: וא"ל זירא כבר שנית לנו אלל. כדתנן העור והרוטב והקיפא והאלל מצטרף לטומאת אוכלים אבל לא לטומאת נבילות דכיון דלית ליה מששא לא מקבל טומאה: נשפכיז נמי יון דלאיבוד אזלי ליחיר ביון דלאיבוד כיון דלאיבוד אולי. ליסוד לאמה ולא על גופו של מזבח לא מהניא בהו מחשבה לפגולי האי נמי משיצא כולו לאיבוד קאי לשרפה בדין הוא דלא תיהני ליה זריקה לאפוקי ממעילה: אלא. בתמיהא: דקתני מחשבין על האבוד יעל השרוף. מיהת קשיא משמע דמהניא מחשבה בזריקה לפגולי אע"ג דלא בזריקה לפגולי אע"ג דלא איתנין בעולם: אמר רבה אימא מחשבה על עומד ליאבד ועל עומד לישרף. . דבשעת זריקה כשחישב אכתי הוו בעולם אע"ג דשוב נאבדו ונשרפו מהניא מחשבה: אבל. האי שיצא כולו לפני זריקה לא מהניא ליה זריקה לאפוקיה ממעילה: שחט בשתיקה בכשרות ויצא הדם חוץ. בכשרות ויצא הדם חוץ. אע"ג שחזר וזרקו לא עשה כלום בבשר קדשי קדשים מועלין בו דהא זריקה אינה מתרת הבשר לכהנים. ואם מות הדרובשו לכחנים. ואם הן קדשים קלים משום הא זריקה אין מועלין באימורין דהא זריקה ולא כלום הויא:

אמר ר' עקיבא. מייתי ראייה למאי דקאמר דזריקה מועלת ליוצא: והרי שתיהן עומדות. שחוטין ונתקבל דמן בב' כוסות אמר רי עקיבה. מייתי ראייה ל מאי דקאמר דוריקה מועלת ליוצא: והרי שתומין נוסדות. שחוסין ותוקבר דמן בבי כוסות וורק דמה של אחת מהן לא כשם שדמה של אות שוורק פוטר את בשרה ממעילה כך הוא פוטר את בשר חברתה שלא נורק דמה מן המעילה הואיל והוה יכול לזרוק דמה של איוו שירצה ואם פטר דמה את בשר חברתה מן המעילה אע"ג דפסולה היא דמותר חטאת היא. אינו דין שיפטור את בשרה של עצמה אע"פ שנפסל ביוצא: לא אמר ר' עקיבא. כשם שדמה פוטר את בשרה כך פוטר את של חברתה אלא ששחט שניהם בבת אחת דכחד גופא דמו אמר לי כך שאלני אומר היה רבי עקיבא זריקה מועלת ליוצא דהכי משמע במתניתן: (אמרתי) (אמרחן לי (הן). והלא פסול [היה] שיצא: אמר לי בני ואי אתה אומר כן. שיהא זריקה מועלת ליוצא ואף על פי שהוא פסול והרי המפריש חטאתו כר: נזרק יו דם של אחד מהם אי אתה מודה שכשם

שדמה פומר את בשרה מן המעילה פ אף יפמור שו כות פוטו את בשות כן המעילה אם א הציל בשר בשר חבירתה מן המעילה אף על פי שהוא פסול דין חבירתה מן המעילה אף על פי שהוא פסול דין הוא ח שיציל את בשרה אמר ריש לקיש משום

רב אושעיא ליתשובה גנובה השיבו רבי עקיבא

לאותו תלמיד בבת אחת אין בזה אחר זה לא דכיון דפסול הוא מה לי בבת אחת מה לי בזה אחר זה א"ל רבי יוְחנן לריש לקיש סואתה אי

אתה אומר כן אילו הפריש יו שתי אשמות

לאחריות ושחם את שניהן יו וקדם והעלה

אימורין של אחד מהן קודם זריקה אי אתה מודה שאם עלו ירדו ואי ס"ד חד גופא הוא

אמאי אם עלו ירדו יהאמר עולא יאימורי קדשים קלים שהעלן לפני זריקת דם לא ירדו נעשה

לחמו של מזבח אישתיק אמר ר' יוחנן קצצתינון לרגלוהי דינוקא: מתני' יו יס(יש) מעשה דמים

לרגלוהי דינוקא: מתני' ^{ז יי}(יש) מעשה דמים בקדשי קדשים להקל ולהחמיר ובקדשים קלים כולהו להחמיר כיצד יקדשי קדשים לפני זריקת דמים מועלין באימוריהן ובבשר ® לאחר זריקת דמים מועלין באימוריהן ואין מועלין בבשר דמים הועל זה חייב משום פיגול נותר וממא יועל זה ועל זה חייב משום פיגול נותר וממא

נמצא מעשה דמים בקדשי קדשים להקל ולהחמיר ובקדשים קלים כולן להחמיר כיצד הקדשים קלים לפני זריקת דמים אין מועלין לא

ק, טב קי ב כבי היקור וכים אין מועדין לא באימורין ולא בבשר יו לאחר זריקת דמים מועלין באימורין ואין מועלין בבשר על זה ועל זה יחייבין עליו משום פיגול נותר וממא נמצא

מעשה דמים בקדשים קלים יו כולן להחמיר:

גם' קתני אין מועלין בבשר מעילה הוא דליכא

הא איסורא איכא ואמאי הא ממונא דכהן הוא

לא קשיא משום דנסיב רישא מועלין נסיב סיפא

אין מועלין אימא סיפא בקדשים קלים כולהו להחמיר כיצד בשר קדשים קלים לפני זריקת דמים אין מועלין בהן ובאימוריהן ואין חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא לאחר זריקת

דמים מועלין באימוריהן ואין מועלין בבשר מעילה הוא דליכא הא איסורא איכא ואמאי הא

ממונא דבעלים הוא יאמר ר' חנינא ליוצאין ור"ע

היא ייו כי אמר ר"ע זריקה ימועלת ליוצא לשריפה

לג א מיי׳ פ״ג מהלכות

פסה"מ הלכה יג:

ב (מיי׳ שם הלכה יב): לד ג מיי׳ פ״ב מהל׳ מעילה

הלכה ב:

לה ד מיי פי״ח מהלי

לו ה

פסה"מ הנכה ז: לו ה מיי פ"צ מהלכות מעילה הלכה א: לז ו מיי פי"ח מהל' פסה"מ הלכה ז:

לח ז מיי׳ פ״א מהלכות

פסה"מ הלכה לב וע׳ :כ"מ ורש"ק

'וע' בע"ו מד: פרש"י ותום (ל ה משונהו. ב) ואמה אומר ה) ולקמן ח:ן, ו) נ"א כדאמר רבי, ז) דחשבת להו כו' ל"ק, רבי, ז) דחשבת נהו כר נ״ק,

ח) נ״א בששמטן בבת אחת
בשמטן כר׳, ט) ואתה אומר כן
דחשבת כר' צ״ק, י) אשמות
לרבותא נקט צ״ק, כ) דר״ל
וקרי ינוקא כר', צ״ק, ט) ממנו ואותביה ולא ידע כו' דדייה הכא כו' גבי ב' חטאות דשחנ ם) ועל האימורים הק"ד

הגהות הב"ח

ואח"כ ד"ה נמצא כו' צ"ק, ע) דאגב דתני מועלין כו' צ"ק,

(A) רש"י ד"ה דין הוא שיציל את נשרה: (ב) ד"ה ליציל מת לבולט. (ט דהי למת רכי יומנן וכו' לדייק לקלי הכא והכי הוה גרסי והוה מדייקי להלכה על בוריה ולי : מדייקי בוריה ואי קשיא לך:

מוסף רש"י

תשובה גנובה. כלומר דמהו תשובה גנובה כפונו זהים נקש (ע"ז מד: ע"ש). אימורי קדשים קלים שהעלן לפני זריקת דם. לא הוככרו למובח, שוריקת דמן שלהן קובעתן לחלק גבוה לענין מעילה, מה שאין כן בקדשי קדשים שהן מתחילתן לגבוה מאינהרבר עומדים לחדה אד קדשים קלים אין בהן מעילה כדתניא אפילו באימוריהן, בתו"כ קדשי ה' הו לשם, יצאו קדשים קלים, אבל נשם, ינחו קדשים קנים, חבר לאחר זריקת דמים יש מעילה באימוריהן, דנפקא לן מדכתיב כל חלב לה׳ לרבות אימורי קדשים קלים לחתר זריקת קדשים למעילה (זבחים פג:). הדרן עלך קדשי קדשים

שימה מקובצת

. 15 נזרק דמה של אחת מהן: כן המעילה כך תיבת אף נמחק: פטר בשר תיבת הציל נמחק: י. דו הוא שיפטור את תיכת ק הרא שיפטור את תיבת שיציל נמחק: ס הפריש שני אשמות אות ת' נמחק: ח וקדם והעלה אימורין כו' הקשה הר"ר שמואל מוורדין אמאי לא קאמר שהעלה האימורין לאחר שהעלה האימורין לאחד שזרקו דמו של חבירו דאי ס"ד חד גופא הוא הותרו בזריקה וי"ל דכי נמי הוי חד גופא היינו למילי דקודם זריקה כמו לצאת (לידי) זריקה כמו לצאת (לידי) [מידי] מעילה אבל למילי דבתר זריקה לא הוי כחד גופא ולכך אמר וקדם והעלה לפני זריקה. תוס׳: זן על תיבת יש רשום קו . למטלה להורוח רי לח״ד למעלה להורות כי לפידד ראוי למחקו: ז] ובבשר ס״א ואין חייבין עליהם משום פיגול נותר וטמא לאחר: פיגול נותר וטמא לאחר:

ען בבשר ואין חייבין עליהן

משום פיגול נותר וטמא

לאחר: ין כולו להחמיר אות

נימחק: יל) היא וכי אמר:

ינ היכי דאמר ר' תיבת

דמפרש ל"ש: ינ) אוד בבת טרק דמה וכו'. נפסלה השניה במותר חטאת: דין (א) שיפטור את בשרה. ואע"פ שיש פסול יולא: משובה גנובה השיבו. כלומר לא היתה מעלייתא הא דהשיבו ושחט את שתיהן דמשמע דבבת אחת אז דמה פוטר בשר חבירתה אע"ג דפסול הוא דהכי משמע 1 דכי היכי יש דמפרש רבי אלעזר לעיל [ע"ח] דלא אמר רבי עקיבא אלא

ששחט שתיהן בבת אחת האי דאמר רבי עקיבא נמי הכא ושחט את שתיהן היינו בבת אחת הא שחטן בזה אחר זה לא והיינו תשובה גנובה כיון דפסול הוא דמשעה שורק דמה של אחת מהן נפסל השניה במותר חטחת: מה לי בבת חחת מה לי בוה אחר זה. הואיל וסבירא ליה לר׳ עקיבא דדמה פוטר בשר חבירתה אע"ג לפסול משום מותר חטאת י) כי היכי דחשבת להו כגוף אחד יגו בשחטום נמי בזה אחר זה תהא דמה פוטר את של חבירתה אלא ודאי תשובה גנובה היא דלה שנה: ה"ל ר' יוחנן לר"ל שוחתה הי אתה אומר כן. דחשבת להו כגוף אחד אף כי שחטן בזה אחר זה דדמה פוטר בשר חבירתה: חילו הפריש שני חשמות לאחריות. שאם יאבד אחד מהן שיתכפר באחר. והאי דנקיט שני אשמותי ידו וכל שכו שתי חטאות דחטאת חמירא הדושתיה מאשם: ושחט את שניהם וקדם והעלה אימורין של אחד מהן קודם זריקה. ואח"כ זרק הדם שוו מאשם שלא קרבו אימורין: אי אסה מודה שאם עלו. אותן אימורין שירדו דוריקת דם דאידך לא מהניא להני אימוריו דלאו דידיה משום דמגופה החרינה נינהו: וחי ס"ד. כדקאמרת בזה אחר זה נמי פוטר בשר חבירתה משום טעמא דאמרת דכחד גופא הוא הכא אם עלו אמאי ירדו: החמר עולה. גבי גוף אחד אימורי קדשים קלים שהעלן לפני זריקת דמים לא ירדו שנעשו לחמו של מזבח דקלטן מזבח דכיון דחד גופא הוא כי הדר וזריק הדם לאחר העלאת אימורין הויא זריקה ולא ירדו ואם כדבריך דטעמיה דר"ע הוי משום דכחד גופא דמו כי קדם והעלה אימורין ושוב נזרק הדם דאידך דלא העלו אימורין ליהני ליה דאם עלו לא ירדו אלא מדאמרינו דירדו שמע מינה דלאו משום דחד גופא הוא אלא היינו טעמיה דר"ע דכי שחט שתיהן בבת אחת דמה פוטר בשר חבירתה דרלה מזה זורק ורצה מזה זורק ולא אוקמינן טעמא משום דחד גופא הוא ולא משובה גנובה

השיבו: אישתיק. ר"ל: אמר רבי יוחנן

קללסינון לרגליה דינוקא. ⁶⁾ר"ל קרי ינוקא לפי שהיה בחור ⁶⁾ממנו דאותביה הכי ולא ידע להשיבו. מוז לישנא אחרינא דדייקא דדייק דקאי (⁶⁾ הכי. ואי

אמר רבי יוחנן קצצתינון רגלוהי דינוקא. כלומר סתרתי דברי ר״ל דודאי לאו טעמא דר"ע משום דחד גופא הוא דא"כ גבי מפריש שני אשמות וכו׳ שהבאתי למעלה הוה לן למימר לא ירדו כדפרישית דנעשו לחמו של מובח אלא ודאי טעמיה דר"ע משום בת אחת וא"ח מ"מ כיון

דמהני טעמא דבבת אחת לענין לפטור הבשר מן המעילה למה לא יועיל באימורין לעשותן לחמו של מזבח כמו דמדמה להו במנוחה דחד גופה הוא י"ל דלא דמי לגו דאמרינו דטעמא גבי לפטור בשר מן המעילה משום בת אחת ניחא דודאי כיון דרלה מזה זורק רלה מזה זורק דין הוא שיפטור מן המעילה אף בשר חברתה שלא נזרק דמה אבל ליעשות לחמו של מזכח ולומר דלא ירדו לא חשיבא כל כך האי טעמא אלא אי אמרת דטעמא משום חד גופא א"כ הוי טעם חשוב אף לענין שלא ירדו:

ועל זה ווה חייבין עליו משום פיגול נותר וממא. פירוש על זה ועל זה על הבשר ש ועל האימורים [בקדשי ממונא דכהן הוא קושיא היא מועלין בבשר אע"ג דאיסורא נמי למ״ד אכילה שנינו דאי היתר דאיסורא איכא דמיירי בבשר פסולו בגופו דאמר

קדשים] נמלא מעשה דמים [להקל ולהחמיר] להן פירוש להקל שע"י זריקת הדמים אין מועלין דלא מיקרו חו קדשי ה' ולהחמיר לחייב עליו משום פיגול נותר וטמא: הא איםורא איכא. שאסור לאכול והא דבהדיא כתיב בקרא (ויקרא ז) דכהנים אכלי להו: הא ממונא דבעדים הוא. ולא משני כדלעיל עי דאגב מועלין באימורים יפן קתני אין מועלין בבשר דודאי לעיל משני שפיר דאיידי דתנא רישא מועלין באימורים ובבשר גבי לפני זריקת דמים תנא נמי גבי אחר זריקה ליכא אלא הכא גבי קדשים קלים דלא שייכא שום מעילה בבשר אף קודם זריקה לית ליה למיחני אין מועלין בבשר אגב מועלין באימורים ונראה דלא פריך אלא . למ״ד היתר זריקה אם כן לאחר זריקה ר"ל לאחר מו שניתר לזריקה ואף על פי שלא מרק ואם כן מאי פריך הכא ממונא דבעלים הוא כיו ודאי דאיסורא כיון שלא מרק הדס: כי אמר רבי עקיבא מולק הדס: כי אמר רבי עקיבא מועדת דיוצא דשרפה. פירוש חין הכי כתו שיולה עד כהן לה קחמר ר״ע דוריקה מועלת ליוצא אלא לענין לאקבועי בפיגול ונותר וטמא ולריך עיבור לורה לשו לשרפן שאין זה קרוי

בפסחים (דף פב.) ישרף מיד דוריקה מהניא ליה ומשוי ליה כאילו לא יצא והויא ליה פסולו מחמת דבר אחר דאמרינן בפסחים (שם) שלריך עיבור צורה 326

קשיא לך מ"ש גבי חטאות בבת אחת דכי זרק דמה של אחת מהן דפוטר את בשר חבירתה והכא לא מרצה זריקה דחד יו האימורין דאידך דאמרינן אם עלו ירדו הא לא קשיא דודאי גבי מעילה אמרינן דדמה של אחת מהן פוטרת את חבירתה מן המעילה אבל לרצות האימורין במובח ודאי לא מרצה אלא זריקת דם שלו בעינן אע"ג דשחט שתיהן בבת אחת: ב**ותבי' מעשה דמים**. היינו זריקה: נאחר זריקם דמים אין מועלין בכשר. דכבר יש בו שעת היתר לכהנים והיינו להקל דשוב אין בו מעילה: על זה יח ווה. על האימורין ועל הבשר לאחר זריקה יעו חייב משום פיגול ונותר וטמא כז והיינו להחמיר דקודם זריקה אין חייבין בכל כאז [הני אבל] לאחר זריקה נקבעו בכל הני: לאחר זריקם דמים מועלין באימורין. והיינו להחמיר דקודם זריקה לא הוה בהו מעילה כלל והשתא איתא מעילה באימורין: ועל זה ועל זה וכו'. והיינו נמי תיקור זמים מוענין במיגורין. והיים ההחופר דקורם תיקום כח הוה בהי קדשים לאחר זריקה אין מועלין בבשר: **מעילה הוא דליכא.** משמע הא להחמיר כדפרישית לעיל: **נמלא מעשה דמים וכו': גבו' קחני. רישא** בשר קדשים לאחר זריקה אין מועלין בבשר: **מעילה הוא דליכא.** משמע הא איסורא איכא לכהן האוכלן ואמאי הא ממונא דכהן הוא: **נסיב בסיפא.** והאי דקחני אין מועלין לאו דוקא דמשמע מעילה הוא וכו' אלא משום דמנא רישא קודם זריקה מועלין בבשר דהא מועלין דוקא הוא דאכתי אין בו היתר לכהנים תנא סיפא נמי אין מועלין: אימא סיפא כו' מעילה הוא דליכא. בבשר והא איסורא איכאן לישראל האוכלו: **והא ממונא [דבעלים] הוא וכו**'. והכא ליכא למימר משום דנסיב רישא מועלין תנא סיפא נמי אין מועלין דבמרוי מי [בסיפא] דרישא [ובסיפא] דסיפא אין מועלין קחני וכי היכי דדייקינן הכא איסורא איכא ה״ג דייקינן בסיפא [דרישא] ואמאי אית ביה איסור אכילה: א״ר **חנינא ליולא**. כגון שילא הבשר חוץ למחילתו ושוב מרק הדם ור״ע היא דאמר זריקה מועלת ליולא (דס) דכי אמר ר״ע זריקה מועלת ליולא להוליאו ממעילה ולהביאו לשריפה כש טולאלתר כמו שאר קדשים פסולין ולהכי מהניא ליה זריקה שאינו נשרף לאלתר אלא עד שמעובר לורמו: 356

אחת בשחטן: ידן אשמות כל אות ו' נמחק: עון הדם דאשם שלא. אות מ' נמחק: עון ל"א דינקא דרין דקאי תיבות דריקא דרייק אחות בשותם! ית א שהמות כל אחתר נמחק: את זה ועל זה אחת רי נמחק: עם אד בקיירוץ וקאף הדיך וקא היבות הדיקה הדיקב מ נמחק: עם דחד לאימורת אדרך אחת היי נמחק: את זה ועל זה אות רי נמחק: עת וריקה חיינין משום: עד נומא אינים היינו: לאן בכל הני אחר זריקה אות לי עבודות דוריקה קובעת בפיגול דכבר קרבו מתרייו ובתר הכי חייבין נמי על נותר וטמא והיינו: לאן בכל הני אחר זריקה אות לי נמחק: כלן לשריפה ולא לאלתר: כלן דמי דאי אמרת בשלמא גבי: כתן להקל ולהחמיר בקדשי קדשים פי': כסן באימורין נקט ואין תיבת קתני ל"ש: כון לאחר שנראה לוריקה תיבת שניתר ליש: כון הזה האא ודאי דאיסורא איכא כיון: כסן בבשר שיצא אות ו' נמחק: כטן צורה לשרפו שאין אות ז' נמחק:

. קאי הכא: מעשה דמים. זו זריקה: לאחר זריקת דמים אין מועלין. בבשר דכבר יש בו שעת היתר לכהנים והיינו להקל יקאי הואה נישהו מיה. זו זו יקור אחוד זיקור מיה אך מוציין בשם אחר בבד שם שפנו זיהו בחובים החיבו מהוכל הדאין מועלין ברן נעל זה בין על האימורין ובין הבשר לאחר וריקה חייבין משום פיגול אם פיגל בחר מרי עבודתו דוריקה קובעת בפיגול דכבר קרבו מתירין ובתר הכי חייבין נמי על נותר וטמא. והיינו מחמיר דקא קבעא להו בפיגול נותר וטמא: ובקדשים קלים לאחר זריקה כולו להחמיר. דמועלין באימורין דכבר חזו לגבוה וקדשי ה' נינהו ולא ממון בעלים מופעלין בהן: ועל זה ועל זה. בין על האימורין ובין על הבשר לאחר זריקה חייבין עליו משום פיגול נותר וטמא: היינו ומופלץ בהן: דוכל זה בלך מד האימורן ובין כל הבשר לאוו חייבה וייבין עליד משום פיגול מוח וממאו היים כולו להחמיר. דמועלין בהם וחייבין משום פיגול מוהר וממא: וממאי. אית ביה איסורא: משום דניםייב יישא מועלין לפני זריקת דמים: נסיב סיפא. לאחר זריקת דמים אין מועלין ולעולם לית ביה איסורא. אימא סיפא כר: ואין מועלין. בכשר מעילה הוא דליכא הא איסורא איכא והכא ליכא למימר משום דנסיב רישא דסיפא מועלין דתרוייהו ברישא דסיפא ובסיפא אין מועלין ליוצא. דאית בה נמי בהא איסור יוצא ורבי עקיבא היא דאמר זריקה מועלת ליוצא: דכי אמר ר'י עקיבא זריקה מועל

יין מועליון קתני וכי היכי דהכא דייקינן הא איסורא איכא הכי נמי דייקינן בסיפא דרישא ואמאי אית ליה איסור אכילה: אמר ר' חנינא קה מועלת ליוצא. להוציאו ממעילה ולהביאו לשרפה ולא לאלתר כשאר קדשים פסולין אלא צריך שימתין עד שתעבר

רבינו גרשום

דין שיפטור את בשרה. ואע״פ שהוא פסול משום וצא: תשובה גנובה השיבו. כלומר דלאו תשובה מעליא הא שחטן בזה אחר זה לא כיון דפסול דמותר חטאת הוי: מה לי דמה פוטר בשר חברתה בבת אחת מה לי בזה אחר זה. הואיל וסבירא לר' עקיבא דדמה פוטר בשר חברתה אף על . גב דפסול אלמא תשובה גב ופטול אלמא תשובה גנובה השיבו דלא שנא וקשיא לרבי אלעזר דאמר לא אמר ר' עקיבא אלא ששחט שניהם בבת אחת: א"ל ר' יוחנז לריש לקיש א"ל ר' יוחנן לריש לקיש אתה אומר כן. דחשבת להו כחד גופא אפילו כי שחטן בזה אחר זה דדמה פוטר בשר חברתה: אילו הפריש ב׳ אשמות לאחריות. שאם תאבד אחת מהז שיתכפר האבו אחת נחן שתכפו באחרת והאי דנקט אשמות ה״ה לחטאות דאמרינן כל שבחטאת מתה באשם רועה: ושחט את שתיהן וקדם והעלה אימורין של אחת מהן קודם זריקה. דם דאידך דדם של עצמו עדיין לא נזרק: אי אתה מודה שאם עלו אותן אימורין שירדו. דאע"ג דהדר זרק . דם דאידך לא מהניא ההיא זריקה לאימורין דלאו דידיה זריקה לאימורין דלאו דידיה משום דמגופא אחרינא נינהו: ואי סלקא דעתך כדקאמרת דלעולם חד גופא כדקאמרת דלעולם הדד גופא
הוא אפילו בזה אחר זה
אמאי אם עלו ירדו האמר
עולא אמורי קדשים קלים
שהעלן לפני זריקת דמים לא
ירדו נעשו לחמו של מזבח דקבעו מזבח דכיון דחד . נופא הוא כי הדר זריק מדמו גופא הוא כי הדר זריק מדמו בתר העלאת אימורין הויא זריקה חשובה ולא ירדו: ואימורין דקדשים קלים ואימורים דקדשי קדשים חדא קדושה אית להו חדא קדושה אית להו דגבוה נינהו: ואי ס"ד דחד גופא נינהו כי קדם והעלה אימורי' דחד ובתר הכי זרק דם דאידך ליהני ליה דאם עלו לא ירדו אלא זדירדו ש"מ דלא הוי חד לזה אחר זה ולאו תשובה גנובה הוא ואישתיק ריש לקיש: קצצתינון לרגלוהי דינוקא. להכי קרי ליה לריש לקיש ינוקא שהיה בחור ממנו ואותביה דלא אשכח תשובה. ל"א דינקא כלומר קצצתינון לריגלוהי דרין קצצתינון לריגלוהי דרין

נ"ש נדה עא: ע"ש], ג) דמנן, נ"ש נדה עא: ע"ש], ג) דמנן,

ע שמים עמו ע שן, א מעק, ד) ל״ק, ה) [ועיין תוספות יום טוב ד״ה עולת העוף], ו) אלו

דיבורים מעולת עד ד"ה

דיבורים מעונת עד ד"ה הקומן שיין למתני דף ט. ומד"ה הקומן עד ד"ה אבל שיין למתני דףי., ז) ל"ק מ"ז, ח) קדשי ה' והכהנים הד"א ל"ק, ש) פ' שמי הלחם דאין

רוחות לא שבת ולא יו"ט

פסלה בהו ואור"י דגרס שפיר

פסנה נהו ומות כר' נ"ק, י' [הלחמים רש"ש], כ' [נ"ל פ"ד דף מה: ד"ה אבל], ל) משקדשו בכלי ראשון

ל) וניינ פיז זף ייני. אבלן, ל) משקדשו בכלי נ ל״ק, **מ**) ל״ק,

קדשי קדשים פרק ראשון מעילה

אבל לאכילה יו הוא דלא מרצה:

הדרן עלך קדשי קדשים

יום ובמחוסר כפורים יובלינה הוזה דמה

חייבין ב לעליו משום פיגול נותר וממא יואין בה מעילה: גמ' קתני הוכשרה ליפסל במבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה ליפסל

אין אבל לממויי לא מתניתין מני רבנן היא דתניא אבא שאול אומר מבול יום

אהעוף מועלין בה משהוקרשה במבול במבול במבול

Π.

ניי" פ"ב מו מעילה הלכה ו: ב ב מיי ח" א א מיי׳ פ״ב מהלכות אבות הטומאה ופ"י מהל׳ הלכה ג:

עין משפם

גר מצוה

ג מיי' פ"א מהלכות פסה"מ הלכה לו: ד ד מיי' פ"צ מהלכות מעילה הלכה ו:

שימה מקובצת

. אן לאכילה לא מרצה תיבת הוא ואות ד' נמחק: כן הוכשרה ליפסל בטבול ש יווכשוו לכסיל בטבול אות ה' נמחק: גו חייבין עליה משום אות ו' נמחק: נראה נמחק: כן ר"ע דהול"ל ע"כ: ו] קאמר הכא כי: ו] בפיגול אבל אינו חושש לשריפה ה״ק כלומר הא דקאמר ר״ע זריקה מועלת ליוצא מ״מ לשריפה עומד ליוצא מ"מ לשריפה עומד ולא קאמר דזריקה מועלת כי אם לחייב משום פיגול ונותר וטמא ולא להתיר באכילה אבל אינו חושש למיתני אותם דינים: מן מיד לכיותי אחום רינים: מן מיד דלאכילה לא מרצה תיבות דלא פליג אמתני׳ נמחק: ען קדשים פירוש שמתו או ששינה מקומם ולומר לנו ששינה מקומט ולומר לגו דאע"ג דפטולין מ"מ לא פקעא קדושתייהו מינייהו ומועלין בהם ומכאן ואילך איירי בקדשים העשויים פקעא קדושוניהו מינייהו ומועלין בהם ומכאן ואילך איירי בקדשים העשויים בהכשר הס"ר: ין כלומר דאם נגעו בה יאו ובלינה וא״ת מאי קאמר ים ובלינה הלא קודם הזאה ובלינה הלא קודם הזאה איירי הכא מדקאמר בתר . הכי הוזה דמה משמע דעד השתא לא איירי בהוזה ואי אפשר כלינת יום ולילה אלא אפשו בלינוניום ולילוו אלא לאחר הזאתו וי״ל דר״ל בלינת: יכן ההזאה נעשית ביום: יגן מתחיל לינת של יום ולילה דמשעת מליקה מונין: ידן גבי בהמה קדשי קדשים: מוז כדי י להזות ה״נ גבי עוף דלא: ולהזות ה"נ גבי עוף דלא:

עזן כולהו שהרי פרים ה"נ

לא סלקי לגבוה כי אם

האימורין: יזן לפי שקודם . לעולה ועולת העוף תיבות ית שהיא קודמת נו ית לכהנים ובעולת תיבת ובחטאת נמחק: יש] ואף לאחר הקטרה עד שתצא לבית אות מ' נמחק: . כו הכשר בדוחק והדם יוצא: לו היינו שניתו הדם על מזכח מן הצואר לכן בטומאה דטומאה הותרה בצבור וי"ל: לגן יום הותרה בצבור וי"ל: גען יום דשלשה בתי דשנים היו שם: לדן על אותן שהן לפני ולפנים ל) עשה בין הבדים ואחרים על: לסן בבשר דמאחר שנורק אות ש׳ נמחק: לו] בעורות דכתיב עור העולה אשר לכהן לו יהיה **כו**ן הלחם שתי

אבל לאכילה לא מרצה כלומר אבל לענין שיאכל לא מהניא זריקה ולא דו נראה דמה לו להזכיר עיבור נורה דלא איירי ביה ר"ע הו הל"ל עד כאן לא קאמר ר"ע אלא לאקבועי במעילה ולחיוביה משום פיגול ונותר וטמא ועוד קשיא דבפסחים (דף פב.) משמע דלא מהניא זריקה להלריך עיבור לורה ג' דאמר

התם נטמא הפסח או שינא ישרף מיד ונראה לפרש דה"נ קאמר ח כי קאמר רבי עקיבא זריקה מועלת ליוצא כלומר לעניו דברים האמורים במשנה לאהבועי בפיגול זו אבל מכל מקום לשריפה אזיל מיד חז דלא פליג אמתני':

הדרן עלך קדשי קדשים

חמאת העוף. עד השתח חיירי בדין פסולי קדשים עו מתי ימעלו בהם ומכאן ואילך איירי בכשרים: מועלין בהן משהוקדשו. פירוש קדושת פה דהיינו כשהקדישו: הוכשרה ליפסל במבול יום ובמחוםו בפורים. כלומר יז שאם נגעו דיןבה טבול

יום או מחוסר כפורים] פסול מלאכול: ובלינה. יאו בלינת דם בשקיעת החמה א"נ בלינת בשר ליום ולילה ואע"ג דבתר הכי קתני הוזה דמה דמשמע דהשתא לא איירי בהוזה וא"א בלינת יום ולילה אלא לאחר הואה שהרי

תחלה

רבי ההואה יש ביום המליקה דאל"כ איפסל הדם בשקיעת החמה מ"מ נקט גבי מליקה פסול דלינת בשר לפי שמיד שנמלקה יש מתחלת לינה של יום ולילה ומשעת מליקה מונין: הדוה רשה חייבין עד"ה משום בו'. למ"ד לעיל (דף ה.) היתר אכילה שינו ר"ל הוה ממש שנראה לאכילה ולמ"ד היתר וריקה ר"ל שנראה להזות ולמ"ד היתר שחיטה כי היכי דבעינן לעיל גבי יח קדשים דשייך בהן קבלה שיהא ראוי לקבל כדי שו להזות הכא נמי דלא שייך קבלה גבי חטאת העוף בעינן שיהא ראוי להזות: ואין שועדין בה. בדין היה לו למיתני חטאת העוף עם פרים הנשרפים דתרוייהו לא סלקו לגבוה כולהו שו אלא שצריך להקדים חטאת העוף לעולת העוף לפי יו שהיא קודמת [ועולת] העוף שונה קודם לכל הקרבנות לפי שיש בה שייכות כוכהי שו הנת שנרך נהקדים חטתת העוף נעונת העוף נפי יוו שהית קודמת [ועונת] העוף שונה קודם לכל הקרבנות לפי שיש בה שייכות דמעילה יותר ואף מעולת בהמה דבעולת בהמה אין מועלין בעורה כי עורה לכהנים יח (ובתטאת) בי [ובעולת] העוף מועלים אף בעורה ואף ישו משתלא לבית הדשן מועלין בה כך נראה למורי הרב רבינו פרץ שי׳: ו) עולת העוף שועלין בה בו'. כמו שפיר׳ גבי חטאת העוף כך הוא בעולה בעולה ליכא אלא מילוי פירוש שסוחט הבשר ש והדם ביצד דבה. דגבי חטאת העוף נקט הוזה משום דבחטאת העוף איכא הואה ומילוי אלג בעולה ליכא אלא מילוי פירוש שסוחט הבשר ש והדם יילא בדוחק ומתמלה והואה היינו יאו לחום הדם למרחוק: ובועלין בה עד שתצא דבית הדשן. פי׳ אף לאחר שנשרפה לפי שעדיין לריך להוליא הדשן מחוך למחנה אבל מכאן ואילך הרי נעשית מלותה ואין מועלין בה: פריש הגשרפים. פר העלם דבר של לבור ופר כהן משיח ופר יום הכפורים ושעירים העורפים שעיר יום הכפורים ושעיר עבודת כוכבים: הובשרו דיפשד בשבוד יום. מימה למאי הילכתא הוכשרו ליפסל בטבול יום כו׳ דאי לאכילה והלא פרים הנשרפים אין בהם אכילה לכהנים ואי לפסל להקריב אימוריהם קאמר מכל מקום גבי פר ושעיר של יום הכפורים ליכא למימר הכי שהרי משל לבור הם ובאים בטומאה כם ויש לומר לענין לשורפו בבית הדשן ששורפין בו את הפסולין קאמר שהיה להם לפסולין בית הדשן לעצמן כדאמרינן פרק טבול יום מכחים דף קד:) כש" (גבי) ג' בית הדשנים היו שם: הודה דשן. פירוש על יח הפרוכת ועל מובח הוהב בראמרינן פרק איזהו מקומן (שם דף מה) ומועלין בהם עד שיותך הבשר אבל משניתך הבשר אין מועלין שהיר נעשית מלותו: אין מועלין בעורות בדר הבשר אין מועלין בבשר. בים ומפקי להו מכלל קדשי ה': והכהגים בעורות. בים מכלל קדשי ה' כדאמרינן אבד מועדין בבשר. בים דמשאחר שזרק דמה זכה המוצח בבשר והוה ליה "קדשי ה': והכהגים בעורות. ביו ונפקי להו מכלל קדשי ה' כדאמרינן (זכחים דף קנ.) כל שלא זכה המוצח בבשר לא זכו הכהנים בעור: אבל מועדין בבשר עד שתצא דבית הדשן. דאכתי לא נעשית מלותו שלריך להוליאה לבית הדשן אבל גבי פרים ושעירים הנשרפים אין צהן הולאה לבית הדשן ששם הם נשרפין הילכך אין מועלין צהן משחתך הבשר:

ישולתה לפת האפן מכל גם פינ ביום ובשחום בפורים. משום דתנור מקדש הלחם בקרימת פנים וי"ס שאין גורסין ובלינה דהא תנן קרבו פניה בתנור הובשרו דיפסד בשבוד יום ובשחוםר בפורים. משום דתנור מקדש הלחם בקרימת פנים וי"ס שאין גורסין ובלינה דהא תנן ש פרק שתי הלחם (מנחת דף ק:) דיו נאפות מבערב ואין דוחות לא שבת ולא יום טוב ואי לינה פסלה בהו אם כן כשנאפה מבערב הרי הם פים פסולים למחר בלינה ואור"י דגרס שפיר דמדקתני קרמו פים בתנור הוכשרו ליפסל כו׳ אלמא אית ליה תנור מקדש ע לחם ואם כן ע"ר לינה פסלה ואם כן אפייתו דלחם דוחה השבת דהכי דייק בפרק רבי ישמעאל (מנחות דף עב:) בסופו ומשנה דפרק שתי הלחם (שם דף צה:) אית ליה דתנור אין מקדש ולהכי קאמר דאין אפייתו דוחה יום טוב לא ואם תאמר כיון דאית ליה למנא דמתני׳ תנור מקדש למה לי קרמו פניה כניסתו בתנור ליקדשיה דהא כלי שרת מקדש ויש לומר דמשום טבול יום נקטיה דקסבר חולין שנעשו על טהרת הקודש לאו כקדש דמו (חולין דף לה:) והא דכלי שרת מקדש היינו דוקא כשנעשה כל הראוי ליעשות בו לש והיינו כשנקרם:

לשחום עליחן חובח. כלומר כיון דקרמו פניה מיד יש לגו להם תורת לחם (עליהם) לשחוט את הזבח עליהם אבל לא קרמו לא דגבי שחיטת הזבח כתיב לחם ואין קרוי לחם אלא אם כן קרם הלחם: נודק דמן של בבשים חייבין עליהן בו׳. פירוש עליהן על הכבשים יו ואין מועלין בהן. ואם תאמר מעילה הוא דליתא הא איסורא איכא והא ממונא דכהן הוא כדמסיק לעיל ליז בספ"ק (דף 1:) וכי חימא כדקאמר לעיל לא

מוענין בהן. וחם מחמר מעינה הוח דניתם הם חיסורת חיכה והם מתונת דכהן הוח בדתסיק נעינ יהו בספ"ק (דף ז:) וכי מינת בדקחתר נעינ לה
נלרכא אלא לרבי עקיבא כו׳ דהא אפילו לרבי עקיבא אינן מועלין ליש לשתי הלחם כיון דאינו גוף הכבשים ויש לומר דנקט ואין מועלין אג הני דלעיל
וכן צ"ל בלחם הפנים: קדבו הבויבים חייבין עדיהם משום פיגוד בו׳. הבזיכים הרי הם מתיכים הלחם לא הסילוק של בזיכים כמו הקמילה וההילוך
למובח כמו הילוך לקומך ומקטירים הבזיכים כמו שמקטירין הקומך: אין פועדין בשירים. דהא אית בהו היתר לכהנים:
הקובוץ והדבוגה. פירשתי באריכות בזבחים (בפרק לאי) שני דף 0: קדשו בבדי הובשר דיפשל בו׳. לא נקט קדשו בכלי משום קומך דמעיקרא
הקובוץ והדבוגה פירשתי בכלי הובשר ליפשל בעבול יום לא מנו של אג נש הנך דנקט קדשו בכלי נקט ליה: ופרגול אין דמהן. דכול אין
המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בדלי הוכשרו ליפשל בעבול יום לא הגג לש הנך דנקט קדשו בכלי נקט ליה: ופרגול אין בהן. דכול אין להן מתירין וכל דבר שאין להן מתירין אין חייבין עליו משום פיגול ומנחת נסכים אי מיירי בבאה בפני עלמה כדאמרינן התם (זכחים דף מד.) מביא אדם זבחו היום מו ומכאן עד עשרה ימים נסכים אתיא ככולי עלמא דאין לה מתירין ואי בבאה עם הזבח פלוגתא דרבי מאיר ורבנן בסוף פ׳ בית שמאי (זכמים דף מג.) ר' מאיר סבר פיגל ורבנן סברי לא פיגל ואחיא מתני' כרבנן ובלינה דקתני אי מיירי בבא מן הזבח ר"ל שקיעת החמה מאז דבתמורה

שנמו הפושי הף מבוד שבר להיי שבר להו של פינו המרים מנגרי לנבן הכישי הקוני היי מייני בכם מן הזכו ר"כ שקיעת החונה שייו לבתמורה חשיב להו דבר שדרכו ליקרב ביום ואי בבאה בפני עלמה מוכח בתמורה בפ' יש בקרבנות (דף יד:) דקריבה אפילו בלילה ועמוד השחר פסלתו ואם כן נצטרך לפרש לינה עמוד השחר: אבל האישמויי הא. מס (ולפי) מ' [פירוש] שהטבול יום אינו עושה מט אותה טומאה לטמא אחרים מתני' רבנן היא: תחלה נאפות: מן הם פסולות דתנור אינו מקדש וא"ת: (מן בו והתנור נעשה בלינה למחר ואור"י דגרס ליה שפיר: עטן קרמו פניה בתנור: 10 מקדש לה וא"כ ע"כ לינה פסלה ואפייתו דידהו דוחה השבת: 16) יו"ט ואינו נפסל לא בטבול יום ולא במחוסר כפורים כיון דתנור בית הייבר להייבר הייבר להייבר בל הייבר בל הייבר

איסורא איכא דאסורה באכילה משום יוצא: הדרן עלך קדשי קדשים חשאת העוף מועלין בה משהוקדשה. בפה אפילו אם נהנה ממנה מחיים כגון שמכרה דהוליאה לחולין: הוכשרה להפסל. כלומר

חמאת

אבל. לענין להתירו לאכילה לא אמר שתהא זריקה מועלת והיינו דקאמר

אחרים: דפניא אבא שאול אומר טבול יום פחלה לקדש. דהוי ראשון ומשוי

לקדש שני דאותו שני עושה שלישי ורביעי בקודש ופוסל את התרומה:

משנמלקה ניתוסף בה קדושה שהיא נפסלת אם נגע בה טבול יום או מחוסר כפורים ובלינה: הווה דמה חייבין עליה משום פיגול. דהואה דעוף קיימא במקום זריקה דבהמה דהואה קובעת בפיגול שחישב בו קודם לכן כמו זריקה דבהמה ושוב נמי יש בו איסור נותר וטמא אם נטמא דהואה קובעת בכל הני: ואין בה מעילה. דכיון דהוזה דמה יש בה היתר לכהנים: בבו' אבל לאיטמויי לא. שתהא טמאה ומטמאה אחרים לא: מסניסין. דקתני הוכשרה ליפסל ולא ליטמא רבנן היא דאמרי כשם שפוסל טבול יום אוכלי תרומה ומשקה תרומה כך פוסל אוכלי קדש דאינו מטמא לטמא

מוסף רש"י

טבול יום תחלה לקדש ים אללו כראשון לטומאה ייטמא שנים בחדש זה מזה. שאוכל שנונט בנובול יום נטשה שני ועושה את חבירו שלישי ושניהס קרויין טמאין שמקלקלין את אחרים והשלישי פוסל את הרביעי להיות הוא ולמו פסול אבל לא יפסול את

רבינו גרשום

צורתו: אבל לאכילה. להתירו לאכילה לא אמר שתהא זריקה מועלת והיינו . דקאמר הא איסורא איכא:

י קאמו הוא איכא: מליק פירקא הוכשרה ליפסל. כלומר משמלקה ניתוספה בה קדושה שהיא נפסלת אם נגע בה טבול יום או מחוסר כפורים ובלינה: הוזה דמה מורים ובלינות חווח למוד מחייבין עליה משום פיגול.
דהזאה דעוף במקום זריקה
דבהמה קאי דהזאה קובעת . פיגול כשחישב בו קודם לכן כמו זריקה דבהמה. ושוב יש בו איסור נותר וטמא: ואין בו איסור נותר וטמא: ואין בה מעילה. דכיון דהווה דמו יש בו היתר לכהנים: אבל איטמויי לא שתטמא אחרים לא: מתניתין מני. דקתני הוכשרה ליפסל ולא ליטמא: רבנן היא. דאמרי כשם שפוסל טבול יום משקין תרומה ואוכלי תרומה ואינו מטמא כדתנן ואלו פוסלין בתרומה כר' וטבול יום כך פוסל וטבול יום כן פוסל אוכלי קדש ומשקי קדש ולא מטמא:

א) נראה דל"ל הזה בין הבדים ואחר זה על הפרוכת.

תחלה לקדש ר"מ אומר מממא את הקדש

ופוסל את התרומה וחכ"א כשם שהוא פוסל משקה תרומה ואוכלי תרומה כך "הוא פוסל

משקה קדש ואוכלי קדש אמר רבא לאבא שאול

(a) מעלה עשו בקדשים שוינהו רבגן למבול יום כראשון לר"מ כאוכל שני לרבגן כיון דמבל

קלש יו מומאה פסול משוי ממא לא משוי:

הוזה דמה חייבין כו': מעילה הוא דליכא

שאבל איסורא איכא ואמאי הא ממונא

דכהנים הוא ⁶א"ר הנינא ^מ ליוצאין ור"ע היא דאמר זריקה מועלת ליוצא ידלאו בת אכילה

היא מאת חמאת העוף אמר רב מיצוי חמאת העוף

אינו מעכב דתני רב הוזה דמה רב אדא בר

אהבה אמר יורב ימיצוי חמאת העוף מעכב ותני

רב מיצה דמה תא שמע יוהנשאר בדם ימצה

אל יסוד המזבח ח [חטאת היא] בשלמא לרב

אדא בר אהבה היינו דכתיב והנשאר בדם

סימצה חמאת היא אלא לרב הונא מאי

ל) [נפיל ו.], כ) וכחים סה:, ג) משמיה דרב ל"ק, ד) [ופוסל מדרבנן אבל

רש"ש], ה) [ע"ל], ו) [משום

פיגולנותררש"ש],1) רבבמתני

גבי ל"ק, ה) החטאת קאי חטאת היא. נ״ק, ט) שיר

מטסת היח. נ״ק, ע) שיריים מעכבי כלומר דבשיריים גופא נמי אמרינן דחסרון מעכב והיכי אמרינן כו' וכ״ה בס״י.

צ"ק, י) רש"ק מ"ז, כ) לפסול

עוד אחד כו׳ צ״ק, ל) נ״ק, מ) ע״י עצים ולבונה רביעי בקודש דאורייתא ואבא שאול

בקודש דחורייתה וחבה שחור הכי ס"ל וא"ת לרבא היכי קאמר דילמא כו' ל"ק, ג' רש"ק מ"ז, ס) פירוש דמודה ביולא דם והראש של

עוף הוי כילא דס. רש"ק, עוף הוי כילא דס. רש"ק, ע) קבל ואח"כ ל"ק, ע) כגון שילא וחתך כל מה שילא עד

שינו חומן כל מני שינו על שהגיע לעלם שאין וכר 'נ"ק יותר יש להגיה כגון שלא ילא כולו ואמי שפיר גי" מוס' שלפנינו וע' בזבחים שם, שלפנינו וע' של של ללל ''ל"ק מ"א, של שמנינת ותני

רב הווה כו' הד"ח ל"ק,

ל) נ״ה. ש) שחסרו מוהשיריים

לא יאכלו בהנים הח"ד ואח"ב

נח ימכנו כהנים הסיד ומחייב ד"ה והא. ז"ק, **ס**) בין קמינה להקטרה הס"ד ואח"כ ד"ה

התם כתיב והנותר כו' וע' ברש"ק. ל"ק, א) אינה קאיאכל

המנחה רק הקומץ. נ״ק,

עין משפמ נר מצוה

תחלה לקרש. ואם נגע באוכל קדש עושה אותו שני ושני שלישי ושלישי רביעי: מבובוא את הקדש. לי לעשות עוד אחר ופוסל התרומה שלא מעשה יותר: וחבמים אומרים [בו'] כך הוא פוסל בו'. דקא סברי דטבול יום אינו רק פוסל יו בשום דבר ואף במשקה קדש וכוותייהו

מוקי מתניתין: לאבא שאול מעלה עשו בקדשים בו'. וח"ת הכח משמע דטבול יום מדרבנן הוא כדקאמר שוינהו רבנן לטבול יום וכו' ובסוטה פרק כשם (דף כט:) יליף רביעי בקדש מק"ו ממחוסר כפורים ומה מחוסר כפורים שאין פסול בתרומה פוסל בקודש שלישי בתרומה אינו דין שיעשה רביעי בקדש ופריך אוכל הבא מחמת טבול יום יוכיח ומשני דילמה סבר לה כהבה שהול ומחי קאמר הא דאבא שאול דרבנן הוא ול"ל או דרביעי בהדש דרבנו הוא וכן פי׳ רש"י בפרק קמא דפסחים (דף יע.) דלא יכוס (חשיב) [משכחת] ליה רביעי בחדש למ״ד אין אוכל מטמא אוכל אלא מדרבנן הוא מיהו ר"ת פי׳ דמשכחת ליה משע" עלים יגז ורביעי בקדש דאורייתא י) (ואבא שאול ה"ק ליה) היכי קאמר דילמא סבר לה כאבא שאול והא דאבא שאול מדרבנן הוא וי"ל דסוגיא דסוטה ודף כט:) לית ליה הא דרבא אלא אית ליה דטבול יום מן התורה וכדבעא הש״ס הכא לומר דמתני׳ רבנן היא: אמר רבי חנינא ליוצאין ור"ע היא. ידו תימה ה"ד אי דיצא לנד הראש א״כ הל״ל מודה ר״ע כדאיתא לעיל ם) ואי דיצא לצד רגליו מ"מ הא אמרינו

פרק שני דובחים (דף כה:) היא בפנים ורגליה מבחוץ ע'ואח"כ חתך פסולה לפי ששמנונית של אבר שינא חוץ מתערב עם הדם ונמנא שמקריב פסול יולא ע"ג המובח י"ל דמיירי שכל הדם נאסף בלואר ואח"כ ילא הרגל דהשתא ליכא למיחש לשמנונית שכל מה שעתיד לעלות בלואר מן האיברים כבר עלה א"נ פישו כגון שינא כולו וחתך מה שינא עם העלם שאין זה פסול בעופות אלא א"כ מחוסר אבר ואח"כ מלקה והרב רבינו רחביה פירש להכי פי׳ שו בובחים (דף כו.) ³ (קאמר) קבל ואח״כ חתך פסולה לפי שזורק את השמנונית יו שנפסל ביוצא ע"ג המובח אבל אם כבר זרק כל הדם כשר שהרי קיים מלות זריקה מן הדם אע"פ שכבר עלה שמנונית היולא שנתערב עם הדם חרקו על המזבח והכא נמי תנן החה דמשמע החה כבר הילכך חטאת העוף כשרה דקיים בה מלות הואה מן הדם אע"פ שעם הדם נמערב קי השמנונית: ותני רב הווה דמה. דמיד שהווה דם חטאת העוף נעשית מלותו קרינן [ביה] יחס' (כו'): בשלמא דרב אדא בר אהבה היינו דכתיב והנשאר בדם ימצה. אע"ג דנשאר חטאת היא כלומר אע"ג דאין דם אלא מה שנשאר מן ההואה עדיין היא חטאת ותלויה יעו הזייתה במילוי שהוא מעכב: כדתניא דבי רבי ישמעאל שאם נשאר. פי ם אם נשאר ימנה ואם לאו לא ימנה וליכא עיכובא לאו: ומאי חטאת היא ארישא. כלומר לא קאי חטאת היא אמילוי אלא קאי ארישא דקרא דהיינו הזאה ושאר ענייני מליקה שכתובים קודם והנשאר: אלא מעתה גבי מנחה דכתיב והנותרת ה"נ שאם ניתותר. כלומר גכי מנחה דכתיב והנותרת מן המנחה יאכלו אהרן ובניו ה"נ שאם נימותר יאכלו ואם לא נימותרו כש השיריים בין קמיצה להקטרה אין בכך כלום וכ"ת ה"נ והא תניא

ימומו הפואש ליה להש"מ בשיטא ליה להש"מ בא שיריים שחסרו בין קמילה מסלתה וכו' משמע הכא דפשיטא ליה להש"מ בא שיריים שחסרו בין קמילה להקטרה פסול וקשיא דפ"ק דמנחות (דף ט.) פליגי רבי יוחנן ור"ל וקסבר עו אמרינן דחסרון שיריים מעכב) והיכי אמרינן שאם לא ניתוחר לא מעכב:

רבי מאיר אומר מטמא אם הקדש. דהוא שני ומשוי לקדש שלישי: וחכ"א

דהוה טבול יום תחלה לקדש דהוי כי אוכל ראשון ועושה שני ומתני׳ בדאורייתא התני דאינו אלא פוסל: לר"מ. נמי מיתרנא מתני׳ דהאי דהאמר מטמא את הקדש דעביד ליה שלישי ד' ופוסל את התרומה (כ) מדרבנן אבל מדאורייתא אינו אלא פוסל מאחר שטבל: ורבנן. דאמרי כשם שפוסל וכו׳ ולא אמרי דמטמח קסברי כיון דטבל קלשח ליה טומאה דפסול משני ולא טמא: בא איסורא איכא. כלומר איסור אכילה: ואמאי הא ממונא דכהנים הוא. מאחר שהוזה דמה שהותרה להם באכילה: א"ר חנינה ליולה. כלומר שילה דהתם חיכה איסור אכילה ורבי עקיבא הוא דאמר זריקה מועלת ליוצא לאפוקיה מידי מעילה ח או לשריפה כדאמרינן לעיל (ג) [ו:] אבל לאו בת אכילה היא כדאמרינו בסוף פירקיןה) אבל לאכילה לא מרצה זו הא הואה נהי דמהניא לאפוקיה מידי מעילה אבל להתיר היוצא באכילה לא מהניא והיינו דקא דייק אבל איסורא איכא דלאו בת בדם ימנה לאחר הזאה ימנה: אינו

הגהות הב"ח

(מ) גב׳ אמר רבא לאבא שאול גמי מעלה יכם כסכם שאול גמי מעלה: (כ) רש"י ד"ה לר"מ נמי וכוי את התרומה היינו מדרכנן: (ג) ד"ה אמר ר' חנינא וכו׳ כדאמרינן לעיל הס״ד ואח"כ מ"ה דלאו אכילה: (ד) ד"ה אלא לרב ספינה. מ) דדה טנט כוב הונא וכו' והנשאר ומשגי להכי כתיב כצ"ל והד"א: (ה) ד"ה וכי תימא וכו' שיריים מעכבי גבי שירי דם נמי אמרינן דחסרון מעכב והיכי אמרת שאס:

רריוו ורשוח

אמר רבא לאבא שאול. אמר רבא לאבא שאול. שאמר נמי דקאמר תחילה לקדש דקעביד קדש ראשון מיתרצא מתניתין דודאי . טבול יום מדאורייתא אינו ב..... ביו אוו ייתא אינו אלא פוסל ורבנן עבדו מעלה חומרא ררדיייר מאיר. נמי מיתרצא מתניתין . דהאי דקאמר מטמא את מדרבנן הקדש הקדש מדרבנן קאמר דמעלה עבדו בקדשים. וקסבר ר' מאיר עבדו רבנן טבול יום בקדשים כאוכל שני מה אוכל שני מטמא את הקדש . להיוח שלישי והשלישי בקדש טמא והרביעי פסול. ופוסל את התרומה כדתנן והשלישי בתרומה פסול אף טבול יום נמי מטמא . את הקדש התרומה אבל את הקוש ופוסל את התרומה אבל מדאוריית׳ אינו אלא פוסל מאחר שטבל:ולרבנן דאמרי. כשם שפוסל ולא אמרי דמטמי קסברי כיון דטבל קלישא טומאתו ופסול משוי ולא הא ממונא דכהנים הוא. מאחר שהוזה דמה: א"ר כשם שפוסל כו'. אבל טמויי לא מטמא והיינו כמתניתין: אמר רבא לאבא שאול. נמי דאמר תחלה לקדש דקעביד לקדש שני מיתרלא נמי מתני׳ דודאי טבול יום מדאורייתא פוסל ואינו מטמא ורבנן עשו מעלה בקדשים

והנשאר כדתניא דבי ר' ישמטאל שאם נשאר ומאי יחמאת היא ארישא א"ל רב אחא בריה אכילה היא: אמר רב הונא אמר רב דרבא לרב אשי אלא מעתה גבי מנחה דכתיב מיצוי דחטאת העוף. דכתיב והנשאר יוהנותרת הכי נמי שאם ניתותר וכי תימא ה"נ מעלב. דכיון דהווה אע"פ שלא מילה והתגיא מעכב. דכיון דהוזה אע״פ שלא מילה נעשית מלותו וילא מידי מעילה וחייבין עליו משום נותר⁰ וטמא וילא נמי ידי חובתו דאינו מעכב הכפרה: דמני רב הווה דמה. דמדקתני במתניתין גבי חטאת העוף החה דמה ולא קתני מילה דמה אלמא ס"ל לתנא דמתני^י דהואה עיקר ומילוי לא מעכב: ורב אדא בר אהבה אמר משמיה דרב מיצוי מעכב. דלא יצא ידי חובתו ולא נתכפר ולא הוקבע החטאת בפיגול ונותר וטמא אע"פ שהחה עד דעביד מילוי: ותני יו רב מילה דמה. במתני׳ גבי חטאת העוף מילה דמה ולא קתני הוזה דמה דמ"ל דמילוי נמי עיקר מלוה הויא ומעכב: בשלמא לרב אדא היינו דכסיב והנשאר בדם ימלה אל סוד המובח וגו'. דההוא דנשאר אחר הואה דהיינו מיצוי איקרי חטאת אלמא דשיריים דהיינו מילוי מעכב: אלא לרב הונא. דאמר מילוי לא מעכב מאי והנשאר כיון דלא מעכב ל"ל דכתיב והנשאר (ד) יון: להכי כתיב והנשאר לכדתנה דבי רבי ישמעהל שהם נשחר. כלומר אם נשאר מן הדם מצוה לעשות מיצוי אבל אם לא נשאר לא מעכב דמיצוי אינו מעכב: ומאי מטאם היא. לאו כדקא בעית למימר דאוהנשאר ימלה קאי דליהוי משמע דבשיריים דהיינו מילוי הוי עיקר חטאת דמילוי מעכב: אלא ארישיה דקרא קאי. אוהזה מדם חי החטאת באלבעו חטאת היא לומר דהואה מעכבת ולא מיצוי: ה"נ שאם ניתותר. שכשקמך את המנחה אם ניתותר דאיכא שיריים למלוה שפיר ואם לא ניתותר שאם חסרו שיריים בין קמילה להקטרה לית לן בה: וכי סימה הכי נמי. דשיריים לה מעכבי והתניה מסלתה ומשמנה דמלי למיכתב קרא מסלת ומשמן מאי מסלחה ומשמנה שיהא כל סלחה ושמנה קיים ואפילו שיריים דהכי משמע מסלחה מן הסלח שהיה בשעת קמילה שהיה כולו אלמא דחסרון ט שיריים מעכבי '' (י') (גבי שיריים נמי

אמרי מינייהו דמקטיר קומץ עליה ו"יל דנהי דמקטיר קומץ עליה מ"מ מודה שאומן השיריים אסורין באכילה דה בדמשמע לישנא דוהנומרת מן המנחה יאכלו וכו׳ דכי לא ניסוחר ^{כס} (כלום) [כלומר] ^ששחסרו השיריים לא אכלו כהנים: והא חניא מסלחה כו׳. וא״ת מ״ת לישני דשאני הכא דגלי קרא מסלחה ומשמנה וי״ל כא דאים לן לאחשובי קרא דחטאם היא כמו מסלחה ומשמנה כא ועוד נראה למורי רבי כיון דחינוק דוהנוחרת משמע דלריך שיהא מספתם המספתה לן למימר דוהנשאר רוצה לומר שלריך שיהא נשאר דאין לחלק ביניהן כי הלשון שוה וא"ח מאי האי דמייתי האי קרא דמסלתה מחתר כמו כן אית לן למימר דוהנשאר רוצה לומר שזריך שיהא נשאר דאין לחלק ביניהן כי הלשון שוה וא"ח מאי האי דמייתי האי קרא דמן המנחה דדרשינן פרט למנחה שחסרה ובפ"ק דמנחות (דף ט:) מלריך לתרוייהו חד למנחה שחסרה קודם קמיצה וחד לשיריים שחסרו בין קמיצה להקטרה ומשמע התם דממן המנחה נפקא לן שיריים שחסרו וא"ר איבעי ליה לאיחויי מן המנחה דהא הכא מיירי בכי האי גוונא וי"ל דלא דק הש"ס כולי האי לאימויי מן המנחה וחדא מתרי נקט וכמו לש ועוד הוא ועוד נראה למורי שיחיה דאי לא האי קרא מסלתה ומשמנה דנפקא לן מיניה מנחה שחסרה קודם קמינה לא הוה דרשינן ממן המנחה לשיריים שחסרו בין קמינה להקטרה אלא בחר דכתיב מסלחה דמשמע דבעינן בשעת קמינה שתהה המנחה שלימה אז דרשינן מן המנחה לשיריים יש דמשמע מן המנחה שהיתה כבר כלומר שהיתה שלימה בשעת קמינה ולכך מייתי קרא דמסלתה אף לשיריים שחסרו 🔍 בין קמילה להקטרה עו ומשני החם כמיב והנותר קרא יחירא הוא דהא ודאי לאו דאיכא שיריים שהרי כתיב וקמץ מלא קומלו והקטיר לשא) (אינה כל המנחה קיימא) רק הקומץ שהוא מקטיר וא״ר דקרא יתירא הוא לית לן למימר שאם ניתוחר לגו הכא כתיב והנשאר ולא מייתר דלריך לומר ליז שיש שיריים בדם ולא היזה מכולו ולא אתא לומר דהזיית חטאת תלוי במיצוי כלומר שיהא מיצוי מעכב:

ללדדין

דחטאת היא ארשא דחק
הוא עובר (מן וכנו והוא תיבת ועוד נמחק: (ען לשיריים שחסרו כר׳ דמשמע: 0 להקטרה הס״ד ומה״ד התם תיבת ומשני ל״ש:
הוא עובר (מן וכמו וכר׳ הוא תיבת ועוד נמחק: (ען לשיריים שחסרו כר׳ דמשמע: 0 להקטרה הס״ד ומה״ד התם תיבת ומשני ל״ש:
לשל בסיפא דפירקין אבל לאכילה לא מרצה והא הואה נמי נפקא מידי מעילה אבל להתיי יוצא לאכילה לא מוניא והיינו בים שלא יוה מכול:
דקא דייק אבל איסורא איכא דלאו בת אכילה היא: מיצוי חטאת העוף. דכתב בה והנשאר בדם ימצה אינו מעכב: בשלמא לרב
שהוזה אע״ג דלא מיצה אמרינן נעשת מצותו ויצא מידי מעילה וחייבין עליו משום פיגול: ותני רב. הווה דמה ולא קתני מיצה אלמא דים בייא להב היינו דכתיב הונשאר בדם ימצה אלמא דשיריים דמיצוי מעכב: אלא לרב הונא דמתי המעבר מעבה והנשאר להכי לכדתנא דבי ר׳ ישמעאל
אדא בר אהבה היינו דכתיב והנשאר בדם ימצה אל יטור המובה חטאת היא. דההוא דנשאר נמי קרוי חטאת אלמא דשיריים דמיצוי מעכב אלא ארישא דקרא קאי אוהוה מדם החטאת באצבעו חטאת היא ארישא. כלומר לאו כדקאמרת דוהנשאר קאי אומצה דמיצוי מעכב אלא ארישא דקרא קאי אוהוה מדם החטאת באצבעו חטאת היא ארישא. כלומר לאו כדקאמרת דוהנשאר קאי אומצר מצור מצר מצר אומי היש ארישא.

ה א מיי׳ פ״י מהלכות שאר ה ניים שיים מהנכות שחי אבות הטומאה הלכה ג: ב מיי' פ"א מהלכוי פסה"מ הל' לב: פ"ז מהלכות ז ג מיי׳ מעה"ק הלכה ז:

תורה אור השלם

1. והזה מדם החטאת על קיר הַמּוְבַּחַ וְתַּנְּשְׁאַר בַּדְּם יִּמְצַה אָל יְסוֹד הַמּוְבַּח חַשָּאת הוא: ויקרא ה ט ב. וְהַנּוֹתֶרֶת מוְ הַמְּנְחָה לאַהַרֹן וּלְבַנֵיו קֹדֵשׁ קַדְשִׁים

שימה מקובצת

אן קלש טומאתו פסול אות י. ה' נמחק: כן דליכא הא איסורא תיבת אבל נמחק: גן חנינא ליוצא ור׳ עקיבא אות י׳ ן׳ נמחק: דן המזבח חטאת היא בשלמא: כּן בדם ימצה: דנשאר אע"ג ... ג ונשאו ימצה: ו) מעילה ולשריפה תיבת או הד"א: ט] נמי דהיינו מיצוי אמרינן: ין בכל דבר תיבת אמרינן: ין בכל דבר תיבת ובשום נמחק: יו) ובלי דאין הביו מלי נמי רביעי: יוס דלא אשכחן ליה: יוס עצים רביעי בקודש רביעי בקודש דאורייתא וא"ת הדרה קושיא לדוכתיה היכי קושיא לדוכתיה היכי קאמר: ידן היא פי׳ ואירי כגון שיצא תימה דע״כ יצא ר״ל קודם הזאה דאי לאחר הזאה ע״כ ודאי אפילו לרבנן דפליגי על ר״ע לרכנן דפליגי על היע אמרינן זריקה מועלת ליונצי אלא ודאי מיירי כשיצא קורם הואה וכשיצא הראש ביצא להא אמר ר' עקיבא זריקה מועלת הייל דימירי שיצא דרך רגליו אבל עדיין הצואר שהדם בחוכר הוה בפנים ומימ משב דוגי והר בפנים ומימ קשה דהא אמרינן בפ׳ שני . רזבחים היא בפנים ורגליה דובחים היא בבב ב... מבחוץ קבל ואח״כ חתך: בייי מיירי שחתר כל עד העצם קודם המליקה וא״כ אין בו לא דם ולא שמנונית ואח"כ יצא וכ"ת שמנונית ואחריכ יצא וכיונ א״כ היא בעלת מום כדאמר בזבחים י״ל דאין תמות וזכרות בעופות שאין מום בעופות פוסל . דבזבחים פירושו דבזבחים: השמנונית לכתחילה: מון במיצוי: לן פי' שאם נשאר ימצה ואם לאו דלא מיצה אות י' נמחק: כאן עיכובא אות יי נמוזק: להן עיכובא וא"ת תקשי לרב אדא בר אהבה דאמר מיצוי מעכב וי"ל דכאידך תגא דבי רבי ישמעאל ס"ל דאמר מיצוי מעכב: לגן ניתותרו שחסרו השיריים: **לג**] דשיריים דשיריים שחסרו: לד] באכילה. גליון וכן משמע שם בגמרא בהדיא ע"ש דף ט' ע"ב: כה] נתותר שחסרו: כוח וי״ל תיבת דקרא נמחק: לו] ומשמנה דהא דפי׳ דחטאת היא ארישא דוחק

ממתני' דקתני מילה ורב תני החה כמו

כן נמי נימא התם דמאי מיצה החה אבל

בהך דמייתי הכא לא מצי למימר הכי

דהא קתני ואחד עולת העוף דלא שייכא

בה הזאה ועל כרחך מיצה דוקא: ואכזר רב פפא מיצוי חמאת העוף.

בפ' איזהו מקומן (זבמים דף נב.) גבי פלוגמא דר' ישמעאל ור' עקיבא וקאמר

דשיריים מעכבין ס דאחטאת העוף קאי:

התם שיריים מעכבין יואמר רב

וכולו

והתניא יומסלתה ומשמנה על כל לבונתה

הנשרפין. הן קדשי קדשים ואין בהן ⁰ היתר לכהנים והואת (זריקת) דמן קובען לפיגול אם חישב עליהן בשעת שחיטה וכיון דלית בהו היתר לכהנים מועלין בהן בבית הדשן במקום שריפתן: עד שיותך הבשר שיו. עד שיתעכל הבשר שנעשה אפר דהיינו מלותן: העולה. וכל הני דמתני׳ בקדשי קדשים מיירי: ואין מועלין בעורה. דשל כהנים הוא דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה (ויקרא ז): ומועלין בכשר עד שסלא לבים הדשן. דכליל

הוא: חטאם ואשם וכו' ואין מועלין בכשר. דכיון דמורק הדם הותר הבשר לכהנים דקדשי קדשים נינהו: אבל מועלין בלאמורין. עד שיתעכלו במובח

ויצא האפר לבית הדשן דנעשית מלותו: שמי הלחם מועלין בהן משהוקדשו. בפה: קרמו בסנור. דהיינו תחילת ^{מ)} עשייתן וההוא קרומא חשיב להכשיר

יז ונפסל בטבול יום וכו' כמו שחיטה דקדשי קדשים והכא ליכא בלינה משום דשתי הלחם אין נאכלין לא פחוח ⁽²⁾ משנים ולא יותר על שלשה יח: ולשחוע עליהן הוכח בטבול יום וכו' בקרמו מיקרי לחם: מורק הדם. של כבשים: חייבין עליהן הוכח בלחם ווהקרבתם על הלחם ואמרינן (מנחות דף סב.) על בסמוך וכיון דקרמו מיקרי לחם: מורק הדם. של כבשים: חייבין עליהן. על שתי הלחם משום פגול אם חישב בשעת שחיטה לאכול הלחם חוץ לומנו משום דכבשים מפגלין את הלחם: ואין כהן מעילה. דיש בהן שעת

דהכי קיימא לן (מנחות דף ק:) לחם הפנים נאכל (ג) לשמונה לתשעה לעשרה ה: ולפדר פידרו על גבי השלחן. וכל זמן שלא קרם אינו קרוי לחם:

קרבו הבזיכין. דהיינו המתירין חייבין עליו משום פגול שאם חישב עליו בשעת הקטרת הבזיכין הריני מקטיר על מנת לאכול הלחם חוץ לאמנו הוקבע הלחם

בפגול דכי היכי דוריקת דם דבחתה דהיינו תתיריה קובעת בפגול ובנותר ובטתא ה"י קבעה הקטרת הבזיכין ללחם הפנים בכל הני: ואין בו מעילה. שהרי יש בו שעת היתר לכהנים: המנחות מועלין כהן משהוקדשו. בפה: אבל מועלין בקומך. עד שישרף כולו ויצא לבית הדשן כדין אימורי קדשים לפי שהקומך כליל הוא: גב' הנהנה מאפר ספות. היינו לאחר שהרים תרומת הדשן דהכי תנינן במסכת תמיד (דף כח:) שבתחלה כשהוא רוצה לתרום תרומת הדשן היה עולה לראש המוצח ופינה את הגחלים אילך ואילך וחתה את המאוכלות הפנימיות וירד והיינו תרומת הדשן

הגיע לרלפה לבר את הגחלים על גבי רלפה רחוק מן הכבש ג' טפחים היינו מקום שנותנין שם תרומת הדשן והנשאר על גבי המובח היה לובר

אם האפר ללד אחד של מובח ביחד ועושהו עגול כמין תפוח וגבוה כמין כובע ואמרינן התם פעמים שיש עליו שלש מאות כור ואחר כך היה פושט

מחוץ למחנה לבים הדשן ואההוא קאמר הנהנה מאפר תפוח: כולי עלמא לא פליגי דמועלין בהן. שהרי עדיין לא נעשים מלוחו: רבי יוחנן

סבר. כיון דהאי הולאת אפר התפוח לריך בגדי כהונה דההוא ולבש בגדים אחרים [ויקרא ו] היינו בגדי כהונה אלא שפחותין מן הראשונים בקדושתיה קאי ומועלין בו: **חנן מועלין בהן עד שחלא לביח הדשן**. משמע שאף על פי שנתרמה תרומת הדשן מועלין בה: **עד שחראה.** היינו עד הרמת תרומת הדשן אבל אחר שתרם תרומת הדשן אותו הנשאר הוא ראוי ועומד להולאת הדשן ושוב אין בו מעילה והיינו כרב:

את בגדיו ולובש בגדים הפחוחין מהן כדחנא דבי רבי ישמעאל (יומא דף כג:) בגדים שבישל בהן קדרה לרבו אל ימווג בהן כום לרבו

היתר לכהנים וכבר נעשית תנותן: לחם הפנים מועלין בהן משהוקדשו. בפה: קרמו בסנור וכר. כדאתרינן בשתי הלחם והכא נתי ליכא בלינה

ח א מיי׳ פי״א מהלכות פסה"מ הל' ח טו יו: מ ב מיי שם פי"ג הלכה ה: ג מיי פ"ב מהלכות מעילה

הלכה ג: יא ד מיי' פ"י מהלכות אבות הטומאה הל' ג ופ"ב מהלכות טומאת אוכליו

ופ״ב מהככות טומחת חוכנין הלכה ז: יב ה מיי' פ״א מהלי פסח״מ הלכה לז: יג ו מיי׳ פי״ג מהלכות י נויי' פי"ג מה פסה"מ הלכה ה: יד ז מיי' פ"ב מר ו מיי׳ פ״ב מהלכות מעילה הלכה ג: מו ח מיי׳ שם הלכה ד: מו ט מיי׳ פ״י מהלכות

אבום בנוומאה הל' ג חבות הסומחה הכי ג ופ״ב מהלכות טומאת אוכלין הלכה ז: יז י מיי' פי״ט מהלכות פסה״מ הלי ג וע״ש: יח כ מיי שם פי"ח הלכה

ב מ מיי׳ שם הלכה ג: בא ג ס מיי׳ שם הל׳ ב והלכה ד: והנכה ד: בב ע פ מיי׳ שם הלכה ו: בג צ מיי׳ שם הלכה ח: בד ק מיי׳ פי״א מהל׳ אכות . הטומאה הלכה יג: בה ד מיי פי"ב מהלי

בון ו נויי שי בי נ פסה"ת הלכה יו: בו ש מיי' שם פי"ו ה בו ש מיי שם פיין הלכה ח: בז ת א מיי פ"ב מהלי מעילה הלכה ח: כח ב מיי פי״א מהלי אבות הטומאה הלכה יג: בש ג מיי פ״ה מהלי ממידין ומוספין הלכה

ל ד מיי׳ פ״ב מהלכות מעילה הלכה ח: מעילה הלכה ח: לא ה מייי שם הלכה ז: לב ו מייי פיייא מהלכות אבות הטומאה הלכה : 27

יג: לג ז מיי׳ פי״ג מהלכות פסס״מ הלכה ו: לד ח מיי פ״צ מהלכות מעילה הלכה ז: מעינה הכנה , לה ט מיי׳ שם הלכה ג: לו י מיי׳ שם הלכה יד ופ״ב מהל׳ תמידין ומוספין

תורה אור השלם

1. װֶבֶּנִיאָהּ אֶל בְּנֵי אַהְרֹן הַכַּהַנִּים וְקָמֵץ מִשָּׁם מְלֹא קמצו מסלתה ומשמנה על בָּל לְבַנְתָה וְהַקְטִיר הַכּהַן אַת אַזַבָּרָתָה הַמַּזַבְּחַה

ויקרא ב ב 1. וְלָבֵשׁ הַבּּהַן מִדּוֹ בָד ומכנסי בד ילבש על בשרו הַתְּבְּטָ בּוֹ יְלְבָּשׁ עֵּלְ בְּשְׁוּ תאבל הָאַשׁ אֶת הָעלָה עַל הַמִּוְבַּחַ וְשְׁמוֹ אַצֶּל הַמִּוְבַּחַ: ויקרא וֹ ג

שימה מקובצת

אבוה דרבי אבין תיבת דשמואל נמחק: כן תנאי אליבא אות ו' נמחק: גו עד אינבא אחו וי נמוחק: ען עד שיותך הבשר אות יי נמחק: זן מועלין בעורה אבל: סן וטמא ואין מועלין: חן ובלינה עי׳ תוס׳ זבחים

וכולן בהות שהוה זה והוק האפילו סיל רחב בהוא כדי והוק להאפה ביב דירושה רובי ביההאה והוקור בהים הבל להוק בשה לדבון. דהתם מ״מ פליג עליה גר מעילה כיון דאון להוצאת הדשן זמן קבוע אינה עבודה שימעלו בה: ורבי יותוק טבר כרון דצרין בגד ואפילו לרכי אלעזר דמכשיר (בעל מום) בהוצאת הדשן יכול (ליהנות) (לסבור כותיה) משום דכיון דצריך בגדי כהונה מצוה היא וא"כ דבר שלא נעשה מצותו היא ומועלין בו: **עד** שתצא לבית הדשו. פ"י וקשיא לרב דלרב אין מועלין בו אלא עד שעת הומה: אימא עד (שתצא) (שתראה) לבית הדשן והיינו שעת הרמה דמאחר תרומת הדשן (אין מועלין באפר) הדשן כל זה חסר מן התוס" איבא עד (שתצא) שהראה (בית הדשף והיינו שעת הרמה דמאחר תרומת הדשך ואין מועלין באפרן הדשן כל זה חסר מן החוס" שבדפוס: ין כיון דברין בגדי כהונה דכתיב ולבש הכהן מדו בד וגר: בקדושתיה: יו) רב אימא עד: ימן ומיצה דמן אלמא אות ה" נמחק: ימן ומיצה לא תיבת דמה נמחק: יון העוף קאי במקום: יוון כולה ויעטל אות ת' נמחק: יוון הבשר. גליון כיון דלשריפה קיימי לא נעשית מצותן עד שיותך הבשר. הר"א ז"ל: יון להכשיר ליפסל בטבול אות ד" נ' נמחק: יוון שלשה. גליון כתב הר"א ז"ל אס יש ספרים שכתוב בלינה קסבר לאחר זמן אכילתו נפסלים בלינה: יוון בלינה. גליון ובספרים שכתוב בהן קסברי אם [לן] לאחר זמן נפסלין. הר"א ז"ל: יכן לעשרה לאחד עשר: וליסדר, לסדרן על:

אמרי הסס כסיב והטוסרס קרא ישירא. דכתיב ביה והטוסרת תרי זימני
המוסרת ממנה^{ש)} והטוחרת מן המנחהי⁰ דשנה עליו הכסוב לעכב פרט לשחסרה השורת ממנה^{ש)} והטוחרת מן המוחרת דהשיריים הן מוחר הקומן ולא המשתע והטוחרת ולא הטוחרת מן הטוחרת דהשיריים הן מוחר הקומן ולא השהיח שלא השוריים הוו שירי שיריים אבל הכא לא כמיב אלא והטשאר לחוד שחסרו השיריים דהוו שירי שיריים אבל הכא לא כמיב אלא והטשאר לחוד

פרט שחסרה סלתה וחסרה שמנה וחסרה לבונתה אמרי התם כתיב והנותרת קרא יתירא לרב מתיב אבוה דשמואל יו(ור' אבין) לרב מעכב ת כתיב מתיב אבוה ו שמוחל אינו הבוף לוב הוגא מאחד חמאת העוף ואחד עולת העוף בשמלקן ומיצה דמן חוץ למקומן פסול ואין בו כרת חוץ לומנן פיגול וחייבין עליו כרת קתני מיצה דמן הוא מותיב לה והוא מפרק לה לצדדין קתני גופא תנא דבי רבי ישמעאל שאם נשאר בדם והא תנא דבי רבי ישמעאל פפא מיצוי חמאת העוף איכא בינייהו תרי תנאי זו ואליבא דרבי ישמעאל: מתני׳ עולת העוף מועלין בה ימשהוקדשה נמלקה יהוכשרה ליפסל במבול יום ובמחוָסר כפורים יובלינה ימיצה דמה חייבין סעליו משום פיגול נותר וממָא יומועלין בה עד שתצא לבית הדשן יפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים ימועלין בהן משהוקדשו נשחמו יהוכשרו ליִפסל במבול יום ובמחומר כפורים 'ובלינה בון, משחוקו שו בשחם יחוכשור ליפסל בטבול יום ובמחוסו כפורים ובלוה הוזה דמן יחייבין עליהן משום פיגול נותר וממא לומועלין בהן בבית הדשן עד שיתיך הבשר יהעולה מועלין בה משהוקדשה נשחמה הוכשרה ליפסל במבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה משנזרק דמה חייבין עליה משום פיגול נותר וממא יואין מועלין זו בעורות יאבל מועלין בבשר עד שתצא לבית הדשן וממא יואשם וזברי שלמי ציבור ימועלין בהן משהוקדשו נשחמו הוכשרו ליפסל הבאור האם הבוד שלם בבה לבוד להעלין בהן כשהוקן שו גשום הוכשר ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה נזרק רמן חייבין עליהן משום פיגול נותר וטמא ⁶ אין מועלין בכשר אבל מועלין באימוריהן עד שיצאו לבית הדשן שתי הלחם במועלין בהן משהוקדשו ⁶קרמו בתנור הוכשרו ליפסל במכול יום ובמחוסר הארום יבועלין בהן בוסוווקן שו יקן בו בזונה הובשר ליפטל בסבול יה דבה ווסור כפורים ח"(ובלינה) יולישחום עליהן את הזבח נזרק רמן של כבשים "חייבין עליהן משום פיגול נותר וממא יואין בהן מעילה לחם הפנים "מועלין בו קמשהוקדשה יקרם בתנור הוכשר ליפסל בְמבול יום ובמחומר כפורים ולהסדר ם משהוקדשה יקרם בתנור הוכשר ליפסל בטבול יום ובמחוםר כפורים ולהסדר על גבי השולחן קרבו הבזיכין יחייבין ₪ עליו משום פיגול נותר וממא יואין בו מעילה יחמנחות ימועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי יחוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוםר כפורים ובלינה קרב הקומץ יחייבין עליו משום פיגול נותר וממא יואין ובמחוםר כפורים ובלינה קרב הקומץ יחייבין עליו משום פיגול נותר וממא יואין מועלין בשירים אבל ימועלין בקומץ עד שיצא לבית הדשן: גמ' איתמר יוחנק המפר תפוח שעל גבי המזבח רב אמר אין מועלין בו ורבי יוחנן אמר 'מועלין בו לפני תרומת הדשן כולי עלמא לא פליגי דמועלין בו כי פליגי לאחר ימועלין בו לפני תרומת הדשן רב אמר אין מועלין בו הרי נעשה מצותו ור' יוחנן אמר "כיון דכתיב בהן עד שתראה לבית הדשן בהן עד שתצא לבית הדשן קשיא לרב אמר לך רב יו עד שתראה לבית הדשן בהן עד שתצא לבית הדשן מייניי

דמשמע שאם נשאר מן הדם ימנה ואם וה"ה דבתר מילוי יש בו נותר וטמח: ומועלין כה עד שחלה לכית הדשן. דכיון דכולה כליל ואין בה היתר לכהנים לעולם מועלין בה עד שתישרף כולה שוז ותנטל

מאפרה תרומת הדשן דכתיב והרים את

הדשן וגו׳כ׳ ושוב כיון שנעשית מלותו אין

מועלין בו: פרים הנשרפין ושעירים

לא נשאר אינו מעכב והא דכתיבי תרי מיעוטי במנחה והנותרת ומסלתה חד למלוה וחד לעכב: קסני מיהם ומילה יבו דמה. אלמא דמילוי נמי בחטאת העוף הואיל ומצי מפגל בו כמו בהואה: לצדרין קסני. דשמלקן משמע אתרוייהו אחטאת העוף ואעולת העוף ומיצה יש דמה לא קאי אלא אעולת העוף דלית ביה הואה אלא מילוי אבל חטאת העוף דאיכא הואה מאחר שלא פיגל בהואה לא מצי מפגל במיצוי דמיצוי אינו מעכב: שאם נשאר בדם. דמשמע דשיריים לא מעכבין: והח סנח דבי ר' ישמעחל הסס. בפרק איזהו מקומן (זכמים דף נג.): שיריים מעכנין. דפלוגתא דר' ישמעאל ורבי עקיבא היא דרבי ישמעאל אמר מעכבין ורבי עקיבא אמר אין מעכבין ואמר רב פפא החם דכולי עלמא שיריים דעלמא לא מעכבין והכא בשירי חטאת העוף דהיינו מילוי איכא בינייהו רבי ישמעאל סבר מעכב ר"ע סבר אינו מעכב וקשיא דרבי ישמעאל אדר"י: פרי פנאי אליבא דר׳ ישמעאל. והאי תנא דהכא דתני שאם נשאר סבר אליבא דר׳ ישמעאל דמילוי אינו מעכב: בזתבר' מילה דמה חייבין עליה משום פיגול. דמילוי עולת העוף ידו במקום זריקה דבהמה והואה דחטאת העוף דלא כתיב (א) אלא ונמלה דמו (ויקרא א) וההוא מילוי קבע לה בפיגול אם חישב עליו במליקה להקטירה חוץ לזמנה דכי מילה דמה קרבו מתיריו בפיגול וחייביו עליה כרת

א) ומנחות כו.ז. ב) מ"א ל"ג. ה) [מנחות בו], ב) סייח כייג,
 ג) [זכחים מד:], ד) [שם נב.],
 ס) [לייל עליה], ו) שם לה:
 קד:, ו) רש"י ל"ג אבל החוס'
 לעיל גרסי בלינה, ח) [שבועות יא.ז, ע) וויקרא וז, י) וויקרא ית.], ע) [ויקרם ו], י) [ויקרם ב], כ) [ויקרם ו], () היתר לכהנים הס"ד ואח"כ ד"ה הוזה דמן דהואת דמן כו'. ז"ק, מ) נ"א אפייתן וגי' ז"ק, תקונן וההוא כר. ז"ק, נ') [נ"ל בפרק קדשי קדשים חטחת בפרק קדשי קדשים חטחת העוף שמלקן, **מ**) וחחטחת ל"ק,

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה מילה וכו' דלא כמיב בעולת עוף אלא ונמלה: (ב) ד"ה קרמו וכו' לא פחות משני ימים ולא יומר: (ג) ד"ה קרמו במנור יומר: (ג) ד"ה קרמו במנור וכו' לחם הפנים נאכל למשעה לעשרה לאחד עשר הס"ד ומיבת לשמונה נמחק:

גליון הש"ם

גם' כיון דכתיב ולבש. לכאורה צ"ל דכתיב ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים בגדיו ונגש בנגדים חחרים דזה קאי על הולאת הדשן אבל הקרא ולבש הכהן מיירי בתרומת הדשן וע' בתשו' מעיל שמואל בלקוטיו אות

מוסף רש"י

י הוכשרו ליפסל. נתקנו לקנוע פסולין הללו, בטבול יום ובמחוסר כפורים. אס יגעו כהן (זבחים לה:). עד שיתיך הבשר. גרסינן, ול"ג משיותר, דא"כ הוה ליה דבר משיותן, דמ"כ הוה כיה דבר שנעשית מלותו וחין מועלין בו, אבל עד שימיך דאכתי אית בהו לורך עבודת גבוה קרי ביה מקדשי ה' (שם) דכל זמן שלא נעשית מלותן מועלין בהן (שם קד:). המנחות. מנחת מועליו יחיד, מועצין בחין משהוקדשו. דקדושת דמיס גת מעילה היא (שבועות יא.). קדשו בכלי. הציא לעזכה ונתנה בכלי שרת, הוכשרו. נגמרה קדושתה, ליפסל בטבול יום. וכל לשון הכשר גנת. בטבול יוב לשון מיקון, שממין. לכך (שם).

רבינו גרשום

מיצוי: הכי נמי שאם ניתותר. כשקמץ את המנחה הכי נמי שאם ניתותר שפיר ואי לא לית לז בה. והתניא מסלתה ומשמנה. הוה יכול למימר מסולת ומשמנן מאי מסלתה ומשמנה שיהא כל סולתה ושמנה שלם ואפילו שירים: פרט לשחסר אלמא דחיסור שירים מעכב הכא נמי והנשאר בדם דמיצוי נמי מעכב. לא דמי התם גבי מנחה כתיב והנותרת קרא יתירא דכתיב והנותרת תרי זמני הכתוב בהו לעכב לשחסר: הכא כתיב והנשאר. לחודה משמע שאם נשאר קתני מיהת

שאם נשאר קתני מיהת

אמרייהו אחטאת העוף ומיצה לא במינה מעכב נמי בחטאת העוף הואיל ומצי מפגל בו במיצוי: לצדדין קתני. שמלקה משמע
אחרייהו אחטאת העוף ואינולה העוף ומיצה לא קתני אלא בעולת העוף דלית בה אלא מצי אבל בחטאת העוף לא מצי
מפגל במיצוי ולא מעכב: והא תני דבי ר' ישמעאל החם. בפרק איזהו מקומן של זבחים: שירים מעכבין. דהכי קאמר התם
שירים מעכבין איכא בינייהו י' ישמעאל סבר מעכבין ואמר רב פפא התם דכולי עלמא שירים לא מעכבו והיא במיצוי
חטאת העוף מעכב איכא בינייהו. מר סבר רבי ישמעאל מעכב. ומר סבר ר' עקיבא אינו מעכב וקשיא דר' ישמעאל אדר'
ישמעאל: תרי תנאי אליבא דרבי ישמעאל. האי תנא דהכא סבר אליבא דרבי ישמעאל דמיצוי לא מעכב דאמר שאם נשאר
ישצה מיצה המה וההוא מיצוי קבע לה בפיגול אם חישב עלה במליקה להקטירה חוץ לזמנה דכי מיצה המה קרבו מתירין
בה אלא ונמצה דמה וההוא מיצוי קבע לה בפיגול אם חישב עלה במליקה להקטירה חוץ לזמנה דכי מיצה המה קרבו מתירין
דפיגול: ואם אכל שוב ממנה חייב כרת. וה"ה דבתר הכי חייב עליה משום נותר ושמא: ומועלין בה עד שתצא לבית הדשן.
דכיון דכולה כליל ולית בה שעת היתר לכהנים לעולם מועלין בה עד שתישרף כולה ותינטל מאפרה תרומת הדשן כדכתיב
דכייון דכולה כליל ולית בה שעת היתר לכהנים לעולם מועלין בה עד שתישרף כולה ותינטל מאפרה תרומת הדשן כדכתיב
וושניים. הוו דשים יושים ואיו בהוז היור צהל לבית הדשן אל מותין למתונה אין מועלין בה: פרים הנשרפים. הוו מרישי השים ואים ואם וישבר
וושניים אה וורש של יושים ואיו בהוז היור לבהנים כלל: והזאת דמו מובעת: לפיגול פרת האוכל מהוא מחישב והררם את הדשן אשר תאכל האש ושוב שנעטת מצותה ויוצאה לבית הדשן אל מחוץ למחנה אין מועלין בה: פרים הנשופים.
ושעירים הנשרפים. הוו קדשי קדשים ואין בהן היתר לכהנים כלל: והואת דמן קובעתן. לפיגול לכת האוכל מהן אם חישב
עליהן בשעת שחיטה וכיון דלית בהו היתר לכהנים מועלין בהן בבית הדשן חוץ למחנה היכא דנשרפים מי שונהנה מהן:
עד שיתיך הבשר. עד שיתאכל הבשר דכיון דלשרפה קיימי לא נעשת מצותן עד שיתיך הבשר: העולה. וכל הני דמפרש
במתניתין בקדשי קדשים מיירי: ואין מועלין בעורה. דשל כהנים הוא דכתיב עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה: ומועלין
בבשר עד שתצא לבית השרפה. דכליל הוא: שתי הלחם מועלין בהן משהוקדשו. בקדושת פה: קרמו בתנור. היינו תחילת בבשר עד שוצא לבית השופה. דכליל הוא: מחוניה לדמש מונקין בהן משהוקרשה. בקרושת פה: קרמו בתנור. היינו תחילת. תיקונו וההיא קרמא חשיבא בהכשר ליפסל כשחינה דקדשי קדשים והכא לא כתב בלינה משום דשתי הלחם נאכלות לא פחות משנים ולא יותר על שלשה ראם יש ספר שכתוב בלינה קסבר לאחר זמן אכילתן נפסלות בלינה והוכשרו נמי לישחט עליהן את הזבח דכיון דקרמו קרויין לחם: ואין בהן מעילה. דיש בהן שעת היתר לכהנים וכבר נעשת מצותן: ולחם הפנים. נמי בההוא ספר דלא כתב ביה ובלינה היינו טעמא שהרי נאכל משבת ועד שבת והיכא דכתב ובלינה קסבר אם לן לאחר זמן נפסלין: והוכשר. נמי להיסדר על גבי השולתן: קרבו הבזיכין. היינו מכשיריו: ואין בו מעילה. שהותר לכהנים ונעשת

מיתיבי אוכולן שפקעו מעל גבי המזבח לא יחזיר וכן גחלת שפקעה מעל גבי המזבח לא יחזיר ש הא על גבי המזבח לה יחזיר ש הא על גבי המזבח יחזיר בשלמא לר' יוחגן ניחא אלא לרב קשיא אמר לך רב שאני

גחלת דאית יו ביה מששא איכא דאמר לה

להך גיסא מעמא משום גחלת דאית ביה

מששא הא אפר דלית ביה מששא אפילו לגבי מובח אין מועלין בו בשלמא לרב ניחא אלא

לרבי יוחנן קשיא אמר לך רבי יוחנן הוא הדין

דאפילו אפר והיינו טעמא דקתני גחלת ^מ קאתי

לאשמועינו דאפילו גחלת דאית בה מששא

כי פקעה מעל גבי המזבח לא יחזיר איתמר

הנהנה מבשר קדשי קדשים לפני זריקת דמים ואמורי קדשים קלים לאחר זריקת דמים רב

אמר ימה שנהנה יפלו לנדבה ולוי אמר יביא

דבר שכולו למזבח ת תניא כוותיה דלוי מעילה

זו להיכן הולכת ⁰ הלמידין לפני חכמים אומרים יביא דבר שכולו למזבח מאי ניהו ⁰קמרת

™תניא כוותיה, דרב הנהגה מדמי חמאת ומדמי אשם עד שלא קרבה חמאתו יווסיף ויביא

חטאתו ועד שלא קרבה, אשמו יוסיף ויביא

אשמו יו י) קרב המאתו ילכו לים המלח כבר

קרב אשמו יפלו לנדבה יהנהנה מקדשי קדשים

לפני זריקת דמים ואימורי קדשים קלים לאחר זריקת דמים מה שנהנה יפלו לנדבה "כל

קרבנות המזבח למזבח קרבנות קדשי בדק הבית לבדק הבית קרבנות צבור לנדבת צבור

הא גופה קשיא זו עד שלא קרבה חטאתו יוסיף

ויביא חמאתו משקרבה חמאתו ילכו לים המלח

וקתני כל קרבנות המזבח למזבח ול"ש דאיכפור בעלים ול"ש היכא דלא איכפור רישא ר' שמעון

היא דאמר כל חמאת שכיפרו בעליה תמות

דף פה:) איתא והאי אעלמות וגידים מי וטלפים מוז דקאמר איירי

לו א מיי׳ פ״ו מהלכות ובולן שפקעו מעל גבי המובח לא יחזיר. בפרק המובח מקדש (זבמים מעה"ק פיד תהכנות מעה"ק הלכה ב: לח ב מיי פ"ג מהלי מעילה הלכה י: לש ג מיי פ"ד מהלי מעילה

הלכה ז:

מ ד ה מיי׳ פ״ג שם הלכה י:

רבינו גרשום

מצותו. המנחות כו'. אכל מועל בקומץ עד שישרף כולו ויצא לבית הדשן כדין אמורי חטאת ואשם: תפוח. היינו לאחר שהרים תרומת הדשן ושמו אצל המזרח לממה והושאר עגול כעין תפוח וגבוה כעין . כובע ואח"כ היה פושט בגדיו ולוכש בגדיו גרועים ר׳ יוחנן סבר. כיון דצריך הוצאת הדשו בגדי כהונה הוצאת הדשן בגדי כהונה דההוא ולבש בגדים אחרים היינו בגדי כהונה אלא שפחותים מן הראשונים בקרושתיה קאי ומועלין בו אפילו לאחר תרומת הרשו: תנו מועליו בה עד שתצא לבית הדשן. משמע שתצא לבית הדשן. משמע דאע"ג דנתרמה תרומת הדשן מועלין בה עד שתצא לבית הדשן (מועלין): קשיא לרב. אימא עד שתראה לבית לרב. אימא עד שתראה לבית הדשן מועלין בו כלומר עד שעת שתורם לתרומת הדשן מועלין בו. אבל מאחר שנתרם ששוב אותו הנשאר ראוי ועומד הוא להוצאת הדשן שוב אין בו מעילה והשן שוב אין בו מפקעו והיינו כרב: וכולן שפקעו מעל גבי המזבח. לארץ לא יעלו במסכת זבחים בפרק המזבח מקדש קתני ואלו אם יהובו מקו שקוני ואלו אם עלו ירדו בשר קדשי קדשים כו' הצמר שבראשי כבשים ושיער שבזקן התישים (שמחובר לאימר) והעצמות והגידים וקרנים וטלפים בזמן שהן מחוברין יעלו בזמן שהן מחוברין יעלו שנאמר והקטיר הכהן את הכל המזבח: פרשו לא יעלו. וכולן שהיו בראשו של מזבח ופקעו מעל גבי המזבח לא יחזיר: וכן גחלת שפקעה. לאו וכן גחלת שפקעה. לאו בגחלת דאימורין קאמר אלא מגחלת דעצים קאמר דאי מאימורין ודאי הוא חייב להחזיר דהא לא נעשת מצותו עד שנתרמה תרומת הדשן: מעל גבי המזבח הוא דלא יחזיר הא על גבי המזבח כגון שפקע מצד זה של מזבח לצד זה על גבי המזבח יחזיר וה על גבי המובח משמע ומדקא דייקינן יחזיר משמע נמי דאפילו פקע לאחר הרמת הדשן נמי על המזבח לצד המזבח יחזיר ומדצריך . להחזיר ש״מ דמועלין בו לאחר הרמת הדשן והיינו לאווו וו בוני ווו שן זה מכר יוחנן וקשיא לרב: אמר לך רב שאני גחלת דאית בה מששא. משום הכי חשיבא וצריכה חזרה ומועלין בה אפילו לאחר הרמת הדשן . אבל דשן דאין ביה מששא

דף פה) להעתי והחי מענכות וגירם היקונפים שו לקטנות והידים בהו ברישה דהך דהה אם פרשו לא יעלו פירוש פירש העלמות והגידים מן הבשר שהיו מחוברין ועלה קאי הך סיפא וקאמר וכולן בין מחוברין בין פירשו שפקעו מעל גבי המזבח לא יחזיר וכן גחלת שפקעה מעל גבי המובח לא יחזיר הא על גבי המזבח יחזיר בשלמא לר' יוחנן דאמר לעיל גבי מעילה דלאחר תרומת הדשן נמי אכתי לא נעשית מצותו הא ניחא דהכא אמרינן יחזיר אלא לרב קשיא אמאי יחזיר כיון דנעשית מצותו דסלקא דעתך דגחלת כמו אפר וא"ת לישני דודאי לאחר תרומת הדשן הוי שפיר נעשית מצותו ולא אמרינן הכא יחזיר משום הולאת הדשן אלא משום דלריך לתרום הדשן דהא הכא קודם חלות עסקינן שאו מון שעת תרומת הדשן . ותדע מדמפלגי בין קודם חלות בין לאחר חלות בסיפא גבי איברים והכא גבי גחלת לא מפליג וכן משמע בסוגיא דגמרא דהתם ⁰ גבי גחלת מיירי אף קודם חלות ואומר השר מקולי דודאי יו הוזקק לפרש דיחזיר לאו משום תרומת הדשן דהרבה דשן יש לתרום מלבד זה דנהי דגבי מעילה איכא קפידא במה שלא נתרם הדשן כדמשמע לעיל היינו משום דלא נעשה יחו מלותה שעומד הדשן שעל גב התפוח לתרום אבל היכא דפקע גחלת לית לן למימר יחזיר להיים תרומת הדשן בהך גחלת כיון דאפשר לקיומה בשאר הדשן אבל לרבי יוחנן דאמר יש בהולאת הדשן איכא קפידא ניחא שפיר דלריך להחזיר הגחלת משום דרחמנה אמר והוליה את (כל) הדשן: שאני גחלת דאית בה מששא. כלומר דלא דמיא לאפר דהא יש בה

מששא הילכך יחזיר דשייכא בה הקטרה: הנהנה מבשר קדשי קדשים לפני זריקת דמים. שחז הם ם קדשים לה׳ ואכתי לא הותרו לכהנים

ומאימורי קדשים קלים לאחר זריקת דמים

שאז הם יאן קדשי לה׳ שהוברר חלק גבוה רב אמר מה שנהנה יפלו

לנדבה כם לעולת קיץ למובח והעורות הם לכהנים: הלבוידין דפני חבמים. לאו היינו למידין לפני חכמים דסנהדרין (דף ז:) דמפרש התם היינו לוי שלא מלינו לוי שהוזכר מעולם בברייתא ועוד כי אין זו שיטה שיביא ראיה לדברי לוי מלוי עלמוס: לא קרבה חשאתו. אין לפרש כדמשמע שנודע לו שמעל קודם שקרבה

חטאת דאם כן בסמוך דקאמר כבר קרבה חטאתו ילכו לים המלח נצטרך לפרש כמו כן דקרבה חטאת ^{בט} קודם שנודע לו ואי אפשר לומר כן דהא רבה קאמר בסמוך דאם נודע לו לאחר כפרה יפלו לנדבה אלא הכי פירושו הכא לא קרבה חטאת שבא לשלם קודם שקרבה חטאתו יוסיף ויביא חטאת כלומר יוסיף הדמים שהוא חייב מקרן וחומש על חטאתו שיש לו ליקרב ויביאנה שמנה אבל לא איירי כלל בברייתא מן האשם של מעילה: יוםיף ויביא אשמו. פירוש אשם שמנה כדפרישית גבי חטאת: קרבה חמאתו. פירוש שנודע לו קודם קרינת חטאתו כדפירשנו לעיל אך לא בא לשלם המעילה עד שיקרב חטאתו ילכו לים המלח שהרי אם היה ידו חטאת היתה מתה כיון שנתכפר באחר הילכך עתה

שהם מעות ילכו לים המלח: קים וועות יכלו לים התכוח. קרב אשמו יפלו לגרבה. שאם היה אשם היה רועה דכל שבחטאת מתה באשם רועה (ממורה דף יח.): כל קרבן

המובח למובח. ואפילו נתכפרו בעלים באחרים ובסמוך פריך מרישא לסיפא: קרבנות בדק הבית. כגון אם מעל בקדשי בדק הבית והביא קרן וחומש הם לבדק הבית ואפילו מתו הבעלים יהו שהביאו

וכולן שפקעו מעל גבי המובח חו לא יחויר. דקתני (א) במסכת ובחים בפ׳ המזבח ש (דף פה:) ואלו אם עלו ירדו בשר קדשי קדשים וכו׳ הלמר שבראשי הכבשים ושער שבוקן התיישים לי (שמחובר) והעלמות והגידים והקרנים והטלפים בזמן שהן מחוברין יעלו שנאמר והקטיר הכהן את הכל המזבחהי

פרשו לא יעלו וכולן שעלו לראש המזבח ושוב פקעו מעל גבי המובח לא יחזיר ואין בהן מעילה: וכן גחלם שפקעה מעל גבי המובח. ולא מיירי בגחלת דאימורים אלא בגחלת דעלים קאמר דאי הוי גחלת דאימורים הוי חייב להחזיר שהרי לא נעשית מלוותן עד שנתרמה תרומת הדשן ומשמע נמי אפילו בגחלת שבתפוח מיירי דא"א שלא היו גחלים מעורבין באפר שלבור בתפוח ואם נפלה הגחלת מו התפוח לאש של מערכה ואח"כ פקעה הגחלת מן האש של מערכה לארץ לא יחזיר ואין בה מעילה: יו יו ומן הארץ על גבי המובה הוא דלא יחזיר הא על גבי המובח. כגון שפקע מלד זה של מזבח ללד אחר שבמזבח: ח׳ יחזיר. ומדקא דייקי' דיחזיר משמע דמועלין בו אפילו לאחר תרומת הדשן והיינו כר' יוחנן וקשים לרב: אמר לך רב שאני גחלם דחים בה מששח. משום הכי חשיבא להחזירה ומועלין בה לאחר הרמת הדשן אבל דשן דלית ביה מששח לית ביה מעילה: חיכה דמוחיב להך גיסה טעמה דגחלם דחים ביה מששה. דכי פקעה יהו מעל גבי המובח יחזיר הא אפר דלית ביה מששא אפילו על גבי המובח לאחר תרומת הדשן אין בו מעילה קשיא לר' יוחנן אמר לך רבי יוחנן ה״ה דאפילו אפר שפקע מעלש גבי המובח לאחר תרומת הדשן יחזיר דמועלין בו והיינו טעמא דקתני גחלת ולא דשן לאשמועינן דאפילו גחלת דחשיבא כי פקעה מעל גבי המובח לארץ לא יחזיר: רב חמר מה שנהנה. כלומר קרן וחומש שחייב לשלם בשביל מה שנהנה יפלו

לנדבה לקרבנות לבור וחייב נמי להביא

השם מעילות להתכפר בו בשביל שמעל: רישא ולוי אמר יביא מאוחו קרן וחומש דבר שכולו קרב למובח. דהיינו קטרת: מעילה זו. קרן וחומש שחייב להביא בשביל שנהנה מן הקדשים להיכן הולכת: הלמידין לפני חכמים. דהיינו לוי (ב) יבו י) לרבי איהו התני הח ברייתא משמיה דרבי יביא דבר שכולו קרב למזבח דהיינו קטרת ואעפ"כ מביא אשם מעילות: הנהנה מדמי הטאת ומדמי אשם. כגון שהפריש מעות לחטאתו או לאשמו ים ונהנה מקלתן עד שלא לקח חטאת יוסיף ויביא ס חטאתו. ה״ק אם נודע לו שנהנה מהן עד שלא קרב חטאתו שעדיין לא קנה החטאת מן הדמים שהפריש מוסיף האי קרן וחומש שחייב בשביל שמעל על הנהו מעות דפיישו שלא מעל בהן ויביא חטאחו מאלו ומאלו והוא הדין נמי לאשם: אם כבר קרבה הטאחו. עד שלא נודע לו שמעל ושוב נודע לו יוליך האי קרן וחומש לים המלח דאילו לא קרבה חטאחו עדיין היה מוסיף האי קרן וחומש על דמי 0 חטאתו ומביא בהן חטאת ידו מעילה אבל השתא דנודע לו לאחר שקרבה חטאתו הנך מעות דקרן וחומש שהיה לריך להוסיף על דמי חטאת כיון דקרבה חטאתו הוו להו כחטאת שכפרו בעליה דלמיתה אזלא והמעות ילכו לים המלח דהיינו במקום מיתה: כבר קרב אשמו. נמי יפלו המעות דקרן וחומש לנדבת לבור דקי"ל (סמורה דף יח.) כל שבחטאת מתה באשם רועה עד שיסתאב וימכר ויפלו דמיו לנדבה: הנהנה מקדשי קדשים כו' יפלו לנדבה. והיינו כוותיה דרב: כל קרבנות המובח. כלומר אם נהנה מקרבנות המובח יפלו הקרן והחומש לנדבה למזבח: ואם נהנה מקדשי בדק הבית ישלם קרן וחומש לבדק הבית: לנדבת לבור. לשופרות:

שאין שם בעלים עליו: קרבבות צבור לצבור. פירוש אף אם מתו אותו הדור כח של עולת ש'[לכור] לבור קיימא כי דור הולך ודור בא (קהלת א):

 ה) זכמים פור, כ) סנסדרין יו א.
 בע' חוס' מנחחות נ. ד"ה יכולן, ד' [ל"ל כבר קרב כו"],
 ה) ל"ק מ"ז, ו) [ויקרא א],
 ה) הד"א ל"ק, ח) הד"א ל"ק, ט) ועל רש"שן, י) מרביוע"ש. בין (כנים בן, י מונים ולח"כ ל"ק, ל) מטאמו הס"ד ואח"כ ד"ה ה"ג אם נודע לו כו'. ל"ק, ד"ה ה"ג חם נודע נו כו'. נ"ק, ל) חטאתו הנך דפיישי ומביא כו'. נ"ק, **מ**) נ"א וטלפים רקאיירי בהו ברישא דהך מתני׳ לקומיר כא כרי למק, ל) דגבי דתני אם כרי למק, ל) דגבי גחלת למק, ם) [ועי היטב תוםי מנחות פ: ד"ה אמר ליה], ע) ל"ק,

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד״ה וכולן שפקעווכו׳ דקתני במתניתין נמס׳ זכחים: (ב) ד"ה הלמידין וכו' דהיינו לוי מרבי דלוי קתני הא:

מוסף רש"י

וכולן. בין פסולין שעלו דתנן בהן לא ירדו, בין עלמות וגידים שהעלן מחובר ואכלתן המש, שפקעו מעל גבי המש, שפקעו מעל גבי המזבח. למרץ, לא יחזיר. אין לריך להחזיר (זבחים פו.) מין נוין טאוויל (ובווים פו). הלמידין לפני חכמים. כל היכא דאיתמר למידין לפני חכמים היינו לוי שהיה למד לפני רבי (סנהדרין יז:).

שימה מקובצת ויחזיר מעל גבי מזבח הוא

דלא יחזיר הא: כן דאית בה מששא אות י' נמחק וכצ"ל בששא אחדי נמחק זכב ל לקמן: גן גחלת הא קאתי: דן למזבח תניא כותיה דרב ותניא כותיה דלוי תניא:

מן קטרת ע"י תוס" מנחות

(דף נ" ע"ל) ד"ה יכול:

אשמו כבר קרב: זן קשיא

קתני עד: מן המזבח לארץ

לא: ען המזבח מקדש ואלו: ין מעל גבי המזבח לארץ הוא דלא יחזור: יאן על גבי אות מ' נמחק: יכן לוי לפני רבי אות ל' נמחק: יג] נהנה ממקצתן עד אות ו נמחק: ידן חטאת שמנה אבל כו' כנ"ל על תיבת מעילה נרשם קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: עון וטלפים דקא איירי בהו ברישא דהך והא דקאמר אם פרשו: מון שאז היתה שעת: יון דודאי לא הוזקק להחזיר י. לגחלים תיבות לפרש דיחזיר לאו ל״ש: יתן נעשה מצותו שעדיין עומד הדשן שעל גב התפוח כדי לתרום: יט] דאמר דהוצאת הדשן יען ראמו דווצאו זו שן אות ב' נמחק: לן קדשי ה' אות ל' נמחק: ללן קדשי ה' אות ל' נמחק: לכן לנדבה לעולה והקרן למזבח אות ת' ותיבת קיץ נמחק: לגן לשלם הקרן והחומש מן המעילה שמעל הודם: אות ש' נמחק: **כו**ן הדור ובעולת צבור קיימינן אות . א' נמחק:

> רשלם אינא. בינא. טעמא דגחלת דאית בינא מששא. אפילו על גבי המזבח לאחר הרמת הרשן אין מועלין בו: אמר לך ר' יוחנן הוא הרין דאפילו אפר. שפקע ע"ג המזבח לאחר הרמת הרשן אין מועלין בו והיינו טעמא דקתני גחלת ולא אפר דהיינו דשן לאשמועינן דאפילו גחלת דחשיבה כי פקע מעל גבי המזבח לארץ לא יחזיר: רב אמר מה שנהנה יפלו לנדבה. כלומר קרן וחומש שהוא חייב לשלם בשביל מה שנהנה יפלו לנדבה וחייב נמי להביא אשם מעילה ומתכפר בו בשביל שמעל ולוי אמר יביא מאותו קרן וחומש דבר שכולו קרב למזבח: ומאי ניהו קטרת. מעילה זו להיכן הולכת קרן וחומש שחייב להביא מי שנהנה מן הקרשים מה שנהנה יפר לנדכה וחייב נמי להביא אשם מעילה ומתכפר בו בשביל שמעל ולרי אמר יביא מאוחו קרן חומש חדר שכולה קרב למזרו: ומאי ניהו קטרה. מעילה זו להיכן הולכת קרן וחומש שחייב להביא מש שחייב להביא מה להביה מקרשים.
> להיכן הולכת יפר היום לו מים, איהו קתנה הא ברישר שלא לקח הטאתו מוסיף האי קרן וחומש שחייב לשלם על הנהו ממעות דפיישי דלא מעל בהן ויביא חטאתו מאלו ומאלו ומיא אשם: כבר קרבה
> שלא קרבה חטאתו יוסיף ריביא חטאתו הכי קאמר אם נודע לו שנהנה מהן עד שלא לקח הטאתו מוסיף האי קרן וחומש שליב להנה מעות דפיישי דלא מעל בהן ויביא חטאתו מאלו ומאלו ומיא שנודע לו לאחר שקרבה חטאתו והנך
> הטאתו. קודם שנודע לו שמעל ואחייב נודע לו יעלבו האי קרן וחומש לים המלח דכיון דאילו לא קרב חטאתו עדיין הזה מוסיף הא קרן וחומש על דמי חטאתו ומביא בהן חטאת שכפרו בעלים וחטאת שנתכפר בעלים למיתה אולא. והולכת מעות לים המלח היינו במקום מיתה. ואם כבר קרב אשמו נמי יפלו הקרן והחומש לנדבה.
> משוח דקרן וחומש דהוה צריך להוסיף על דמי חטאתו מכפרו בעלים וחטאת שנתכפר בעלים למיתה אולא. והולכת מעות לים המלח היינו במקום מיתה. ואם כבר קרב אשמו נמי ולברבה. מנהנה מקדשי קרשים לפני זריקת דמים כו׳: מה שנהנה. יפלו לנדבה היינו תניא עד שתחתאב ויפלו דמיו לנדבה. הנהנה מקדשי קרשים לפני זריקת דמים כו׳: מה שנהנה. יפלו לנדבה היינו תניא בתרעה עד שתחתאב ויפלו דמיו לנדבה. הנהנה מקדשי קרשים לפני זריקת דמים כו׳: מה שנהנה. יפלו לנדבה היינו תניא נדים להוד דיים להנדבה היינו תניא כותיה דרב: כל קרבן מזבח למודה ברים המלח של היום להיום להיום להיום להיום למני היום להנדבה. הנהנה מקדשי קרשים לפני זריקת דמים כו׳: מה שנהנה. יפלו לנדבה היינו תנה באשם תרעה עד שתחתאב ויפלו דמיו לנדבה. הנהנה מקרשי קרשים לפני הריקת המודב במלח היינו במות היום להמודה בריב הביד של המוד להבה היינו מתוד הביד מלח היינו בתילה בלה היינו מתוד הביד הוה מותיה המוד מתוד הביד מתוד המוד מתוד הביד מתוד הביד מתוד המוד המתוד הביד מתוד הביד המוד מתוד המתוד ה

הש"ק מ"ן וגיי ניק כגיי
 הספר רישא ר"ש וסיפא כוי
 לרב אשי אין הכי אמר אביי
 ולשון קושיא הוא, צ) מוספות
 ל"ג לה, ג) שבועות יא, ד) בהן

ל"ק, ה) זבחים לד., ו) רש"ק ל קרשא וכנום כדו, דא כש ק מ"ז [ועי" יעב"ד] וגי" ל"ק וה"ה המעות, ז) [ויקרא ו], ח) ופיגול אינו נוהג אלא בדבר

שיש לו מתירין כגון שלמים כו' ל"ק, ט) [ויקרא ז], י) ל"ק,

ליק, ש) [ויקלח זן, 0 ליק, ל) [עיצו, ש) עון כדישן, () [עיצו, ש) [ויקלח לבן, מ'ו, ש) דמי חטאת ליק, מ''ו, ש) דמי חטאת ליק, ק) ומפקה מידי מעילה דלה ק) ומפקה מידי מעילה דלה זור כו לקדשי יה אבל קודם זור כו לקדשי יה אבל קודם ניתר בשההה לאחר וריקה ביו. בשההה לאחר וריקה ביו. ביו, ר) לייל, ר) לייל, ביו, לייל, כלי דרכת מיירי בעומלת קודם דרכת מיירי בעומלת קודם דרכת מיירי בעומלת קודם ביידי בעומלת קודם

דהכא מיירי בנטמאת קודם

וריקה ונהנה לאחר זריקה וקמ"ל כוי רש"ק וע"ש. 2"ק, בא דאין מועלין. 2"ק, בא דאין מועלין. 2"ק, בא דשאנייוצל דמיירי דלא כוי.

ל) לשמה יוכמי נויירי לכו כר. ל"ק, א) אמאי. ל"ק, ב) גבי

באימורים עד כו'. נ"ק,

רבינו גרשום

לבדק הבית קרבנות הצבור לנדבת צבור. הכי קאמר

לנדבת צבור. הכי קאמר מה שנהנה מקרבנות מזבח יפלו לנדבה למזבח ומקדשי

בדק הבית ישלם לנדבה

. דבדק הבית ומקרבנות צבור

לנדבת צבור לשופרות. לנדבת דאמר דילכו לים המלח רבי שמעון היא

. קרבנות מזבח למזבח : רבנז.

קי במתכחברת בחדבות. היא דאמרי דאין חטאת מתה אלא אותה (כפרה) [שאבדה] ונמצאת לאחר

[כפרה] וכן המעות: שאם ,כבייון יכן המעות: שאם נהנה מבשר ק"ק שנטמאו לפני זריקה ומאימורי קדשים קלים לאחר שהעלן על גבי המזבח. אפילו

:קודם שנעשו אפר פטור

קוום שנעטו אפו פטוו: פשיטא. דפטור מאי קא מפסיד לא לכהנים קא מפסיד דכיון דניטמא בשר קדשי קדשים לפני זריקה לא חזי לכהנים ולא

לא יוור לכותים ולא לגבוה קא מפסיד באימורי לגבות קא מפסיז באימודי קדשים קלים שהרי כבר העלן ונעשת מצותן: מהו דתימא בשר קדשי קדשים שניטמא. אכתי אית ליה

מקצת קדושה דבעי שרפה

לכהנים בקודש כשאר

לכחונים בקודש כשאר פסולי קדשים: ואימורי קדשים קלים. שהעלן אכתי איכא בהו מצוה להפוכי בצינורא כדי שיהו נשרפין לגמרי וליחייב בהו משום מעילה: קמ״ל דלא. ואי

מעילה: קמ"ל דלא. ואי קשיא לך אמאי אמר עולא באימורי קדשים קלים לאחר שהעלן פטור ממעילה והא אמרן לעיל לפני תרומת הדשן דכולי עלמא לא פליגי

ווו שן וכוליעימה א אפליגי דמועלין בהן [והני אימורים נמי] לפני תרומת הדשן הוא ואמאי פטור הא לא קשיא התם לעיל בעולה ובאימורי

קדשי קדשים מיירי דחמירי

קושי קושי מיתי דוהות משום הכי מועלין בהן עד שתצא לבית הדשן. אבל אימורי קדשים קלים לא חמירי כ"כ משום הכי

הנהנה מהן מאחר שהעלן פטור: הני מילי היכא

חטאת שכיפרו בעליה תמות: וסיפא. דקתני

מטאות ואשמות

רבי אמר אם רבי שמעון) וסיפא רבגן אמר א רבי הכי אמר אביי גביהא דבי כתיל לרב אשי הכי אמר אביי

רישא רבי שמעון וסיפא רבגן אמר פ רבא הכל מודים אשאם נהנה מבשר קדשי קדשים

יובל בווי ביים אים ביים ליים ליים ליים ליים שליים ליים שמממא ביים (קודם זריקה) ומאימורי קדשים קלין לאחר שהעלן דפמור פשימא מאי קא מפסיד

מָהו דתימא בשר קדשי קדשים שנטמא יאית

ליה מצות שריפה לכהנים אימורי קדשים קלין יאיכא מצוה להפוכי בצינורא קמ"ל דלא

אמר רבא הא יו דאמרת כבר קרבה חמאת ילכו לים המלח יהני מילי דאתידע ליה קמי

כפרה אבל לאחר כפרה יפלו לנדבה מאי

מעמא אין מפרישין מתחלה כל לאיבור: מתני' ^{מה}הקומץ מ והלבונה והקמורת ומנחת

כהנים ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים מועלין

בהם משהוקדשו זו קדשן בכלי יהוכשר ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה יוחייבין

עליו משום נותר ומשום ממא חופיגול אין יובה יים ההכלל כל שיש לו מתירון אין חייבין ₪ עליו משום פיגול ונותר וממא עד ₪ שיקריבו

מתירין ז וכל שאין לו מתירין כיון שקידש בכלי

הייבין עליו משום נותר וטמא ופיגול אין ייו בה:

בא א מיי׳ פ״ג מהלכות מעילה הלכה יא: מב ב מיי פייט ו פסה"מ הלכה א:

בוג ג מיי׳ פ״ב מהלכות

יג: מד ד מיי' פ"ד מהלי מעילה הלכה ז: מה ה מיי' שם פ"ב הלכה

: 2

בו ו מיי׳ פי״א מהלכות ד מיי׳ פי״ם מיזכנות שאר אבות הטומאה הלכה יג:

הנכה יג: בז ז מיי' פי"ח מהלכות פסה"מ הלכה יו:

מח ח מיי׳ שם הלכה ח: מש ט מיי׳ שם הל' [טו] יו:

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה וסיפא וכו' לאמרי בתמורה דף כב אין מטאם מתה וכו' לאחר כפרה ואין המעור הולכות לים

המלח אלא בנמצאו אחר כפרה הס״ל:

מוסף רש"י

תמידין ומוספין הלכה

רישא רבי שמעון וסיפא רבנן. פלוגתא דר״ש יורבגן בהפריש חטאתו

תפוח: שחם נהנה מקדשי קדשים

שנטמחו. אפילו קודם זריקה ומאימורי משלה בהן האור דפטור ממעילה: פשיטת. דפטור דמחי קח מפסיד דכיון דנטמאו בשר קדשי קדשים לא חזו לא ומרלין לפגולן דחשיב כולי האי דלריך זריקת דמים לקובעו בפגול חשיב נמי דמועלין בו אע"ג דלא מפסיד: מהו דתימא ולחייב בהן משום מעילה: קה משמע נו דנה. וחי קשיח לך חמחי חמר יה רבא אימורי קדשים קלים לאחר שעלו תרומת הדשן דכולי עלמא לא פליגי דמועלין בו עוז ואמאי פטור הא לא

קב מועלין בהן עד שיצאו לבית הדשן אבל אימורי קדשים קלים דלא חמירי כולי האי משום הכי הנהנה מהן לאחר שעלו פטור: **הני מילי** דאסידע ליה דמעל קמי שון [כפרה]. קודם שקרבה חטאתו דכיון דהוה ליה להוסיף אלו המעות קרן וחומש על דמי חטאתו דכי הפריש השתא לקרן וחומש לא הפרישו לאיבוד אלא היה יכול להקריבן יזו ודינייהו הוו כחטאת שכיפרו בעליה וילכו לים המלח: אבל. נודע לו שמעל לאחר כפרה יח לאחר שקרבה חטאמו הני קרן וחומש שהפריש עכשיו אינו מביא מהן שוב חטאמו שכבר כיפרו הבעלים ואם ילכו לים המלח הויין לאיבוד אלא יפלו לנדבה דאין מפרישין חחלה לאיבוד כלומר יש על מנח שילכו לים המלח הילכך יפלו לנדבה: בותבי' מנחם כהנים. דכחיב" וכל מנחח כהן כליל תהיה: מנחת כהן משיח. היינו חביתי כה"ג: ומנחת נסרים. היינו מנחה הבאה עם הזבח שיש בו נסכים דאין בהן שיריים דכל הני דמתני׳ כליל נינהו: מועלין בהן משהוקדשו. קדושת פה בעלמא: ופיגול אין בהן. דאין להם מתירין: כן ח' [שיש לו מתיריון. כגון שלמים וחטאת ואשם דדמן מחיר האימורין להקטרה והבשר לכהנים או דבר שיש לו מחירין למזבח בלבד כגון עולת העוף לא ועולת בהמה דדמן מחירן למזבח וכגון שתי הלחם דדמן של כבשים הן מתירין אותן וכגון לחם הפנים דבזיכין מתירין אותו ומנחות שניתרות בקומך: אין חייבין עליהם משום נותר וטמא ופיגול עד שיקרבו מחירין. דהכי כתיב בפיגול דשלמים לא ירלה ש) ואמרינן (ונמים דף כמ:) כהרצאת כשר כך הרצאת פיגול וכרי כש (ויליף נותר וטומא מפגול) י) וומשום נותר וטומא נמי אין חייבין עד שיקרבו מתירין כמו פגול דנותר יליף קדש קדש ל מפגול וטמא יליף (שם דף מה) מילול [חילול] מנותר]: וכל דבר שאין לו מסירין. כגון בש הקומן והלבונה וכו' דהן עלמן מתירין: **חייבין עליהן משום נוסר וטמא**. משום טמא כדנימא לקמן בגמי⁶ וטומאחו עליו ונכרתה⁶⁰ בכל הקדשים הכחוב מדבר ומשום נוחר דילפינן חילול חילול מטמא אבל חיוב פגול אין בו משום דלא ומשום לה מלינו חיוב פגול אלא בדבר שיש לו מתירין דהא בשלמים כתיב כדו פיגול:

דאיתידע ליה דמעל קמי בפרון דהוה ליה להוסיף 6) אלו מעות קרן וחומש על דמי ושירינהו הוו כחטאת שכיפרו בעליה בפרה. קודם שקרה חטאתו דכיו להוסיף 6) אלו מעות קרן וחומש על דמי ושירינהו הוו כחטאת שכבר וילכו לים המלח: אל נודע לו שמעל לאחר כפרה. לאחר שקרב חטאתו הני קרן וחומש אין מביא בהן שוב חטאת דכבר כיפרו בעלים והוויין לאיבוד וילכו לים המלח אלא יפלו לנדבה דאין מפרישין תחילה ליאבד לים המלח: הקומץ והלבונה והקטורת ומנחת נסכים. מנחה הבאה עם הזבח דאין בה שייהים וכל הני כולהי כליל נינהו: מועלין בהן משהוקדשו. בקדושת פה בעלמא: ופיגול אין בהז. דאין להן מתירין: כל שיש לו מתירין. כגון שלמים וחטאת ואשמות דאמן מתירים שימור למזבח ובשר לכהנים או דבר שיש לו מתירין למזבח בלבד כגון עולת העוף ופרים הנשרפין ושעירים הנשרפים שדמן מתירן למזבח בלבד וכגון שתי הלחם דוכן של כבשים הוו מתיריהן. וכגון לחם הפנים דסידור בזיכין הוי מתירן כי הני מקומץ דיש להן היתר בקומץ: אין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא. עד שיקרבו מתירין דהכי כתב גבי פיגול בשלמים לא ידצה והלבונה כוי דהן עצמן מתירין הן: חייבין עליהן משום נותר וטמא. משום טמא כי היכי דמפרש לקמן בגמי וטומאתו עליו ווכרתה בכל המדשים הכתוב מדבר ומשום נותר דילפינו ליה חילול מטמא אבל חיוב פיגול איז בו משום דחיוב ונוכרתה בכל המדשים הכתוב מדבר ומשום נותר דילפינו ליה חילול מטמא אבל חיוב פיגול איז בו משום דחיוב ראיחידע ליה דמעל ונכרתה בכל הקדשים הכתוב מדבר ומשום נותר דילפינן ליה חילול חילול מטמא אבל חיוב פיגול אין בו משום דחיוב

רישא. דאמר ילכו לים המלח ר"ש היא דאמר (תמורה דף טו.) חטאת שכיפרו בעליה תמות: ו**סיפה.** דאמר כל קרבנות המובח למובח ואע"ג דאיכפור בעלים רבון היא דאמרי (h) אין חטאת מתה אלא אותה שאבדה ונמלאת לחחר כפרה ים ח (וכן המעות): הכל מודים. רב ורבי יוחנן דפליגי בחפר

> קדשים קלין יגו לאחר שהעלן על גבי המובח אפילו קודם שנעשו אפר אבל לכהנים ולא לגבוה ובאימורי קדשים קלים נמי הרי כבר העלן ונעשית מצותן. ואם תאמר הא אמרינן בפרקין דלעיל (דף ה:) הפגול לעולם מועלין בו ולא פרכינן מאי הא מפסיד היינו טעמא דמועליו בו הואיל קדשי קדשים שנטמאו. אכתי אית להו מקצת קדושה דבעו שריפה בקדש כשאר פסולי דקדש ואימורי קדשים הלים נמי שהעלם אכתי אית בהו מצוה להפוכי בלנורא כדי שיהו נשרפין לגמרי פטור ממעילה הא אמרינן לעיל [ט.] לפני

קשיא התם לעיל מיירי באפר עולה ובאימורי קדשי קדשים דחמירי משום

'n לוז דמועל דלא חזו והוי קדשי ה' ונראה לפרש י' דהכא מיירי בנטמאת לאחר זריקה וקא משמע לן ליוז אע"ג דאיכא מלות שריפה עליה מ"מ מכי זריק חשיב נעשים מלוחו כיון דלא לריך בגדי כהונה במלוח שריפה כדפ"ל וא"ח אי משום הא מאי קמ"ל מחני' היא גבי יולא לעו (לעיל דף 1:) אמר רבי

עקיבא ש'דאין מועלת אף על גב דמנותו בשריפה ואתיא זריקה ומפקה מידי מעילה י"ל שי דשאני יולא דלא ילא כולו ואין מצות שריפה בכל הבשר הלכך הוי נעשית מצותו בזריקה אבל הכא נטמא כל בשר הקדשים וסד"א כיון דטעון שריפה בכל הבשר שמועלין בו אף לאחר זריקה דאכתי לא נעשה יאכן יאי נעשית ונחות בחיקה מכנה שכתו כל בשר יארצשים ושא מו כיון מעמן שריפה בבי הצפר שנוענין בו מן ימתו היקה אחפתי כח נעשיה מצוחו שעדיין טעון שריפה קמ"ל וא"ת אי ואמאי לא נקט ילא ש י"ל דנקט טומאה משום דעיקר שריפה גבי טומאה כתיב מאי או ואמאי לא נקט ילא שי י"ל דשאני עולה שכולה כליל ואין בה שום אכילה לאדם חלכן גבי עולה דמועלין בה עד שתלא לבית הדשן אבל קדשי קדשים הנאכלים לאדם כשנעשות בטהרה מיקרו שפיר נעשה מלוחו מכי זרק וא"מ מ"מ קשיא הכל למריע באימורים עד שתלא לבית הדשן אבל קדשי קדשים הנאכלים לאדם כשנעשות בטהרה מיקרו שפיר נעשה מלוחו מכי זרק וא"מ מ"מ קשיא דהכא אמרינן באימורים עד שילאו לבית הדשן י"ל

ואבד והפריש אחרת ונמנאת הראשונה וכפר כה באבד דרבנן סברי שאינה אבודה תרעה ור"ש [סבר] מתה ופלוגתייהו בפ"ב דתמורה (דף טו.) והך דהכא שנודע לו קודם כפרה דמיא להא מילתא דפליגי וא"ת

אמאי לא קאמר רישא רבי היא דהא רבי אית ליה בתמורה בפ' ולד חטאת (דף כג.) אליבא דרבי אבא דאם נתכפר באבודה דשאינה אבודה חמוח וי"ל דנותי ניחא ליה לאיתויי רבי שמעון משום דאית ליה דרבי ועדיפא מדרבי דעד כאן לא קאמר רבי כוז דתמות אלא באבודה בשעת הפרשה פירוש שלא נמלאת עד לאחר הפרשה אבל באבודה שלא בשעת הפרשה מו שמלא עד שלא הפריש מודה רבי דלא אמרינו תמות אלא תרעה אבל ר"ש פליג ארבנן אף בנמנא קודם הפרשה כדמוכח פ׳ יש בקרבנות (תמורה דף טו.) בפלוגתא ל בקר בהות המותה לך הה) כבל החדה דרבי יהודה ור"ש דמוקי לה באבודה שלא בשעת הפרשה ולהכי מייתי ר"ש ואע"ג דהכא לא הוי כמאן דאבוד שלא בשעת הפרשה מ"מ נקט ר"ש ולא משום דלא מלי אמיא כרבי אך משום דעדיפא

לכו כול לונו מדרבי נקט רבי שמעון יש ולא נראה כיון דדמיא הך להא דרבי הוה ליה למימר בהדיח רישח רבי לכן נרחה להר"ם דרישה דווקח כר' שמעון ולח כרבי דהא דאמר רבי ⁰ (לקמן) חמות היינו בשאינן ראויות שתיהן למזבח כגון שנמלא הודם החרבה ולא נראו שתיהו בשעה אחת

למובח ישו אבל הכא דאם לא קרב חטאת

למובח ליש אבל הכא דאם לא קרב חטאת למובים לא תרב חטאת הדמים לא ילכו היה מוסיף ומביא חטאת שמנה כי נמי קרבה חטאת ונדחת הדמים לא ילכו

לים המלח אלא יפלו לנדבה אבל מייתי שפיר מר׳ שמעון דפליג אדרבנן אף במפריש ט חטאת לאחריות ואית ליה דאם נתכפר באחת תמות האחרת ואע"ג

דבשעת כפרה היו ראויות שתיהן ליקרב או זו או זו ה"נ גבי ש"דם חטאת אע"ג

דאם לא קרב חטאת היו ראוים לא ליתוסף על החטאת וליקרב מכל מקום

כי קרבה חטאת פי(לא) אמרינן ילכו לים המלח וא״ת והא מודה רבי שמעון כי קרבים מטחת ביקמו) מתחיק יכריכים התמורח יתיחה מחלה לכי שתעוק במפרים שני ליבורי מעות לאחריות כדמוכח בתמורה (דף פג:) וי"ל דשאני התם שאין דעתו להביא חטאת אלא מצבור האחד אבל הכא דמוסיף הוא על דמי חטאת ילכו לים המלח: הבד מודים שאם גהגה מבשר קדשי על דמי חטאת ילכו לים המלח:

, קדשים שנממא ומאימורי קדשים קלים לאחר שהעלן רפמור. פירוק קרשים

נעשה תלותן ופריך פשיטא מאי קא מפסיד כלומר מה מלוה יש כאן עוד

לעשות ואפילו היו כשרים ומשני מהו דתימא בשר קדשי קדשים שנטמאו איכא מצות שריפה לכהנים וכן אימורי קדשים קלים מצוה להפוכי בצינורא

להפך האימורים בלינור שקורין קרויקי"ט על גבי הגחלים כדי לם לאכלם קמ"ל נראה לפרש דהאי הכל מודים לא קאי ארב ולוי דהא לא פליגי

אלא היכא לגו יפול אבל לכ"ע מיחייב ולא שייך לומר דמודים טפטור אלא

קאי ארב ורבי יוחנן דפליגי בנהנה מאפר תפוח וקאמר דלרבי יוחנן דאמר

גבי נהנה מאפר תפוח דמועלין בו היינו משום דבעי בגדי כהונה בהולאת

הדשן ולכך חשיב שפיר לא נעשית מצותו אבל בבשר קדשי קדשים אע"ג

דאיכא עוד מצות שריפה לכהנים הוי חשיב שפיר נעשה מצותו דשריפה

לא הוי עבודה כיון דלא לריך בשריפה בגדי כהונה וא״ת וגבי אימורי קדשים קלים מאי שנא דודאי הפוכי בלינורא עבודה היא כדאמר _{(שביעות}

דף יו:) זר שהיפך בלינורא חייב מיתה וי"ל דלא דמי דהתם גבי הולאת לה דשן לא סגי בלאו הכי לה אבל גבי הפוכי בלנורא סגי בלאו הכי שאם

היה רוצה היה מניח ומתאכלין מאיליהן בלא היפוך בצינורא כלל וא"ת האי

בשר קדשי קדשים שנטמח היכי דמי חי קודם לח זריקת דמים חמחי חין מועלין והא יולא דקודם זריקה אמר רבי אלעזר לעיל בספ"ק (דף ו:) דמועלין ואע"ג דטעון שריפה ואפילו ר' עקיבא לא פליג אלא בנהנה לאחר

זריקה משום דאתיא זריקה קי ומפקה מידי מעילה אבל קודם זריקה מודה

, הקומץ. של מנחת יחיד, והלבונה. של מנחת יחיד, ומנחת כהנים. שהיא כליל ומנוזה כהגים. שהים כניכ ואינה נקמלת, ומנחת כהן משיח. חביתי כהן גדול שבכל יום, מחליתה בבוקר ומחליתה בערב. ומנחת נסכים. הבאה נערב, ומנחת נספים. הכחה עם הבהמה, שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ועשרון לכבש, והן כולן כליל (שבועות יא). קדשון בכלי. הביא לעזרה ונתנה בכלי שרת, הוכשר. נגמרה הדושתה. ליפסל בטבול יום. אם נגע בה (שם). והך דפליג לה בתרתי בבי הך והך דלעיל (ש.) המנחות מועלין בהך כו', משום דבסיפא יש חילוק ביניהם במילי אחרניתא, ביניהם כנו לה המני וחייבין דבההיא דלעיל לא קמני וחייבין עליה משום פיגול ונותר וטמח בקדושת כלי עד שיקרב הקומך, ובהנך שכולן כליל קתני בקדושת כלי דידהו

שימה מקובצת

ים 15 אמר ליה רב גביהא מבי כתיל: 13 אמר עולא הכל תיבת רבא נמחק: גן תיבות קודם זריקה נמחק: ד] הא דאמר מר כבר אות ת׳ נמחק: פו כבו אות זו נמחק: פו מתחילה לאבוד: ון הקומץ. עי׳ תוס׳ מנחות (דף כל ע״ל) ד״ה יצאו: ון משהוקדשו קדשו בכלי: ת עליהן משום אות ר׳ נמחק: ען עד שיקרבו אות יי נמחק: ען וכל שאין לו מתירין כו' ופיגול אין בו קבעיא דומיא דשלמים מה קבעיא דומיא דשלמים מה שלמים דיש בהם מתירין חייבין עליהם משום פיגול דעיקר פיגול בשלמים כתיב אף כל שיש להם מתירין לאפוקי באלו דהם מתירין לאפוקי באלו דהם מתירין . עצמן. תוס׳ חסר מן הדפוס. עצמן. תוס' חסר מן הדפוס. מהר"פ ז"ל: ל) אין בו אות ה' נמחק: יגן כפרה וכן המעות: יגן קלין אחר שהעלן אות ל' ל"ש: יזן אמר עולא אימורי תיבת רבא ל"ש ונמחק: טון בו

והכא לפני תרומת הדשן ית] שמעל לאחר כפרה שקרבה לכתם והכא הרשון בי ורומת הדשן הראם איר בי ורומת ושיירינהו הוו ותיבת ודינייהו ל"ש ונמחק: ימן שמעל לאחר כפרה שקרבה הוא ואמאי: עזן קמי כפרה קודם: עז להקריבן עם החטאת ושיירינהו הוו ותיבת ודינייהו ל"ש ונמחק: ימן שמעל לאחר כפרה שקרבה חטאתו הרי קרן וחומש: עז כלומר אין מפרישין מעות מתחילה על: ס מתירין הס"ד ומ"ד כל שיש לו מתירין כגון כלף העוף ושעירים ופרים הנשרפין דדמן: עז וכרי ויליף נותר וטמא מפיגול מתיבת ומשום נותר כרי עד סה"ד אין כאן מקומם ומקומם להלן [וע" באות כד]: עז כגון הני הקומץ: עז כתיב דיש לו מתירין בין לאדם ובין למזבח ומשום נותר כרי עד תיבת וכל דבר: עז באבוד וכשותכפרו בשאינה אבודה בהא לא פליגי דכ"ע סברי דכיון דהאבודה היתה נדחית מעיקרא א"כ כולהו סברי דלמיתה אזלה כי פליגי וכשנתכפרו בשאינה אבודה בתא לא פליני דכי עם כדי דכיון דהאבודה היותה נדחית מעיקרא א"כ כולהו סברי דלמיתה אולה כי פליני. בנתכפרו באבודה דרבנן סברי שאינה אבודה תרעה ורבי שמעון אמר תמות: מן רבי לקמן באבודה דתמות: מן הפרשה פ"י שנמצא עד: מן שמעון ומדר"ש נשמע לרבי ולא: מן למובח. גליון שאם בא לפנינו לימלך אמרינן ליה התכפר באבודה ולא בשאינה אבודה אבל: 3 במפריש שתי חשאות לאחריות: מן להוסיף על. חיבת ליתוסף נמחק: מן כדי לעכלם קמ"ל אות א' נמחק: מן יפלו המעות אבל: מן הוצאת הדשן לא: מן הכי דודאי צריך לעשות הוצאת הדשן: מן זריקה אמאי תיבת דמים ל"ש ונמחק: מן מודה דמועלין והכא גבי האי בשר קדשי קדשים שנטמא הוי כמו יוצא דלעיל וא"כ אמאי פטור ואי לאחר זריקה מיירי א"כ פשיטא הוא דפטור ומאי יונס גב הוא בים קוש של מנוסטה וויינסים היצא הכליא בשנה של איראו היקור איר א בשל מידי א בשם או האדשרו הנא? קמ״ל נראה. תיבות דמול דלא חזו והוו קדשי ה' נמחק: (מן לן דאניג דאיכא: (מן יוצא דא״ר עקיבא דאץ מועלין אניצ: מן יצ וביצא כל הבשר וי״ל דאה״נ דמצי למינקט יצא כולו אלא דנקט: מה) נחניב דכתיב והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף מיהו: מגן באימורי קדשים קלים דאין מועלין בהן: מגן ואשם דמועלין באימורים:

א) נראה דנ"ל דהוה ליה להוסיף קרן וחומש על דמי חטאת שהפריש ושיירינהו וכו'.

גמ' מה"מ דת"ר ליכול אין חייבין משום

מומאה אלא בדבר שיש לו מתירין ודין הוא

ולא הותר מכללו אין חייבין אלא על דבר

שיש לו מתירון מומאה אשהיא בשתי ידיעות

יוקרבנו עולה ויורד יוהותרה מכללה אינו דין

יוקובנו עולה ויוח יוחודה מכלה אינו דין שלא יהא חייב אלא על דבר שיש לו מתירין תלמוד לומר יאמור אליהם לדורותיכם כל איש אשר יקרב מכל זרעכם וגו' בכל הקדשים הכתוב מדבר יכול יהו חייבין עליהן מיד הלמוד לומר אשר יקרב אמר רבי אלעזר וכי ש נוגע שהוא חייב או הא כיצד כל דבר יש נוגע שהוא חייב או הא כיצד כל דבר

שיש לו מתירין אינו חייב עד שיקרבו מתירין וכל דבר שאין לו מתירין אינו חייב עד שיקדש בכלי:

הדרן עלך חמאת העוף

ולד סיחמאת ותמורת חמאת וחמאת שמתו

בעליה ימותו ושעיברה שנתה ושאבדה ונמצאת בעלת מום אם משכיפרו הבעלים תמות

"ואינה עושה תמורה יולא נהנין ולא מועלין

ומה פיגול שהוא בידיעה אחת וקרבנו

ל) [זבחים מה: ע"ש],ל) ממורה כח:, ג) בלבור

ב א מיי׳ פי״א מהלכות

בא תייי פייח תהכטת שגגות הלכה א: נא ב תייי שם פיי הלכה א: גב ג תייי פ"ד תהלכות פיאת מקדש הל' י ופ"ו מהלכות ק"פ הל' א:

א ד מייר פייד מהלכות פסה"מ הלכה א: ב ה מייר פייא מהלכות ממורה הלכה טו והלכה

ג ר מיי׳ פ"ג מהלכות מעילה

תורה אור השלם

1. אֱמֹר אֲלַהֶּם לְּדֹרתִיכֶּם בָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִקְרֵב מִבְּּל זְרְצָבֶם אֶל הַמְּדְישִׁים אֲשֶׁר יַקְרִישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִייָּ וְטָמָאָתוֹ עָלְיוֹ וְנְכְרְתְה הנפש ההוא מלפני אני י

רבינו גרשום

פיגול לא כתב אלא בדבר שיש לו מתירין דהא בשלמים כתב וכן יליף נותר וטמא מפיגול גבי דבר שיש לו מתירין דנותר יליף קדש לו מתירין דנותר יליף קרש קדש מפיגול וטמא יליף חילול חילול מנותר: מנהני מילי. דנותר וטמא דחייבין עליהן בין בדבר שיש לו מתירין בין בדבר שיא לו מתירין: דת"ר יכול כו'. פיגול שהוא חמור שהוא פיגול שהוא חמוו שהוא בידיעה אחת חייב כשנודע לו דאינו צריך ב' ידיעות כטומאת מקדש וקדשיו דהכי אית לן בטומאה ונעלם . מכלל שידע והוא ידע הרי כאן ב' ידיעות: וקרבנו קבוע. חטאת בהמה: ולא הותר מכללו. בצבור אבל טומאה הותר מכללה בצבור כגון פסח הבא בטומאה: כגרן פסח הבא בטומאה: לרבות כל הקדשים לטומאה בין שיש להן מתירין בין שאין להן מתירין יכול אם הוא דבר שיש לו מתירין שיהו חייבין עליהן מתירין שיהו חייבין עליהן מיד משום טומאה קודם שיקרבו: ת"ל אשר יקרב. דמשמע דבנגיעה לחודה הוי חייב דכי יגע מתרגימנא יקרב: וכי יש נוגע . שהוא חייב. כרת א״כ למה חייב. כרת א״כ למה אשר יקרב (לומר חייבין עליו) הכי האי דכתב אשר לאו נגיעה משמע . אלא הכי משמע אינו חייב עליו משום טמא אלא עד

שיכשר ליקרב: הא כיצד כל דבר כו'. ונותר יליף חילול חילול מטמא: הדרן עלך חמאת העוף חטאת ותמורת ווטאונ וווטאונ (שכיפרו) [שמתו] בעליה ימותו. דהני נינהו מהנך חמש חטאות דגמירי דמתות והנך תלת לעולם מתות קודם כפרה ובין שנתכפרו: ושעברה שנתה. כגון שלא הספיק להקריבה עד שעיברה שנתה: ושאבדה. עד שהיא תמימה ושוב נמצאת והרי היא בעלת מום אם כפרו

דהתם ה בחטאות ואשמות היינו אימורי [קדשי] קדשים ולא מיקרו נעשית גבו' מה"מ. דנותר וטמא חייבין עליהן בין בדבר שיש לו מתירין בין מלוחן בהעלאה אבל באימורי קדשים קלים מיקרי נעשית מלוחו משום ההעלאה ואם תאמר ומאי שנא ואומר מורי הרב רבינו פרץ שיחי׳ דשנא ושנא איבעית אימא קרא ואיבעית אימא סברא איבעית אימא קרא דכחיב

והוליא הדשן גבי עולה ואי לאו האי קרא מן הדין היה לנו לומר דמשעת העלחה הן בקדשי קדשים הן בקדשים קלים הוי נעשית מלותו אך גלי קרא גבי עולה דלא הוי נעשית מלותו בהעלאה כיון דאכתי לריך להוליאה לבית הדשן הילכך ח קדשי קדשים נילף מינה שכשם שהיא קדשי קדשים ומועלין בה עד שתלא לבית הדשן חוי כל קדשי קדשים מועלין באימורין עד שינא לבית הדשן אבל קדשים קלים לא נילף מינה ואיבעית אימא סברא דגבי קדשי קדשים שיש בהם מעילה מתחלה לא נפק מעילה מהם או מאימורים שלהם לכל הפחות עד שיגמור הכל שילאו לבית הדשן אבל בקדשים קלים שאין בהן מעילה עד לאחר זריקה מיד שיעלו האימורים דין הוא דלא נמעול בהו כי סברא הוא לומר בכל מהום דמיד לאחר העלאה הוי נעשית מצותה אלא דגבי קדשי קדשים לפי שיש מעילה בהם מחחלה לא נפקי אלא לזמן מאוחר שנוכל למצוח דהיינו הוצחה לבית הדשן אך קלת קשיא על זו הסברא דהא קטורת שהיא קדשי קדשים ויש בה מעילה מתחלה אמרינן פסחים (דף כו)

תעים: מתחום: אותרק בסנהם תף טו. דמשעת חמרתו אין בהן מעילה ולא אמרינן עד שינא לבית הדשן אמנם ^{הט}לטעמא דפרישית מקרא ניחא דכיון דלאו מין זכח הוא לא שייך למילף מעולה ח: ומה פיגוד שהוא ביריעה אחת. פירוש דלא בעיא ידיעה בתחלה וידיעה בסוף כמו בטומאת מקדש וקדשיו שבועות (דף ב.): וקרבנו קבוע. שחינו בעולה ויורד

ועשיר עו אחד מה שאין כן בקרבן של טומאת מקדש וקדשיו יו: הא ביצד. כלומר אם [כן] קשו קראי אהדדי דאשר יקדישו משמע משעת הקדש ואשר יקרב משמע הקרבה ממש: כל דבר שיש לו מתירין משיקרב מתירין. בזבחים (דף מה:) פירשתי עוד:

הדרן עלך חמאת העוף

ולד חמאת ותמורת חמאת וכן חמאת שמתו בעליה ימותו ושעיברה שנתה ושאבדה ונמצאת בעלת מום אם משכיפרו בעליה תמות. לכאורה משמע דהכי קאמר אם משכיפרו בעליה נמלאת שהיתה אבודה יאושי בשעת כפרה מתה ונמלאת בעלת מום אפילו נמלא יבו [קודם כפרה] וקשה כיון דלא נמצא עד לאחר כפרה לכולי עלמא תמות וי"ל דמתניתין

רושה בין יכנו נמנט על כנוחה בפרה כפרה במנט ממומר י כי ממומר כ כרבנן דרבי שמעון דאמרי (ממורה דף טו.) אין חטאת מתה אלא באבודה בשעת כפרה והכא מיירי יגו בשעת כפרה אינה אבודה והאי אם משכיפרו

וקאמר תרעה אותה שנמנאת עד שתסתאב ויפול בה מום קבוע דאז יהיה מותר למוכרה ולהוליאה לחולין ויביא בדמיה אחרת שיקרב למובח:

יהא במאת מוש הם כפוז בעלים באחרת שלא רצו להתכפר בדמי אלו שעיברה שנתה או שאבדה ונמצאת בעלת מום בין זו ובין זו תמות: ואין עושה תמורה. דכיון דכיפרו באחרת ולא אחשבוה להני לא חזו לא לקדושת הגוף ולא לקדושת דמים הילכך לא אלימי למתפס תמורה וימותו אע"ג דבעלמא בעלת מום עושה דכתיב או רע בטוב הכא לא תפיס: ולא נהנין.

יהא כתיב ההוא קרא בקדשים לא יאכל עד שיטהר בפ״ק דובחים וקשה דהא תינח למאן דאמר במצורע מוחלט ובזב בעל שלש

רואה כחיב ההוא קרא בקדשים לא יאכל עד שיטהר בפ"ק דובחים וקשה דהא תינח למאך דאמר במצורע מוחלט ובזב בעל שלש ברוא מיר התכווב מדבר ומאי עד שיטהר עד שיבא כפרתו א"כ בהכי מירי קרא דלא יאכל בקדשים אלא למ"ד במצורע מוסגר ובזב בעל שתי ראיות הכתוב מדבר ומאי עד שיטהר ר"ל עד שיעורב שמשו דהיינו שישקע א"כ האי קרא דלא יאכל בתרומה איירי ואין ראיה מתרומה לקדשים אלא נראה להרב ר' יעקב מקינון דלפי סוגיא דובחים אתא שפיר דקאמר התם שיש ג' פסוקים של שלש כריתות בטומאה אחת לכלל ואחת לפרט ובאותו פסוק שני שהוא הפרט כתוב בו אכילה ולהכי מתמה וכי יש נוגע שהוא שלש כריתות בטומאה אחת לכלל ואחת לפרט ובאותו פסוק שני שהוא הפרט בתוב בו אכילה ולהכי מתמה וכי יש נוגע שהוא חיב ודלא כפרט שבא לפרש הכלל אלא כדבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל משמע דוקא אכילה אסר רחמנא ובזבחים פ' ב"ש

הארכתי: ולא הותר מכללו. כמו טומאה דהותרה בצבור: יil אבודה הודם כפרה ולא מצאה עד לאחר כפרה וקשה למה לי נמצאת:

יכול. אם הוא דבר שיש לו מתירין יהו חייבין עליו משום טומאה מיד הודם שיקרבו מתירין ואותן שאין להן מתירין יהו חייבין עליהן משום טומאה לאלתר קודם שינתנו בכלי: פ"ל אשר יקרב. והאי יקרב משמע נגיעה דבנגיעה לחודה מחייב דכי יגע (ויקרא יא) מתרגמינן ארי יקרב ואמר ר"א וכי יש נוגע שהוא חייב כרת א"כ למה נאמר אשר יהרב דמשמע נגיעה בעלמה (ב) לה^{ד)} משמע נגיעה אלא הכי משמע דאינו חייב עליו משום טומאה עד שיכשר ליקרב דהיינו עד שיקרצו מתירין: הא כילד כל דבר שיש לו מסירין וכו'. ונותר אתי חילול חילול

בתחלה וידיעה בסוף והעלם בנתיים

דכתיב (ויקרא ה) ונעלם מכלל שידע והדר

כתיב והוא ידע הרי כאן שתי ידיעות: וקרבנו קבוע. דהאוכל פיגול בשוגג

מביא חטאת בהמה: ולא הותר מכללו.

בלבורט אין חייבין כו': והותרה מכללה.

כגון פסח הבא בטומאה אינו דין כו':

שיש להן מתירין בין שאין להן מתירין:

לרבות כל הקדשים לטומחה. בין

מטמא כדאמרינן במס' זבחים (דף מה.): הדרן עלך חמאת העוף

ולד חטאת ותמורת חטאת וחטאת שמתו בעליה ימותו. דהני הוו ם מהנך ה' חטאות המתות והנך ג' מתות לעולם בין לפני כפרה בין לאחר כפרה ולד חטאת להכי מתה שהרי אינה ראויה לכפרה שלא הפרישה מתחלה לכך ותמורת חטאת נמי להכי מתה שהרי באה בעבירה דלא ימיר כתיבה) וחטאת שמתו בעליה נמי להכי מתה דאין כפרה למתים דמיחתן כיפרה עליהם: שעיברה שנחה ושאבדה. עד שהיא תמימה ושוב נמצאת והרי היא בעלת מום אם כיפרו הבעלים באחרת שלא רצו להתכפר בדמי זו ש שעברה שנתה ב או שאבדה ונמלאת בעלת מום תמות ואפילו נמצאת הודם כפרה ונתכפרו בעליה באחרת תמות הואיל ונמצאת בעלת מום אבל אם נמצאת תמימה קודם כפרה אע"פ שנתכפרו באחרת אינה מתה אלא תרעה והכי אמרינן במסכת תמורה בפרק ולד חטאת (דף כב.): ואינה עושה סמורה. דכיון דנתכפרו באחרת דלא אחשבה להאי לא לקדושת דמים ולא לקדושת מזבח הילכך לא אלימא למיתפס אחרים בתמורה ואע"ג דבעלמא בעל מום עושה תמורה דכתיבי או רע בטוב הכא לא תפים: ולא נהנין. מהם לכתחלה הואיל וקדושין הוו ואם נהנין אין מועלין בהן מדאורייתא אלא מדרבנן ואינו משלם אלא קרן בלבד:

ואח

בדבר שחין לו מתירין: דסנו רבנן כו' ומה פגול שהוא. חמור כ"כ שהוא חייב קרבן בידיעה אחת כשנודע לו שאכל פיגול שאינו לריך שתי ידיעות

כטומאת מקדש וקדשיו דבטומאת מקדש וקדשיו בעינן שתי ידיעות ידיעה

לא קאי אנמלאת אלא קאי אהאי דקאמר תמות וה"ק "ושנמלאת בעלת מום קודם כפרה אם משכיפרו בעליה ידו באו לימלך מה יעשו תמות ואע"ג דאם נמנאת תמימה לא ממות לרבנן דרבי שמעון מ"מ אית לן למימר הכא תמות כיון דנמנאת בעלת מום וקשיא דאדרבה כל שכן כיון דאית בה דחויים אחרים עם הדיחוי דאבודה לית לן למימר דתמות כדאמרינן בתמורה (דף פב) שם באבודת לילה לא שמיה אבוד כיון דלא חזי להקרבה בלילה וה"נ הוה לן למימר יותר דלא תמוח כי נמצאת בעלח מום מכי נמצאת תמימה דאמר לא תמוח לרבנן לכך נראה לפרש דודאי אם כיפרו בעליה קאי אנמצאת ובאבודה בשעת כפרה מיירי וה״ה כי נמצאת תמימה דתמוח ונקט נמצאת בעלת מום לרבוחא דאע״ג דאיכא דיחוי המום עם הדיחוי דאבודה וס״ד אמינא דלא תמות מוז קמ"ל דתמות וכמו כן נפרש גבי עיברה שנתה דמוקי לה בתמורה בפרק ולד חטאת (דף כב.) באבודה כדי שלא יקשה ממנה לריש לקיש דאמר עיברה שנתה רואים יז כאילו היא עומדת בבית הקברות ורועה יחים/ ושעיברה שנתה שאבדה עם עיברה שנתה ⁰והשתא קשיא כיון יש דא"כ למה לי עיברה שנתה והא כולי עלמא כן דאבודה בשעת כפרה תמות ואם משכיפרו בעליה קאי אתרוייהו לא אעיברה שנתה ואבדה ואאבדה ואמראת בעלת מום וי"ל דהכא נמי נקט לרבותא עיברה שנתה דאע"ג דאיכא דיחוי אחרינא עם דיחוי להצודה כם מ"מ תמוח וא"ת למאי דפרישית לא משכחנא ה׳ חטאות המתוח דהא לא אמר בעיברה שנתה ונמצאת בעלת מום דתמות אלא באבודה וכן כיפרה בעליה באחר לא אמרינן תמוח אלא באבודה בשעת כפרה לרבנן דרבי שמעון אבל לרבי שמעון ניחא שפיר דהא מי אית ליה דכיפרו בעליה אפילו בלא אבדה כלל חמוח מיז י"ל דלרבנן נמי לא

קשיא כל כך דמכל מקום משכח ה' חטאות מתות בה' עניינים מ' דאבודה תמות כשעיברה שנתה וכו' בשלא נמנאת עד לאחר כפרה יהו: ואינה עושה תמורה. שאם התפים בהמה יו אינה מקודשת דהא למיתה אולא: לא נהגין ודא מועדין. דכיון דאולי לאיבוד לא שייכא בהו מעילה ולא קרינא בהו קדשי ה': '' ואם עד שדא ביפרו בעדיה תרעה עד שתמתאב. לא קאי אנמנאת בעלת מום דמאי עד שתמתאב הרי היא כבר בעלת מום אלא קאי אעיברה שנתה אי נמי קאי אבעלת מום יוו ומאי תרעה כגון שנמצא בעל מום עובר דמיד נדחית מהקרבת מובח

יישר בי היסונ מדכר, מקדמים לעוב בי היסונ מדכר היסונ שיש לו מתירין. כגון אימורים ובסר שאין והכי קאמר אשר יקרים קדמים ואח"כ יאכלם וטומאמו עליו, כדמפכש אכילה בקרא דבחריה (שם). שיש לו מתירין. כגון אימורים ובשר שאין לו מתירין. כגון ממח כהנים וכהן משיח וטפנים, אינו חייב עד שיקדש בכלי.
שהוא המכשירן לאכילה האמורה בהן (שם).
הדרי יאר- המשר ב-----

הררן עלך חבואת העוף ושאבדה וגמצאת בעלת מום. קודם שנמכפר באמרת (תפורה בא). אם משכיפרו הבעלים. אחרי כן באמרמ, תמות. ואפילו לרבנן דאמרי לקמן ופליגי עליה דרבי דאין חטאת מתה אלא שנמגאת בעלת מום. מודה הבעלים באחר הבעלים. אחרי כן באמרי כן באמרמ, תמות. ואפילו לרבנן דאמרי לקמן ופליגי עליה דרבי דאין חטאת מתה אחר שכיפר הבעלים באחר באמראת ודחר שנמגאת ודחו ליה בידים דלא רצו לכפר בה, ודאי מודו דלמיתה אולא, ולהכי נקט בעלת מום, דאי ממיתה הואיל ונמגאת קודם כפרה אפילו כיפרו הבעלים שוב באחרת רושה (שם). שימה מקובצת

פן נמצא תמימה כיון תיבת וקשה נמחק: יגן מיירי דבשעת כפרה: ידן בעליה בא לימלך לנו מה יעשה נאמר לו דתמות: עון בתמורה יש נמצא תמימה כיון תיבת וקשה נמתק: עם מיירי רבשעת כפרה: יום בעליה בא לימלך לנו מה יעשה נאמר לו דתמורה: עון התמורה
דאבודת לולה: עון תמור אבודה דלילה קמיל דתמות רלא דמי לאבודת לילה דאינת ראודה לאידה לאבולת מום מים
דאבודת ללילה: עון תואים אותה כאילו: ישן ורועה וה"פ דמתניתין ושעיברה: יען כיון דאבדה למה תיבת דא"כ נמחק:
"Q ודא כ"ע מודה דאבודה: לשן אתרוייהו בדפרישית אעיברה ותיבות ואבדה ואאבדה נמחק: כש דאבודה ומ"א דלא תמות דהוי
כמו אבודת לילה קא משמע לן דמכל מקום תמות דלא דמי לאבודת לילה כדפ"י וצ"ע למאי דפרישית דעברה שנתה אינה מתה
אלא דוקא כשומצאת אחר כפרה א"כ הנך תרתי בתרייתא דרא נינחו עברה שנתה ונמצאת בעלת מום דתרוייהו מיירי באבודה
בשעת כפרה ועוד אפילו בלא עברה שנתה ובלא בעלת מום אמרען דתמות כשהיה אבודה בשעת כפרה ועוד הייכ בעלת בום בשעת כפרה ועוד אפילו בלא עברה בשעת כפרה ועוד אפילו בלא עברה שנתה ובלא בעלת מום אמרינן דתמות כשהיה אבודה בשעת כפרה וא"כ כיון דבכל ענין אבודה מתה בין ממימה בין בעלת מום בין עברה שנתה בין לא עברה א"כ הנך תרתי דעברה שנתה ובעלת מום ואבודה כולהו לא הוו אלא חדא וא"כ קשה דחמש חטאות היכי משכחת להו פי בתוס דאין הכי נמי דחמש חטאות לא מתוקמי לרבנן רק לרבי שמעון דאית מתיבת מ"מ עד תיבת דאית נמחק: עם דאית לית: לון חמות או ייל: פון כפרה ועוד דמ"מ. כיון דאיכא רבותא גבי בעלת מום וגבי עיברה שנתה כדפי הילכך תרתי חשיב להו אבודה בשעת כפרה מתה גם כשעברה שנתה וכמו כן מתה גם נמצאת בעלת מום לכך חשיב להו תרתי: מן בהמה לקדושה לא קדשה תחתיה דהא. תיבות אינה מקודשת נמחק: עו מום ומיירי כגון תיבות ומאי

f) חייב א"כ למה נאמר אשר יקריב לומר לך שאינו חייב עד שיוכשר ליקרב הא: כ) הוו נינהו מהגך: גן שנתה כגון שלא הספיק תן חייב אייכ למה נאמר אשר יקריב נומר דך שאינו חייב עד שיוכשה ליקרב הא: גן הוו נינהו מהגן: גן שנתה כגון שלא הספיק להקריב עד שעיברה שנתה או: זן דהתם מיירי בחטאות ואשמות דהויין אימורין דקדשי קדשים תיבת היינו נמחק: כ) העלאה בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים: 10 הלכך בקדשי קדשים נילף מיניה שכשם שמועלין בעולה שהיא קיק: 10 הדשן כן כל ק"ק מועלין באימורין והם חלק גבוה כמו עולה עד: 0) מעולה א"נ כמו כן שאני קטורת דהקטרה היא עבודה אחרת דלא היה בה הוצאת הדשן כדמשמע לקמן ודוק היטב ותמצא חילוק טוב: ט) ועשיר שוין הן מה: ין וקדשיו יכול יהו חייבין עליו מיד דאשר יקדישו משמע משעה שהוקדשו במה ת"ל אשר יקרב ומפרש ר' אלעזר וכי יש נוגע שהוא חייב כלומר היכי משמע שהוא חייב

בם מנותרה כח., גם בכות הס"ד ואח"כ ד"ה אין כו' והותרה כו' והד"א צ"ק, ד) אלא ע"כ לא וכו' צ"ק, ה) וויקרא כון, ו) ושסן, ו) כך ה) [ויקרה כז], ו) [שס], ו) כך כל ק״ק כר׳ נ״ק, ח) לטעמה
 דפרשתי אב״א קרא ניחא דכיון
 כר׳ נ״ק, ש) בשעת כפרה
 ממוח וקשה למה כי נמנאת
 ב״ת אפילו נמנאת חמימה כיון ל מולם נו במפול מנו מיק, דלא נמצא עד כו' צ"ק, י) שאבדה ונמצאת ב"מ כו'. כיון דאם משכיפרו בעליה קאי אתרוייהו אעיברה יאבדה ואאבדה ונחואת ב"ח ותכנה ותחבנה ונוננת ביית א"כ למה לי עיברה שנחה הא כ"ע מודים דאבודה בשעת כפרה תמות די"ל דהכא נמי כר. ל״ק, מ) דאבודה כשעיברה שנחה וכר ובשלח נמלאת כר. ל״ק, נ) עי׳ בבה״ז ול״ק. ל״ק, נ

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה והותרה וכו' דין כו' הס"ד ואח"כ מ"ה בכל הקדשים כו' לרצות: (כ) ד"ה ת"ל אשר וכו' נגיעה בעלמה אלא לה נגיעה בענתח אדא נח משמע: (ג) רש"י ד"ה שעיברה ונו שלא רלו להתכפר בדמי זו. נ"ב ר"ל להתמין עד אשר יסחאב ויהנה בדמיו חטאת וק"ל:

מוסף רש"י שהוא בידיעה אחת. שלינו

לריך ידיעה בתחלה, אלא שאכל בשוגג וידע שאכל (תבחים מה:). וקרבנו קבוע. חטאמו הבוע לעני כלעשיר. כשבה או שעירה (שם). ולא הותר מכללו. חלח ליבור (שם). שהיא בשתי ידיעות. נטמח וידע שנטמח ונעלמה ממנו טומאה ואכל את הקודש ולא ידע ומשאכל ידע, אבל שיש בה ידיעה בסוף ואין בה ידיעה בתחילה, שלפני אכילתו לא ידע מעולם בטומאה זו, פטור, והכי גמרינן לה בשבועות (ד. זבחים שם). וקרבנו עולה ויורד. לעשיר וקרבבו עודה ויודד. נעסיר בהמה ובדלות שתי מורים ובדלי דלות עשירית האיפה, גבי שמיעת קול בויקרא (שם). והותרה מכללה. טומאת הגוף הותרה אלל ליבור בפסח, דתגן (פטחים עו:) הפסח שבח בטומחה נחכל בטומחה הכתוב מדבר. אשר הס מקדישים, ריבה כל המוקדשים וגבי וינזרו כתיב (שם). יכול יהו חייבין עליהן מיד. משהקדישו יתחייב עליהן מיד. משהקדישו יתחייב עליו מיד אם אכלו בטומאה, תלמוד לומר אשר יקרב. מכל ורעכם, ר"ח מפרש לה ואזיל חוו וכי יש נובע שהוא (שם). דבי יש נוגע שהוא חייב. והלא אינו חייב אלא אם כן אכל, כדכתיב בתריה איש איש מזרע אהרן וגו', אלא מה ת"ל יקרב, בהוכשר בשר ליהרב הכתוב מדבר. ואהדשים

ותמורה כב. ע"שז.

מנחות ד: נזיר כד:, [ס"א רבי ישמעאל], [לקמן יב.], ד) [סוכה דובחים פ"ו ה"ג, ז) וחולין קיו. דובחים פ״ו ה״ג, ז) [חונין קיז. ע״ש זבחים מו.], **ח**) הוא לפני כפרה כלאחר כפרה מה לאחר כוי צ״ק, **ש**) דמני ברישא כוי צ״ק, י) צ״ק מ״ז, **ד**) הילכך אזלינן צ״ק, () לנדבה לשופרות לחקיק ("ק, ל) כנדבה כשופרות ל"ק, מ) [ויקרא ה], ג) משום דהא חייב נמי כרי. ל"ק, מ) יצא לנחל קדרון מועלין בו והאי לנחל קדרון לאחר זריקה הוא כדמנן אלו ואלו מתערבין כדתנן חנו וחלו מתערבין לאמה ויולאין לנחל קדרון ונמכרין לגננין לזבל ומועלין בהן והאי מעילה מדרבנן הוא ולא מדאורייתא אבל במקדש אין מועלין בו אפילו מדרבנן . לפי שאיו גוזריו גזירות במהדש נפי שנהן גוורן גמירוע בנוקף מ הס"ד ואח"כ לריך לניין גמי ואח"כ ד"ה מ"ר מועלין מדרבנן כגון לאחר שילא לנחל קדרון וקבעי עלה מ"ט דמ"ד בו׳. ל״ק, ע) נ״א גמ׳ וחכ״א כר. כיק, של כיק גד וחכ"מ אין מועלין ר"ל מדאורייתא. ז'יק, פל להו המם דאין ז'יק, ז' תני נמי דין מעילה והכא אג דתני מעילה דשייך הכא מני כוי ז'יק, קל) דלא מהני וא"כ כי דלא נהנין מפני טעמא שהן ראויין צייק, ד) צייל בסוף, ש) צייק, ש) [ועיי חוקי פסחים כב. ד"ה מועליון, א) לאחר כפרה כלפני כפרה דאין לך דבר כו׳. נ״ק, ב) שייך לע"ב, ג) כאחד מלמדין. ל"ק, ד) [וע"ע מוס' חולין קיג: ד"ה עזים ומש"ש בלידון, ס) ובפסחים לד. ל"ק, ו) מזכח.

הגהות הב"ח

ל"ק,

(A) גמ' שאינן ראויין למזכח. נ"ב כתמיה: (ב) שם ואימא הבי מה לפני וכו' יש וחיתם הכי תה נפני וכי ים בו מעילה א"ל ר"י וכי ים לך: (ג) רש"י ד"ה ילא וכוי ולא מדאוריימא הס"ד וכאן ל"ל הליון גמרא ואח"כ מ״ה אין מועלין מדאורייתא אנל מדרכגן: מועליו

מוסף רש"י בוטן- ו ב רישא פסיקא ליה. דלעולס מתות ואפילו לא כיפרו הבעליס (תמורה כב.). והיו סתומין (נזיד כד:) לא מעילה דלאו קדשי הי נינהו אלא ממון בעלים, אלא באימורים לאחר זריקת דמים, בפ״ק דמסכת מעילה (ו: מנחות ד:) לככל מעה ומעה שבהן יכול להביא בהן שלמים ובשלמים אמרינן דליכל מעילה לפני זריקת דמים (וזיר משח. סתרמין. דלא פירש אלו שוש. סתרמין. דלא פירש אלו למטאת ואלו לעולה, יפשר לנדבה. לשופרות, דהלכה היא במיר למשה מסיני ומנחות

הני יכו רישה ש) דלה קה מפליג בהו. ואמר דלעולם ימותו בין משכיפרו בין עד שלא כיפרו: רישא פסיקא ליה. דלעולם ימותו דמאי הפלגה איכא לפלוגי ברישה התם ליכה למימר כיפרו ולה כיפרו דולד חטאת ותמורת חטאת אינהו גופייהו לא הוו חטאת וחטאת שמתו בעליה נמי הא מתו להו בעלים אבל בסיפא איכא לפלוגי: הא שנא ליה גבי סמורה. כי האי גוונא: תנא התם משום סמורום. איידי דאיירי בתמורה איירי נמי במעילה: והכח סנח משום מעילה. ואיידי דאיירי במעילה איירי נמי המפריש בתמורה: בתני' לנוירוסו. ולא פירש אלו לחטאת ואלו לעולה ואלו לשלמים: לא נהנין ולא מועלין. בכל אותן מעות: מפני שהן ראויין להביא בכולן שלמים. כלומר דבכל יגו מנה ומנה מלינן למימר זה הפריש לשלמים ושלמים הדשים הליו נינהו ואין בהן מעילה כדתנן בפ׳ קמא (לעיל דף ז:) קדשים קלין לפני זריקת דמים אין מועלין בהן ומאי טעמא אזיל לקולא דאי אמרת ¹⁾ (נימא) כולן ראויין להביא עולה ואיכא מעילה בכולהו מכל מקום דמי שלמים איכא בינייהו דאינו בני מעילה ואי מייתי עלייהו קרבן מעילה אישתכח דקא מייתי חולין לעזרה הלכךי ידו לקולא דלא נהנין ולא מועלין: מעות ססומום. דלא פריש: יפלו לנדבה 0. דהלכה היא בנזיר: דמי הטאם ילכו נים המלח. דחטאת שמתו בעליה היא: דמי עולה יביאו עולה. דדורון בעלמא היא דלאו לכפרה אתיא וכדאמרינן בקינין (פ"ב משנה ה) האשה שמתה יביאו יורשיה עולתה: ונאכלין ליום א'. כדין שלמי נזיר: וחינן טעונין לחם. משום

לכתיב ביה (במדבר ז) ונתן על כפי הנזיר דבר שבעשית בזצותו ו ואין כאן נזיר: גבל מסקיף לה ריש לקיש. הואיל וקתני במתניתין לא נהנין ולא מועלין מפני שהן ראויין כו' ליתני נמי המפריש מעות לקינין כו' דלא נהנין ולא מועלין כדקתני בני כו' ליתני נמי המפריש מעות לקינין כו' דלא נהנין ולא מועלין כדקתני בני יונה שעבר זמנן שכבר הן להובין ותורין קטנים שלא הגיע זמנן לא נהנין ולא מועלין דכיון דאינן ראויין לקרבן דפסולין נינהו לא קרינא בהו מקדשי ה'מ ולית בהו מעילה: אמר רבא. לא דמי מפרים מעות לנזירותו למפרים מעות לקינו דגבי נזירות אמרה תורה במעות סתומים הבא שלמים () משום לקיחייב נמי להביא במקלמו שלמים הלכך אמרינן מפני שראויין להביא בכולן שלמים לית שראויין להביא בכולן שלמים לית בהו מעילה אבל הכא במפריש מעות לקינו מי אמרה חורה הבא חורין שלא הגיע זמנן שאינן ראויין למזבח כלל למאי מייתי להו הילכך לא מני להו הכא: בתרגר' © יצא לנחל קדרון מועלין בו. מדרבנן אבל לא מני להו הכא: בתרגר' © יצא לנחל קדרון מועלין בו. מדרבנן אבל במקדש אין מועלין בו אפילו מדרבנן לפי שאין גוזרין גזירות במקדש דהא לנחל קדרון לאחר זריקה הוא כדתנן (יומא דף נח:) אלו ואלו מתערבין לאמה ויולאין לנחל קדרון ונמכרין לגננין לזבל ומועלין בהן והאי מעילה מדרבנן היא ולא מדאורייתא (ג) שח אבל מדרבנן מועלין כגון לאחר שילא לנחל קדרון: טוז ש' גבו' וקבעי עלה יוז מ"ט דמ"ד אין מועלין. בו מדאורייתא. לישנא אחרינא ה"ג ע"כ לא פליגי וכו' מנא ה"מ דאין מועלין בדמים מדאורייתא: מה לחחר כפרה חין בו מעילה. דנעשית מלותו: וחימח הכי לחידך גיסח מה לפני כפרה יש בו מעילה. שהרי לא נעשית מלותו וכו׳ יח ואוקימנא דאידי ואידי יש בו מעילה לטעמיה דר' יוחנן קאמר דדריש הוא וקא"ל מאי חזית דדרשת הכי: אמר יעו ליה ר' יוחנן וכי יש לך כו'. אלא ודאי הכי מיסתבר כדאמינא:

והרי
דים. דמי הנשטי משקים ונוחווו דים. דמי חטאת ילכל לים המלח. כדין מטלח שמחי בעליה דלמימה אולא, לא גהגיץ. מדרגען, ולא מועליץ. דלמר נשמעמא קמיימא דמעילה (ג) אטאום המחות ומעות ההולכות לים המלח אין מועלין גהן, דלאינוד קיימי ולא קדשי גבוה נינהו (מחות שם). דמי עולה כו' דמי שלמים כר'. אכל דמי אשם ליכא, דאינו געור טהור אלא גמיר טמא ומכשירו להתחיל מירות טהרה (שם). דם בתחילתו. לאלחר כמששמע קודם שמרק (בש"מ: קודם שנחקבל בכלי) איץ מועליץ. אין בו מעילה, לפי שאין מועלין בדמים (דקפו יב.). נסכין בתחילתן מועלין בהן. משהוקדשו (ב"מ: קודם שמתקבל בפלי) אין מודעלין. אין מו מעולה, לפי שאין מועלין בדמים (יקפון יב). נסכין בתחילתן מודעלין בהן. מסחוקדטו על שמתקבל מין מאת מודעלין בהן. של מודעלין בהן באין במסחוקדטו באל מונספים יב הס מעילה, דקשי גיבוה נינהו, ידדו לשיתיו אין מודעלין בהן. שאין כמס שום לונח לוכח משם). שלכם הוא. כחלין שלכם שאין בכן מעילה בחים בוחם בחום לונח לול לו קדשי בויה הוא חומין שאים. לברה בתחירו. במודע קדשים, ולא משלה. לענול בין שליה עומדת אלא לכפר בשבילכם (חומין ששם). כי הדם הוא בנפש יכפר. הוא בושים יהאל, לפני כפרה בללחר כפרה אין בו מעילה, לעושית מאומו או לא קרשים ביים ויחומין שם). מה לאחר כפרה אין בו בחיים בים מומושיו ושאר ושאלים וחומין שם). מה לאחר כפרה אין בו במילה. בשפשאל לן כיון דעשים מלוחו אין מאומים ללות ביה חול לוך גבוה לוך מיע ביה פרים שם אאין לך דבר שעשים מלוחו ומועלין בו, שהרי ככר נעשה לורך גבוה למתול (חומין ששם). וכי יש לך דבר כוי. הלכך על כרסך שנששים מלוחו ומועלין בו, שהרי ככר נעשה לורך גבוה ממנו ולא קדשי ה' קרינא ביה (חומין ששם). וכי יש לך דבר כוי. הלכך על כרסך לא משפשם משם).

ואם עד שלא כיפרו הבעלים. באחרת נמלאו ורולין להתכפר בדמי אותה שהיא בעלת מום הואיל ומסאבא וקיימא תמכר לאלתר ויביא בדמיה חטאת ואותה שעברה שנתה תרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמיה אחרת. ועושה תמורה ומועלין בה הואיל וקדושה קדושת דמים: גבו' ומאי שנא

ואם עד שלא כיפרו הבעלים תרעה עד שתסתאב ותמכר יו ויקחו בדמיה אחרת ועושה תמורה ומועליו בה: גמ' ממאי שנא רישא דלא קא מופלגי ומאי שנא סיפא דקא מיפלגי רישא פסיקא ליה סיפא לא פסיקא ליה הא תנא ליה גבי תמורה תנא התם משום תמורה תנא הכא משום מעילה: מתני' ³ המפריש אמעות לנזירותו לא נהנין ולא מועלין מפני שהן ראוין מ לבא כולן שלמים מת ח והיו לו מעות סתומין יפלו לנדבה ימעות מפורשים דמי חמאת ילכו לים המלח ₪ לא נהנין ולא מועלין חמאת ילכו לים המלח ⁵¹ לא נהגין ולא מועלין דמי עולה יביאו עולה ומועלין בהן ידמי שלמים יביאו שלמים וגאכלין ליום אחד יואין מעוגין לחם: גמ' מתקיף לה ריש לקיש וליתגי גמי המפריש מעות ⁵¹ לקינים לא נהגין ולא מועלין מפני שהן ראוין להביא תורין שלא הגיע זמגן ובני יונה שעבר זמגן אמר רבא אמרה תורה ובני יונה שעבר זמגן אמר רבא אמרה תורה הבמעות סתומיו הבא שלמים אמרה תורה יהבא תורין שלא הגיע זמנן (a) יאינן ראויין למזבח: מתני' ירבי שמעון אומר הדם קל מ בתחלה מתני שוני שמעון אומו דיום קל ש בוזורו וחמור בסופו נסכין חומר בתחלתן וקל בסופן מדרב בתחלתו אין מועלין יצא לנחל קדרון ש מועלין בו מיינסכין בתחלתן מועלין בהן ירדו לשיתין אין מועלין בהן: גמ' ת"ר יימועלין בדמים דברי ר' מאיר ור"ש וחכ"א אין מועלין מ"ם דמ"ד אין מועלין ז "אמר עולא אמר קרא זואני נתתיו לכם שלכם הוא דבי ר' ישמעאל תנא לכפר לכפרה נתתיו ולא למעילה רבי יוחנן אמר אמר קרא יכי הדם הוא בנפש יכפר יוֹ חֹלפני כפרה כלאחר כפרה הוא מה לאחר כפרה אין בו מעילה אף לפני כפרה אין בו מעילה ואימא (3) מה לפני כפרה יש בו מעילה אף לאחר כפרה יש בו מעילה וכי יש לך דבר שנעשית מצותו ויש בו מעילה אמאי לא

נהנין ולא מועלין ובני יונה שעבר זמנן כדי נסבה הכא דהא לעולם לא יהיו ראויין למזבח מאחר שעבר זמנן ואגב מורים שלא הגיע זמנן נקטיה: אמרה תורה הבא (תורים) [שלמים] במעות סתומים הבא תורין בו׳. בתמיה שאין ראוי למזבח כה] [ולמאי

מייתי להו ש וא״כ לית לן למימר דלא יח נהנין טעמא דמפני שהם ראויין כו': הרי אין מועדין לא גרסינן יש דא"ר משמע דמ"ד מועלין היינו מדאורייתא ולית ליה הני דרשות דבסמוך וזה אינו דהא

ועושה תמורה ומועדין בה. כיון דלא כיפרו בעליה משום דלא אולא לאיבוד כדאמר מרעה כו׳: מאר שנא מיפא דמיפדני. כלומר

דמפליג עיברה שנתה ושנמנאת בעלת מום מהני תלת דרישא ולא תני

כולהו בחד בבא ומשני רישא פסיקא ליה דבכל ענין תמות בין כיפרו בין

לא כיפרו אבל סיפא לא פסיקא ליה

דלא אמרינן בהני דסיפא תמות אלא

א"כ כיפרו בעלים אבל בלא כיפרו

אמרינן תרעה כדמפרש במתניתין הילכך

לריך לאפלוגינהו בתרי בבי קו: הא כאו תני גבי תמורה. בפרק ולד

ותרוייהו למה לי ומשני התם משום תמורה כלומר אגב דמני [©]להו משום

דאין עושין תמורה דשייך התם והוי תמורה עיקר ⁶ תנא נמי ים דין דאין

עומינט שיקר " מנמי למי יש דין למין עושין ממורה: המפריש מעות לנזירותו לא נהגין ולא מועלין. מפני

שהן ראויין לבא כולם שלמים דכיון דלא

פירש אם ירנה יביא כל המעות לשלמים

וקדשים קלים לית בהו מעילה:

בזת גם הנזיר והיו לו מעות פתומין יפלו לנדבה. לעולת קיץ למזכח

בנזיר (דף כה.) מפרש טעמא: חשאת ילכו לים המלח.

. לחם. דעל כפי הנזיר כתיב (במדבר ו) ונזיר

אין כאן: יצא לנחל קדרון מועלין.

מדרבנן קאמר כדמפרש בגמרא: ירדו דשיתין אין מועדין יח. דאמרינן

דמי דנהנה מהס: מפני שהם ראויין

להביא תורים שלא הגיע זמנן. כלומר שהם קטנים ואין ראויין למובח עתה

ולכשיגדלו יכשרו ותנא במתניתין דלא

חטאת שמתו בעליה: ואין שעונין

נעשית מלומה ובגמ׳ מפרש היכי

חטאת (תמורה דף כא:) איכא כי הכא

י) בריש הוליאו לו (יומא דף נט:) קאמר ע"כ לא פליגי אלא מדרבנן אבל ייש דאורייתא אין מועלין ועוד דר"ש קאמר הכא דמועלין ובמסני קאמר דאין מועלין אלא בסוף לים דר"ל מדרבנן אלא ש [ה"ג עד כאן ל"פ ר"ש] אלא מדרבנן אבל מדאורייתא אין מועלין מנהני מילי [©]: אין דור דבר שבעשית בצותו ובועדין. ואם תאמר אימא איפכא [®] דאין לך דבר שלא נעשית מצותו ואין בו מעילה י"ל דעגלה ערופה חוכיח דירידתה לנחל איתן אוסרתה וקודם לכן לא:

ט תרי מיעומי בתיבי. תימה דבחד מיעוטא הוה סגי דליכא למימר דאי לא כתיב מיעוטא אלא בחד הוה ילפינן מאידך דאם כן לישתוק מן המיעוט דהא לו שני כתובים הבאין ט כאחד [א] לאן אין מלמדין ונראה למורי הרב [רבינו] פרץ דלא מצי למישתק מהערופה דאינטריך לומר זו בעריפה ואין אחר בעריפה לאפוקי פרה אדומה כדאמר המשפת החלין להת השל של המה בעריפה מופוץ פנים מדומה מוסות בפ"ק דחולין (דף כד.) וא"כ לריך לכקוב ושמו כדי שלא נלמוד משם המערופה איצטריך כדפיר י) לם: לול קשן היה בין הכבש דמובה. פירוש כמין ארובה ואין זה אותו לול דאמריען בזבחים (דף פב:) 6 ובסוכה (דף מט.) שאותו הוא בין כבש למובח ממש כדי לקיים מלות זריקה בבשר וזה היה משוך לנד הקרן "של מזרח וכבר כלה רחב הכבש שהוא

ט"ו אמה והמובח שנים ושלשים והכבש לש ממולע למובח:

אישהכח דקא מייתי חורץ] לעדה הילכך אזיל לקולא דלא נהגין ולא מועלין: יפלו לנדבה. שהלכה היא בנזיר: דמי חטאת ילכו לים המלח. דחטאת שמתו בעלה היא: דמי עולה יביאו עולה. 6) האשה שמתה יביאו יורשין עולתה דרורון בעלמא הוא: ונאכלין ליום אחד. כדין שלמי נזיר: ואין טעונין לחם. משום דכתיב ביה ונתן על כפי הנזיר והא ליתי דמייתי: מפני שהן ראויין לבוא בהן תורין שלא הגיע זמנן. וכיון דראויין הן לבוא לאחר זמן מצי למיתני לא נהנין ולא מועלין: ובני יונה שעבר זמנן. תחילת הציהוב שבזה ושבזה הפסולין לקרבן וכיון דפסולין לאחר זמן מצי למיתני לא נהנין ולא מועלין: חבי יונה שעבר זמנן. תחילת הציהוב שבזה וטבזה הפסולין לקרבן וכיון דפסולין
לאו קדשי ה' נינהו ולית בהו מעילה: אמר רבא. לא דמי מפריש מעות לנוירותו למפריש מעות לקינו. דגבי נזיר אמרה תורה
במנות סתומים הבא שלמים. משום דמחוייב להביא בהן נמי שלמים הילכך אמרינן מפני שראויין להדם למאי כן קא מייתו
בהו מעילה אבל הכא במפריש מעות לקינו מי אמרה חורה הבא תורין שלא הגיע זמנן שאינן ראויין למזבח למאי כן קא מייתו
להו הילכך לא תני הכי: הדם בתחילה. אין מועלין בו והוא אף דו יצא לנחל קדרון מועלין בו. הרו רויקה. בדתנן
אלו ואלו מערבין באמה היוצא לנחל קדרון ומכרין לובל ומועלין בו הוא מעילה מדרבנן היא ולא מדאורייתא דאצץ לך דבר
שנשית מצותו ומועלין בו: ירדו לשיתין אין מועלין בהן. דכבר נעשת מצותו מה לאחר כפרה אין בו מעילה מדרורייתא דנעשת
מצותו: אימא הכי לאידך גיסא מה לפני כפרה יש בו מעילה דאכתי לא נעשת מצותו. לטעמא דרבי יוחנון קאמר דרריש

.) ל"ל דדורון בעלמא הוא וכדתנן בקינין פ"ב דהאשה שמתה יביאו יורשין עולתה.

ין בצון וברו היא עברה שנתה מתה בלא אבודה א"כ הוה מצי למתני עברה שנתה בהדי הנך קמייתא רצ"ע בתמורה אם שום אמורא פליג על רשב"ל: לל) הא תנא גבי אות י׳ נמחק: לס נמי אין מועלין הכא משום מעילה דאין מועלין הוי עיקר ואגב דין מעילה דהי עיקר תני נמי דין: לס מת פי׳ הנויר: לח מועלין בהן דהא נעשית תיבת דאמרינן נמחק: לס למובה למאי מייתי: לו דלא מועלין מהאי טעמא תיבת נהנין ל"ש ונמחק: לח גרסינן. עי׳ תוס׳ מנחות (דף נכ ע"ל) ד"ה גזרו: לח) אבל מדאורייתא אין: לען בסוף וריל מררבנן אלא גרסינן הכי ע"כ ל"פ אלא מדרבנן אבל מדאורייתא לכ"ע: ל) דהא השתא קיימי אליבא דמ"ד שני: לח) על תיבת אין רשום למעלה להורות כי לפ"ד ראוי למחקו: (ל) כופר הוא רקאמר תני מיעוטי כתיב לאו דוקא הוא לגבי הך דהכא:

דרישא דלא: גן דבכל מעה ומעה מצינן: ידן הילכך אזלינן לקולא: עון מדאורייתא דאין לך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו דכבר דריים אדרא: ישו בכל משה ומצה מציק: ים הילם אחרים, קיימה שם מהאוריונג האן כך בבי מצביה במהום הפובר, ב- בב-נפשית מצוק הסיד ומה"ד בל אין מועלים הדאורייתא: און חרבת גלי נמקה; יון שלה בנמרא מאי טעמיה: יוּם מורכת האו האוקמניא עד תיבת לטעמיה נמחק: יש) אמר לך ד' יוחנן תיבת ליה נמחק: סן בבי מיהו הא לא מתוקם רק לרשב"ל דאמר עברה שנתה אינה

ד א מיי׳ פ״ד מהלכות תיי פ"ד מה מעילה הלכה ג: הבמיי שח יר" ו ג ד מיי' (שם) ופ"ט מהל'

נזירות הל' י: ז ה מיי׳ פ״ד מהלכות מעילה הלכה ג: מעינה הנכם ג. ה ו מיי' שם הלכה ד: ז [מיי' פ"ג מהל' אסורי מזכח הל' ט]:

מ ח מיי׳ פ״ב מהלכות מעילה הלכה יא:

תורה אור השלם 1. כִּי נֶפֶשׁ הַבְּשְׁר בַּדְּם הַוּא וַאֲנִי נְתַתִּיו לְכֶם עַל הַמִּוְכַּח לְכַבֵּר עַל נַפְשׁתֵיכֶם כִּי הדם הוא בנפש יכפר:

הגהות מהר"י לנדא לבדא [א] תום' ד"ה תרי מיעומי בו' באחד אין מלמדין. מלת אין נמחק ועי יומא ס ע"א מוס' ד"ה תרי מיעוטי:

רבינו גרשום לכתחלה

בהן לכתחלה הואיל
וקדושין הוו ואם נהנו
אין מועלין בהן מדאורייתא
אלא מדרבנן דמייתי קרן
לחוד: ואם עד שלא
.
.
.
. . לא כיפרו באחרת ורוצים להתכפר בדמי אלו אותה שהיא בעלת מום כיון דמסאבא וקיימה תמכר לאלתר ויביא חטאת בדמיה ואותה שעיברה תרעה עד שתסתאב ותמכר וז עוז עו שונטואב וזמכו ויביא בדמיה אחרת: ועושה תמורה ומועלין בה. הואיל ריש בהן קדושת דמים : מאי שנא רישא. הני תלת דלא קא מפליג בהו רישא פסיק . ליה דבין משכיפרו ובין עד שלא נתכפרו לעולם הא תנא ליה גבי תמורה. ליה נמי כי האי גוונא: תנא התם אגב (דאידחי) לנזירותו. ולא פירש אלו לעולתי ואלו לחטאתי ואלו לשלמים: לא נהנין ולא מועלין. בכל אותן המעות: מפני שהן ראויין. ראוי לבוא כולן לשלמים. כלומר דמכל מעה ומעה מצינן למימר זו לשלמים הפריש ושלמים קדשים קלים נינהו ואין בהן מעילה כדתנן בפרק קמא קדשים קלים לפני זריקת דמים כו' ומ"ט אזיל לקולא דאי אמרת וימא שהז ראוייז לרוא כולז נימא שהן ראויין לבוא כולן עולה ואית בהו מעילה מ״מ דמי קדשים קלים יש בהן דאינן בני מעילה ואי קא מייתי עלייהו קרבן מעילה מייתי עלייהו קרבן מעילה אישתכח דקא מייתי חוליז

א ומיי׳ פ"ב מהל' מעילה הלכה

א (מיי פ כ מה) מעיכה הכם ידן: יא ב מיי פ״ה מהלכות עבודת יום״כ הלי כב: יב ג מיי פ״ח מהלי כלי המקדע :5 %5

יה הכי ה: יג ד מיי' פ"ב מהלכות בית הבחירה הל' יב:

הבחירה הכי יב: יד ה מיי׳ פ״ב מהלכות מעילה הלכה טו: שו ו מיי׳ פ״ה מהל׳ מעילה הלכה א: מו ז מיי׳ שם פ"ב הלכה טו:

רבינו גרשום

ומאי הוא) ומאי וקאמו ליוז (ואי זווא) [מאי חזית] דדריש הכי [אמר לך] (ואמר) רבי יוחנן וכי יש לך כר ש״מ דמיסתבר הכי כדאמינא: שרים המיטובר הכי כו אמינא: והרי תרומת הדשן דנעשת מצותו ויש בר מעילה. מתרומת הדשן עצמו מיירי דהוי אצל המזבח כדאמר בפירקין דלעיל הנהנה מאפר תפוח ר'יוחנן אמר מועלין בו אימא הכא נמי: ליכא . למימר הכי משום דהוה ליה תרומת הדשן ואיברי שעיר תרומת הדשן ואיברי שעיר המשתלח שני כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין: הניחא למאן דאמר. במסכת יומא בפ׳ שני שעירי יוה"כ אין נהנין אף שני שפור יוה כאין מהים אך.
על גב דנעשת מצותן משום
דכתיב גזרה שפיר הוו ב'
כתובים הבאין כאחד ואין
מלמדין: מלמד שהן טעונין . גניזה. דאית בהו מעילה הנהנה מהז שפיר: אלא לר׳ דוסא דאמר מהן שפיר: אלא לרידוסא דאמר מותר לישתמש בהו כהן הדיוט. אלמא לית בהו מעילה. אפילו למאן דאמר מלמדין הני אין מלמדין דתרי מעוטי אית בהו: . כתיב הכא הערופה. דה״א יתירא הוא: וכתיב התם ושמו. וי"ו בתראה מיותר לומר לך הני (אין) אית בהו מעילה לאחר שנעשת מצותו מידי אחרינא לא: לימא מתני'. דקתני דנסכיז לא: לימא מותיי. זקותי זנטכין שירדו לשיתין אין מועלין בהן דלא כר׳ אלעזר בר צדוק דאית ליה דנסכין שריפתן בקדושתן וכיון דמצריך להו שריפה אלמא אית ליה דמועלין בהן: מה נותר דשריפתו בקדושה. דכל פסולי דשריפתו בקרושה. דכל פסדלי דקדשים שריפתן בקדש דגמי מחטמת דכתיב וכל חטאת אשר יובא מדמה וגו' בקדש באש תשרף שרפתו תהא בקדושה: אפילו תימא ר' אלעזר בר' צדוק אפירותים אד אנות בו יבדוק היא. והאי דקתני מתני ירדו לשית אין מועלין בהן דאי קלט קתני כגון שלא ירדו ממש לארץ אלא קודם שירדו פשט ידו למטה וקלטן מן הדפנות אין מועלין בהן הא ירדו לשית מועלין בהן ואי׳ דמפרשי הכי אפילו תימא מתניתא רבי אלעזר אפילו תימא מתניתא רבי אלעזר בר' צדוק הוא והאי דקתני הכא ושורפין אותו בקדושה משום ישרופין אותו בקרושה משום דאי קלט לקדושה כלומר דלול קלטן לקדושה: ל"א והאי לישנא הוי דעיקר דהכי כתיב במסכת סוכה לימא מתניתא רבי אלעזר בר׳ צדוק היא מראצטריך לתוג למתנא ידדו לשיתין אין במולה כד עלה מחברה או הייבור לייבו . מועלין בהן אלמא דסבירא ליה מועקין בהן אלמא דסבירא ליה כר׳ אלעזר דלול קטן היה שם דיכול להביאן דרך לול דאי רבע דקסברי דשיתין מחוללין ויוודרין עד התהום היאך יכול ללוקטן ולמעול בהן הא נחיתו להו ולמעול בהן הא נחיתו להו לההום: אפילו תימא רבנן דאי קלט. שאם הכניס ידו בשיתין קלט, שאם הכניס ידו בשיתין וקלטן וקבל הנסך קודם שירד לתהום אפילו הכי קמ"ל דאין בו מעילה: דאי ר' אלעזר בר'

ולהכי קאמר במתני' דאין מועלין איכא דאמרי לימא מתני׳ ר״א בר רבי לדוק ולא רבנן דאי רבנן אמאי קאמר במתני ירדו לשיתין אין מועלין בהם מאי מעילה שייכא בהו והלא הם יורדין לתהום כאו והיאך יכול למעול בהם ומשני דאי קלט ועתה לגירסא זו לא חשיב י האי דיוקא יכום (ללישנא קמא) לרבי אלעור ברבי לדוק איכא דאמר לימא כגו דמתני׳ אתא כרבי אלעזר בר לדוק וכגון דאיקלט שקלט את היין קודם שירד לרינפה דאם ירד לרינפה הרינפה מקדשת ולריך לשורפו ואם כן לא נעשית מלותה ומשני לא לעולם כר"א ואפילו לא כדו איקלט ומדרבנן ופריך והא קרא קנסיב ליה פירוש והא ר"א בר לדוק דריש לה מקרא ומשני אסמכתא בעלמא היא: דישון מובח הפנימי. שהיו מקטירין את הקטרת על מובח הפנימי והיה לפן לשן עליו והיו נושחין חותו במקום שזורקין בו המוראה והנוצה רחוק י' אמות מרגלי הכבש כדמפרש בתמיד (דף כח:) משום דכתיב והשליך ואין השלכה פחות כוז מי [מעשרים] אמה: המקדיש דישון בתחלה. יש מפרשים

ובכי האי גוונא אין מלומה בשריפה

מה נותר שריפתו בקודש אף זו שריפתו בקדש. והיינו דלא כר״א ברבי

לדוק דכיון דלאחר שירד טעון שריפה אם כן לא נעשית מצותו ואמאי אמרינן במתני' יש [ירדו] לשיתין אין מועלין ומשני אפילו תימא ר' אלעזר

ברבי לדוק היא כן דאי קלט כלומר שקלט מאויר ולא ירדו ממש על הרילפה

במקדיש אפר כירתו ואין נראה דאטו גרע ממקדיש זבל אשפתו דקאמר בסמוך דמועלין ואם כן מאי קא משמע לן הכא דהא ודאי כון דכל אדם יכול להקדיש לבדק הבית לכך נראה לפרש דמיירי באדם יחו שנטל מתרומת הדשן לאחר שהורמה והקדישה גש מועלין נה מן התורה: תורים שלא הגיע זמגן. לבעינן בתורים שיהו גדולים ובני יונה שעבר זמנן דביונים גדולים פסולים כדאמרינן בסוף פ' קמא דחולין (דף כב.) לא נהנין ולא מועלין פירוש לא מועלין כלל ואפילו מדרבנן ע אמרינן ידלא מועלין כלל דאין לפרש דאין מועלין מן החורה קאמר אבל מדרבנן איכא מעילה דהא לעיל

הפני מוזיכון מוטלין על כרסך רוצה לומר אין מוטלין כלל דאי מן הסורה דווקא קאמר מאי קאמר יצא לנחל קדרון מוטלין וכי נמי יצא לנחל קדרון אין מועלין אלא מדרבנן כדפי׳ לעיל וכן גבי חטאות המתות

שנתה דאמר לעיל דמועלין בה קודם כפרה דהתם לם משום דאזיל לרעיה ואית לה פדיון אבל הכא אין לעופות פדיון ולא איקרו קדשי ה׳ לם:

ושמו לה מיהו אין לפרש כך דהא בדישון מובח החילון יש בו מעילה כדמשמע לעיל דפריך והרי תרומת הדשן וכו׳ ואדרבה ושמו משמע שיש בו מעילה כדקאמר לעיל וכמיב המס © ושמו אלל להו לכך נראה לפרש דרייק ממתני׳ דקתני דישון מזבח הפנימי לא נהנין ולא מועלין משום דנעשה מלוחו דהיינו דישון אבל עד שלא נדשן מועלין בו דאכתי לא נעשית מלוחו

קאמר בשלמא דישון מזבח החילון אין מועלין משום דכתיב

דקאמר אין מועלין ר"ל אף מדרבנן כדמשמע לעיל בריש פ"ק (דף ב.) וא"כ ש"מ ° כל היכא דקמני לא אין מועלין ר"ל ש' אפילו מדרבנן: ש רבי שמעון אומר תורים שלא הגיע ומגן מועלין בהן. כדמפרש בגמי ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין ולא דמי לחטאת שעברה

בשלמא מובח החיצון דכתיב ושמו אצל המובח. לכאורה משמע דהכי

דמצוה לדשנו ודוקא במזבח הפנימי אבל במזבח החיצון מועלין בו אף לאחר הדישון ועלה קאמר בגמרא בשלמא מזבח החיצון מועלין בו אף לאחר הדישון לח משום לכתיב ושמו לומר דאף כי נעשית מלותו מועלין בו לדנפקא לן לעיל מדכתיב ושמו אלא מובח פנימי מנלן דמלוה לדשנו דנימא דאין מועלין משעת דישון ואילך משום דנעשית מלותו ולא נראה דא"ר משמע דקודם דישון יש מעילה בדשן מזבח הפנימי וזה אינו כדאמרינן בפרק כל שעה (פסחים דף כו) דקטרת משתעלה תמרתו אין בו מעילה אלא נראה לפרש כך בשלמא מזבח החיצון דכתיב ושמו נפקא לן מיניה דהוי מצוה לדשנו אלא מזבח הפנימי מגלן דמצוה לדשנו 6 ולאו לא דמעילה קא צריך כלל וזה דוחק דהוה ליה לאימויי גבי מזבח החיצון והרים הדשן ועוד בסמוך דקבעי

והרי סרומם הדשן. יאז דהוי אלל המזבח דנעשית מלותו (ג) ומועליו בו דכתיב^{ו)} ושמו וגו' ונגמר מיניה הכא: משום. הכי לא גמרינו מיניה דהוי תרומת הדשן כו': הניחה למהן דחמר. התם (יומה דף סו.) חיברי שעיר של יום הכפורים מועלין בהן אע"פ שנעשית מלותן משום דכתיב" אל ארץ גזירה שפיר להכי לא גמיר מתרומת

ולד חמאת פרק שלישי מעילה

הרי אתרומת הדשן שנעשה מצותו ויש בו מעילה

משום החוח שליה תרומת הדשן ואיברי שעיר

המשתלה שני כתובין הבאין כאחד וכל שני

כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא למ"ד סאיברי שעיר המשתלח אין נהנין מהן אלא למאן דאמר ינהנין מהן מאי איכא למימר למאן דאמר ינהנין מהן מאי איכא למימר

כמאן זאמו ינותנין מהן מאי איכא למימו משום דהוה © ליה תרומת הדשן ובגדי כהונה שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא לרבנן ○דאמרי

והניחם שם ימלמד שהן מעונין גניוה שפיר 1

אלא לרבי דוםא דאמר מותר ע להשתמש

בהן כהן הדיום מאָי איכא למימר משום דהוה

תרומת הדשן ועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד זו הניחא למ"ד אין מלמדין אלא למ"ר מלמדין מאי איכא למימר תרי מיעומי כתיבי

כתיב התם 2הערופה וכתיב התם 3ושמו אצל

המזבח הני אין מירי אחרינא לא: נסכים

ומוברו זה הין מידי אחרינא לא: נסכים בתחילה מועלין בהן [וכו']: לימא מתני' דלא כר"א בר רבי צדוק ^הדתניא ר"א בר רבי צדוק אומר ילול קמן היה בין כבש למזבח במערבו

של כבש אחת לשבעים שנה פרחי כהונה

יורדין בו ומביאין יין קרוש שהוא דומה לעגולי דבילה ושורפין ס אותה בקדושה שנאמר

⁴בקודש חסך נסך שכר לה' ח כשם שניסוכה

בקדושה כך שריפתה בקדושה מאי משמע ואמר רבינא אתיא קודש קודש כתיב הכא בקודש וכְתיב התם ישרפת את הנותר באש

ולא יאכל כי קודש יהם מה נותר שריפתו

בקדושה אף האי נמי זו בקדושה אפילו תימא

ר' אלעזר בר רבי צדוק (a) דאי קלט ₪ איכא דאָמרי לימאָ מתני' כר' אלעזר בר ר' צדוק ₪ דאָנ

קלט אמרי לא (3) ומדרבנן והא קרא קנסיב לה

אסמכתא: מתני' דישון ימובח הפנימי והמנורה לא נהנין ולא מועלין יהמקריש דישון בתחלה מועלין כה ז יתורין שלא הגיע זמנן ובני

יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין: גמ' בשלמ'

מזבח

אלעזר בר ר' לדוק כיון דאמר ושורפין אותן בקדושה אכתי בקדושתייהו קיימי וסבירא ליה דמועלין אפילו מימא רבי אלעזר בר רבי לדוק (י) דאין לך

כו' והא דקאמר ושורפין אותו בקדושה הכי קאמר אם בא לשורפו שורפו בקדושה אבל מעילה אין בו מאחר שירד לשימין: מתגר' דישון מובח הפנימי והמנורה. הדשן שעליהם היה מוליאו ומניחו אלל מובח החילון

מקום שהוא מניח תרומת הדשן של מובח החילון וקודם שהניחו שם לא

נהנין ולא מועלין דהכא לא כתיב ושמו כמו שכתוב בדישון מזבח החילון:

המקדים דישון בסחלה מועלין כו. כלומר לחחר שהניח דישון מזבח

הפנימי והמנורה במקום שמניח תרומת הדשן של מזבח החילון דאי

אפשר דלא ') לידחו ביה פורתא ולהכי מועלין (") בכולו: גבו' בשלמא סרומם מובח החיצון. כחיב בהדיא דמועלין בו דכתיב (ויקרא ו) ושמו לפיכך טעון גנאה שהיה נבלע במקומו כדי שלא ימעלו בו:

הדשן דהוי תרומת הדשן ושעיר המשתלח שני כתובין הבאין כאחד: אלא למ"ד נהנין. דמפיק ליה [שם:] ממדברת): מאי איכא למימר. נגמר מתרומת הדשן דלה הוו שני כתובין וכו': אלא לרבי דוסא דאמר וכו'. דלית בהו מעילה ומאי והניחם שם שלא ישתמש בהן ביום הכפורים אחר: מאי איכא (ד) למימר. אפילו למ"ד מלמדין מהן הכא אין מלמדין משום דתרי מיעוטי כתיבי בהו: הערופה. דה"א קמייתא יתירא היא: ולסיב הסס ושמו. דוי"ו בתראה מייתרא לומר הני הוא דמועלין בהן לאחר שנעשית מצותם אבל אחריני לא: לימא מסניסין. דקתני ירדו לשיתין אין מועלין בהן דלא כרבי אלעזר בר רבי לדוק דהוא אית ליה דאע"ג דירדו לשיתין שריפתם בקדושה וכיון דמלריך להו שריפה בקדושה אית ליה נמי דמועלין בהן: מה נוסר שריפתו בקדושה. דכל שפסולו בקדש שריפתו בקודש דגמר לה (פסחים דף פב:) מחטאת דכתיבש וכל חטאת אשר יובא מדמה וגו' יש באש תשרף שריפתו תהא בקדושה: אפינו פימא ר' אנעור בר ר' לדוק היא. והא דקתני ירדו לשיתין אין מועלין בהן: דאי קלע יגו קתני. שלא ירדו לקרקע השית אלא קודם שיגיעו לשית פשט ידו למטה וקלטה מן האויר דהתם אין מועלין בהן הא ירדו לשית מועלין בהן דקרקע השית מקדש להו: ידן חיכה דחמרי לימה מסניסין ר' חלעור

בר' לדוק. כלומר מדאינטריך ליה לתנא למיתנא ירדו לשימין אין מועלין בהן אלמא סבירא ליה כרבי אלעזר דאמר שח לול קטן היה שם שיכול להביאו דרך לול דאי רבנן עוז סברי שיתין חלולין יורדין עד התהום היאך יכול ללקטן ולמעול בהן הא נחימו להו לתהום (6): אפינו סימא רבנן יון ואי קלע. שאס הכנים ידו לאויר השיתין וקלטן יחן קודם שירדו לתהום אפילו הכי קמ"ל דאין מועלין בהן. לישנא אחרינא דאי רבי

גליון הש"ם

מוסף רש"י

636

מנוכה

, הרי תרומת הדשן. בכל יום חותה במחתה ותורם את הדשן תלא המחחה ממנה ונוחו במזרחו של כבט, כל כנהיב ושתו תשמע ששט גניזתו ושם נבלע במקומו אלמא אסור בהנאה (זבחים מו. וכעי״ז יומא נט: וחולין קיז. וכריתות ו.) וכיון דבהנאה אסור משום הדושתו מעילה נמי אים ביה ויוחא חוח.

בו מעילה: דאי ר' אלעזר בר'
בו מעילה: דאי ר' אלעזר בר'
בו מעילה: דאי ר' אלעזר בר'
בו מעילה בישן מובח הפניקאה אחר בקרושה אבים יבוד בידי של הוב בידי בידי של הוב בידי

4) תיכת ליה נמחק: ס דהוה תרומת תיכת ליה נמחק: ס מותר נ"א מותרים הן לכהן הדיוט: זן כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניתא: ס אותו בקדושה אות ה' נמחק: ס מתיכת כשם עד תיכות ואמר רבינא רשום למעלה קו להורות כי לפ"ד ראוי למחק: ז) נמי שריפתו בקדושה: סן קלט ס"א לימא מתנ" ר' אלעזר בר צדוק היא דתניא ר' אלעזר בר צדוק אומר כו' דאי רבנן הא נחיית לתהום אפילו תימא רבנן דאי קלט לימא רבנן היא ודאי קלט דאי ר' אלעזר בר צדוק אכתי בקדושתייהו קיימי אפילו תימא ר" אלעזר בר צדוק ואין לן דבר שנעשית מצותו ומועלין בו כ"כ בכל ס"י וכן גריס רש"י ז"ל: ען צדוק אפילו תימא רבנן דאי קלט אלעזר בר צדוק ואין לן דבר שנעשית מצותו ומועלין בו כ"כ בכל ס"י וכן גריס רש"י ז"ל: ען צדוק אפילו תימא רבנן דאי קלט איכור ברו צדוק ואין דך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו כ"כ בכל ס"י וכן גריס רש"י ז"י: מן צדוק אפילו תימא רבנן דאי קכט איכא דאמרי אפילו תימא ר אלעזר בר צדוק תיבת לא נמחק: ק מתיבת תורין עד סוף המשנה נמחק (וא"כ מקומן) ומקומן במשנה שברף שאחר זה: ימן חדשן. גליון בתרומה הדשן עצמו איירי דהוי אצל המזבח כראמרינן בפיוקין דלעיל הנונה מאפר תפוח רי יותנן אמר מועלין בו אימא ה"נ בדם שנעשית מצוחו לשון הר"א ז"ל: ימן וגרי בקדש: ימן קלט. גליון ואית דמפרשי דאי קלט כלומר דלול קלטן לקדושה: ימן להו לישנא אחרינא תיבות איכא דאמרי ל"ש. גליון הני לישנא עיקר דהכי כתיבה במס׳ סוכה הר"א ז"ל: ימן דאמר דלול קטן: עון רבנן דסברי: יון דאי קלט אות ו' נמחק: יון וקלטן וקבל הנסך קודם: יען במתניתין ירד לשיתין: כן היא ודאי קלט:

קובצת.

מ3 לתהום ומי יוכל להעלותן למעול: מ3 דיוקא דדייקינן ללישנא: מ3 לימא מתניתין ר' אלעזר בר צדוק היא דאי קלט כלומר מתניתין
אתא אות די נמחק: מ7 איקלט והא דאמר לעיל דצריך שריפה היינו מדרבנן אות ר' נמחק: מ5 והיה הדשן: מ7 פחות מעשר אמות:
מ7 ודאי דהכל יכול אדם: מ7 באדם שזכה בתרומת: מ7 ומועלין בה: 8 מדרבנן דלא משלם כלל ועיכ הייפ דאין תיבות אמרינן מועלין
מ7 מקרי קדשי ה' עוד שמן המצות קונין עלת קיץ למזכח ואיכ איקרי קדש אבל: מ7 הי למי למיכר דשאני חטאת שעברה
דומים מקרי קדשי ה' עוד שמן המצות קונין עולת קיץ למזכח ואי כ' איקרי קדש אבל: מ7 הי למיכר דשאני חטאת שעברה
שנתה משום שהיא קרושה קודם שעברה שנתה אבל העופות הם מקודשים מיד דהא קא פסיק ותני הכא אפילו היכא שקדשו הבני
יונה קודם אלא ודאי צדיך לומר כדפי: מ7 ושנו ואין נאה לפרש כך דהכא מיירי מץ תרומת הדשן מדלא מייתי קרא דוהוציא את הדשן
גמר מצותו ואימא דאין מועלין מכאן ואילך מיהו אין נראה לפרש כך דהכא מיירי מן תרומת הדשן מדלא מייתי קרא דוהוציא את הדשן
וא"כ קשה דהא תיבות מיהו אין לפרש כך נמחק: מ7 אות ד' נמחס:

 ל) [קדושין כד. וש"נן, צ) ניומל
 סו.], ג) פסחים כו. כרימות ו. חולין
 קיו. זבחים מו. יומל יב: כ ה. ס.,
 ד) [תוספתל פ"ל ה"ח] סוכה ה" [ע"ש: בתוק׳ ד"ה נקכים], ה) [ל"ל הוא], ו) [ויקרא ון, ו) [שם נח], חוק, ל) [ויקרם ון, ל) [שם טון, ח) [שסן, ע) [ויקרם ון, ל) לידבק ביה כרי. צ״ק, כ) האי דיוקא כתו ללישנא קתא לר״א ברבי צדוק כרי צ״ק, ל) רש״ק מ״ו, מ) צ״ק, כ) דלא מועלון דאין כרי צ״ק, ש) אפילי מדרבנו ור"ם דאמר תורים כו' מדרכנן ור"ש דחתר מורים כרי מועלין בהן מפרש טעמא בגמי ובבני יונה שעבר זמנן מודה דלא נהנין כר והד"א. ז"ק, ע) שייך לדף יב., ע) ושמו אלל מובח לכך כרי.

תורה אור השלם

ל"ק, ל) ולאו ממעילה הא פריך כלל כו׳. ל״ק,

ובָא אָהַרֹן אֶל אֹהָל מוֹעֵד וּפְשַׁט אֶת בְּנְדֵי הַבָּד אֲשָׁר לְבַשׁ בְּבאוֹ אֶל הַלְּדֶשׁ וְהַבִּיחָם שְׁם:

ויקרא טז כג ויקרא טז כג וכל זקני העיר ההוא בינו אל בשל הקרבים אל החלל ירחצו את רבִים אָל הָעֶגְלְה הְעֲרוּפְּה הָם על הָעֶגְלְה הְעֲרוּפְּה זל: דברים כא ו

בָד יִלְבָּשׁ עַל בְּשֶׁרוֹ וְהַרִים אֶת הַדְּשֶׁן אֲשֶׁר תֹאבָל הָאֵשׁ אֶת הָעֶלָה עַל הַמִּוְבַּח וְשָׁמוֹ אַצֶל הַמְּוְבֵּחָ: רִיקרא וֹ ג 4. וְנִסְכּוֹ רְבִיעִת הַהִּין לְבֶּבֶשׁ הָאֶחָר בַּלְּדֶשׁ הַפַּף נֶסֶךְ שֵׁבְר

במדבר כח ז לַיְיָ: 5. וְאָם יְוְתֵר מְבְּשֵׁר הָמֶּלְאִים 10 הַלְּחָם עַד הַבּקֶר וְשְׂרְפְתְ 10 אָת הַנּוֹתֶר בָּאַשׁ לֹא יַאְבֵל בִּי 10 קֹדֶשׁ הוּא: שמות כט לד

הגהות הב"ח

(א) גם' אפילו מימא ר' אלעזה (ה) גבר ספינו מימה כי הנעור בר כ' לדוק ומתניתין דחיקלט: (ב) שם חמרי לח דלא איקלט (ב) שם מתכי כח דרא איקדט ומדרבנן. נ"ב כ""ל הא דלרין לשוכפו ועיי במוס": (ג) רש"י ד"ה והרי תרומת וכו' דנעשית מלותו דכתיב ושמו וגו' ומועלין בו ונגמר מוניה הכא רמשבי בו ונגמר מוניה הכא רמשבי משום הכי כל"ל והד"א: (ד) ד"ה אלא וכו׳ למימר הס"ד ואח"כ מ״ה תרי מיעוטי אפילו למ״ד: ת״ה תרי מיעוטי ספינו נמ״ד.
(ה) ד״ה איכא דאמכי וכו׳ למהוס
רמשני אפילו מימא כל״ל
הד״א: (ו) בא״ד אפילו מימא ר׳ אלעור ב"ר לדוק דאיקלט כו' האלעור ב"ר לדוק דאיקלט כו' והא דקאמר: (1) ד"ה המקדים דישון וכו' מועלין בתחילה הס"ד:

'ע"ז מב ע"ב ול"ע:

אות ד' נמחק:

מזבח החיצון דכתיב ביה יושמו אצל המזבח

מזבח הפנימי^י מנלן אמר ר"א דאמר קרא ²והסיר

את מוראתו בנוצתה אם אינו ענין למזבח

החיצון תנהו ענין למזכח הפנימי אימא אידי

ואידי מ במזבח החיצון ולקבוע לו מקום א"כ לימא קרא אצל ס המזבח מאי יהדשן דאפילו

מזבח הפנימי מ מנורה מנלן דשן הדשן: מתני'

חר"ש אומר תורין שלא הגיע זמגן מועלין בהן בני יונה שעבר זמגן לא נהנין ולא מועלין בהן:

גמ' בשלמא ר' שמעון כדקתני מעמא ¢שהיה ר"ש אומר כל הראוי ₪ לאחר זמן והקדישו

בתוך זמנו הרי הוא בלא תעשה ואין בו כרת

אלא רבנן מאי שנא ממחוסר זמו אמרי מחוסר

זמן מידי דהוה אבעל מום "דבר פדיון הוא אבל

הָנֹי עופות בכיון דאין מום פוסל בעופות אין

לעופות פדיון ס יאמר עולא א"ר יוחנן יקדשים

שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה יתיב יו עולא וקאמר להא שמעתא א"ל רב יחסרא מאן שמע

וקר... יוחגן ₪ רבך יו[וכי] קרושה שבהן להיכן הלכה א"ל ₪ תיקשי מתניתין תורין שלא הגיע

זמנן ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין זהכא נמי נימא קרושה שבהן להיכן הלכה יאס א"ל מודינא לך דאיכא מעילה מדרב,נן

וקשיא לי מי איכא מידי דמעיקרא ים לא

אית ביה מעילה ולבסוף אית ביה מעילה

ולא והא איכא דם דמעיקרא לית בה מעילה

ולבסוף אית בה מעילה דתנן ידם בתחלה אין מועלין בו יצא לנחל קדרון מועלין בו אמרי התם נמי איכא מעילה מעיקרא

יז א מיי׳ פ״א מהלכות מזבח הל' אן:

תורה אור השלם 1. ולבש הכהן מדו בד וּמִּכְנְסֵי בָּד יִלְבָּשׁ תַּפּוּקוּ מִּדּי בְּדּ וּמִּכְנְסֵי בַּד יִלְבָּשׁ עֵל בְּשְׁרוּ תִּהַלִים אֶת הָעָלָה עֻלָּ תִאבֶל הָאָשׁ אֶת הָעלָה עֻלְ הַמִּוְבַּחַ רְשְׁמִוֹ אַעָּלָה המורח: ייי. ויקראוג

והסיר את מראתו

המובח:

שימה מקובצת

ב. יְבַיּשָּׁלִיף אֹתָה אַצֶּל בְּנְצְתָה וְהִשְׁלִיף אֹתָה אַצֶל הַמִּוְבָּחַ קַדְמָה אֶל מְמָוֹם הַדְּשָׁן: ויקרא א טז

ת ואידי למזבח החיצון אות ב׳ נמחק: כן אצל (אצל) מאי תיבת המזבח נמחק: גן הפנימי אשכחן מזבח החוימי מורה: הפנימי מנורה: דן מוניי תורין שלא הגיע זמנן ובני יונה שעברו זמנן לא נהנין ולא מועלין ר' שמעון: פן הראוי לבא לאחר זמן ט הואר כבא כאוו וכן מתיבת והקדישו עד תיבת הרי נמחק: זו פדיון אינו קדוש במחוסר זמן אמר: זו יתיב רבה גליון כן נמצא ברוב ספרים אבל בתוס׳ ברוב ספרים אבל בתוס׳ משמע דיתיב קאי אעולא וגרסי על ר״י רבך: זו יוחנן קדושה לפי הגירסא דלעיל רבה לא גרסי׳ הכא רבך: עו אמר ליה ותיקשי לך מתני': ין מועלין בהן הכא: יאו הלכה אלא מודינא על יקן הזכה אלא מחינא על תיבות אמר ליה נרשם קו למעלה להורות כן לפ״ד ראוי למחקו זה לשון הרא״ש ו״ל א״ל רבה אע״ג דאמינא יצאו מידי מעילה דרר חורה מודיוא לד דאירא מעילה מדרבנן ומשלם הקרן לבד אפילו בתורין שלא הגיע זמנן וקשיא ליה לרב איכא מידי חסדא דמעיקרא לית בהו מעילה ולבסוף אית בהו מעילה מדרבנן אתורין קא קשיא ליה אי אמרת בשלמא היכא דהוי ביה מעילה מדאורייתא מעיקרא כגון הני קדשים שמתו שפיר ככתוב ברש"י מנחות (לף גל ע"ל) ד"ה גזרו: יגן דשן כבתרומת הדשן: ידן למזבח קרינן . כשיגדלו הס״ד תיבת כשיבא נרשם עליו קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: טון תעשה דשוחט חוץ ואין תיבות דאותו ואת בנו נמחק: טוז מרחם וקרב בנו נמוזק: שון מרוום וקרב לאחר זמנו אף: יון הוא כדתנן כל הקדשים שקדם מומן להקדישן נפדין: ימן נמי אפילו כשהוא: יע] לא אמרי׳ גבי: כן דרב חסדא אות ל׳ ל״ש: כה] דרבנן אי אמרת בשלמא: **ככ**ן קודם שנתקבל בכלי כן לשון הרא"ש ז"ל: כר לן ולא קבעי מדישון כר אלא ודאי קבעי מנלן כו׳ מקום לדישון מנורה אצל מזבח קדמה ודומיא דמנורה הויא בעי הכא לכך נראה לפרש כו' בעי מקביעות

איסורי מזכח הלכה י: ב [מיי פ"ג מהלי איסורי יח ג מיי׳ פ״ג מה מעילה הלכה א:

מנורה מנא לן כגו לא קבעי מדישון דהא כחיב בהדיא (שמות ל) בהיטיבו את הנרות אלא קבעי מולן דהיה קביעות מקום לדשנו [של] מנורה אצל מזבח קדמה לכך נראה לפרש דהכא נמי בעי בקביעות מקום דמשמע מתוך המשנה דקביעות מקום דמובח הפנימי הוא אלל קדמה במקום ששם דישון מזבח החילון ליז מדקאמר דישון

מזבח הפנימי אין מועלין משמע הא מוכח שפניתי מין מוספן משתב לישון כים למובח החילון במקום שקבוע דישון פנימי מועלין ואם כן יוז דישון מובח הפנימי הוא אצל המובח קדמה שאם היי חוץ יש (לומנה) אמאי מועלין שם כתו אפילו במובח החילון והא אמרינן לעיל דמועלין בה עד שתלא לבית הדשן אלמא דכי יצאת לבית הדשן לית בה מעילה אלא ודאי דישון מזבח הפנימי הי׳ אלל מובח קדמה סמוך לתרומת הדשן של מזבח החילון לשו (ובכאן גרם בית הדשנים היה שם) והשתא ניחא דקאמר דישון מזבח הפנימי אין מועלין הא של מזבח החילון לו באותו מקום מועלין דאכתי לא יצא לבית הדשן שמחוץ למחנה ועלה קאמר בגמ' בשלמא מזבח החילון נפקא לן קביעות מקום לתרומת הדשן דכתיב ושמו אלל המובח אלא מובח הפנימי מנלן שיש הביעת מהום לדישון פולח דחמר קרא והסיר מוראתו בנולתה והשליך אותה אצל המובח קדמה לכן אם אין ענין למזבח החילון דהא כתיב ושמו תנהו למזכח הפנימי: **ואימא** אידי ואידי למזכח החיצון ולקבוע לו מקום. פי׳ לקבוע מקום למוראה ונוצה לגולי (שיש לו שתהח) במקום תרומת הדשן של מזבח וקשה דמשמע דקחי לקבוע מקום אתרומת הדשן של מובח החילון לה גופייהו ועוד קשיא מאי משני א״כ לימא קרא להו אלל המובח ה"ל למימר אם כן לא לכמוב אל מקום הדשן אלא והשליך אותה אצל המובח קדמה ומו לא אלא ה"פ ואימא אידי ואידי לדישון המובח החילון

ולקבוע לו מקום לדישון שהיא קדמה דבאידך קרא דושמו לא כתיב קדמה ולא הוה ידענא במורח או במערב ומשני א"כ לימא קרא אלל (אלל) כלומר למה לי דכחיב אל מקום הדשן לא לכחוב אלא אלל המובח קדמה והייתי למד בג"ש אצל אצל דדישון מזבח החיצון במקום שזורקין בו המוראה והנולה מאי מקום הדשן דאפילו מזבח הפנימי כלומר שגם קביעות מקום דישון מוכח הפנימי היה שם אלל מוכח החילון: מנורה מנאן. דדישונה היה שם אצל המובח שדשן הדשן כלומר בג"ש דשן דשן נפקא לן ממובח לח: בשלבוא לר"ש. לכן מועלין בתורין שלח הגיע זמנן כדקתני טעמח

דאמר

בפ׳ כ׳ השוחט (זבחים דף קיב:) גבי אותו ואת בנו ומחוסר זמן לו הרי הוא בלא תעשה אם שחט בחוץ וכיון דאם שחטה בחוץ עובר בלא מעשה א"כ חשיבי לענין שמועל בהם אלא לרבנן ש"דאמרי דליכא לאו אם שחט בחוץ מ"ש ממחוסר זמן דמועלין בו קודם שיגיע זמנו מעיקרא הוה מלי למימר בשלמא לר"ש מידי דהוי אמחוסר זמן בלאו האי טעמא דאים בהו לא מעשה אלא בעי למימר טעמא דאמי שפיר אפילו במסקנא דמסיק מידי דהוה אבעל מום ומחלק בין מחוסר זמן לעופות וכה"ג פירשתי בפ"ק דשבת (דף ה:ס) גבי בשלמת בן עותי לס מהלך כעומד דמי: אבל גבי עופות כיון דאין המום פוסל בעופות אין לעוף פדיון. לתו דוקא משום דאין לעו פוסל דהא אפילו מחוסר אבר שפוסל בעופות

לית ביה פדיון כדמשמע במס' מנחות (דף ק:) שאין פדיון אלא לבהמה מו: ובי קרושה שבהן דהיכן הדכה. כלומר קדושה שהיה להם קודם שמתו שהיה בהם מעילה מן התורה אמר עולא ומיקשי לך מתני' תורין שלא הגיע זמנן ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין ומיירי אף בשהקדישן קודם שעבר זמנן ואמאי לימא קדושה שבה להיכן הלכה שהיה בהן קדושה א ביונים קודם שעבר זמנו מאו למעילה בהו וה״ה דהוה מלי פריך מחמש חטאות המתות אמר ליה מודינא לך דאיכא מעילה דרבנן רב חסדא הדר ביה מקושייתו והכי קאמר מודינא לך דוודאי ליכא מעילה כי אלא מדרבנן כמו בקדשים שמתו והא דהוה (קהדר) קשה לי יונים אפילו מעילה מדרבנן ליכא וקשיא לי מי איכא מידי כלומר

מקום דדישון מזבח הפנימי

אלא דישון מובח הפנימי מנלן. שהיה מניחו אלל מובח החילון ושיהו מועלין בו לאחר שבא עם תרומת הדשן: והסיר אם מוראסו בנולסה וגו' אל מקום הדשן אם אינו ענין. למכתב אל מקום הדשן לדישון מזבח החילון דהא כתיב ביה דשן אחר דכתיב (ויקרא ו) והרים את הדשן תנהו ענין

האי אל מקום הדשן לדישון מזבח מקומו הפנימי והמנורה ששם היה דמועלין בו כבתרומת הדשן של מזבח החילון המונח שם: אימא אידי ואידי. קראי בדישון מזבח החינון מיירי והא לשנה עליו הכתוב והשליך וגו׳ כדי לקבוע לו מקום שתהא השלכת מוראת העוף אלל המובח קדמה. ואכתי לא ידעינן אמאי מועלין בדישון מזבח הפנימי דהא לא כתיב ביה דישון כלל דהאי דכתיב ודשנו את המובחים ההוא בשעת מסעות קמיירי: אם כן. כדאמרת דלקבוע לו מקום הוא דאתא א"כ לימא קרא והשליך אותו אצל המובח קדמה ותו לא וממילא ידענא דהיינו מקום הדשן דיליף אצל אצל מושמו אלל המזבח ואיכא למימר דבתרוייהו בדישון מזבח החיצון קמיירי אלא מדאיצטריך למכתב בהאי קרא הדשן ש״מ בדישון מזבח הפנימי מיירי דאם אינו ענין כו' וכיון דכתיב ביה דשן (h) ינו בתרומתה) הדשן של מובח החילון מועלין בה: הדשן. מריבויים דה"ם חמי דישון המנורה: בותני' ר"ש אומר סורים שלא הגיע ומכן מועלין בהן. לפי שראוין למזבח ידו כשיבוא שיגדילו: גבו' בשלמא לר"ש. דמחייב מעילה בשלא הגיע זמנן: כדקתני טעמא. בפרק אותו ואת בנוש: שהיה ר"ש אומר. השוחט אותו ואת בנו קדשים בחוץ שני הרי הוא בלא תעשה שון (דאותו ואת בנו) ואין בו כרת שהיה ר"ש אומר כל הראוי לבוא לאחר זמן כגון זה שהוא ראוי לישחט למחר בפנים ושחטו בחוץ ה"ז עובר בלח תעשה ואין בו כרת לפי שאינו מתקבל

בפנים דאיסור אותו ואת בנו נוהג נמי בקדשים (חולין דף עת.) והני תורים נמי שהקדישן קודם זמנן הואיל ויהיו ראוין לאחר מכאן השתא נמי אים בהו מעילה: אלא לרבנן. מ"ק דאמר לא נהנין ולא מועלין מאי שנא ממחוסר זמן דבהמה דקי"ל שנכנס לדיר להתעשר כדאמרי' פרק מעשר בהמה (בכורות דף נו.) מחוסר זמן נכנס לדיר להתעשר דיליף העברה העברה מבכור מה בכור קדוש לפני זמנו שהרי קדוש מרחם שוו אף מחוסר זמן נמי שאינו בן שמונה קדוש לפני זמנו וקרב לאחר זמנו והני חורין נמי ליקדשו קודם זמנן ולמעול בהו: אמרי. לא דמי מחוסר זמן דבהמה למחוסר זמן דעופות דהיינו טעמא דמחוסר זמן דבהמה קדוש מידי דהוה אבעל מום דבהמה דבר פדיון הוא יו דמיגו דחשיבא דאית בה קדושה כשהיא בעלת מום אית בה קדושה נמי יתו כשהיא מחוסר זמן אבל עופות דליכא למימר בהו האי מגו הואיל ואין המום פוסל בעופות דאין תמות וזכרות בעופות⁹ ואין לעופות פדיון הכי נמי לית בהו קדושה במחוסר זמן דעוף: יצאו מידי מעילה דבר סורה. דלא קדשי ה'ס' נינהו דלא חזו לגבוה וקדושת דמים נמי לית בהו דאין פודין את הקדשים להאכילם לכלבים⁰: וחיקשי לך מחני כר. אלא כי היכי דבמתני׳ לא אמרי׳ קדושה שבהן להיכן הלכה ה״נ לא יש אמר גבי קדשים שמתו הלכך יצאו מידי מעילה דבר תורה מ אבל בהא מודינא לך אע"ג דאמינא יצאו מידי מעילה דבר תורה מודינא דאיכא מעילה מדרבנן בקדשים שמתו ובתורין שלא הגיע זמנן ומשלם הקרן: וקשיא לי. ⁰אמורין ה ⁽⁰⁾ דלרב חסדא דאמר וכי קדושה שבהן להיכן הלכה וכי דמשמע דסבירא ליה דאית בהו קדושה ומי איכא מידי דמעיקרא לית ביה מעילה כלל ולבסוף אית בהו מעילה דרבנן יאז בשלמא היכא דהוה בה מעילה מעיקרא כלל ולבסוף אית בהו מעילה דרבנן יאז בשלמא היכא דהוה בה מעילה מעיקרא מדאורייתא כגון הני קדשים שמתו דאית בהו מעילה מדרבנן לבסוף שפיר אבל בתורין שלא הגיע זמנן דבשעת הקדש לא הוה בהו מעילה מדאוריי׳ דלא חזו בקדשי ה' מי אמרי' דליהוי בהו מעילה מדרבנן לבסוף: והא איכא דם

: דמעיקרא. לאלחר כשנשחט קודם כש שנזרק אין בו מעילה לפי שאין מועלין בדמים המקיז וכי קדושה שבהן להיכן הלכה לאו קושיא היא דהא גבי

ח) זכחים קיב: חונין פה, (נוכר ג"כ כתמורה יט:], כ) [לעיל ב. לקמן טו.], ג) [פסחים לג: שבועות י: נדרים נט.],
ד) ל"ק, ס) גיי רש"י אבל,
ו) לעיל יא, ז) [במדבר ד],) נעיל יח, ז) [במדבר ד],
 ח) מועלין בו כבתרומת ל״ק,
 ט) [חולין דף פל. זבחים קיב:],
 י) [חמורה יד.],
 ל) [חמורה ל:],
 מורה ל:],
 מורה בפנים ח״ל מודינל לך דמשמע דרב חסדא קאמר הכי אלא גורס אבל בהא מודינא לך ועולא האמר הכי לרב חסדא חנת גורם חבנ בהח מודינת כך ועולה קאמר הכי לרב חסדה ל"ק, ל) גיי ל"ק אחורין רב חסדה חסדה קאמר לעולה דאמר למקומה וגירסת וכי', ש) נ"א למקומה וגירסת ובירסת ל"ק למחנה, ע) של מובח

 כ"ק נמחוכה, על של מובח
 החילון ומנ"ל דג' בית הדשנים
 היה שם והשתא ניחא כו' ל"ק,
 משבני דא"ק ל"ק,
 שישליך מוראה ונולה כו שישניך מורסה וונוכה במקום תרומת הדשן וכוי 'נ"ק,
 ק) ומשני דשן הדשן כוי 'נ"ק,
 ר) נ"ל פרת חטאת, ש) נ"ל ניהי,
 ס) [ע"ש בחוס' ד"ה בשלמא],
 ל) ביונים קודם קודם שעבר זמנו למעול בהו וה"ה שעבר ותקן נתעות כהו ה"ה דהוה תלי למיפרך כוי ל"ק, ב) אלא מדרבנן גבי קדשים שמתו והא דהוה קשה לי וכי קדושה שבהן כוי ל"ק,

הגהות הב״ח

(א) רש"י ד"ה א"כ וכו' וכיון דכתיב ביה דשן דינו כבתרומת הדשן: (נ) ד"ה וקשיל לי לתורין דרב [מסדל] דלמר וכי כנ"ל (ומיבת חסדא נמחק):

מוסף רש"י

הרי הוא בלא תעשה. הואיל וראויין לאחר זמן יש בו לא מעשה לשוחטן בחוץ החים קיב:) הואיל ורלוי לאחר זמן, ולאו דידיה מפרט בפרק בתרא דובחים (קיד.) מלא מעשון ככל אשר אומנו עושיס וגו' (חולין פא.). יצאו מידי מעילה דבר תורה. משום דכתיב קדשי ה', וכיון דמתו לא חזו לקדשי ה' (לקמן טו.) אבל מדרבען אית בהו שו.) סכנ נו.... מעילה (לעיל ב.). יצאו לנחל קדרון. ראה רש"י לעיל יא א.

רבינו גרשום

אלא מזבח הפנימי מנין. דהוה ליה עביד דישון כלל ווחה ליה עביר דישון כלל ושהיה מניחו אצל מזבח החיצון: אמר קרא והסיר את מוראתו וגר': אם אינו ענין למכתב אל מקום הדשן ענין למכתב אל מקום הדשן . הכא דיכול למימר והשליר הכא דיכול למימר והשליך אותה אצל המזבח ובהכי סגיא דידע" דהיינו מקום הדשן תנהו עניך האי אל מקום הדשן לדישון של מזבח הפנימי וששם היה מקומו: אימא אידי ואדי. מקומו: אימא אירי ואירי. קראי בדשן של מזבח חיצון מיירי והאי דשנה עליו הכתוב משום דלקבוע לו מקום אתא דמקום השלכת מוראת העוף תהא אצל המזבח ואכתי לא ידעינן אי הוה ליה דישון אי לא את המזבח ההוא בשעת מסעות קא מיירי: ודאי מצי

ומועלין בו מתיב רב המנונא חלב המוקדשין

וביצי תורין לא נהנין ולא מועלין אמר ליה כי קאמרינן לגבי דם דלא מתקיימת בלא דם אבל

חלב דקא מקיימא בלא חלב לא מתיב רב משרשיא הזבל יוהפרש שבחצר ג אין נהנין

ואין מועלין ויפלו דמיה ללשכה אמאי הכא גמי

לא מקיים בלא פרש אמרי זו מאי איריא הדין פרש דמן עלמא קאתי לה זו אזיל האי אתי

אחרינא לאפוקי דם יומגופה הא קתני לא נהנין

ולא מועלין ורמיו ללשכה מסייעא ליה לרבי

אלעזר דאמר ר"א כל מקום שאמרו חכמים

קדוש ואינו קדוש דמיו יפלו ללשכה: מתני׳

י חלב המוקדשין וביצי תורין לא נהנין ולא

מועלין בד"א בקרשי מזבח אבל בקדשי בדק הבית הקריש תרנגולת מועלין בה ובביצתה הבורת מועלין בה ובחלבה: גמ' אלא גבי

מזבח כי אקרשה קרושת דמים לא אית בה

מעילה אמר רב פפא חסורי מיחסרא והכי

קתני בד"א כשהקדיש קדושת הגוף לגבי

מובח יאבל הקדישו קדושת דמים לגבי מובח

נעשה כמי שהקדישו לבדק הבית הקדיש תרנגולת מועלין בה ובביצתה חמורה מועלין

בה ובחלבה: מתני׳ הכל הראוי למזבח

ולא

מעילה דהכי משמע בד"ח בקדשי מזבח חבל בקדשי בדה"ב וכו' עו חבל

אם הקדיש בהתה ועוף למובח שיקנה מהם דבר הראוי למובח אין מועלין בחלב ובינים ואמאי ליח בהן מעילה אלא אמר רב פפא כוי:

ייה ואפילון, ב) ל"ל מגופה

ל של חופים], כשל כ ל מנופט הוא קתני כו' צ"ק בשם ס"י, ג) ממורה לא:, ד) דמיימיל"ק, ה) מיהו כך היה קשיא לי כו' ס' מיהו כך היה קשיא לי כו'

ל"ק, ו) אית בהו מעילה משמע אפילו בתדחות הליה

ליק, ז) חית בהו תעינה משמע אפילו בקדשים קלים כרי צ'יק, ז) [לעיל יא], ח) דחזיא לכפרה כר' צ'יק, ט) [וע"ע מוס' ברכות לא. ד"ה המקיז וע"ע

מום׳ יומא נט: ד״ה הואז.

י) נ״ה. כ) אבל ניזה עלמה שרי

דא"כ כו' ל"ק,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אבל בקדשי

וכו׳ בחלב הק״ד ואח״כ מ״ה אלא כו' השתח וכו' לית

בהן מעילה ומשבי אלא:

גליון הש"ם

תום' ד"ה חלב וכו' כמו

ומום יו זה האב הכו כבה ובו'. כעין זה כתבו תוספות גיטין דף פ ע"ב ד"ה זו וש"נ:

נר מצוה ים א מיי׳ פ״ב מהלכות יטילה הלכה יא:

מעינה הכנה ימ: ב ב מיי' שם פ"ה הל' ו: בא ג מיי' פ"ג מהלכות מעילה הלכה יב: בב ד מיי׳ שם הלי יג ופרק

ה הלכה יו:

שימה מקובצת

לן רב הונא אמר זעירא המקיז: כן אמר זעירא המקיז תיבת רב נמחק: גן שבחצר . לא נהנין ולא מועלין ודמיהן . יפלו ללשרה אמאי: דו אמרי רי איריא התם פרש: לה האי אזיל ואחרינא י לאפוקי דם דמגופה אור לאפוקי דם דמגופה הוא קתני: זן בחצר של הקדש הוא הדין: זן אפי האי: זן וקאמר אלא גבי: ען וכו' אפילו אם תיבת אבל נמחק: זן ליה דמתי שיגיע זמנן שמועלין בהם: יאן ליה עולא תיבת עלה נמחק: . בז דהרי פירש מודיוא אוח ען דהכי פירש מודינא אות ר' נמחק: ען מתוך קושיית דאיכא מעילה בהן מן התורה דמודינא לך: ידן הייתי מקשי כך: להיכן הלכה שתחול עליה קדושה חמורה והשתח ניחח דמייתי שפיר מדם דחיכח יון הייתי מקשה כן: עון משום דקא פסקת האמרת: עון וא"כ הוא דכי אות י' נמחק: יון לכפרה נתתיו ולא למעילה י"ל כרי מעילה לבסוף מדרבנן דהוא הדין גבי קדשים שמתו שהיה בהם מעילה מדרבנן ואט"ג דמעיקרא ליכא בהן מעילה כלל שחוטה דחזיא לכפרה אבל: והדר דחי התם איכא מעילה במקיז דם אפילו מה"ת ואם כן שוז הויא דכי נמי יהו וקס״ד מדקאמר דם נעכר יון דקטיי מו קאמו דם נעכו ונעשה חלב דדם: יען דם כלומר הבהמה לא תוכל להתקיים בלא דם וא״כ . חשוב כגוף הבהמה אבל חלב דמתקיימין שפיר בלא חלב: ל] הקדשים ופרש היינו מה שיוצא מיד מן הבהמה וזבל היינו מה שיצא כבר מן הבהמה מזמן מרובה ונדרס ברגלים: כחו שר"ל דמ"מ שישלם אותו שנהנה ממנו מה שנהנה דהיינו הקרן: לנ) לנדבה פיי הגזברין ימכרו אותו ויגיעו דמיו ללשכה: כגן תזבח ולא גיזה בשר: לד] דשריא כדאיתא בבכורות: להן דמן מי ליבעי: **כון** לאתויי גיזו ואות ל' נמחק: **כו**] תגוז וגבי למעוטי אות ו' נמחק: לה] מתיבת ושם עד תיבת לקן מחיבת ושם עד תיבת וכן בס"א אינו: לען א"כ הדרא קושיא לדוכתיה דחלב עצמו אסור ואמאי ותיבות וקשה לן ל"ש: וו בחוד וקשה לך ליש: (1) דאסור מן התורה מ"מ כיון כוי דלא קרינא ביה קדשי ה': (6) נפקי ליה לחולין: (כ) איסורא דאורייתא מדקאמר לא יצא . אפילו בדיעבד ומ״מ ליכא מעילה בהן משום דלא: מעילה בהן משום דלא: ען ובביצתה דהכי ראוי אות א' נמחק: עד מזבח דומיא דקדשי בדק הבית דהיינו קדושת דמים ולכך פריך ומי לית בהן מעילה והלא בכל דבר העומד לימכר לעשות צורך קדשים אית ביה מעילה: (ס) המים שבעזרה וגם: (ח וגר׳ והבור עצמו אינו ראוי לא למזבח ולא אינו ראוי לא למזבח ולא לבדק הבית כי אם למכור ולהביא דמיו לבדק הבית אשפה: (ז) הבית כמו שהם כי אם ע"י מכירה שובך: (ז) בדה"ב אלא למכור ולהביא הדמים כדפי׳ אבל

קשיח דתשתע שבה נישב קושיחו דנשיג ולא משמע דקאי אההיא דתורין ד'דאייתי ליה יא עלה לכך נראה דהכי יש פירושו מודינא לך דאיכא מעילה מדרבנן כלומר לא כמו שאתה סובר מתוך יגו קושיתו דאיכא מעילה מה"ח מודינא לך דאיכא מעילה מדרבנן דוקא ולא מה"ת וקשיא לי מי איכא מידי כו' כלומר ה' מיהו הייתי יה מקשינן כך והיה קשיא לי על דבריך מי איכא מידי כו' משום מו דהאמר פסיקתא ואמרת דכל קדשים שמתו ילאו מעילה דבר תורה אבל מדרבנו י) אית בהו מעילה אפילו בקדשים קלים ואמאי הא לית בהו מעילה בקדשים קלים קודם שמחו ולבסוף לאחר שמחו איכא מעילה מדרבנן והיינו הא דקאמר לעיל וכי קדושה שבהן להיכן הלכה כלומר קדושה שבהם שלא היה בה מעילה כלל

הוי מעילה בדם אלא מדרבנן וגבי תורים

לכשיגיע זמנו מועל בהם מה"ת ועוד

קשיה דמשמע שבה לישב קושיתו דלעיל

נשחטה יש בהן מעילה מדרבנן: המקיז דם בכהמת קדשים אסור ומועלין בו. וח״ת הכתיב

לכפר ודרשינן "לכפרה יוז נתרבו ולא

למעילה י"ל דה"מ בדם שחוטה יו ההיא לכפרה אבל דם בהמה חיה דלא חזי לכפרה לא ש: מתיב רב המנונא וביצי תורים כו'. וקס"ד יח דדם כמו חלב ומשני כי קאמר גבי דם דלא מקיימא בלא דם ישו וחשוב כגופה אבל חלב דמקיימא שפיר בלא חלב לא הוי כגוף הבהמה:

כלומר ומ"מ קשיא לי גבי מתניתין דתורין שלא הגיע זמנן דמשמע ליה

ין לכי שיגיע זמנן מועלין בהם ומי איכא מידי דמעיקרא ליח בהו מעילה

קודם שיגיע זמנו ולכשיגיע זמנו אית בהו מעילה וקשיא לפירוש זה חדא

דמאי מייתי ראיה בסמוך מדם דכי יצא לנחל קדרון מועלין בו והלא לא

הפרש והובל שבחצר. פירוש שילאו מן הקדשים ס: ודביי יגיעו ללשבה מכייע ליה לר"א ראמר ר"א כל מקום שאמרו חכמים קרוש ואינו קרוש. כלומר לא נהנין ולא מועלין דמיו יפלו לנדבה משמע שר"ל לאו שישלם אותו שנהנה ממנו את הקרן ול"נ דאם כן מאי איכא בין לא מועלין מדרבנן למועלין מדרבנן דאפילו כי איכא מעילה מדרבנן לא משלם אלא קרן כדפי במתני' וכל לא מועלין דמתני' ר"ל דלא מועלין אף מדרבנן אלא ה"פ ודמיו יפלו לנדבה הגזברים חייבים ליטפל בפרש ובזבל למוכרן ולהגיע דמיו ללשכה וה"ק ר"א כ"מ שאמרו חכמים קדוש ואינו קדוש כמו חלב המוקדשין וכיולא בו שאין יכולין ליהנות מהם מה יעשו מהם יפלו דמיו לנדבה כש: חלב השוקדשין וביצי תורין לא נהגין ודא מועדין. פירוש חלב של בהמה נקבה של קדשים וכן בילים של חורין של הקדש שקדושתם קדושת מובח כדמפרש ואזיל וא"ת הא תינח בבילי תורים הוצרן. פרוש מצב של ביאמה מקבה של קושם וכן פרם של מורץ של הקומנים קרושנו מובר למפום ומור יום לי היו של מול בפר מורם דלא מצינו שיהא שום איסור בהם אלא חלב המוקדשין הא אשכחן דאסור אף בפסולי המוקדשין דאמר (בכורות דף טו.) חובח יבשר ולא חלב וא"כ אמאי אין מועלין וי"מ דכי אסר רחמנא חלב ה"מ לענין שאסור לחלוב כי היכי דדרשינן (שם) מחובח ולא גיזה דאסור לגווו © אבל החלב עצמו שרי מידי דהוה אגיחה דשרים דח ול"נ דוודתי א"א לומר כן דהא אמרי" בפ' השוחט (חולין דף לי.) הואיל ואסירי בגיזה ועבודה דמן לה ליבעי קבורה ומאי קאמר והא גיזה עצמה שריא אלמא מייתי ראיה מחלב דאסור אף כי נחלב כבר והא דמייתי גיזה ° כמו וכו׳ הוא ושיטפת הש״ס הוא לאיחויי כיו בהו לגיזה ועבודה ואין לחמוה מיש חלב מגיזה דגבי גיזה דרשי (בסורות שם) דאסור לגזוח וגיזה שרי וגבי חלב אף כי נחלב אסור וי"ל דהכא והכא במשמעותיה דקרא דלמעוטי גיזה כתיב חובה כלומר אבל לא חגוז כיו למעוטי חלב כתיב ואכלת בשר דמשמע אבל חלב לא חאכל כיו ושם בחולין (דף לו.) פירש כן אלמא משמע דחלב עלמו אסור וכן משמע בהדיא בבכורות (דף ו:) דקאמר מדאסר רחמנא חלב של פסולי המוקדשין הא חלב דחולין שרי א"כ כש דחלב עלמו אסור וקשה לן אמאי אין מועלין ונרא' לפרש למורי שי׳ דנהי דאסור ע מ"מ כיון דאינו ראוי לבא למובח אין מועלין דלא הוו קדשי ה׳ וגם אין חיות הבהמה תלוי בו דלהוי חשוב כגוף הבהמה וראיה מדאמר בר״ה (דף כמ.) שופר של עולה לא יתקע ואם תקע יצא שופר של שלמים לא יחקע ואם חקע לא יצא וקאמר החם מ"ש ומשני גבי שופר של עולה כיון דמעל נפקי לא לחולין אבל של שלמים דליכא מעילה איסור הוא דרכיב עליה אלמא דבשופר של שלמים איכא איסורא לם ומ"מ ליכא מעילה בשלמים משום דלא הוו קדשי ה":

הקדיש תרנגולת מועלין בה ובביצתה. גם דהכל רלוי לימכר ולהביל הדמים לבדק הבים: אלא גבי מזבח כי אקדיש קדושת דמים לית בהו שעילה. קס"ד דה"ק במתני' בד"א בקדשי מזכח שהקדישו ללורך מזכח למוכרו וליקח מהן לורכי מזכח לה וקדשי בדק הבית ההיינו קדושת דמים: במה דברים אמורים שהקדישו קדושת הגוף לגבי מזבח. פירוש ליקרב לגבי המזכח וא"כ לא היה דעתו להקדיש דבר ההיינו קדושת דמובה בו'. כדמפרש ואזיל הקדיש בור מלא מים דהמים שאין ראוי למזבח בו'. כדמפרש ואזיל הקדיש בור מלא מים דהמים ראוים לבדק הבית לגבל בהן את הטיט אבל אין ראוים למזכח שהרי הקרב והכרעים לא היו רוחלים אלא באמת המים לה וגם לא חזו לניסוך המים דבעינן בניסוך המים שיהיו מים חיים כמו ששנינו בפרק לולב וערבה (סוכה דף מח.) שהיה ממלא ממעיין בית השילוח כדנפקא לן החם ומועלין

אין עוקרין את האבנים ממש לשום אותן לבדק הבית דא"כ היה פוחת דמיו דהשובך שוה יותר כשהוא שלם מליטול את האבנים אין עוקרין את האבנים ממש לשום אותן לבדק הבית לעם הבית לעשות קורות אות ל' נמחק: מ) גפן היה ראוי למובח זית. שמן למנחות גפן. יין לנסכים:

המקיז דם לבהמת קדשים. אותו דם שהקיז אסור בהנאה ומועלין בו דכיון דלא חזי לאריקה חשיב כגופה דבהמה ומועלין בו וכיון דאית ביה האי מעילה מעיקרא מש"ה אית ביה מעילה נמי לאחר שיצא לנחל קדרון אבל תורין דלא הויא בהו מעילה מעיקרא כלל קשה לי: איסיביה רב המנונא חלב המוקדשין וכו'. ולא אמרי' דכגופה דאמר 6רב 6 אהמקיז דם לבהמת קדשים אסור בהנאה ומועלין בו: גופא אמר רב הונא אמר סרב המקיז דם לבהמת קדשים אסור בהנאה

דמי הכי נמי לימא גבי מקיז דם אמאי מועלין: דלא מסקיימם הבהמה בלא דם. דדם הוא הנפש להכי אמרי׳ כגופה דמי ומועלין בו: הא מסקיימא כלא חלב. הלכך אין מועלין בו: הוכל והפרש. של קדשים שהוא בחצר וז ה״ה בכל מקום אלא דרכו להיות בחלר של הקדש לא נהנין ולא מועלין: ויפלו דמיו ללשכה גרסיי: הכא נמי לא מקיימא הבהמה בלא פרש. שלא יהא קלת פרש במעיה וכגופה הוא ולימעול ביה: אמרי. לא דמי דמה לפרשה דפרש מעלמא אתי לה לבהמה מחמת מאכל של חולין אפילו אחרינא יו אזיל מגופה לגמרי אמי כשתחזור ותאכל ולא כגופה דמי הלכך אין מועלין בו: לאפוקי דם. דגופה של בהמה היא שהרי נברא עמה הלכך מועלין בו: קסני לא נהנין ולא מועלין ודמיו ללשכה מסייע ליה לר"א דאמר כל מקום שאמרו הכמים קדוש ואינו קדוש. דהיינו לא נהנין ולא מועלין דמיו יפלו לשכה: בותבי" בד"א בקדשי מובת. הואיל וחלב ובילים אינן ראוין למזבח הלכך אין מועלין בהן: אבל בקדשי בדק הבית. הואיל וקדושת דמים הן וכולן ראוין לבדק הבית אפילו אם הקדיש תרנגולת וכו׳ דמועלין בין בבילים בין בחלב: גבו' (א) השתא קא דייק למתני'

דקתני בד"ח וקאמר יו גבי מובח אפילו

כי אקדשיה קדושת דמים לית בהו

מוסף רש"י

אסור בהנאה ומועלין בו ואע"ג. דקי"ל אין מועלין בדמיס, ילפינן לה מקראי במסכת יומא (נפי) ובשחיטת חולין (קיד.) הני מילי כשטשחטו לכם על המזבח לכפר (ויקרא יו) לכפר נחמיו לך ולא למעילה, אבל בדם הקזה מועלין, כלומר אם נהנה מביא קרבן מעילה (ברבות לא.). חלב המוקדשין. חלג של מוסלטיו (תמורה לא:). וביצי מוקשק (ומוחדו לא). דביבי תורין. גבי קדשי מובח נקיט מורין דחזי לגבי מובח, וגבי קדשי בדק הבית נקט תרנגולת ולא מורין, דאורחא דמילתא נקט, דאין דרך להקדיש לבדק הבית דבר הראוי למובח (שם). למזכח ולא לכדק הבית. כגון שול וכבש ועז כ יבני יונה סולת ולבונה ויין ושמו. כל הנד גופו ראוי למזבח ואין ראוי לכבשן בבנין (רשב"ם

רריוו ורשוח

לאלתר כשנשחט קודם שנתקבל בכלי אין מועלין בו: המקיז דם לבהמת קדשים. אותו דם שהקיז: . אסור בהנאה ומועלין בו. רכיון דלא חזי לזר הבהמה בלא דם. דדם הוא :בוי הופש הלכך מועלין בו הזרל והפרש שרחצר. של המדמו וה"ה דאמני רר"מ של הקדש: הכא נמי נימא . לא מתקיימא בהמה בלא פרש. שלא יהא לה קצת פרש בבטנה ולימעול ביה: אמרין. לא דמי דמה לפרשה דפרש מן עלמא אתי לה לבהמה מחמת מאכל אפילו אזיל האי לגמרי מגופא אתי

אחרינא כשתחזור ותאכל ולא כגופא דמי: מסייעא ליה לר' אלעזר. הא דקתני לא נהנין ולא מועלין דהיינו קדום ואונה קדוש 6) והכי מסייע ליה דקדוש ואינו קדוש זהו לא נהנין ולא מועלין דההיא דקתני לא נהנין ולא מועלין מסייע בה הכי ודמיו יפלו ללשכה לבדק הבית ובמסכת זבחים הויא: בד"א בקדשי מזבח. דהואיל וחלב וביצים אינן ראוין למזבח הלבך לא נהנין ולא מועלין: אבל בקדשי בדק הבית. הכי נמי דמועלין בהן הואיל וקדושת דמים הן ראוין הן לגבי בדק הבית. השתא קא דייק לה למתני דרקתני בד"א כר: וקאמר אלא בקדשי מזבח אי אקדיש להאי חלב ובצים לקדושת דמים. למזבח שיקנה מהן דבר הראוי למזבח לא אית ביה מעילה אמאי: אלא אמר רב פפא חסורי מחסרא כר.

יו) כ כ ענו. ע ש, ט) [ט מ רבי שמעון ועיין מוי"ט], ג) [פסחים נו.], ד) [זבחים ט. לז: תמורה ה:], ה) [עי תום'

ומא נט: ד"ה והרין, ו) וְל"ל

המוקדשיון, ז) שבתוכו דכלהני

המוקדשין], ז) שבמוכו דכנהני כר והשאר נמחק צ'יק, א' ז'יל הקדש, ט) ובמוקדשין כמיב שבעת ימים תחת אמו כר צ'יק, י) הפרה מכרשיני הקדש דגבי פועלים כר צ'יק, כ) והדש פועלים כר צ'יק, כ)

קלעילין של חולין צ'יק, ל) ש"מ מדקאמר צ"ק, מ) חוליא מן הבור ונהנה כר צ"ק, ג) ולא אמרינן שיקנה חצר הקדש כמו

שקונה חלר הדיוט דחלר משום

יולא לבדק הבית לבדק הבית ולא למזבח לא שולא

למזבח ולא לבדק הבית מועלין בה כיצד הקדיש בור מלא מים יו אשפות מלאות זבל שובך מלא

יונים אילן מלא פירות שדה מלאה עשבים

מועלין בהם ובמה שבתוכה אבל יאם הקדיש

בור ואח"כ נתמלא מים אשפה ואח"כ נתמלא

זבל שובך ואח"כ נתמלא יונים אילן ואח"כ

נתמלא פירות שדה ואחר כך נתמלאה עשבים

מועלין בהם ואין מועלין במה פ שבתוכה פיר'

יוםי אומר המקדיש את השדה והאילן מועלין בהן יובגידולה מפני שהן גידולי הקדש יולד

המעושרת לא יונוק מן המעושרת ואחרים

מתנדבים כן יולד המוקדשין לא יגוק מן המוקדשין ואחרים מתנדבים כן הפועלים לא

יאכלו מן גרוגרות הקדש יוכן פרה זו מכרשיני הקדש: גמ' קתני ולד המעושרת לא ינק מן המעושרת מנהני מילי אמר רב אחדבוי בר אמי

אתיא ^ס העברה העברה מבכור מה בכור מועלין בו אף חלב המעושרת סמועלין בו

מתני'

בעלי בתים נדיבי לב היו מתנדבין להניק אותן ולדות מבהמות שלהן

יז שהיא חולין וכן בפועלים ופרה של הקדש לפי שעושין בשביל הקדש היו עשירים מתנדבין לפרנקם: מאי שעמא. אפועלים דלא יאכלו פ) קאי. דישו [שלך] ולא של הקדש ואיתקש פועל לשור כדאמר בב"מ (דף פנו) איתקש חוסם לנחסם ונחסם לחוסם:

קלעילין. מין קטנית הוא: והא בתדוש בעינן. דהא אין מעילה

יש בקרקע במחובר: אבקה יש מעדי. פירוש האבק של קרקע של הקדש של קרקע שהוא תלוש שמשבח הקטנית כשהוא דש בקרקע של הקדש

האבק עולה מן הקרקע: ³⁾ אתיא העברה קי העברה. כן דכתיב

גבי בכור (דכתיב) (שמות יג) והעברת כל פטר רחם גבי מעשר בהמה כתיב (וייקרא מי) כל אשר יעבור תחת השבט מה בכור מועלין בו לאו

בחלב קאמר שהרי לא שייכא הנקה בבכור דהא זכר הוא אלא ה"ק מה

בכור מועלין בכולו אף מעשר מועלין בכולו ואף כאו בהנקת הבן ולאו

דוקא מועלין דהא אמרינן לעיל (דף יב:) חלב המוקדשין אין מועלין בו

אלא רוצה לומר שנאסר החלב להניק ממנו חלב המוקדשין נמי להכי

אסרינן במתניתין להניק ממנו דאתיא אמו אמו מבכור דכתיב גבי בכור

בפרשת משפטים שבעת ימים יהיה עם אמו וגבי מוקדשין כתיב בפרשת אמור שבעת ימים (יהיה) תחת אמו וא"ת למה לי קרא לאסור חלב המוקדשין תיפוק ליה מדדרשיטן בכורות (דף טו.) גבי פסולי המוקדשין המוקדשין תיפוק ליה מדדרשיטן בכורות (דף טו.) גבי פסולי

בשר ולא חלב כש ואין לומר דהתם היינו דוקא לאחר שפירש אבל בהנקה לא אסור אי לאו האי קרא דהכא זה אינו כש ודאי דלכאורה

משמע שחלב פסולי המוקדשין בכל ענין ידו הוא אסור וי"מ דכי אסר

נתמלא כו' מועלין בהם אבל לא

יגו מה שבתובו. סולא ביונים מטעם הפקר

דחלר משום יד איתרבאי (גטין דף כא.) ואין יד להקדש ידו וגבי אילן ונתמלא

משום דאין מעילה בגידולי הקדש ר' יוסי אומר כו' קסבר יש מעילה בגידולין:

ולד המעושרת. כלומר שנולד קודם

והוה הולד חולין ולכך קאמר לא ינוק

מן המעושרת כדמפרש בגמרא טעמא

מהרא: ואחרים מתנדביז כז. כלומר

ויש [בני] אדם מתנדבין ומתנין קודם הכנסתה לדיר על מנת שתניק בנה

שהוא ם חולין. ולד מוקדשין שהוא חולין

שנולד קודם שהקדיש מח [האס]: הפועלין לא יאכלו מגרוגרות של

פועל אוכל בין בתלוש בין במחובר

כדאמר בב"מ (דף פו.) מ"מ בשל הקדש

אינו אוכל כדמפיק ליה בגמרא מקרא

וכן פרה שוו לא תאכל מן כרשינים

של הקדש ומותר לחסום פיה וקשיא על

מה שפירש ואחרים מתנדבין שהיו מתנים

על מנח להניק דלישנא לא משמע כן וה"ל למימר ואחרים מתנין בכך ועוד

קשיא דבתוספתא קתני לה גבי פועלים

ופרה והתם מה מועיל התנאי בדבר

שהוא כבר של הקדש לכך נראה לפרש

ואחרים מתנדבין עי כו׳ כלומר ואחרים

הקדש. אע"ג לבהדיוט

שנכנסה אמו לדיר להתעשר

בד א ב מיי פ״ה מהל׳ ינוילה הלכה ו: מניים הכנה זו. בה ג ד מיי" שם פ"ג הלכה יב: בו ה מיי" פ"ח מהלכות

עין משפם

גר מצוה

מעילה הלכה א: מעינה הנכם ע. בז ו מיי' שם הלכה ב: בח ז מיי' פ"ה מהלכות מעילה הלכה ה:

רבינו גרשום

בור מלא מים. זהו ראוי לבדק הבית לבנין ולא . למזבח ואי אמרינן הא חזי למזבח לניסוך המים כיון דלאו מים חיים הן כיון דלאו מים חיים הן לא חזו לניסוך: אשפה מלאה זבל. אינה ראויה לא למזבח ולא לבדק כיון זלאו מים זהי לא חזו לניסוך: ז מלאה זבל. אינה לא למזבח ולא . הבית דאינה ראויה לשום הבית האינה האינה לשום דבר לבנין אלא לדמיה: שובך מלא יונים ראוי למזבח ולא לבדק הבית: אילן מלא פירות. ראוי למזכח לביכורים ולא לבדק . הבית: שדה מלאה עשבים. אינה ראויה לא למזבח ולא לבדק הבית. תנא קמא דר' יוסי אית ליה קמא זו יוסי איזן ליוז אין מועלין בשבח הקדש כלל במה שהשביח לאחר שהוקדש: ולד מעושרת לא יינק מן המעושרות. היינו שאם יצאת נקבה בעשירי והיה לה בן קודם לכן לא יינק ממנה שוב שבנה חולין הוא ונמצא נהנה מחלב מוקדשין: ואחרים מתנדבין כן. כלומר אבל אחרים שהתנדבו קודם לכן רשאין ומתנין שאם תצא נקבה בעשירי יהא חלבה . חולין כדי שינק את בנה ממנה בהיתר וכן נמי בולד מוקדשין לא היו מקדישין חלב אמו: מה בכור דוכר מועלין בו. בכל דבר שיש בו אף מעשר דנהיג נמי בנקבה מועלין בכולה ובחלבה: אתיא מו אמומבכור. כתיב בבכור כן תעשה לשורך לצאנך שבעת ימים יהיה . עם אמו וכתיב במוקדשין ' והיה שבעת ימים והיה שבעת ימים תחת אמו מה בכור יש בו מעילה בכולו אף מוקדשין נמי: הפועלין לא יאכלו מגרוגרות של הקדש. אע"ג טגרוגו זון של הקוש. אני ג דכתיב כי תבא בכרם רעך ואכלת ענבים וגו' ואפועל הכתוב מדבר כדפריש' בפ' השוכר את הפועלים אפ״ה בשל הקדש לא יאכלו י דכרם רעך אמר רחמנא ולא דהקדש: וכן פרה. שדשה בשל הקדש לא תאכל מההקדש: מלעין מין קטנית הן. הדש מלעין בשדה הקדש מעל דנהנה משדה הקדש: והא בתלוש משדה בעינן. כלומר דהכי אית לן דאין מעילה במחובר לקרקע וכ״ש בקרקע עצמו ש"מ דמדקאמר מעל ש"מ ם מדובון אבק של שדה מעלי לה לקיטנית לאותו מלעין ואבק שמעלה מן השדה היינו תלוש מש"ה מתני' כור מלא מים. ראוי לכדק הכית לכנין לעשות כו טיט ולא ומועלין בהן ובמה ח שבתובו. פי' רשב"ם בהמוכר את הכית (כ"כ למובח ולניסוך המים נמי לא חזי שלא היו מנסכין אלא ממי השילוח דף ענו. דגבי בור שייך מעילה כגון שהלניע חפלים לחוכו שהן מים חיים (א): אשפה מניאה זבו. היא עצמה אינה ראויה לא וקשיא דאמרינן לקמן (דף ימ:) דאין מעילה יא במחובר לכן פר"מ כגון למובח ולא לבדק הבית: אינן מלא פירום. אתר לי רבי דהאי אינן שעקר שחליא ונהלה הימנה דהוי חלוש יש: אבר אם הקדיש בור ואח"ב

שדה מלאה עשבים. המעושרת אבל

כראיר. וכן נמי בולד מוקדשין לא היו מקדישין חלב האם: **הפועלים.** שעושין מלאכה בשל הקדש לא יאכלו מגרוגרות של הקדש ואע"ג דכחיב כי תבוח בכרם רעך וחכלת וגו' (דברים כג) וחמרינן בפרק השוכר חת הפועלים (ב"מ דף פו:) בפועל הכחוב מדבר בשל הקדש לא יאכלו דכרם רעך אמר רחמנא ולא כרם של הקדש: וכן פרה. של חולין (ב) חרשה בשל הקדש לא תאכל מכרשיני הקדש: גבו׳ אסיא העברה העברה. כתיב בבכור (שמות יג) והעברת כל פטר רחם וכתי' במעשר (ויקרא כז) כל אשר יעבור תחת השבט וגו' מה בכור מועלין בו בכל דבר שיש בו דוכר הוא ולא נקבה אף מעשר נמי דנוהג בנקבה מועלין בכולו אפילו בחלב: אחיא אמו אמו מכרור. כתיב בבכור (שמית כב) כן תעשה לשורך ללארך שבעת ימים יהיה עם אמו ח שיוגבי מוקדשין כתיב בפי אמור [והיה] ז' ימים (יהיה עם) [תחת] אמו [ויקרא כב] מה בכור שהוא זכר מועלין בכולו אף מוקדשין נמי מועלין בכולו: הפועלין כו' מ"ע. לא תאכל (ג) י) מכרשיני הקדש. גבי פועלין דלא יאכלו מגרוגרות של הקדש לא לריך למיבעי דהא מיעט קרא בפירוש רעך ולא הקדש אבל פרה דלא כתיב בה הכי קבעי: דישו. כלומר כי דש בשלך לא תחסום אבל כי דש בשל הקדש אתה חוסם דענינא כולה בחולין קמיירי קלעילין. מין קטנית ס קדש מועלין של חולין בשדה הקדש מעל דנהנה מהקדש: והא בפלוש בעינן. כדאמרינן לקמן בפרק הנהנה (דף ימ:)
דאין מעילה במחובר לקרקע וכ"ש בקרקע עלמו ש: מדקאמר⁰ מעל
שמע מינה אבקה. אבק של שדה מעלי להו לאותן קלעילין וכי מעלה אבק מן הקרקע דמתערב בקלעילין הוה ליה תלוש ולהכי מעל:

חלב יְהמִוּקרשׁ נמי אתיא אמו אמו מבכור: כן אני מכנים נקבה זו לדיר להתעשר הפועלין לא יאכלו כו': מאי מְעמא אמר רב שאם מקדש יהא חלבה חולין שתהא אחדבוי בר אמי דאמר קרא ילא תחסום שור בדישו דישו שלך ולא דישו של הקדש הדש קלעילין בשדה הקדש מעל והא בתלוש מניקה ולדה בהיתר. ושמעתי דלהכי מהני להו תנאה הואיל ויכולין לעכב שלא תכנס נקבה זו לדיר עד לאחר זמן בֹעינן אמר רבינא ש"מ יאבקה מעלי לה: הלכך מהני תנאה והוי כנדבה ולהכי להו אחרים שאינן מחמירין עליהן קרי

מתני׳

הוא גפן וראוי למזבח ולניסוך היין ואינו ראוי לבדק הבית לפי שעלי גפן דקין הן ואינן ראויין לשום בנין ובבכורים לא מימוקמא שהרי אינם קריבין לגבי אינה ראויה לא למזבח ולא לבדק הבית: ואין מועלין במה שבתוכוש. (דבור ונתמלח מים) ח דכל הני הוו גידולין: ר' יוסי אומר כו'. לא פליג אלא אהנך תרתי דת"ק אמר אין מועלין בשבח הקדש במה שהשביחו לאחר שהוקדשו ורבי יוסי סבר המקדים שדה או אילן מועלין בגידוליהם הואיל וגדלו ממש בהקדש אבל בור ואשפה ושובך דלאו גידולי ששובך יוסי: ולד פליג רבי יוסי: ולד המעושרת לה ינוק מן המעושרת. לפי שהיא קדושה דכתיב (ויקרא כז) העשירי יהיה קודש ובנה חולין הוא ונמלא נהנה מחלב המוקדשין: ואחרים מתנדבים כן. כלומר בסתם ודאי אסור אחרים מתנדבים כן שמתנין קודם לכן על מנת

המזבח: לינק מן

שקונה מנר איז של אחני משום
יד כר ליק, ס) חולין הס"ד
ולח"כ ד"ה ולד מוקדשין וכר
ל"ק, ע) נ"א כן, פ) קאי הס"ד
ולח"כמה"ד דישובוי, צ) דבור
זה שיין אחר ד"ה הפועלים ל"ה. ק) העברה גבי בכור כחיב והעברת כו' ל"ק, ר) ל"ל לחנך, תורה אור השלם ו. לא תחסם שור בדישו: הגהות הב"ח (ל) רש"י ד"ה בור וכו' מים הפועלין וכו׳ לא תאכל פרה מכרשיני: מוסף רש"י

. לבדק הבית ולא למזבח. כגון והב וכסף ולבנים יקרות כגון והב וכסף ולבנים יקרות וכיולל בהן (שם). לא למזבח ולא לבדק הבית. כגון חלב ובינה מוריים, לשפה עשבים וכיוצא בהו. וכל הני דהתני וכיונם בהן. וכנ הכי דקתני ראשון ראשון חשוב, דקדשי מזבח חשיבי מקדשי בדק הבית, וקדשי בדק הבית חשיבי מקדשי דמים, שאין ראויין גופן לא למזבח ולא לבדק הבית גופן מה ממוכח ומה נבדק הבית אלא לימכר וליקח בדמיהן לרכי מובח או בדק הבית, הכל כמו שפירש בשעה שהקדיש, הלכך לא זו אף זו קחני, דלא מיבעיא הנך קמאי דחמירי דמועלין במה שבחוכן, אלא אפילו הכך במה שבחוכן, מנת ספינו הכך בתרא מבחוכן (שם). הקדיש בור שבחוכן (שם). הקדיש בור מלא מים. כססקדים לא הזכר לאל את הבור. מים ראויים לבדק הבית לעשות טינו, ולא למובת, דמים שינו, ולא למובת, דמים טיט, וגח נתוכח, דמים מכונסין פסולין לניסוך המים, וגם אין מדיחין בשר הקרבנות אלא מאמת המים שבעזרה (שום). אשפות מלאות זבל. אינן לאויות לא למובח ולא לבדק הכית (שם). שובך מלא יונים, ראוי למזכח ולא רחמנא חלב פסולי המוקדשין היינו באכילה דכתיב (דברים יב) ואכלת בשר ולא חלב אבל בהנאה שריא ולהכי לריכינן הכא לגורה שוה דאמו אמו מלא יונים. לאר למוכח ולא לכדק סבים, דלא חו לשקטן לכדק סבים, דלא חו לשקטן הכנו, והשובך עלמו לא החקדש לאל לכדתי, דאם הוקדש לאל לדמי, דאם בכנין והח הפסד גדול, שמשות להי בכנין זמה הפסד גדול, שמשות להל להי להל לה להל לה לה לה לה מו מהם היה לה מו מהם הרובר הל או מו מהם הדבים להחור הדבים שחבור הדבים וומוד הדריבים שחבור הדבים שחבור הדבים וומוד הדריבים שחבור הדבים וומוד הדריבים שחבור הדבים וומוד הדריבים שחבור הדבים שחבור הדבים וומוד הדריבים שחבור הדבים שחבור ה רחתנח חלב פסוני המוקדשין היינו בחכינה דכתיב ודברים ים וחכנת בשר ונח חלב בהיחה שריח ונהכי נריכינן הכח נגזרה שזה דחתו חתו לאסור אף הנאח יניקת הולד יסו ואין נראה דהא אתרינן פרק השוחט (חולין דף לו.) הואיל ואסירי בגיזה ועבודה סלקא דעתך אתינא דמן יח ליבעי קבורה משמע דאף החלב אסור בהנאה וטעון קבורה דהא ודאי מדמי דם לחלב ולא לגיזה ועבודה כדפירשתי בתחניתין לעיל לכך נראה למורי שי׳ דאי לאו האי קרא דהכא דקאסר חלב יו במוקדשים לא הוה דרשינן גבי פסולי המוקדשין דבשר אתי למעוטי חלב דלא הוח ידעינן לה למאי קאחי בשר למעוטי אבל השחא דאסר חלב במוקדשין יח קאחי בשר לותר אבל חלב כדקאי קאי מדאלטריך לכחוב ולא חגח בכור ישי"י שורך מאסור גיזה בקדשים ואחלי לריך חיפוק ליה מדאמר גבי פסולי המוקדשים חובח ולא גיזה אלא ודאי לא הוה ידענא למאי קאחי חובח למעוטי אבל השחא דאסור כל מדי בקדשים אם כן אתי מוצח לותר אבל גיזה כדקיימא קיימא ואם חאמר במרובה (ב"ק דף עו") דקאחר כל מקום

קחתר כח ייבעים שי היו מני. שבתו מני שבתו מו משבים. שבתו קדע מוגמ וקרביע, שבתו קדע מוגמ דקריש, שבתו קדע מוגמ דקריש, שבתו קדע מוגמ הקריש, שבתו קדע מוגמ הקריש, שבתו המנה דקריש, שבתו המנה דקריש, שבתו המנה במדי שבתו המנה במדי שבתו המנה במדי שבתו המנה שבתובה. לא להי היו נמי קדשי בדק הבים קדע מושם. אילן מלא פירוח. לא למוגמ ולא למוגמ שבתובה. למיל לאין מעילה לאי נמנים אלא פגס, ובמלושין לא הויא מעילה עד שיפגס (ברב שם). ראין מועלין במה שבתובה. דס"ל אין מעילה בגידולין, דמשום מנופן שאכל מן הפירות ומן היוניס ומן המיס, כדנפקא לן לקרש הקדש להקדע הקדש להדש, דמ"מ אין ממון (בב"ח ממשות) דהקדש מעורב בהן (שם).

שימה מקובצת

ים אבקה שהאם: עון וכן פרה הדשה מכרשיני הקדש לא תאכל: יון שלהן שהיו חולין: יתן מעילה במחובר לקרקע הס"ד: יען אבקה עון שהקדיש האם: עון וכן פרה הדשה מכרשיני הקרקע ומשביח הקטניות כשהוא: כן העברה מבכור גבי בכור כתיב והעברת: לאן ואף ס"א בחלבו ולאו: לכן חלב וכ"ש בקדשים גמורים ואין: לנן אינו דהא ודאי לכאורה משמע: לון ענין הם אסורין: לכן הולד ולא נראה דהא מדקאמר פרק השוחט: לון דמן נמי ליבעי: לון חלב המוקדשים לא אות ב" נמחק: לאן מ"ב במוקדשים א"כ בשר קאתי: לען חגוו בכור

שיבות () מים אשפה מלאה זבל: 0 במה שבתוכו אות ה' נמחק: 0 המעושרת לא ינק אות ו' נמחק וכצ"ל לקמן בסמוך: זן פרה לא תאכל מכרשיני: 0) העברה. עיין תמורה (זף יס ע"ט): 0 מים וכל הני אות ד' נמחק: 1) על תיבת שובך נרשם קו למעלה להורות כי לפ"ד מכרשיני: 0) מתיבת וגבי צר חיבות מה בכור ל"ש: 0) עצמו ש"מ מדקאמה מעל אבקה: ח ובמה שבתוכן בשלמא במה שבתוכן בשלמא במה שבתוכן במורבר: "מ) מעילה במה"ג דהוי במחובר: יס תלוש וכן ביר לומצי און מעום במחובר: יס תלוש וכן צריך לומר בכל הני דמחוברים: יס לא קני מטעם תיבת וביונים נמחק: יח להקדש וכן גבי אילן אות ו' נמחק:

מתני' מאשרשי אילן מי ים[של] הדיום הבאין בשל

הקדש ושל הקדש שבאין בשל הדיום לא נהנין ולא מועלין ימעין שהוא יוצא מתוך © השדה של הקדש לא נהנין ולא מועלין יצא חוץ לשדה נהנין ממנו יהמים שבכד של זהב לא נהנין ולא

מועלין נתנן מ בצלוחית מועלין בהן יערבה לא

נהנין ולא מועלין ר"א ברבי צדוק אומר נוהגין

יה דו הזקנים שנהנים ממנו בלולביהן: ים היו הזקנים שנהנים ממנו בלולביהן: גמ' אמר ר"ל אין מועלין בכולן אבל מועלין בשלש לוגין והקתני סיפא נתנו לצלוחית בשלים ומכלל דרישא אפילו בשלשת לוגין

נמי לא אלא אי איתמר אסיפא איתמר מועלין

נה לא אלא אי איונה אם פא איונה בה על ך בהן אמר ר"ל אין מועלין אלא בג' לוגין ורבי יוחגן אמר יִּמועלין בכולן למימרא דקסבר ר"ל

יש שיעור למים יוהתנן יו אמר ר"א יהמנסך מי

חג בחג בחוץ חייב ואמר רבי יוחנן משום מנחם סיודאפה ר"א בשימת ר"ע וו אמר דדריש

ינסכיהם יאחָד (6) ניסוך המים ואחָד ניִסוך היין

ואמר ריש לִקיש אי מָה יין שלש לִוגין אף

ואמר ריש לקיש אי מה יין שלש לוגין אף ימים שלש לוגין מכלל דסבר ריש לקיש אין שיעור למים למעמא דמנחם יודאפה קאמר: מתני' "הקן "שבראש האילן של הקדש לא נהגין ולא מועלין "שבאשירה יתיו בקנה לא נהגין ולא מועלין "שבאשירה יתיו בקנה

המקדיש את החורש מועלין בכולו: גמ'

ל) [ב"ב כו:], ב) ל"ק,
 ג) זבחים קי:, ד) [שם ע"ש
 ושם אימא יודפאה ופרש"י

דמן יודפת], ה) [ל"ל נסכיה

ועיין תוק' וכ"ה בזבחים וכן מוכח בתענית ב: דדוקא נסכיה

וומובנעני ולא ונסכיהם דריש ר"ע ולא ונסכיהם כמבואר שם בדש"י דאל"כה"ל להזכיר בשני ע"ש], ו) זבחים לה, !) ע"ו מבי, הו לא מועלין

הואיל ועיקרו קאי בשל הדיוט

ל"ק, ע) רש"ק מ"ו, י) בלד המוצח ל"ק, כ) ל"ל דחית, כ מוצח ל"ק, כ) ל"ל דחית, כל ו החתר מנוטי מחי חי

יליף תחת כו' נ"ק, כ) לענין הנקה ואע"ג דילפי' בכור

הנקה וחע"ג דינפיי בכור ממעשר לענין כלאים מג"ש כוי ל"ק, ש) רש"ק מ"ז, ע) נ"א בג"ש דהעברה העצרה כיון דלא ניתן ללמוד כוי כ"א לענין

הנקה כו', כ) אלא לענין הנקה

התים בי, שם מנת מנתין הנקם ילפיקן שפיר אע"ג דאפשר משא"א הוא וכתו כן לענין מעשר לענין שפיר, ל) של מעשר ל"ק, ק) מע"ש ל"ק,

ר) ואי תימא דהכא תני כד דכד כו' נ"ק, ש) עי' רש"ק, סו' הדשו הס"ד ואח"כ מה"ד

קדשו הסח"ד וחח"ב מה"ד שנהנין ממנו בלולביהן כו' ז'ייק,
 דבישא ז'ייק, ב) נ"א הכלי מקדש ז'ייק, ג) נ"א אלעזר,
 ד) דאי קסבר ז'ייק, ב) לועמא

דמנחם קפריך דפי׳ כו׳ נ״ק,

הגהות הב"ח

(מ) גבו' דדריש נסכיהם אחד

ניסוך היין ואחד ניסוך המים ואמר ר"ל: (ב) רש"י

המים ומתר ר"כ. (כ) רשיי ד"ה נהנין וכו' זקנים שנתנו בלולניהן: (ג) ד"ה והקתני סיפא וכו' מועלין הס"ד ואח"כ מ"ה אלא בג'

:לוגין דים שיעור

רבינו גרשום

מעל: שרשי אילן של הדיוט הבאין בשדה של הקדש לא

נהנין ולא מועלין הואיל ואמרינן בתר אילן אזלינן

. ואילן בשל הדיוט קאי: ושל . הקדש הבאיז בשל

י. וליהוי ביה מעילה אפ״ה אין

בו מעילה דבגידולין הבאין לאחר מכאן עסקינן וקסבר האי תנא אין מועלין בשבח

הקדש מדאורייתא: מעין שהוא יוצא כו׳. הכי הוא

דמעין של הדיוט הוא ונובע

משדה חולין ויוצא ומושך בתוך שדה של הקדש לא

בונון שווה של הקוש לא נהנין ממנו בתוך שדה של הקדש ולא מועלין: יצאו המים. מתוך שדה של הקדש נהניז ממנו לכתחלה: המים

. שרכד של זהר. אוחו כד של

במ א ב מיי׳ פ״ה מהל׳

מעילה הלכה ו: ל ג מיי' ח"ד מעינה הנכה ו: ל ג מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה ט: לא ד מיי שם פ"ה הל' ו: לב ה מיי פ"ב מהלכות

מעילה הלכה ט: מעינה הנכה ט: לג ו מיי פי"ט מהלכות מעה"ק הלכה ג: לד ז מיי' פ"י מהלכות

:1 פ״ה מהלי מעילה הלכה 1: ט מיי׳ פ״ז מהלכות ע״ז הל' יב טור ש״ע י״ד סי׳

תמידין ומוספין הלכה

קמב סעיף ח: לז י מיי׳ פ״ה מהלכות מעילה הלכה ח:

מוסף רש"י

שרשי אילן כר׳ לא נהנין. מדרנון, ולא מועלין. אס נהנה לא מעל (ב"ב בו:). המנסך מי חג. שנחמלאו לשם ניסוד המים בתג הסוכות נשם ניפוך המים נמג הסוכות (חבחים קיי). דרריש גסכיהם. הילכך נחוץ נמי מיחייב עלה (שום). ואמר ריש לקיש. אי ר' אלעזר מהחוא קרא יליף ונהחוא קרא מים קרח יכיף ובהסחח קרח מים ויין איתקום, אלמא ג' לוגין בעינן כנסכי יין של עולת התמיד (שם). הקן כו' לא בהבין. דאסור מדרבנן, ולא מרעלין. אם נהנה לא מעל מועדין. חם נהנה נח מענ מדאוריימא, שימחייב קרכן מעילה, לקמן מפרש טעמא (עדו מב:). יחיד בקנה. ישליך עלי הקן במקל מן האילן יישרפם ויהנה מהם ולא יעלה יישרפם ויהנה מהם ולא יעלה על האשירה ויטלם, דאם כן נמנא משתמש באשירה במהום סולם חו היא הנאה

שימה מקובצת אן אילן של הדיוט: כן מתוך שדה של אות ה' נמחק: י. גן נתנן. עיין תוספות זבחים ע ביבן. כן הוהגין ס״א (לף קי): זו נוהגין ס״א נותנין היו ממנה זקנים בלולביהן: סן והתנן ר׳ אלעזר אומר המנסך: ון ר״ע בשני נסוכין הכתוב מדבר בפנ נפוכן הפונב מובר אות מ' נמחק: ז] תיבות הוו מועלין נמחק: ז] שהיו סודרין אצל המזבח לא: ט] מה"ד נותנין היו ממנה: ק אמו כי הכא וי"ל -רגז״ש דאמו אמו לא דריש: אפשר מאי אפשר כגון 6 יתן אפשר מאי אפשר כגון בכור דלא אפשר בהנקה דוכר: יכן לענין הנקה מגו"ש דאמו אמו דלא שייכא למדרש דבר אחר ואף תיבות מ"מ נמחק: ואן וזיבות מ"מ נמוקן: יגן כיון דניתן ללמוד תיבת דלא נמחק: ידן מעשר נאמר דילפינן שפיר מבכור כך דקדק מורי לישב שיטת: . להניק אותן הולדות: עון לחביק אחון וחליחוז מנון ממנה דאע"ג דאמת הוא דחלב של מוקדשים אסור בהנאה כדפיי משום דכתיב ואכלת בשר ולא חלב אימא ה"מ להדיוט אבל הכא דהולדות הם קדושים הכא דהולדות הם קדוטים א"כ היינו צורך גבוה אימא לא לכך בעי מגלן וקאמר אתיא העברה: יו) הבכורות כדאיתא התם ולא שכבר

בריש פ' יולה דופן (נדה דף מ.) אבל לעניו דבר אחר לא ניתנה לידרש ובהאי מירולה מיתרלה קושיה החריתה שיש להקשות היאך יליף מבכור שהוא אסור להניק והא אין דנין אפשר יאז משאי אפשר מבכור דליתיה בהנקה דוכר הוא ולפי מאי דפרי' ניחא דע"כ לריך ללמוד מבכור (לענין יבו מ״מ ואף) לענין דילפינן ש' מגזירה שוה דהעברה העברה מ"מ כיון יגו דלא ניתן ללמוד מוקדשים מבכור ^פ' לענין הנקה אע"ג דאפשר מאי אפשר הוי כמו כן לענין מעשר יה (אלא) ילפינן שפיר מבכור כך דקדק וטרי לישב שיטת התוס' על בוריה וטרי לישב שיטת התוס' על בוריה וכל זה דוחק מאד ועוד קשיא דמילתא דפשיטא הוא דולד המעושרת לא ינק מן המעושרת כיון שהוא חולין דהא כבר תנא לעיל חלב המוקדשין לא נהנין ועוד דהאמר ואחרים מתנדביו כו ובמתני' פירשתי שהיו עשירים מתנדבים להניק שו את הולדות מבהמות שלהם ומה נדבה היא זאת כיון דלית שום ריוח להקדש לכך נראה למורי ר' הרב ר' פרך שיחי׳ דמתני׳ מיירי בוולד מעושרת וולד מוקדשים שילדו משהיו מוקדשין והיינו רבותא דאפ״ה אסור להניק מהם והיינו הא דהאמר ואחרים מתנדבין כן שבשביל שהיו הולדות 3 להקדש היו

מתנדבין להניק אותם וקבעי בגמרא מנה"מ דלא ינוק מאמו והכתיב תחת אמו דמשמע אפילו היתה אמו קדושה מ"מ יונק ממנה שו וקאמיא העברה העברה מבכור מה בכור מועלין בו פירוש שאסור להניק את הבכור מבהמת מעשר וקדשים דהא לא מלינו בכור של בהמת מעשר יהצבות מפשת הקושים דישה לגו מכינו בבור שני ביהמו משפר וקדשים שהרי הם פטורים מן הבכורות יז אף מעשר כלומר אף ולד שהוא קדוש קדושת המעשר שנולד מבהמת מעשר אסור להניק מאמו שהוא מעשר וחלב המוקדשין נמי אתיא אמו אמו מבכור דמה אמו האמור בבכור אינה של הקדש דבהמה של הקדש פטורה מן הבכורה אף אמו האמור בקדשים דכתיב שבעת ימים (יהיה) תחת אמו דמשמע לפי הפשט שמותר להניק לולדות של בהמת קדשים מאמו שהיא קדושה אינו כן דודאי יתו אותה אם דחולין ולכך מותר להניק מאמו אבל אם היא קדושה אסור להניק לו והשתא ניחא דשפיר אילטריך ג"ש להכי דאף כשהולד של הקדש אסור יש להביא מן האם וגם ניחא דלא ילפינן התם מהך ג"ש דאמו אמו דהא לא דרשינן הך ג"ש אלא ללמוד דאמו דגבי קדשים ר"ל שהאם חולין כמו אמו דגבי בכור כדפירשנו: שרשי אידן שה הריוש.

שנאמר שה אינו אלא להוליא כלאים 🗘 למאי אי לבכורה יליף העברה

העברה ממעשר ^{מו} ומעשר חחת חחת מקדשים ל"ל למילף בכור ממעשר ומעשר מקדשים לילף בכור מקדשים בגזרה שוה דאמו אמו ^{יז} וי"ל דלח

דריש לה אלא לענין דבר התלוי באם כגון הנקה דהכא וכגון לענין לידה

נב"ב פרק לא יחפור (דף כו:) מפרש לה שפיר: מים שבבר של זהב. בשמחת בית השואבה מיירי שהיו ממלאים ש מאתמול ממי השלוח ונותנין אותה לחבית שאינה מקודשת שלא יהיו נפסלין כאז [בלינה] כדאמר פרק

קדוש אף: יק] דודאי אמו קוד אף: אין ורוא אמן. ר"ל אם: יען אסור להניק מן: 0 של הדיוט כו' לא נהנין ולא מועלין בהן בפרק לא יחפור מוקי האי בגידולין הבאין לאחר מכאן דקסבר אין מעילה בגידולין מעין היוצא לא נהנין ולא מועלין לא מועלין מן הדין דמים מן התחום קאתו ואינם בכלל הקדש ולא נהנין היינו משום מראית העין כל זמן שלא יצא מן השדה של הקדש: ל6) נפסלין בלינה כדאמר פרק לולב וערבה וכד היינו חבית: כס מה"ד נתנן לצלוחית: כס ערבה שבה היו מקימין המזבח לא נהנין ולא מועלין לפי שהיו עומדות למצוה ואינו קדוש נותנין היו . מהם הזקנים בלולביהם: **לד**] מעילה שהכד לא נתקדש אלא אי איתמר: **לכ**ן אם יש בה יותר מג׳ לוגין לא ימעול וי״מ: **לו**ן שיעור וניסוך הסיד ומהיד מנחס יודפה הדמן דודפת די אלעזר בשיטת היש, דמן בתוץ חייב אף נוסכי מים המנסכו בחוץ יהיינו זמנו של ניסוך המיד: כתן לוגין דכתיב רביעית ההין אף: כען תיבות דאין שיעור למים נמחק: 10 לטעמא דמנחם יודפאה קפריך: (1) דמנחם יודפאה לא: 10 ולא יעלה בידיו דא״כ נהנה מן האשרה אלא: 10 תרגום. מועל בכולו בעצים ובשפי

בותנר' שרשי אילן של הדיוט הכאין לשל הקדש לא נהנין ולא מועלין. דאולינן בתר אילן ואילן בשל הדיוט קאי: ושל הקדש הבאין בשל הדיוט. נתי ח'לא מועלין ולא נהנין הואיל ועיקרו קאי בשל הקדש: מעין היולא בסוך שדה הקדש. שהמעין מתוך שדה של חולין הוא נובע אלא שיולא

ומושך בתוך שלה של הקדש לא נהנין ממנו כל זמן שהוא בתוך שדה של הקדש זו שי(הוו מועלין) ולא מועלין בו כל מי שהוא שותה ממנו בחוך שדה של החדש: המים שבתוד הכד של והב. באותו כד שהיו ממלאים לנורך ניסוך כדתנן בפ' לולב וערבה (סוכה דף מח:) כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת אלא שהיה ממלא מע"ש מן השילוח בחבית של זהב שאינה מקודשת כדי שלא יפסל בלינה ובאותם מים שבחבית של זהב שאינה מקודשת לא נהנין משום דנתמלאו ללורך הקדש: ולה מועלין. משום דלה נתקדשו לניסוך המים למעילה עד שינתנו בצלוחית של זהב דהיינו כלי מקודש לכך: ערבה. שהיה יו סידורן י בהר הבית לא נהנין ממנה קודם שוקפוה אלל המובח הואיל ולכך עומדת אבל משוחפוה דנעשית מלוותה נהניו ממנה: עו נהנין היו ממנה וקנים (כ) בלולביהן. אפי׳ קודם שמקפה אלל המובח: גב׳ אין מועלין בכולן. שאם יש באותו כד של זהב יותר מג׳ לוגין אין מועלין בהן אבל אם יש בכד ג' לוגין לא פחות ולא יותר דאין כי ביה שיעור ניסוך מועלין בו: והקחני סיפא נחנן בללוחים מועלין בהן מכלל דרישה.

בכד של זהב אפי׳ בג׳ לוגין גרידי אין איתמר מועלין: (ג) דיש שיעור למים. של ניסוך דהיינו ג' לוגין להכי אין מועלין בהו אלא בג' לוגין כשיעור הראוי לניסוך ור' יוחנן סבר אין שיעור למים להכי קאמר מועלין בכולן: והסנן ר"א אומר המנסך מי החג בחג בחוץ חייב. משום מעלה בחוץ דכל דבר שהוא מתקבל בפנים חייבין עליו משום שחוטי חוץ כדאמרינן במסכת זבחים [קט.]: וה"ר יוחנן משום ר' מנחם יודפאה. התם בפרק השוחט והמעלה בחוץ [שם קי:]: ואחד ניסוך המים. וכיון דניסוך המים נפקא ליה מדאורייתא מש"ה קאמר דחייב עליו משום מעלה בחוץ: וא"ל ר"ל לר' יוחנן. כיון דאמרת דר"א בשיטת ר"ע אמרה דדריש נסכיהם ואמרת דניסוך המים הוי דאורייתא כמו ניסוך היין א"כ נימא הכי אי מה יין ג' לוגין. ומדקאמר ליה ר"ל הכי מכלל דסבירא ליה דאין שיעור לניסוך המים: לטעמיה דרבי מנחם יודפאה קאמר. וקא"ל ר" לטעמיה דר' מנחם דאמר אין שיעור למים וקדריש נסכיהם אי מה יין ג' לוגין אף מים ג' לוגין והא שמעינן ליה לרבי יוחנן דאמר משום מנחם יודפאה מועלין בכולן דמשמע דאין שיעור למים אבל ר"ל לעולם סבירא ליה דיש שיעור למים כדאמרינן לעיל: בותני' הקן שבראש האילן.

בגמרא [יד.] מפרש מאיזה עלים הוא עשוי: יסיו בקנה. שאם אינו יכול להגיע בידו לקן יפיל בקנה הקן לארץ אבל לא יעלה לאילן ויקחנו שלא יהנה מן האילן בעלייתו כשעולה עליו. ובגמרא נשם) מפרש מאי יחיז: גבי ללוחית דמועל בהן אלא בג' לוגין דקסבר יש שיעור למים בג' לוגין ואם יש יותר מג' לוגין אין מועלין אלא בג' לוגין דאין ^{ב)} המים מקודש כ"א כשיעור הלריך לנסכי המים אבל אם יש ששה מג' לוגין האחרונים יהיה מועל וי"מ שהיה בו בכלי הרבה מים וקאמר דאין מועלין עד שישתה שלשה לוגין

כם שור הארץ לפפר הארם מכני מם מה שנה מג מגן הארונים היה מושבר מ שהיה כבל הארים מכן ממקים ממן בשישת ב"ע רבי ב שנה מגל מומר שלות נסכה אלא ונסכיה דמשמע ב' ניסוכין ומקיש ניסוך המים לנסכי יין הואיל ומחד קרא נפקי מה נסכי יין המנסכו בחוץ מש יהא חייב ואר"ל אי מה יין ג' לוגין יש אף מים ג' לוגין ובובחים פרק השוחט והמעלה (דף קיה) מסיק בתר הכי והא מי החג קאמר לעו דאין שיעור למים וסיומא דקושיא הוא כלומר וכ״ת דאין ה״נ והא מי החג קאמר דמשמע דאין שיעור למים אלמא קסבר רשב״ל אין שיעור למים די ואי קסבר יש שיעור א״כ מאי פריך אי מה יין ג' לוגין אף מים ג' לוגין והא איהו גופיה אית ליה הכי ומשני לטעמא דמנחם יודפאה קאתר כלותר ר"ל גופיה סבר דיש שיעור לתים והא דקפריך החם אי תה נסכי יין כלותר לטעמא נדי דתכח הך קפריך דפירש טעמא דר"א ואית ליה לר"א קחות כנונו ריי גופיה ספר דים שיעור נתים והמדקפרין הנום להינה נספר יין כנונת נטפונו שהידונכו הן קפרין דפינם טענו דרי זרחים כייז כי ליין א"כ אמאי קאמר אין שיעור למים וו"מ דההיא דלעיל דמועלין בג' לוגין אליבא דמנחם דמנחם דמפיק ליה מקרא דאימקש נסכי מים לנסכי יין וא"כ יש שיעור למים ול"ג דהכא מנחם יודפאה מאן דכר שמיה ועוד דבפרק השוחט המנחם דמים ליה לא מנעלה (ג"ז שם) משמע דמנחם לא לא בעי שיעור וקושיא דר"ל דמקשה ליה לאו מילתא היא:
המעלה (ג"ז שם) משמע דמנחם לא לא בעי שיעור וקושיא דר"ל דמקשה ליה לאו מילתא היא:
הקן שבראש האידן. בגמ' מפרש לה שפיר: ירתיז בקנה. לש ולא יקחם בידו אלא מנענעו ע"י מקל ויפול: הבוקדיש החורש. יער כל' מרגום לש:

מומכמ אמר ריש לקיש אין מועלין . בכולן. הכי קאמר אם יש באותה כד של זהב יותר משלשת לוגין או פחות מג' לוגין אין בהן מעילה בכולן כלל: אבל.

שבכו של והב. אותו כו של זהב שבו ממלאין הניסוך כדתנן בפרק לולב וערבה כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת אלא שהוא ממלא מט"ש חרים של זהר שאיוה מועלין. משום דלא איקדשו לניסוך המים למעילה עד שניתנו בצלוחית דהיינו שניונו בצרווית הייתנו כלי מקודש: ערבה. שהיו סודרין אותה אצל המזבח לא נהנין כו': נותנין היו ממנה בלולב. לכתחלה:

בכורן, הניק אמה אם יס באותה כו של והביתו מטישה ולרוץ או מחות מגיר יונין הון מצירה בכורן כילוז בכר, אם יש בכר ג' לוגין לא פחת ולא יותר מועלין באותן ג' לוגין משום דבכך הוא שיעור ניטון: והא קתני סיפא גתנן בצלוחית מועלין מכלל דרישא בכר של זהב אפיי בג' לוגין : והתנן ר' אלעזר אומר המנסך מי חג בחרץ. במס' זבחים היא: לטעמא דמנחם יודפאה קאמר. איהו ודאי ריש לקיש בעי שיעור אלא לטעמא דמנחם קא בעי אי מה כוי: הקן שבראש אילן. עצים שעשוי מהן הקן: יתיו בקנה. יתיו בקנה ויפיל הקן לארץ ויהנה ממנו: המקדיש את החורש כל היער מועלין בכולו. בעצים ובענפים ובעלים:

מ"ז מה: כנ הקוגיה ע"ק,
 [3] [4] מצ: [1, ג') לפני רש"י,
 היה גירסא אחרת כמה דאיתה
 בע"ז מב:, ד) [פ" פרח ערוך
 ערך נב ג'], ד) ב"מ נו: [ע"

תוספות עירובין לח: ד"ה

מוספות עירוצין לא: ד״ה וותן], ו) מקדש להו לפיכן וותן], ו) מקדש להו לפיכן זו לי״ק מ״ו, ח) ל״ק, ש) ל״ק, יותן מותרון ל״ק, ט) ב״ל, שקנו ל״ק, ט) ששיבר קנים מן ולכך לא שרי לניה ליטול בידו מ) ולכך לא שרי לניה ליטול בידו

ה) וכש כחשרי כים כיטול ביזו בר' ל"ק, כ) דאייתי מעלמא מאי יתיז אפרוחין כלומר

לח א מיי׳ פ״ח מהל׳ ע״ז הלכה יא טור ש"ע י סימן קמו סעיף יא למ ב ג מיי׳ שם פ״ז הלכה יב ופ״ה מהלי מעילה הלכה ז טוש"ע י"ד סימן קמב סעיף ח:
בן ד מיי' פ״ה מהלכות
מעילה הלכה ט: מעינה הנכה ע. מא ה מיי' פ"ח מהל' מעילה הלכה ד:

שנשתברה מאליה מותרת ומשני לא

דקמייתי מעלמא כלומר שנעשים הקן מקנים אחרים ולא מגוף האילן יז אי הכי של הקדש אמאי לא נהנין ולא מועלין (6) אלא נהנין פריך דכיון שאין הקן מאילן של הקדש אמאי לא נהנין יש מוסף רש"י אלא מיירי באיתבר מגופה וכ״ת אמאי וקתני יתיז בקנה. וישרוף לא מועלין הכא מיירי בגידולים וקסבר עלי הקן, אלמא עבודת כוכבים שנשמברה מאליה מומרם וווייו אין מעילה בגידולים ה"נ מסתברא פי" שנשתברה מחליה מותרת (עדב מב:). בגידולין הבאין לאחר מכאן. הכאין כאילן אחר שהוקדש עסקינן והוא לא הקדיש אלא אילן (שם). וקסבר. האי מנא, אין . דמיירי באיתבר מגופה דאי ס"ד דאייתי מעלמא אמאי ימיז בקנה לישקליה משקל כלומר יטול הקן בידו בלא מקל אלא ש"מ דמיירי דאיתברא מגופה מיולכד לא וקסבר. החי תנח, אין מועלין בגידולין. ותדרננן הוא דאסירי, וגני אשירה נתי בשקינתה בעלי אשירה עלמן, וקתני יתיז כר"ל (שט). אמר ר" אבהו א"ר יוחגן. מהדר שרי ליה ליטול יעו (ו) מקל בידו דלמא אתי למישקל מגוף האשירה שלא נשבר דהא אותם קנים שנשברו דומים לאותם המחוברין לאשרה אבל אי הוה מיירי . למיובמיה ס באייתי מעלמא דלא דמי לגוף **אתרינא כו'** (שם, עי"ש גירסא האשרה לא שייכא למיגזר אטו דלמא אפרוחים כאן וכאן. נין נהקדש נין נאשירה, מותרין. נהקדש נין נאשירה, מותרין. שקיל מאשירה עלמה אלא ודאי מיירי דאיתבר מגופה וא"ת אמאי הולרך לומר דחין לריכין לחילן, ביצים לחן מיפן מחק, ביבים כאן וכאן אסורין. שלריכין לחילן וגזור כה רכנן כעל חילן עלמו (שם). בוגין בחול הוכחה זו דאיירי באיתבר מגופה הא כבר מוכחא שפיר מדקאמר גבי של הקדש לא נהנין י"ל דהוכחה ראשונה אירי אלא ואח"כ מקדישין. כשהן בונין בניני הקדש לא היו קונין ע"י דומיא דכי היכי דמיירי בשל הקדש בונין בניני הקרש נה היו קונין האבנים והטיט ממעות הקדש, כדי שלא יבואו האומנין והעם לידי מעילה אם ישבו עליהם, או אם יהנו מהם, אלא עליהם, או אם יהנו מהם, אלא כאן שאיתבר מגופה מדקאמר לא נהנין . כמו כן מיירי בשל אשרה באיחבר מגופה כיש אבל עכשיו מייחי מגופה דאשרה מדקאמר יתיז בקנה דמיירי באיתבר מגופה וקשיא לוקחין בהקפה והרי הן חול לר׳ יוחנן דאמר עבודת כוכבים שנשתברה מאליה אסורה ומשני א"ר אבא עד שיבנו בחומה. ומשהו א"ר יוחנן לעולם 0 דאייתי מעלמא יגו יתיז אפרוחין כלומר מתני' ואפי' כדאייתא מעלמא ליכא לאקשויי מידי דהא דקאמר יתיו לא קאי אקן דודאי הקן אסור בהנאה בין גבי הקדש בין גבי אשירה וונאי יתיו יתיו כיז אפרוחים שהאפרוחים מותרים בהנאה בין גבי הקדש בין גבי אשרה אבנים נותו לבנאי ואינו הורא שכנים שתן נכנת יחיכו קורם שם הקדש עליהן עד שיתננו בבנין, הלכך לא מעל הגובר כדאמר לקמיה והשתא ניחא הכל דליכא לאקשויי דלישקלינהו ביד דאיכא

שימה מקובצת ל) מעלמא דיקא נמי דקתני גבי הקדש לא נהנין ולא מועלין אא״ב דאייתי מעלמא וקינתה בהן היינו דקתני לא נהנין ולא מועלין לא נהנין מדרבנן ולא מועלין מדאורייתא דהא לא , קדשי אא״א דאיתבר מגופה אמאי אין מועלין מידי איריא הכא בגידולין הבאין לאחר מכאן עסקינן וקסבר אין מועלין בגידולין ור׳ [אבהו] אמר ר׳ יוחנן מאי באפרוחין אחרינא אי הכי כו׳ כך גריס והתוס׳ גורסים רש״ ההומסי גורסים כבעמוד: כן הגזברים. עי' תוס' תמורה (דף לא ע״נ): גן להו ואמר אות ד' נמחק: דן מותרת דודאי ביטלה העובד כוכבים אות ד׳ נמחק: ה] אילן שהעוף שובר מן: ו] הקדש משום דבגידולין: ו] מהכא ולעולם תיבות לעבודת כוכבים ל"ש ונמחק: ק] מתרץ דהאי יתיז אות ל' נמחק: ען אחרינא אות ל לא אות ר' ל"ש: ין דמי הס"ד ומה"ד אפרוחין שצריכין אות ר' נמחק:

ים שחיללו והשבח שהשביחו: ים חולין. במקום תיבת שנהנו כתוב מן הצד בכת"י הרב"א שנעשו נ"ל: יום מצלה לדידה לדידי: יסן שחיללו והשבח שהשביחו: עם קול אירי: מאר שלהי יחון ור' אבהו: א"ר יוחנן. מתרץ בפירוש דהא יתיז לאו בקן מיירי אלא מאי

עסן בענה דרה בקן נעצמו בווראי אסורן: אפרוחים כאן יכאן בין באילן של הקדש בין בשל אשרה מותרין. משום

עסן בענה ביר הדא ביצים כאן וכאן אסורין. ולא מירי וצריכי לאילן ובשלח אסורין. ולא מירי וצריכי לאילן ובשלח שהיה שהאלן:

ער בשלח שהיים בל מקום שרוצין: אבל ביצים כאן וכאן אסורין. ולא מירי וצריכי לאילן ובשלח שהיים בל מבוע בחול והאר כך פקדישין.

ער בשהיו בונין בדק הבית היו קונין כל צורך הבנין ממעות של חולין ובשנגמר הבנין כולו אח"כ היו מקדישין אותן שלו מעות של חולין שנקנה בהן צורכי בל ווה ביצים ושב ראל מעות על הבנין זה ונמצא

ער משום שלח אסורין תיחול קורשה שיש באל מעות על הבנין והוומצא

ער משום שלו אסורין תיחול קורשה שיש באל מעות על הבנין זה ונמצא

ער משום שלו אסורין תיחול קורשה שיש באל מעות על הבנין זה ונמצא

ער משום שלו אסורין תיחול קורשה שיש באל מעות על הבנין זה ונמצא

ער משום שכר האומנין ואותון שלוו מעות של חולין שנקנה בהן צורכי הבנין: מ"ט.

בחול משום בראן דמתובד מעות לבדק הבית לאלתר מקדיש להוו עורשל הולין ופורשין לאלתר מקדיש להוו עורשל הולין ופורשין לאלתר מקדיש להוו עורשל הולין ופורשין לאלתר מקדיש להוו וכיון דמקדיש לעשות מהן קורות לבדק הבית מועלין בקורות ולא מעלין לבק הבית מועלין בעורת ולא מעלין לא בשפיי ולא בעניים הוו הובצא

בחול משום ביתו לבדק הבית מועלין בית בשל הער בית היינו לובותא השים שהוו מתון בורשין שלוו מעות להולין וביר אלה בורי מער אירי בער שהיינו לביד ולא בדלי מענה מ"מ שרי להתיו באפרוחים איני "ל קות בי"ל הער בי"ל הער און מעות להולין ופרשין לאלתר מקדיש להו וכיון דמקדיש לא בעלי בייות לא בערים הוו שלוו בער או אומנין בקורות ולא מעלין לא בשפיי ולא בנכייה שוו היינו לוברים שהיים לוברים שהיה קרוש היינו לוברים שהיה קרוש הער בי"ל הער און הער של הולין בירות ולא מעלין לביות משפיי ולא בבכיה שוו שהיים לובים שהיה קרוש היינו לובותא היינו לובותא האל לאחר הבנין לעות משום (ס"א האין בעות לה"ל בי"ל בי"ל בעות לא לאחר הבנין לאים בי"ל לעות משום (ס"א האין בעות לה"ל בי"ל בעות לא לאחר הבנין לא מעלין לא בשפיי ולא בשפיי ולא בבפיה הוו שוו בי"ל בי"ל בעות לה"ל בעות לה"ל בי"ל בישל לא בחלי לובים הביים לא לאחר הבנין לא לא ב

מומר

למיחש שמא יעלה באשרה וא"ת והא כדסלקא דעתך דקאי יתיז אקן עלמו

מעיקרא דקאמר יתיז הקן עלמו ליכא למיחש שמא יעלה יח ⁶⁾שיכוין ליטול הקן בידו בלא עלייה על גבי אשרה אבל השתא דקאי יתיז אאפרוחים

יאון פירו פנת עליים על צבי נוסרים נוכל האפרוחים מו דודאי איכא איכה למיחש שמא יעלה כי אין נוח כל כך ליטול האפרוחים בלא הקן אם לא יעלה כי הם נשמטים כאן וכאן ולכך לריך להתיז בקנה

כמו האןן מם למו עלה כי הם נשמם כי פמן יצמן יצמן למן המשרה כדי להחיז את האפרוחים דכיון דמתיז בקנה לא יצטרך לעלות באשרה כדי להחיז בקנה כי הדבר קל להתיזם בקנה אף כשעומד על גבי קרקע וא״ת אכתי

אמאי של הקדש לא נהנין אף מן הקן עלמו כיון דמיירי בדאייתי מעלמא

הוי קשיא ליה אמאי לא שקל להו כהו ולא קאמר שמא יעלה וי"ל

דלא ביטלה. שהרי לא ביטלה עובד כוכבים בפירוש: ריש לקיש אמר מותרת מימר אמר. פירוש העובד כוכבים שעובד אותה אותר היא גופה לא מצלה ידו לדידי מצלה בחמיה והלכך בידוע שביטלה: היא גופה לא מצלה שלא הצילה עצמה שלא מישבר: דאיסבר מגופיה של שבאשרה יתיו בקנה מיו מאי לאו דאתבר מגופה.מיו 0 שנשברו הקנים שנעשו (הזו) מגוף האשרה וקאמר יתיו בקנה והקן עלמו מותר אלמא עבודת כוכבים

איתמר עבודת כוכבים שנשתברה מאליה ר'

יוחנן אמר "אסורה ור"ל אמר מותרת רבי יוחגן אמר אסורה דלא במלה עובד כוכבים ור"ל אמר מותרת מימר אמר היא גופה לא מצלה לדידי מצלה לי יאיתיביה ריש לקיש לרבי יוחנן הקן שבראש האילן של הקדש אין נהנין ואין מועלין שבאשירה יתיו בקנה מאי לאו דאיתבר מגופה וקתני יתיז בקנה לא דאייתי עצים מעלמא זוֹייאי הכי אמאי של הקרש אין נהנין ואין מועלין אלא בגירולין הקדש אין נהנין ואין מועלין אלא בגידולין הבאין לאחר מכאן וקסבר אין מועלין בגידולין הכי נמי מסתברא דאי ס"ד דאייתי מעלמא אמאי יתיז בקנה לשקליה משקל אמר רבי אבהו א"ר יוחנן (4) לעולם דאייתי מעלמא ומאי יתיז יתיז אפרוחים אמר ליה רבי יעקב לרבי ירמיה אפרוחים יכאן וכאן מותרין ביצים כאן וכאן אסורין אמר רב אשי אם יאפרוחים בריכין לאמן כביצים דמו: מתני' פ הגזברים שלקחו יעצים מועלין בעצים ואין מועלין לא בשיפויי ולא יובנבייה: גמ' אמר שמואל בשיפויי ולא יובנבייה: גמ' אמר שמואל הבונין בחול ואח"כ מקרישין מאי מעמא מאן הבונין בחול ואח"כ מקרש להו ג' דאמר תיחול קרושת מעות אבנין ויהיב להון לאומנין בשכרן

ולריכין לאילן וכאילן עלמו דמי יז ואפרוחין שלריכין לאמן שעדיין לא גדלה נולתן ואינן יכולין לפרוח כבילים דמי ואסירי: בותבר' הגוברין שלקחו אם העצים. מן היער של חולין לנורך קורות: מועלין בעצים. עלמן הראוים לקורות: ולא בשפוי. הנסורת שמשפה החרש מן הקורה: ונבייה. היינו עלין שלהן לפי שהגזברים לא קנו והקדישו אלא דבר הלריך לבנין ולא שפוייה ונבייה: גבז' אמר שמואל בונין בחול ואח"ר מקדישין. כלומר כשהן בונין בבדק הבית היו קונין כל לרכי הבנין ממעות של חולין או היו לוקחין כל לרכי הבנין באמנה ולאחר שנגמר הבנין היו מקדישין אותו כן שהיו מביאין ממעות של הקדש כשיעור דמי כל הבנין והשבח האומנין בבנין ושכר האומנין ואומר תחול קדושה שיש במעות הללו על הבנין הזה ונמצא יא קדוש והמעות יצאו לחולין ופורעין מהן שכר האומנין ממה שחיללו ים השבח שהשביחו האומנין בבנין ופורעין לאותן שלוו מהן מעות של חולין יגו שנהנול בהן לורכי הבנין או לאותן שהאמינו להן לרכי הבנין: מאי טעמא. בונין בחול משום דמאן דמתנדב מעות לבדק הבית לאלתר מקדיש להו וכיון דמקדיש להו שוב אינו יכול לקנות בהן דבר של חולין בהדיא לפי שהמוכר היה מועל בהן לפיכך לריך שיאמר כך תחול וכו׳ שיהו מחוללין קודם שיבואו לידי המוכר:

מותר שיין ביטונה שיטו נמוגבין קרוט שיטומו כיזי המוכר. מנוחי של הקרץ למח הפין חף מן הקן ענמו כיון דמיירי בדחייתי מעלמת מותר דגורינן דלמת אחו לתיתולים בקנים המחוברים ביז באילן וא"מ מעיקרת מאי הוה פריך אמתי של הקדש לת נהינו והא שייך שפיר למגזר כדפרישית יש לומר לעולם ידע שפיר דשייך למיגזר כדפרישית והכי הוה פריך מעיקרת של הקדש אמתי לת נכיו גבי אשירה ולא גזרינן דהת מעיקרת ש"ד דימיז בקנה קחי אקנים דקן ניטו דמותר בהנאה ולא גזרינן בהו מריך לממו חיים בארותים מותרים מותרים מותרים מותרים מותרים מותרים מותרים מותרים בארותים מותרים בארותים מותרים מותרים בארותים בארותים מותרים בארותים בארותים מותרים בארותים מותרים בארותים מותרים בארותים בארותים בארותים מותרים בארותים מותרים בארותים בארותים בארותים מותרים בארותים מותרים בארותים בארותים מותרים בארותים בארותים בארותים מותרים בארותים דמשרה וה"ה בשל הקדש כמו שאפרש בסמוך הלכך לנים למיפרך מידי דהקדש השים הם דהכא והריון דלמא אחי לאחלופי בקנים המחוברים לאשרה וה"ה בשל הקדש כמו שאפרש בסמוך הלכך ליכא למיפרך מידי דהקדש אים הם דהכא והכין דלמא אחי לאחלופי בקנים המחוברים לאילן כדפרישית כך נראה למולי רבינו הרב רבי פרץ ש"י לפרש סוגיא זו מראשה ועד סופה: אפרוחין באן ובאן מוחרין. פיי בין באשרה בין באשר הקדש הדין באים הדים וה"ה גבי הקדש אבל לא נהנין בין בשל הקדש כיון דאית בהן רוח חיים ואין לריכין לאמן כדמפרש בסמוך והא דקאמר יתיז בקנה קאי אאפרוחים וה"ה גבי הקדש אבל לא נהנין קאי אקן ובילים וה"ה גבי אשרה וא"מ ואמאי מגן להסמירא גבי אשרה וקחני לאיסורא גבי הקדש י"ל דלהכי תנא לא נהנין גבי הקדש משום דבעי קמ מתן הפנט אם הבי משנים ולו עד המני מק המנינו גב לשנים יותר בכר מאום מאד שהוא של עבודת כוכבים אפילו הכי שרי אל אפרוחים למיתני אין מועלין לו ומתיז בקנה קתני גבי אשרה דאף על גב דהוי דבר מאום מאד שהוא של עבודת כוכבים אפילו הכי שרי אל בהנאה כך נראה למור"י: בוגין בחוד ואח"ב שקדישין. פירוש לש כשהיו בונין היו (י) בונין בהקפה ולא היו נותנין בהם מעות של הקדש שנתנדבו לעשות בנין עד שנעשה כל הבנין לגו מאי טעם כלומר למה לא היה מקדיש מקמי בנין האבנים מאן דמתנדב מעות מקדיש להו ואמר תיחול קדושת המעות אבנין ויהיב להו לאומנין בשכרם כלומר ואי הוה מקדיש להו לאבנים מקמי בנין אם כן לא היה יכול לפרוע שכר האומנין ממעות של הקדש שאין הקדש מתחלל על המלאכה אבל עתה שבונה בחול מחלל קדושת המעות על כל הבנין ופורעים אחר כך שכר האומנים מאותן המעות שנתחללו ויצאו לחולין ופורע מעות למי שמכר אבנים כמה שקנו אותם ואם תאמר הא אמרינן פרק בתרא דכתובות _(דף קו.) מגיהי ספרים שבירושלים נוטלין שכרן מתרומת הלשכה ומאי שנא משכר האומנין דהכא י"ל דשאני תרומת הלשכה שבאה בנדבת צבור ולב בית דין מתנה עליהם אבל לא שייך לומר לב בית דין מתנה בהקדש נדבת יחיד אפילו הקדישם למוסרם לצבור:

מותרת. ה דביטולה העובד כוכבים בלבו דחיותר אחר העובד כוכבים אינן. פו שיבר מן הענפים של אילן ועשה הקן דהיינו עבודת כוכבים

שנשתברה מאליה דלא ביטלה העובד כוכבים וקתני יתיז דמשמע דמותר בהנאה: לא דאייתי. העוף עלים מעלמא ועשה קן: (3) דיקא נמי דקחני גני הקדש לא נהנין ולא מועלין אי אמרת בשלמה דהייתי עלים מעלמה להכי לה נהנין מדרבנן. הואיל ועל אילן של הקדש קאי ולא מועלין הואיל דאייתי מעלמא אלא אי אמרת וכו׳: (ג) לעולם אימא לך דאיתבר מגופיה ואמאי לא מועלין הכא גבי הקדש ח בגידולין הבאין לאחר ¹⁾ (מכאן) שהוקדש עסקינן וקסבר אין מעילה בגידולין וליכא למידק מהכא זו לעבודת כוכבים שנשתברה מאליה ולא קשיא לרבי יוחנן: ורבי ח [אבהו אמר רבין יותנן. מתרן או להאי ימיו לאו בקן עלמו מיירי אלא דכיון דאיתבר מגופה דאשרה קן עלמו אסור בהנאה אלא מאי יתיז בקנה באפרוחים קמיירי. (ד) לישנא אחרינא ^ט [ה"נ מסתברא] יו ולא שמענו משום דקתני בה לישקליה משקל דמשמע שיעלה באילן ויקחהו בידו והא א"א שלא יהנה מן האילן: אפרוחים כאן וכאן י). בין באילן של הקדש ובין של אשרה לפי שאינן לריכין לאילן שפורחין בכל מקום שרוצין אבל בילים כאן וכאן אסורין משום דלא ניידי

הגהות הב"ח (A) גבורא אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן (לעולם דאיימי מעלמא) הא"מ וו"ב במסכת ע"ו לא גרס ליה במסכת ע"ו לא גרס ליה במסכת ע"ז נח גרס ניה
[השאר חסר]: (3) רש"

ד"ה לא לאימי וכי דיקא

נמי נ"צ לפני רש"י ו"ל היה

כאן הגירסא כמו שהוא

במסכת ע"ז פ"ג דף מב ע"צ

ע"ש ולגירסא שלפנינו ע"ש ונגירסה שנפיניו הפירוש הוא כמו שפירשו מוספות כאן: (ג) ד"ה אלא אי אמרת וכר ומשני לעולם כר׳ וליכא למידק מהכא ולעולם שנשתברה מאליה ולעולם שנשתברה מאליה רצעודם שנשתברה וחלויה מן האילן עלמו וקשיא לרבי יומקן: (ד) ד"ח ורכי יומקן וביו לישנא אחרינא כ"ב ד"ל דיש לישנא אחרינא והיינו כמו שהגירסא לפנינו חה היה לרשיי ללישנא אחרינא האמר דלא שמיע ליה כלומר יקחת זמן שמיש כים כמתר לא סבירא ליה דקשה ע"ז דקתני בה לשקול משקיל דמשמע כו' ובאמת במסכת

אפילו איירי מתניתין בדאייתא מעלמא כו' ל"ק, ס) שיכול ליטול כו' ל"ק, ע) והא דתנן כו' ל"ק, פ) קונין ל"ק,

רבינו גרשום

ע"ו שהיה בגירסת רש"י לא

גרס לזה וק"ל: (ה) תום' ד"ה שבאשרה וכו' אמאי לא

ד"ה שבמשרה וכוי מתחי נת נהנין ולא מועלין ופריך כצ"ל ותיבות אלא נהנין נמחק: (ו) בא"ד ולכך לא שרי ליה ליטול צידו כל"ל

ותיבת מקל נמחק:

גזברים שלקחו עצים מיער גובוים שלקוח עצים מיעד של חולין. לצורך קורות מועלין בעצים עצמן שהן לשום קורות: ולא בשיפוי. הנסורות ונכייה עלין שלו: דלא בטלה. שלא ביטלה עדייז שום עובד כוכבים עויין שום עובה כוכבים בפירוש: ריש לקיש אמר מותרת. שבלבו מבטלה בודאי העובד כוכבים דמימר אמר היא גופה לא אצלה שלא תשבר כר': מאי לאו דאיתבר מגופו שהעוף שיבר מן הענפים של אילן אשירה ותיקן הקן וקתני יתיז דמשמע דמותר בהנאה: לא דאייתי ענפים בהנאה: לא דאייתי ענפים מעלמא. דייקא נמי דקתני גבי הקדש לא נהנין ולא מועלין אי אמרת בשלמא כו': מידי איריא כדקא משנית. לעולם אימא לך דאיתבר מגופו דאמאי לא י איזנבו מגופו ואמאי לא נהנין ולא מועלין משום דבגידולין הבאין לאחר מכן שהוקדש עסקינן וקסבר אין מעילה בגידולין אבל

בגידולין דאשירה לעולם אסירי ולא קשיא לר׳ יוחנן ור׳ אבהו: א״ר יוחנן. מתרץ בפירוש דהא יתיז לאו בקן מיירי אלא מאי בנידולין דאשירה לעולם אסירי ולא קשיא לרי יותנן ורי אבהו: א"ר יותנן, מתרץ בפירוש דהא יתיו לאו בקן מיירי אלא מאי יתיו יתיו באפרוחים דהא בקן נעצמו בוודאי אסורן: אפרוחים כאן וכאן בין באילן של הקדש בין בשל אשרה מותרין. משם דלא צריכי לאילן שטטין בכל מקום שרוצין: אבל ביצים כאן וכאן אסורין. נדלא מירי) דצריכי לאילן וכאילן וכאילן דמי: אם אפרוחין צריכין לאימן שעדיין לא גדלה נוצתן ואינן יכולין לפרות כביצים דמי ואסירי: אמר שמואל בונין בחול ואחר כך מקרישין. כלומר כשהיו בונין בדק הבית היו קונין כל צורך הנבין ממעות של חולין וכשגמר הבנין כולו אח"כ היו מקרישין אותו כן שהיו מביאין ממעות של הקדש בשיעור דמי כל הבנין ושכר האומנין ואומריך תיחול קדושה שיש באלו מעות על הבנין וה ונמצא הבנין קודש והמעות יצאו לחולין ופורעין מהן שכר האומנין ופורעין לאותן שלוו מעות של חולין שנקנה בהן צורכי הבנין: מ"ט. בונין בחול משום דמאן דמתנדב מעות לבדק הבית לאלתר מקדיש להו וכיון דמקדיש להו אין יכול לקנות מהן להדיא דבר

מיתיבי מאמותר הקמרת מה היו עושין

היו מפרישין 🗗 ממנה שכר האומנין ומחל

אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין

פוחוזרין ונוטלין אותה מתרומה חדשה ואמאי

ליחליה אבנין דלא איכא בנין והא מעות האומנין קתני דליכא בנין כשיעור מעות יוהאמר שמואל יהקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרוטה מחולל הני מילי ידאי עבר לכתחלה

לא רב פפא אמר היינו מעמא גדבונין בחול

ילא נתנה תורה למלאכי השרת אמרי ב דלמא בעי למיזגא וזגא עלייהו אי בנא בקודשא

אישתכח דקמעיל זו בקודשא תגן הגזברין שלקחו את העצים מועלין בהן ואין מועלין שלקחו את העצים מועלין בהן ואין מועלין

לא בשיפויי ולא בנבייה ואמאי מועלין בהן

הכא נמי ליעבר בחול 🕫 אמרי דדלמא בעי

למיזגא וזגא עליהן ואישתכח דקא מועל

בקדשים א"ר פפא אי יבעצים דמכאן ואילך

הכי גמי אלא כי תגן במתניתין בעצים דיומיה:

הדרן עלך ולד חמאת

מב א מיי׳ פ״ד מהל׳

א תי"' פ"ד שקלים הלכה יב: בג ב מיי' פ"ז מהל' יי שקפים הכנה יצ. ב מיי' פ"ז מהל' ערכין יחרמין הלכה ח [וברצ אלפס ע"ו פ"ח דף שלג.]: בד ג ד מיי׳ פ״ח מהלכות מעילה הלכה ד:

מוסף רש"י

מותר הקטורת. הנותר בכל שנה מתרומה ישנה, מה היו עושין בו. להכשירה לשנה הבאה, דאין לך שנה שאין בה מותר קטורת משלשת מנים יתירים שמפטמין בכל שנה למלוא חפנים ביוה"כ. ואי נמנוח חפנים ביוה"כ, וחי אפשר שיכנסו כולם בחפניו, כדתניא בכריתות (ו:) אחת לששים או לשבעים שנה היתה לששים או לשבעים שנה היתה מציה של שיריים (שבועות י:) חניה של שיריים (שבועות יי)
שבכל שנה היה נשאר מאותן
ג' מנים יתירין שכהן גדול
מכנים ולא היה מקטיר אלא
מלא חפניו ונשאר המותר,
ואותו מותר לא היה ראוי לשנה הבאה מניסן ואילך, דניסן ראש השנה דמרומת שקלים, דאמרה מורה חדש והבא קרבן המתומה חדשה במס קדב, מתחמות הדשה במס לקבן (מ.). ומה היו עוטון צו (בריתות 1.). מפרישין. מהקדב בלק הבים, מהקדב בלק המתוקים לה בדק (מום) לה: מפריטין הבים (מום) לה: מפריטין המתוקים לה בדק (מום) לה: מפריטין המתוקה הלשמה שכר לחומוי בית אבטינס מפטמי הקטורת, בית הבטינס משטת ישקב..., דאמר במס' יומא (לח.) שהיו נוטלין בכל שנה י"ב מנים יישרונות יי). ומחללין (שבועות י:). ומחלקין אותה על מעות האומנין. מזכין המעות לאומנין על ידי אחד מן הגוברים והרי הן חולין ואח"כ יחללו הקטורת עליהם ונותנין אותה לאומנין והרי היא חול וחוזרים ולוקחים אותה מתרומה חדשה, והכי צניע מילחא טפי ולא למוכרה ולחזור להנותה דזילה מילתה ונחור כקטוסי דוינם מינתם (שם) דכל זמן שהיא בקדושתה אינן רשאין למתה לאומנין, דכל דבר שראוי למובח אינו יולא מידי מובח לעולם (בריחות 1.) שחיללו על שוה פרוטה שהידלר עד שוה פרוטה מהודלל. כדלמתין דלמתטעי מתודלל, הלמתין למימת כתי ליכל למימת בבו דמלן טעם (ב"ם למימת בבו דמלן טעם להקדם, דכתיב ליש את אמין. האמעינן שמואל דכי היכי דלימעיע מתוללם לומעיע מתוללם לומעיע הלומלם לומעיע

שימה מקובצת

ל) ממנה. בקצת ס״י לא כתוב ממנה: כן לאומנין בשכרן וחוזרין: גן אמרי כיון דאיכא זמנין דבעו

תנן: ס] תיבת אמרי נמחק: ו) אותה שנה כלום: ו) יום חצי מנה בבקר וחצי מנה בערב: ס) היו בה חצאים של שיריים: ע) האומנין ותן: סן חיבות המרי נמוקין זו אותה שנה לכופי ילו הוצי מנה בבקר וחצי מנה בערב: סן היה ומציש של שיריטים טן האומנץ זהיה מעות שלהן ומחללים: י) המעות שזכו בהם: ילו הקטרת ההיינו: יגו ולוקחין אותה מיד האומנין מתרומת הלשכה חדשה ולכך יהן לחולין ובתוסי כת"י נ"א ייל דבהכי עדיף טפי לפי שהוא דרך מקח וממכר ממש ולא ישתכח ע"י כך לחללו וא"ת וימכר בשוק ולמה היו מוכרין אותו לאומנין וו"ל דבהכי צניעה להו טפי ובשבועות פ"ק מאריך יותר: עון אתי לאירשולי שישכחו שיש לחזור: עון שהוא מכר מיד ליד לא אתי לאירשולי ובשבועות הארכתי הס"ר: יון אי איתא לדשמואל: יתן חיבת אותם נמחק: יען תיבה כוי נמחק: כן מדקתני שכר האומנין אך כרי כשיעור שווין של מעות קטורת תיבת שמן נמחק: כ6) לומר דאה"נ: כ0) מעות הקטרת הבנין: כΩ התחילו לעשות כבר ולהכי נקט בהאי מילתא: כדן העתיד לבא אלא: כ0) העתיד לבא ועוד אמר מהר"ף לפי שמכיון שהתחילו: כו) לא אמר

בותר הקפרת. היו מפטמין כאחת ג' מאות וששים וחמשה מנין כמנין ימות החמה להקטיר קטרת בכל יום זו חליו בבקר וחליו בערב ינות שלשה מנין לצורך יוה"כ (0) והיה נותר מן הקטרת כדאמר התם (כריתות דף ו:) ש פעם לששים שנה או לשבעים שנה היו ש (בא) [מפטמין]

חלאים כלומר היו עולין השירים לחלי הקטרת ועלה קאי הך דשמעתין מה היו עושין מאותו מותר מפרישין שכר האומנין ממעות הלשכה ומזכה אותן ע"י אחרים בשביל האומנין מו ומחללים הקטרת על אותם המעות יו שוכה בהם בשביל האומנין ונכנסין המעות בקדושת הקטרת יא בקדושת תרומה והקטרת יולא לחולין ונותנין אותו הקטרת לאומנין בשכרם וחוזרים ולוקחין הקטרת נסומנין בשכרם וחורים ונוקחין יש אותן מיד האומנין ^{ט)} מתרומת הלשכה ולכך היה לריך לעשות כן לפי שא״א להקטיר קטורת מתרומה ישנה לשנה הבאה יש וא״ת ולמה הווקקו לשנה הבאה יש וא״ת ולמה הווקקו לעשות כן שחיללו הקטרת על מעות היה להם לחלל מעות של האומנין תרומה חדשה על הקטרת שינא כבר לחולין ידו יש לומר דבהכי עדיף טפי לפי שהוא דרך מקח וממכר ממש והוי צניע טפי א"נ אם לא היו עושין כן אחי טח לאיתרשולי שיש כאן לחזור 3303 קדושת מעות של תרומה חדשה על הקטרת אבל עתה שהוא שוז מפריש "ליד ליד לא אתי לאיתרשולי: ואמאי ליחליה

אבנין. כלומר אי יו אית ליה לדשמואל דאמר בונין בחול למה להן לעשות כל אלה יחללו יח אותם הקטרת על הבנין וילא לחולין ויחזרו ויחללו מעות של תרומה חדשה על אותה קטרת ולמה היו לריכין להפריש שכרם י (שמן) של קטרת ולכך לריך להפריש מעות מתרומת הלשכה כשיעור הקטרת לשכר האומנים וא"ת וכי אפשר להיות כך ששכר הבנין הוא מרובה על הבנין יש לומר כאן באומנות ליור שיש שכר לאומנין יותר ממעות בנין אי נמי הכי פירושו דליכא בנין כשיעור מעות ים הבנין לולי בשביל מלאכה שעדיין לא נעשית אך קצח יש בנין הלכך כיון דליכא ט שמכאן התחילו במלאכה כמי שגמרו דמי שהרי אין יכולין לחזור בהם:

ולחלל יש כו׳ ומשני דליכא בנין ופריך והא מעות האומנין קתני משמע שעסוקים בבנין ומשני דליכא בנין כשיעור מעות של קטרת פי׳ אין הכי נמי דודאי יש בנין חול מדקתני ס האומנים אך אין בנין כשיעור מעות שכר האומנין שעם הבנין ול"ע וי"מ דמיירי בשכר שחייבים לאומנין בנין עדיין בנוי כשיעור הקטרת בסוף השנה שרולים לקדש הקטרת ח״ה לחלל עליו אבל מפרישים כל שכר האומנין שעחיד ליחן להם לעשות המלאכה אשר התחילו מו כבר ולהכי נקט מילתא דאיכא בנין קלת דאי ליכא בנין כלל היה גנאי להפריש מעות מתרומת הלשכה על שכר האומנין העתיד כה אלא מתוך שהולרכו להפריש ללורך האומנין בשביל שכרן המועט אינו גנאי להפריש הרבה על העתיד כה ועוד אמר רש"י לפי והאמר שמואל הקדש שוה מנה שחיללו על שוה פרומה מחולל. כלומר

מוסר ההטרס. מה שהיה נשאר על (א) שס"ה מנה מה היו עושין בה דלאחר שנכנס ניסן אין ראוייה להקטרה דבעינן חדש והבא קרבן מתרומה חדשה הי: מפרישין ממנה. ממותר הקטרת כנגד שכר האומנין דקס"ד דלאלתר כשקנו לרכי הבנין מיד היו מחללין מעות הקדש בשעת קניה

על העלים ועל האבנים ועל כל לרכי הבנין שקנו ופורעין אבל לא שכר האומנין שבונין בבנין שהכל היה קדש חוד מו השבח שהיו האומנים משביחין בבנין בכל יום ובכל יום היה הגובר מביח מעות הקדש כשיעור השבח שהשביחו האומנין בבנין באותו יום ומחלל אותן על השבח שהשביחו האומנין בבנין באותו יום והיינו טעמא דעושין כן בכל יום משום דאמרן" לעיל וע"אן דמאן דמתנדב מעות וכו׳ ימותף על פינן ימות ימות בנין קדש אבל והיו המעות חולין (כ) והבנין קדש אבל לא היה הגזבר נותן להן המעות לאלתר דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף כשיגמר הבנין וכן היו עושין כל השבח (ג) ועדיין לא היה שם מותר הקטרת על המעות אבל כשמגיע ניסן שיש שם מותר הקטרת דלריכין ללוקחו מתרומה חדשה מחללין אותו מותר הקטרת על אותן מעות חולין שיש ביד הגובר שחילל על השבח שהשביחו האומנין והוי ההטרת חול ומעות חזרו להדושתו כבתחלה וחוזרין ולוקחין הקטרת מן

האומנין מחרומה חדשה. ואי קשיא לך מה צורך לחללה על מעות האומנים ליתבה לקטרת לאומנין לאלחר הא לא השיא דליכא בהאי מותר כשיעור כל שכר האומנין להכי עבדי הכי: ואי ס"ד כדאמר שמואל דבונין בחול ואח"כ מקדישים ליחלה לקטרת אבנין עלמו ואמאי מפרישים וכו': ומשני דלא איכא בנין. שלא בנו אותה ח כלום: והא על מעות האומנין קתני. אלמא דבנו בנין: (ד) אין ודאי בנו בנין אלא דליכא בנין שיעור מעות: ואכתי אם איתא לדשמואל ליחלה אההוא פורתא בנין על אותו (ס) מיעוט שהשביחו האומנין בבנין לאחר שיחללו על מה שהשביחו אע"ג דלא הוי כשיעור דמי הקטרת דאמר שתואל הקדש וכוי: אבל לכחחלה לא. הלכך מחללין אותה על מעות האומנין בלבד: רב פפא אמר היינו טעמא דבונין בחול דלא נחנה חורה למלחכי השרם. דחי חפשר דלח יתבי זמנין בטולח דבנין מפני החמה ונמצא מועל דדלמא שני למיזגא עליהון כלומר שאם הולרך וישב עליהן נמלא נהנה מהן: אי בעלים דמכאן ואילך הכי נמי. כלומר אי בעלים לחלו לעתו לבנותן בבנין עד זמן מרובה הכי נמי דלא מקדשינן להו עד שיבנו בבנין דאיכא למיחש דלמא יחיב עליהון וקא מעיל: אלא כי סגן שיבנו בבנין דאיכא למיחש דלמא יחיב עליהון וקא מעיל: אלא כי סגן במסניסין דמועלין בעלים דיומיה. שדעתו לבנותן בו ביום שלקחום דהשתא ליכא למיחש דלמא אתי למוגא עליהון הואיל ובנו להו לאלמר בו ביום בבנין:

הדרן עלך ולד חמאת

ומה בכך אי ליכא בנין כשיעור מעות ומשני הני מילי דיעבד אבל לכתחלה לא יח משום פסידא דהקדש ודוקא בומן שבהמ״ק קיים דאיכא לתה בכן לה יכנו פכן בשיעור ושועו ותקני הפי מיפנד מכר למחונה מו יהו משום פקידם להקדש הדוקם בותן שבהתיקן קיים להכם פקידה להקדש הבל בותן שהיון בית התקדש קיים דליכה פקידה להקדש לה ואפשר לחלל לכתחלה על שוה פרוטה וא"ת הכא נמי ליכא שום פסידה להקדש שהרי שירי הקטרת הללו חוזרים להקדש וי"ל דמ"ת כיון דבית התקדש קיים ואם היו מחללים על שוה פרוטה בעלמא דאיכא פסידה אליים אשר בכה"ג ולא דמי להכיא דהתם מי דקאמר בותן שאין בית המקדש קיים אפשר לחלל דהתם לא שייך בשום ענין פסידא להקדש: לא גיתגה תורה דמדאבי השרת. ואי אפשר ליוהר שלא שמעלין:
יהנו תן החומה כי "טעבד בחל דלמא אתי למיוה עלייהו שפעמים שלריכים הפועלים לסמוך על האבנים וומרא שמעלין:

צי בעצים דמבאן ואידך ה"ג הב"ע בעצים דיומיה. כלומר עלים שלקחו לבנותם ביום הלקיחה ומתן מועט יכולים ליחהר מלסמוך עליהם:

הדרן עלך ולד חשאת

והויא כולה חדשה: ואמאי ליחלה אבנין. הכי קא קשיא ליה אי ס"ד כדאמר שמואל דבונין בחול ואחר כך מקדישי ליחלה ההיבונין בחול ואחר כך מקדישי ליחלה הורבונין במול ואחר כך מקדישי ליחלה הור בנין צלמו: דלא איכא בנין. כלומר דלא בנו אותה שנה כלום: והא על מעות האומנין קתני. אלמא דבנו בנין: אין ודאי הור בנין אלא דליכא בנין כשיעור מעות. ששוה זה הקטרת משום דלאלתר כשקונין צורכי הבנין חיי פורעין ממעות הקדש מידי יום ביום והאי דקאמר דליכא בנין כשיעור מעות דבונין שובנה באותו יום קשלה דדבר מועם היו קונין ביום אחד אבל מעות הא ומנין כיון דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף לכשנמר כל הבנין יש שם שכירות הרבה הלכך מחללין אותה מל מעות האומנין ולא על הבנין: ואכתי אם איתא לדשמואל ליחלה אההיא פורתא בנין דבנו באותו יום דהא אמר שמואל הקדש שוה מנה כר: הני מילד דעיבד אבל לכתולה לא הלכך מחללין אותה על מעות האומנין בלבד דהיי (להם) מקבלין מעות הרבה אבל אם מידי ברנו ביונות שוווים ברטבה בכל אינו אינו ביונו באותו של ברנו דמיו מונה שוווים ברנו אוני מידלי או נומוכ של אינו ביונו בשנים. בר מע את ביונו מיושל ברנו לאו מונות של ביונו היול ליו או מונות של אחר ביונו מיושלים ביונות ביונות ביונות ביונות היונות ביונות ביונות מיונות ביונות ביונו

לעשות כבר ולהכי נקט בהאי מלתא: מן העתיד לבא אלא: מן העתיד לבא לא משום:

מוכה דבערכין אמר טעמא דשמואל דאמר לכתחלה לא משום:

כלומר הוצרך לו לישב וישב עליהן ונמצא נהנה מהן: אי בעצים דמכאן ואילך הכי גני אלא כו׳. הכי קאמר אי בעצים דלא קיימי

לבנותן בבנין עד זמן מרובה הכי נמי דלא מקדשינן להו עד שיהו בנויין בבנין הואיל ואיכא למיחם דלמא אתי למיזגא ווגא עליהון וקא מעיל בקדשים: אלא כי תנן מתניתין בעצים דיומיה. שבונה אותן באותו יום עצמו שהקדישו דהשתא ליכא למיחם דליתי

 ה) שקנים פ"ד מ"ה [כרימות
 ו. שבועות י:], כל ב"מ מ.
 בכורות כה. כ: קדושין יח:
 ערכין כט. תמורה כז:,
 ג) [בכורות כה. ערכין כט.], ד) וברכות כה: יומא ל. קדושין ד) [ברכות כה: יומח נ. קדושין
 נד.], ה) [ר"ה ז.], ו) טעמא
 דאמרן ז"ק, ו) ועוד דדלמא
 ז"ק, ה) פעם אחת לששים
 ז"ק, ש) מתרומה חדשה ז"ק,
 ז"ק, ש) מתרומה חדשה ז"ק,
 ז'ד האומנין לא אמי כר' ז"ק, כ) שיעור של קטרת נ״ק, ט שמכיון שהתחילו כו׳ נ״ה. ל) שמכיון שהתחילו כר' נ"ק, מ) [ערכין כט.], נ) כי לא עבד

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד״ה מותר וכו׳ על שס״ה מנה נ״ב ר״ל דכל שנה פשוטה פחותה שנת הלבנה י"ה ימים מו שנת הנכנה י"ח ימים מן שס"ה וכן פירשו מוספות בשבועות דף י" ע"ש: (ב) ד"ה מפרישין וכו' והיו המעות חולין נ"ב לתר שנפדה בחומו יום: לחת שנפרט בנחתו יוט. (ג) בא"ד שעדיין לא היה שם מותר הקטרת מחללין על המעות: (ד) ד"ה והא על מעות וכו׳ בנין ומשני אין ודאי וכו׳ שיעור מעות ופריך ואכמי כל"ל והד"א ופריך ואכמי כל"ל והד"א ונ"ב והשכר הוא יותר ועיין בתוק': (כ) בא"ד ליחלה אההוא פורתא בנין על אותו קטורת אע"ג דלא הוי כשיעור כל"ל וחיבות טוי בטיעור כל דוניסוע מיעוט שהשביחו האומנין בבנין לאחר שיחללו על מה שהשביחו נמחק: (1) תום' ל"ה מותר וכו' ללורך יוה"כ והוי מותר נ"ב עיין בשבועות דף י ע"ב פרש"י כך והקשו בתוספות עליו:

רבינו גרשום

של חולין אלא צריך לחללו הכי כדאמרן: מותר הקטרת. מה שהיה יותר על שס״ה מנה: מה היו עושין בה מפרישין ממנה שכר האומנין כו׳. קס״ד השתא דלאלתר כשבנו צורכי הבנין הקדש בשעת קניה על העצים ועל האבנים על כל מה שקונים ופורעין אבל בה שקונים זפוז עין אבי לא על שכר האומנין שבונין הבנין אלא לאחר שנבנה כל הבנין היו מביאין מותר הקטרת: ומחללין אותה על מעות האומנין. כלומר על אותן מעות הקדש שנתנו האומנין בשוה הקטרת חזרו והיו קודש וחוזרין ולוקחין אותה מותר קטורת מז אוזנו כוונו קטווני כון האומנין ממעות תרומת הלשכה ומערבין אותה

קדשי מזבח מצמרפין זה עם זה למעילה בולחייב עליהם משום פיגול ונותר

וטמא קדשי בדק הבית מצטרפין זה עם זה יי

מובח מובח מואחד מקרשי בדק הבית מינה

מצמרפין זה עם זה למעילה: גמ' השתא יש

לומר מ'דקתני אחד קדשי מזבח ואחד קדשי

בדק הבית דהאי קדושת הגוף והאי קדושת

דמים אפ"ה קתני מצמרפין זה עם זה קדשי

מובח עם קרשי מובח מיבעיא משום דקתני

מזברו עם קו שי פוברו מיבע א כיטום דקינה. עלה לחייב עליהן משום פיגול גותר וממא דקדשי בדק הבית לא זי איכא הכי משום הכי קא פליג ליִה °אִ״ר ינָאי יּמחוורתא אין יחייבִין

משום מעילה אלא על קדשי בדק הבית 🤊 ועולה

בלבד מ"ם דאמר קרא ינפש כי תמעול מעל

ים מקדשי ה' קדשים המיוחדין לה' יש בהן מעילה אבל קדשי מזבח אית בהו לכהנים ואית

בהו לבעלים תגן קדשי מזבח מצטרפין זה עם זה למעילה מדרבגן ייקדשי קדשים ששחטן בדרום מועלים בהן יי מדרבגן תגן ייהנהגה מן החשאת כשהיא חיה לא, מעל עד, שיפגום החשאת כשהיא חיה לא, מעל עד, שיפגום

כשהיא מתה כיון שנהנה כל שהוא מעל מדרבנן

ומדאורייתא לא והתניא סרבי אומר בכל חלב

לה' לרבות אימורי קדשים קלים למעילה מדרבגן

והא קרא קא נסיב לה אסמכתא בעלמא יוהא

מידי מעילה דבר תורה במאי אילימא בקדשי

ברק הבית אפילו כי מתו גמי לא יהא אלא דאקריש אשפה ₪ לברק הבית לאו ״אית בה דאקריש אשפה

מעילה אלא יו קדשי מובח יו דאורייתא מי

אית בהו מעילה אלא הכי קא אמרי דבי

רבי ינאי מהאי יו קרא קדשי בדק הבית שמעין

מינה קדשי מובח

לא שמעין מינה:

עולא אמר רבי יוחנן קדשים שמתו יצאו

. עייי פ״ה מה מעילה הלכה ג: ב ב מיי חי״־ א א מיי׳ פ״ה מהלכות

מני" פי"ח מי פסה"מ הל' יא: ג ג מייי פ״ה ע. מעילה הלכה ב: מיי מ״ח מ״ח מעינה הנכה כ. ד ד מיי' פ"א מהלכות מעילה הלכה ב:

תורה אור השלם

1. נפש כי תמעל מעל ו. נָפָשׁ בִּי וְתְּעְעֵל תַּעַל וְחָטְאָה בִּשְׁגִּנָה מְקָּדְשֵׁי וְיָּ וְהַבִּיא אֶת אֲשְׁמוֹ לִיְיָ אֵיל תמים מן הצאן בערכר בסף שקלים בשקל הקדש ניקרא ה טו לְאָשָׁם: ויקרא ה טו במוְבַּחָה לֶחָם אָשֶׁה לְרִיחַ נְיִתְּוְבַּחָה לֶחָם אָשֶׁה לְרִיחַ נְיִלְיִי: בְּיִלְיִי: יי ויקרא ג טז

מוסף רש"י

י קדשי קדשים ששחטן בדרום. אע"ג דדינן ליטחט בלפון לא ילאו מקדושמן לגבי מעילה, שהנהנה מהן שוה פרוטה מעל (לעיד ב.). פרוטה מעל (לעיל ב.). כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום. עד שיחסר ממנו, דכיון דקדושת דמים היא לא מעל עד שיחסר מדמיה. כגון הכחישה, דכיון דבעלת מום היא קיימא לדמיה וקי"ל כל העומד לדמים אין מועליו בו העומד נדמים חין מוענין בו עד שיחסר מדמיי, אבל כל שאינו עומד לדמים, כגון כוס של זהב של הקדש, כיון שנהנה בו אע"פ שלא חיסרו מעל וכשהיא מחה דלאו לדמי קיימא דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים, כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל, אע״פ שלא זיסרו (לעיל ב:). כל לה'. בקדשים קלים כתיב, ולהכי כתיב בהו לה' למימרא ונהכי כחיב כהו נהי נתיתרת לקדשי ה' קרינל ציה לענין מעילה (חולין קיז. ובעייז בריתות כג:). יצאו מידי מעילה דבר תורה. ללל קדשי ה' נינהו, דלא חזו לגבוה, קדושת דמים נמי לית בהו, פודיו את הקדשים דאין פודין את הקדשים להאכילם לכלבים (דעיד יב.) אבל מדרבנן אית בהו מעילה

רבינו גרשום

קדשי מזבח מצטרפין זה עם זה למעילה. אם נהנה משני קדשי מזבח בשוה וים ב... מעל ומצטרפין פרוטה מעל ומצטרפין זה עם זה לכזית: לחייב עליהן משום אוכל פיגול או נותר או טמא. או לחייב למעלה או טמא. או לווייב למעלוו כזית בחוץ: קדשי בדק הבית מצטרפין זה עם זה למעילה. אבל פיגול ונותר אין בהן דהני לא נהגי בקדשי בדק הבית דקדושת דמים נינהו: וקדשי מזבח וקדשי בימו: זקן שי מובוד וקדשי בדק הבית מצטרפין זה עם זה למעילה. אבל לא לדבר אחר כדאמרן משום הכי קא פליג לה . למתניתין קדשי מזבח בפני עצמו וקדשי בדק הבית

קדשי מובח מצמרפין זה עם זה למעילה. אם אכל מוז בשר עולה זו חלי זית ומבשר עולה אחרת חלי זית חייב קרבן מעילה וכן למ"ד לקמן (דף יח:) דמעילה בשוה פרוטה אם אכל חלי שוה פרוטה מזו וחלי

שוה פרוטה מזו חייב: ולחייב משום פיגול ונותר וממא. שאם אכל

חלי זית מוה וחלי זית מוה חייב כרת קדשי בדק הבית מלטרפין זה עם זה למעילה ואם נהנה חצי שיעור מזה וחצי שיעור מזה מעל: אחד קדשי מזבח ואחד קדשי ברק הבית בו'. שאם נהנה כחלי זית בשר ') קדשי מובח וכחלי זית מבשר שהוקדשה לבדק הבית מלטרפין: השתא יש לומר. קמני אחד קדשי מזכח ואחד קדשי בדק הכיח

מלטרפין כדהתני בסיפה דמתני' הדשי מזבח עם קדשי מזבח מיבעיא ואמאי קתני רישא דמתניתין וא"ת ומאי קא מתמה וכי אין דרך משניות בהרבה מקומות ששונה בהן בזה הענין בזו ואף י"ל דפריך משום דרישה שוו מכלל סיפא היא דאחד קדשי מובח ואחד קדשי בדק הבית משמע בכל ענין בין קדשי מזבח עם קדשי בדק הבית בין קדשי מובח עם קדשי מובח בין קדשי בדק הבית עם קדשי בדק הבית וא"כ אין זה שיטה דוו אף זו אם היה רוצה לשנות בזו אף זו ה"ל למיתני בסיפא קדשי מובח מלטרפין עם קדשי בדק הכית: משום דקתני עלה ולחייב עליו משום פיגול ונותר וממא. לכקדעי בדק הבית לא איכא הכי מש"ה קא פליג ליה כלומר לכן שנאה בבבא ראשונה לעלמה משום דלא הוה שייך למיתני ולחייב עליה משום פיגול גבי סיפא דקתני בה קדשי בדק הבית וכיון דקתני קדשי מובח עם קדשי מובח לחודייהו בחד בבא תנא נמי כה"ג בקדשי בדק הבית ואע"ג דמסיפא שמעינן להו: מחוורתא. יו לומר דבר ומחוור הוא זה י אבל

קדשי מזבח אית בהן לכהנים ואית בהו מתני' לבעלים הלכך לית בהו מעילה ועולה נמי עורה לכהנים ובסמוך פריך עלה טובא עד דקאמר במסקנא יהו דלרבי ינאי ר"ל כי מזה הפסוק לא נפקא לן מעילה בקדשי מזבח וא"ת והא בשילהי תמורה (דף לב:) א"ר

מתני" לא נפקא לן מעילה בקדשי מזבח וא"ת והא בשילהי תמורה (דף לב:) א"ר ינאי דאין מעילה מפורשת מה"ת אלא בעולה בלבד שנאמר מקדשי ה' אלמא משמע איפכא דבקדשי מזבח מפורשת מעילה יותר מקדשי בדק ינו ינוך מע כם מפורשת מהם על האנו כפונם ככני שממנת מקוש ים מאמנת מחום במחים מוכני מפורשת מחוך הפסוק דמקדשי ה' יש בקדשי הבית והכא קאמר איפכא י"ל דלא קשו אהדדי יש דה"פ 0 לא קאמר בעולה לאפוקי בדק הבית דהא ודאי משמע מחוך הפסוק דמקדשי ה' יש בקדשי בדק הבית יש בהם מעילה וליכא מאן דפליג אהא דא לא בא ר' ינאי לומר דש דמטאת ואשם אין בהם מעילה מפורשת שאינם מיוחדים לשם כמו עולה 🕫 וה״פ דהתם אין מעילה מפורש בקדשי מזבח אלא בעולה והכא דקאמר אלא על קדשי בדק הבית לא אמי לאפוקי עולה דאיקרי קדשי ה׳ שהיא כת קריבה למובח ואע"ג דעורה לכהנים אין בכך כלום דמ"מ כה דהקרבה עיקר ולא אחי אלא לאפוקי חטאת ואשם וה"ק הכא אין חייבין משום מעילה אלא על בדק הבית דבקדשי בדק הבית מילתא פסיקא היא דאית בהו מעילה אבל בקדשי מזבח לא הויא מילתא פסיקא ^{מ)} דליכא מעילה יו אלא בהו בעולה והיינו הא דקאמר אבל בקדשי מזבח אית בהו לכהנים ואית בהו יו למזבח כלומר בהני הוא דלית מעילה דהיינו חטאת

ומשם דעולה מיקריא שפיר מיוחדת לשם כיון שכולה כליל⁰: בשהיא חיה דא מעל עד שיפגום. הם פגם אית בהו מעילה יח: ואשם דעולה מיקריא שפיר מיוחדת לשם כיון שכולה כליל⁰: בשהיא חיה דא מעל עד שיפגום. הם פגם אית בהו מעילה הם והקשה רבנו חיים הכהן ואפילו בי מתו יש להו) [גמי] דא יהא אדא דאקרושי אשפה בו'. כלומר דשייך שפיר מעילה דלא גרעי מאשפה והקשה רבנו חיים הכהן על גדול מי דמי אשפה ראויה לפדות אבל האי לאו בר העמדה והערכה י"ל דשמא קסבר קדשי בדק הבית לא היו בכלל העמדה א"נ לבו מי לא עסקינן ° דהעמידן מחיים ולא הספיק לפדותן מחיים עד שמחו ואפ"ה קאמר עולא דינאו מידי מעילה וא"ת חיפוק ליה דלא מעל משום לגו דאמר אין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים ואפילו להו בקדשי בדק הבית אמרינן בפרק כל שעה (פסחים דף כנג.) דליכא ⁰ מעילה י"ל כדפי' שם דוקא להאכילן לכלבים לה אבל לשאר הנאות פודין (כגון) בקדשי בדק הבית כגון להסיקן תחת תבשילו ולהכי שייך הכא בקדשים שמחו מעילה לח: מהאי קרא קרשי בדק הבית שבעינן. כלומר מקרא דמקדשי ה' לא נפקא לן אלא קדשי בדק הבית ולא קדשי מובח ונפקא לן קדשי מובח מקרא דעל דל לו לו וי"מ דל"ג לעיל והתניא כל חלב אלא גרס והא קרא קא נסיב לה פי' ר' ינאי קא מפיק מקרא מובח ונפקא לן קדשי מובח מקרא דלעיל דכל חלב לח וי"מ דל"ג לעיל והתניא כל חלב אלא גרס והא קרא קא נסיב לה פי' ר' ינאי קא מפיק מזכח ופפקח כל הבשר (חולין דף קח.) דאיכא מעילה ש דמקיש פר כהן משוח לובח שלמים מכאשר יורם מיהו נראה למורי שי׳ דגרס והחניא כל חלב והא דלא © מפיק מרבי ינאי פשיטא ליה דמדרבנן קאמר ואסמכחא בעלמא אלא פריך מקרא דכל חלב והיינו קרא דמפקי מיניה במסקנא דיש מעילה בקדשי מזבח ואם חאמר והיאך נפקא ליה מיניה לא קדשים והא לא איירי קרא אלא באימורי קדשים קלים י"ל דכיון דאפקינהו קרא דמקדשי ה' מההיא דרשא דקאמר לעיל דדוקא קדשים המיוחדין לשם 6 לש אלמא לא דרשי מיניה כלל אלא מוקמינן ליה בכל קדשים א כן נראה למורי:

מחזורתא. הכי קאמר מחזור ומבורר הוא לי שאין חייבין משום מעילה אלא על קדשי ברק הבית בלבד כר: בדרבנן. כלומר מדרבנן הוא דאית בהו מעילה בקדשי מזבח ולא מדאורייתא: הנהנה מן החטאת כשהיא חיה לא מעל ער שיפגום. כגון שהכב עליה והכחישה ואמרינן בפרקין דלקמן דבחטאת בעל מום מיירי דקיימא לפדייה שהרי הפסיד את ההקדש שהפחיתה מדמיה עליה והכחישה ואחריום בפרקין דקקמן דבחטאה בעל כזם מיידר דקיימא קפוייה שהוי המסיד אה ההקרש שהפחיתה מרמיה (כשהיא מה כיון שנהנה ממנה אפילו בלא פגם מעל דלא קיימא לפיוייה שאין פודין את ההקדש להאכילה לכלבים: מדרבנן db נמי מעל. יצאו מעילה דבר תורה משום דכתיב וחטאה בשגגה מקדשי ה' וכיון דמתו לא חזו לה': במאי. קא מיירי עולא אי בקדשי בדים מיירי אפילו כי מתו לא יצאו מידי מעילה: לא יהא אלא דאקדיש אשפה. כלומר כי היכי דאשפה קדשה לדמיה הכי נמי אם מקדשה מזבח לדמיה ואית בה מעילה. אלא פשיטא דבקדשי מזבח מיירי ולאחר מיתה יצאו מידי מעילה מכלל דבחייהן יש בהן מעילה דבר תורה וקשיא לרי ינאי: אמר לך ר' ינאי. אין ודאי בקדשי מזבח בקדשי מזבח מעילה מבל היו לאוא מבל אלא בשיטא בקדשי מזבח בקדשי מזבח מיני ולאחר מיתה יצאו מידי מעילה מכלל דבחייהן יש בהן מעילה דבר תורה וקשיא לרי ינאי: אמר לך ר' ינאי. אין ודאי היינו של היו בקדשי מזבח מיני מינו מינו מינו מינו מינו אלא קדשי בדק הבית המיותרון לה' למעילה. שאם נהנה מב' מיני קדשי מזבח בשוה פרוטה מעל.

לבועירון, שמט מטנט מכי לכית לחייב עליהן משום נותר או פיגול או טמא או (למית) לחייב משום מעלה בחוץ: קדשי בדק הבית מצטרפין זה עם זה למעילה. אבל פגול ונותר וטמא אין בהן משום דהני לא נהגי בקדשי בדק הבית וקדושת דמים נינהו:

קדשי מובח וקדשי בדק הבית מלטרפין וה עם וה למעילה. אבל לא לדבר אחר יאו ומש"ה קא פליג לה מתניתין דתני קדשי מובח בפני עלמן וקדשי בדק הבית בפני עלמן: ים גב' א"ר מחוורתה. דבר ברור הוא כמו כ במחוורת עליו (מיר דף סג.): שאין חייבין קרבן מעילה וכו' סגן וכו': יגו ומתרך מדרבנן. הוא דאית בהו מעילה בקדשי מזבח אבל לא מדאוריי': הנהנה מו החטחת כשהיה חיה לה מעל עד שיפגוס. כגון שרכב עליה והכחישה כדמפרש בפירקין דלקמן (דף יט.) דבחטאת בעלת מום מיירי דקיימא לדמי לפיכך מעל שהפסיד להקדש שפחת מדמיה וכשהיא מתה כיון שנהנה ממנה אע"פ שלא פגם מעל דלאו לדמי קיימא שאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים (פסחים דף כע.). (ג) האי מעל נמי מדרבנן: והא קרא קא נסיב לאשמועי ח [דמדאוריי׳ מעל]: ילאו מידי מעילה דבר סורה. משום דכתיב קדשי ה' וכיון דמתו לא חזו לקדשי ה׳: ובמחי. קמיירי עולא אילימא בקדשי בה"ב אפי" מתו נמי לא ילאו מידי מעילה לא יהא אלא דאקדים אשפה מי לא קדשה לדמיה דאית בה מעילה ה"נ דאי אקדיש בהמה לבדק הבית אע"ג דמתה קדשה נמי לדמים ואית בה מעילה: אלא פשיטה דבקדשי מזכה מיירי. ולחחר מיתה יצאו מידי מעילה דבר תורה מכלל דבחייהן יש בהן מעילה מדאוריימא וקשיא לרבי ינאי (ד): אמר לך ר' ינאי אין ודאי בקדשי מובח נמי אים בהו מעילה מדאורייתא אבל ש מהאי קדשי ה׳ דבקרא דנפש כי תמעול מעל לא

שמעינן מיניה אלא קדשי בדק הבית ידו דמחוורין לה' אלא מקרא אחרינא נפקא לן דקדשי מובח אים בהו מעילה דכתיב ואיש כי יאכל קדש בשגגה וגו' (ויקרא כב) דבכל קדש מיירי:

אמר

ו בקושי בדוץ כית מואה ג'יא ולא בא ר"ינאי אלא למעוטי חטאת ואשם דלית בהו מעילה מפורשת: כס לומר אלא דחטאת: כס עולה שכולה כליל וה"פ כו' מעילה מפורשת מן התורה בקדשי: כזן שהיא כולה כליל למזבח תיבת קריבה נמחק: כס; דמ"מ הקרבה עיקר אות ד' נמחק: כזן מעילה בהו אלא בעולה: כזן בהו לבעלים כלומר תיבת למזבח נמחק: כסן מעילה הס"ד ומה"ד והתניא רבי אומר כל חלב לרבות אימורי קדשים למעילה ומשני מדרבגן ופריך ירות ותבול המוכדו נמחקי אם שפירה היס דומה והיים דלא גרסינן והא תניא אלא גרסינן והא קרא קא נסיב לה פ"ר ו"י נשר והא קרא קא נסיב לה ומשני אסמכתא בעלמא הוא ויים דלא גרסינן והא תניא אלא גרסינן והא קרא קא נסיב לה פ"ר ו" ינשר דמפיק מקרא סוף פרק כל הכשר דאיכא מעילה בקרשים קלים דמקיש פר כתן לובח השלמים מכאשר יוום ומיהו נראה למהרים זיל דגרסינן והא תניא רבי אומר כל חלב והא דלא מפיק מקרא דר' ינאי משום דפשיטא ליה דמדרבנן קאמר ואסמכתא בעלמא הוא אלא פריך מקרא דכל חלב דהיינו קרא דמפקינן מיניה למסקנא דיש מעילה בקרשי מזבח: כען מתו לא יהא אלא דאקריש אשפה: () תיבת גדול נמחק: (6) הוא דבעינן העמדה והערכה וכי מתו לאו בר העמדה והערכה הם י"ל דשמא כר' העמדה והערכה כר"ש וראיה גדול נמחק: 80 הוא דבעינן העמדה והעוכה וכי מתו לאו בר העמדה והעוכה הם "יל דשמא כוי העמדה והעוכה הם" לדשה אכו העמדה והעוכה הם "יל דשמא כוי העמדה והעוכה הן בקיים רדש במדק מדוק מי או אך עד איני או בדינון העמדה והעוכה הם "יל דשמא כוי אמכן מעום לאו בר העמדה והעוכה הן בקיים ברק בתים בחשבות של מום לאו בר העמדה והעוכה הן בקיים ברן בתים משם לאו בר העמדה והעוכה הן בקיים ברן בתים משם לאו בר העמדה והעוכה הן בחיים ברן בתים לא מקרא אחרינא ולפינן דקדשי מום אית בהו מעילה עסקינן דהעמידן והערים בשמע משם האים אינו העיכה אים האים העוכה הן בקיים ברן בתים לאו ממדל אים העמדה הוא מפרי ברן ברים לשל המול ברול ברולה ולא הוא לבעלים משום דאין פוריון ולפי מה שפי אמאי והא אמריי ושאר הנאות נפי אמרים ברן ברים לאו מדוכה משם ברול המול ברול העוכה העוכה הוא ברול ברול העוכה היים היים ברול היים ברול העוכה היים היים היים ברול העוכה לאו מתרה נשיה דים הוא משורי ביש ברול ברול לא הריא לא מרוכנן מיום של היים עלה מיים ומים ברול היים ברול העוכה לאו מתרה העים היים היים ברול מום ביון קדשים ומשיה דין הוא דשרה הצוח ברול מום הצורן אורש היים היים היים ברול היים לא מיים היים הוא מתרה בריל השור מום היים ברול היים לא מתרים היים ברול היים ברול לא מתרים היים ברול הוא מתרים היים ברול הוא מתרים היים ברול היים ברול לא מתרים היים ברול היים ברול היים ברול היים לא מתרים היים ברול הוא פורים הוא מתרים היים ברול הוא מתרים היים ברול הוא מתרים היים ברול היים ברול הוא מתרים היים ברול הוא הוא היים היים הוא מתרים היים ברול הוא מתרים היים ברול ה

ב...ב.. פצוופניותן, (ג) לעיל (ממורה לב: ע"ש], (ג) לעיל ב, ד) לעיל ב: לקמן יח., ב, ד) מעול ב: לקמן יח., ס) תמורה לב: חולין קיז. [כריתות כג:], ו) לעיל ב. יב., [כריתות כג:], ו) נעיל ב. יב., ו) מי ליח ל״ק, ה) ל״ק, ש) מהאי קרא דנפש כי ממעול מעל מקדשי הי לא שמעיי כוי ל״ק, י) מקדשי מוצח ל״ק, ס הוא זה הס״ד ואח״כ מה״ד אבל קדשי מובח כו', () דר"י תבנ קדשי מובח כרי, נ) דר"י לא קאמר כרי ז"ק, מ) ז"ל דליכא מעילה בהו אלא כוי, נ) [וע"ע מוס' זבחים מה. ד"ה רואה], מ) גיי ז"ק איסורא, ע) דמקיש זבח שלמים לפר כהן ע) דמקיש זבח שלמים לפר כהן משוח מכחשר יורם כו' צ'יק, בשוח מכחשר יורם כו' צ'יק, בשור צ'יק פריך מרבי ינחי גופיה דפשיטא ליה וכו', א אבל לא קדשי מובח דרשינן מיניה כל לה' ומוקמינן ליה כו'

הגהות הב"ח

(א) גבו' אלא קדשי מובח (ח) גפי חנס קדשי מונס
 בחייהם גפי דאוריימא לית
 בהו מעילה: (ב) רש"י ד"ה
 א"ר ינאי וכו' במחוורת עליו
 נ"ב כמו לא חווירא דמס'
 קדושין דף לט ע"א: ה הנהנה וכו׳ לכלבים "¬ (a) משני האי מעל: (ד) ד"ה אלא וכו' לרבי ינאי ומשני ל וכו׳ לרבי ינאי ומשני אמר לך כל״ל והד״א:

גליון הש"ם

גמרא א"ר ינאי מחוורתא. עיין זכחים לף מה ע"ל מוספות ד"ה רואה אני: תום' ד"ה ואפילו כו'

שימה מקובצת

. זה למעילה ועל תיבות אחד ואחד נרשם קו למעלה להורות כי לפ״ד למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: 3 וקדשי בדק: גן אות ד׳ מתיבת דקתני נמחק ועל תיבות קתני אחד ואחד נרשם קו למעלה להורות כי לפ״ד למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: זן לא ט״א ליכא מש״ה כו׳: זן הבית בלבד תיבת ועולה נמחק: זן מעל וחטאה בשגגה מקדשי: ז] בהן ה"נ מדרבנן: מן אשפה אילו אקדיש אשפה לבדק הבית לאו מי לית: ע) אלא לעולם קדשי מזבח נמי דאורייתא אית בהו: י) מהאי ס"א קדשי דקרא קדשי: יאן אחר הס״ד ומה"ד [נמ'] מש"ה אות ו נמחק: יכן עצמן אמר תיבת גמ' נמחק: יגן תיבת ומתרץ ל"ש: ידן הבית דמיוחדין לה' תיבת דמחוורין נמחק: טון אכל מבשר עולה: מבשר עולה: עון דרישא בכלל סיפא אות מ' ומחר (מ) דרישא בכלל סיפא אות
 מ' נמחק: יון מחוורתא
 כלומר: יון דר' ינאי אות ל'
 נמחק: יען אהדדי דהתם לא . תיבות דה"פ נמחק: כ] ה' רבקדשי בדק: כאו אהא נ״א

בשאר הנאות וכן פירש פרק כל שעה: (מ) מתיבת וי״מ עד תיבת והאיך נמחק: (מ) מיניה דיש מעילה בבשר קדשי: (עז לשם ס"א יש בהן מעילה אע"ג דאיכא בבשר שאינו כלל לגבוה א״כ מההיא קרא דכל חלב דאימורי קדשים קלים יש בהם מעילה אע"ג דיש בהם הבשר שאינו כלל לגבוה א״כ לא תיבת אלמא ל״ש ונמחק: מ) קדשים אפילו בבשר קדשי קדשים כל זמן שאין בהן היתר לכהנים דהיינו קודם זריקה כן:

עין משפמ

נר מצוה

א [מיי פיים מהכי מעה"ק ה' ב]: ב [מיי של הלכה ד]: ה ג מיי פי"ע מהלכות מעה"ק הלכה י:

ו ד מיי פ״א מהלכות

ד מיי' פ״ח מטנטע פסוח״מ הלכה ל: ה מיי' שם הלכה לא: ו מיי' שם הלכה ל: ז מיי' פ״י מהלכות

ז מיי' פ"י מהלכות תרומות הלכה ד ופט"ו

הלכה כא ופט"ו מהלכות

מאכלות אסורות הלכה יג: ו מיי' פי"א מהלכות פסוה"מ הלכה יא:

פסור"ת הכלה יח:

עו מיי פטיין מהלי

מרומות הלכה כ:

יב י מיי פיד מהלכות
מאכלות אסורות הלכה
יו ופ"א מהלכת שאר אפות
המומאה הלכה ג:

יו ב"א מיד מהלכות שלר לפות

"ג ב מיי' פ"ד מהלכות שאר

אבות הטומאה הלכה ב:

מוסף רש"י

חמשה דברים בעולה

מצטרפין. לענין כזית להעלותן בחוץ, שאם העלן חייב כרת, ולהכי נקט עולה, דבשאר ובחים לא מלטרף

בשר לפי שאינן כליל (בריתות

בשר לפי שחיק לכיל (בריחות זה). שנשתייר מהך. בשעת זריקה, אבל אם נטתא כל הבשר והחלב או שאבד לא יחרוק, ר' יהושע לטעמיה דריש ועשית עולותיך הבשר דריש ועשית עולותיך הבשר

יהדם, אם אין בשר אין

והדס, אם אין בשר אין דס (תבחים בה: אם), והובמים כתכי (ברביים בה: דס ובמין שפך והכשר מאכל, הזקיקן הכמוד בה אה (תבחים אם). ביות בשר. דאילם כדי אהילת אדם, ובדות חלב. להילת אדם, ובדות חלב. להילת אדם, ובדות חלב. הכםן את הדס וגר והקטיר הכםן את הדס וגר והקטיר את המלב אמיה אאו צהי

את החלב, אע"פ שאיו בשר

וורה עליו את הדם וחח פחיו

זורק עליו מה הדם. דקרינל זורק את הדם. דקרינל ניה הנשר והדם (מנחות בו). כחצי זית בשר כו'. אינו זורק את הדם. שלין

אכילה והקטרה מלטרפין (שם) דאכילת אדם ואכילת

(שם) למכינת להט המכינת מזכח לה מלטרפין (פחחים עם. מנחות ש.) זריקת דם אינה אלה להתיר אימורים למזכח ובשר להדם, וכיון דאבדו

שניהם זריקה למה (מנחות ט:).

שניהם וריקה נמה (מנחות מי).
ובעולה. דבין בשר בין חלב
כולהו למזבח סלקי, מלטרפים
(שם). ובמנחה כרי לא
יזרוק. לת הדם עליה (פחחים

שם). מנחה מאי עבידתיה.

שם). מגויו שות ב-כוריקת דס (שם) מאי וריקת -- אורא בתוחה וזרחים קט:

שבאה עם הזכח ואבד בשר

הזבח והמנחה קיימת, לא יזרוק את הדם בשבילה, דלאו

גופיה לזכיקה הול (זבחים שם וכעי"ז מנחות שם). ותרומת ידך אלו ביכורים. לכתיב

ידך אלו ביכורים. דכתינ נהו יד ולקח הכהן הטנח ----

מידך (פסחים לו:) דבעי הכחת

מקום כדכתיב ושתנו בשתנו והלכת, והמם אשמעינן עשה והכא אשמעינן אזהרת לאו לאוכלן בגבולין, דאילו תרומה ממש קדשי הגבול היא ולא

כדכחיב ושחת בנונה

דם איכא במנחה (זבחים

קכ. פסמים מו [יכוחת עג], ק) [ע" מוס' לקמן רישיו. ד"ה השרלים], ע) [במדבר טו], י) [רבה יעצ"ץ], ל) [ויקראו],

ל) גי׳ ל״ק אבל חלי זית בשר דלאו אכילת אדם כו׳,

מ) באותה מנחת נסכים הבאה

עם הובח קאמר כו' ל״ק, עם הובח קאמר כו' ל״ק, () למובח הס״ד ואח״כ ד״ה

והתנן כו׳ נ״ק, ס) לחייב עליו

בבשר משום פיגול כו' ל"ה.

קדשי מזבח פרק רביעי מעילה

א (מייי פייים מהלי מעה"ק חמשה דברים בעולה כו'. מפרש להו ואזיל: מתני ליה רב הונא מתני' ה' דברים בעולה מלטרפין זה עם זה הכשר והחלב והסלם. לרבה יד] ה' דברים בטולם. היה טועה בנירסת המשנה דגרם בעולה והוא אמר בעולם א"ל בעולם קאמרת כלומר וכי אין בעולם אלא ה' דברים והא קתני ו' דברים שבמודה ומסיק אלא תני שבעולה ואע"ג דתנא רישא נמי קדשי מובח מלטרפין זה עם זה אינטריך

כלומך חזור בך שח וגרים בעולה: בשלמא להעלותו בחוץ עולה דכליל הויא מצמרפין. פירוש אס

העלה בחוץ כזית בין בשר בין אימורים חייב מפני שכולה כליל והכל חשוב כמו אימורים שלמים לא שוז פירוש העלה בחוץ כזית משלמים בין בשר ואימורים פטור שהרי אינו חייב על העלאת חוץ אלא על דבר שמתקבל בפנים כדאיתא התם פ' השוחט והמעלה (זכחים דף קיא:) ובשר שלמים אינו י) למובח והתנו כל הפיגולין מלטרפין זה עם זה ואפילו אימורין ובשר אלא אימא עולה ואימוריה מלטרפין לזרוק עליה את הדם כלומר שאם אבד ונשאר חלי זית מאימורים וחלי זית מן בשר העולה זורק הדם כאילו נשאר כזית מאחד מהם שהרי הכל אכילת מובח ויש להם להלטרף זה עם זה אבל בשלמים לא שהאימורים אכילת מזבח ובשר אכילת אדם ואכילת אדם ואכילת מזבח לא מצטרפים ומני ר' יהושע היא דתניא כל הזבחים כו׳ ולאפוקי מדר"א דאמר יש דם אע"פ שאין בשר לדידיה לא בעינן יוז והא דחתני לחייב עליה משום פיגול ונותר וטמא היינו לזרוק עליו את הדם לכתחלה ⁴⁾ בבשר חייבים עליו משום פיגול ונותר וטמא שהזריקה קובעתו

בפיגול וקרי ביה קרבו מתירין: בזית בשר ובוית חלב. או מית חלב קלמר: מנחה מאי עבידתיה. כלומר מאי זריקת דם שייכא הכא אמר רב פפא מנחת נסכים פירוש שיש זבח עם המנחה ואבד כל הזבח וס"ד אמינא דכיון דהמנחה קיימא והרי היא תחת הבשר או תחת האימורים ויזרוק קמ"ל דלא: התרומה ותרומת ית בו'. בגמרה מפרש טעמה משום

בל הפיגולים וכו' וכל הנותרים כו'. למיתני

אבל הנך לא צריכא. פירוש תרומה ותרומת מעשר ותרומת מעשר נבלה ואיסור טמאה משום טומאה כבו אבל משום נבילה ליכא דקסבר אין איסור חל על איסור ולוי אמר לאכילה נמי מצטרפין ואם תאמר איסור

לאוכל מכולן בשוה פרוטה בשגגה לחייב עליהן את החומש: גבו' מאי טעמא. מלטרפין חלה ובכורים עם התרומה: אבל אינך. כלומר שאר הנך לא לריכי קרא לאימויי דמלטרפין זה עם זה דהא מיקרו תרומה: בותבי' כל הנכילות מלטרפות זו עם אינך. כלומר שאר הנך לא לריכי קרא לאימויי דמלטרפין זה עם זה דהא מיקרו מרטרפין זה עם זה לאוכל מהן כזית: גבו' השרצים מלטרפין זה עם זה לאוכל מהן כזית: גבו'

מתני' א אחמשה דברים בעולה מצמרפין זה עם זה הבשר והחלב והסולת והיין והשמן יוששה בתודה הבשר והחלב והסולת והייו והשמן והלחם: גם' מתני ליה רב הונא פ לרבא המשה דברים בעולם מצטרפין זה עם זה א"ל בעולם קא אמרת והאָ קתני בתודה ו' דברים שבתודה הבשר והחלב והסולת והיין והשמן ולחמי תודה ^ס א"ל תני בעולה תנינא להא דתנו רבנן ³⁰עולות ואימורים מצמרפין לכזית להעלותן בחוץ ולחייב עליהן משום פיגול ונותר וממא קתני בעולה אין בשלמים לא בשלמא להעלותן בחוץ עולה דכליל היא מצמרפין שלמים לא מצמרפין אלא לחייב עליהן משום פיגול ונותר וממא שלמים אמאי לא מחייב והתנן כל הפיגולים מצמרפין זה עם זה וכל הנותרות מצמרפות זו עם זו אלא אימא עולה ואימוריה מצמרפין זה עם זה לְכזית ליזרק עליהן את הדם ח וכיון דמצמרפין ליזרק את הדם חייב וכו' ומאן קתני לה רב יהושע היא ידתניא רבי יהושע אומר יכל הזבחים שבתורה שנשתייר מהן כזית בשר יוכזית חלב זורק את הדם הכחצי זית בשר וכחצי זית חלב אינו זורק את הדם יובעולה אפילו כחצי זית בשר וכחצי זית חלב זורק את הדם מפני שכולה כליל ובמנחה אפילו כולה קיימת לא יזרוק מנחה מאי עבידתיה אמר רב פפא מנחת נסכים יו: מתני התרומה יותרומת מעשר ותרומת מעשר של המאי והחלה והביכורים מצמרפין זה עם זה לאסור ולחייב עליהן את החומש ^{הכ}ל הפיגולים מצטרפין זה עם זה וכל הנותרים מצטרפין זה עם זה: גמ' מאי מעמא כולהו "איקרו תרומה גבי חלה כתיב יראשית עריסותיכם יו חלה תרימו תרומה (6) גבי ביכורים נמי

איקרו תרומה "דתניא יותרומת ידך אלן דכל הני איקרו ישו תרומה: ביכורים אבל אינך לא צריכא: מתני' כל הנבילות מצטרפין זו עם זו וכל ז ® השקצים

כבר תנא ליה ברישא ואיידי דבעי כל הנבילות מצטרפות וכל השרלים מלטרפות תנא נמי כל הפיגולים:

של דמחי לח לריך לפרושי מ"ט דמלטרפי כלומר שהרי דבר פשוט הוח שהם עלמן נקרחים תרומה: כל הגבילות. בגמרח מפרש לענין מחי קחמר: כל הגבילות מצמרפות זו עם זו. כלומר בשר נכלה זו עם בשר נכלה ס [חתר]: אכזר רב לא שנו לאן אלא לענין שומאה. וה"ק במתני' כל הנבילות מצטרפות לטומאה אבל לענין אכילה לא מצטרפין אלא טהורים לעצמן וטמאים לעצמן דאיסור דטהורה משום וכי פליגי רב ולוי בפלוגתא דתנאי יגו בעלמא דאמרינן דפליגי באיסור חל על איסור הא מדפריך בסמוך לרב אסי וקא משני קסבר האי מנא איסור חל על איסור אלמא אימ להו לכולהו אמוראי דפליגי הכא דאין

ל) כריתות טו., ב) זבחים קט. ע"ש ותוספתה פ"ה הט"ו סיינו מנחה הבאה עמה והייו והשמו מצטרפיו זה עם זה בכזים לחייב ע"שן, ג) פסחים עט. מנחות ע"שן, ג) פסחים עט. מנחות ט. כו. זבחים כה: קט. מוספתא דובחים פ"ד ה"ב משום מעלה בחוץ ולחייב משום פגול ונותר וטמא ומשום מעילה נמי. ותוספתא פסחים פ"ו ה"ג למיתני הא לאשמועינן רבותא דבשר [תוספתה פסמים פ"ו ה"ג בכורות לט:], ד) [בכל שארי מקומות אימא או כזית ויש לדקדק קלת בתוס' דהכא ד"ה כזים], ד) ערלה פ"ב מ"א, ו) זבמים קט., ז) מכות יו. חולין וסלת ויין מלטרפין אע"ג דמינא אחרינא נינהו: ששה דברים שבחודה. מלטרפין זה עם זה לפינול ונוסר ונומא והאי חלם ח נמי דקתני גבי תודה היינו נמי מנחת הכ: פסחים לו: ויבמות עג:],

נסכים הבחה עם התודה כדחמרינן

במסכת מנחות בפרק שתי מדות (דף 2:)

דתודה נמי טעונה מנחת נסכים דמפיק

ליה מאו זבחש: גבז' בעולם האמרם.

דמשמע בכל הזבחים שבעולם חמשה

דברים עו שמלטרפין זה עם זה ותו לא:

וא"ל והרי סודה שיש בה ו' דברים

שמלערפין זה עם זה. ודם לח קח חשיב

כחלי זית בשר וכחלי זית אימורין בחוך

חייב עליהם משום מקטיר בחוץ והקטרה

בעינו בכזית כדכתיב? ואם האכל יאכל

ואמרינן (זבחים דף כח:) בשתי אכילות

הכתוב מדבר אחת אכילת אדם ואחת

אכילת מזבח מה אכילת אדם בכזית

אף אכילת מזבח בכזית: עולה דכליל

היא מצטרפין. הבשר והחלב לחייב

הקטרה בחוץ אבל שלמים דאינן כליל לא מצטרפי לאימורין: אלא לחייב עליהן

אמאי לא. מלטרפין (ב) יגן בכזית לחייב

משום פיגול ונותר וטמח: אנה אימה

עולה ואימוריה מלטרפין לכזים לזרוק

עליהן את הדם ור' יהושע היא דתניא

וכו': שכולה כליל. משא"כ בשאר

הזבחים. וטעמיה דר' יהושע בשאר זבחים משום דכתיב ואם האכל יאכל

כדאמרינן לעיל דבשתי אכילות הכתוב

מדבר מש"ה ס"ל דחין זורקין עליהן

ועמה בשלמים

משום פיגול ונותר

מדבר מש"ה ס"ל דאין זורקין עליהן את הדם עד שישתייר מהן כזים בשר דהיינו אכילת אדם [או כזים חלב

דהיינו אכילת מובח] 0 אבל [חלי זית בשר דהיא אכילת אדס] וחלי זית

חלב דלאו אכילח אדם הוא אינו זורק עליו דאין מצטרפין. אבל עולה דלית

בה אכילת אדם אפילו כחלי זית בשר וכחלי זית חלב מלטרפין: ובמנחה

אפינו כולה היימא. ואין שם כלום מן הבשר לא יזרוק: מנחה מאי

עבידסיה. מאי זריקה טעונה מנחה: אמר רב פפא מנחם נסכים. כלומר

האי דקאמר ובמנחה אפילו כולה קיימת וכו׳ מיבאותה מנחה הבאה בנסכים

קאמר כדכתיב ומנחתם סלת וגו' דקא ס"ד הואיל ובהדי זבח קאתייא

כגופא דובח דמיא ואע"ג דלא נשתייר מן הבשר כלום יזרוק עליה את הדם

קמ"ל דלא: בותבי' הסרומה. היינו תרומה גדולה תרי ממאה: וסרומם

מעשר. היינו מעשר מן המעשר: ותרומת מעשר של דמחי. שהוח

נפל מכולן לחוך עיסה של חולין ויש בו כדי לחמץ אסורה: ומלטרפין

ממאה: והחלה והבכורים מלערפין זה עם זה לאסור. שאם

לפי שחין מועלין בדמים וליתיה לח בפגול ולא בטמא כדאמרינן בפרק כל תורה אור השלם הבשר (חולין דף קיו:): אלא סני בעולה. איכא חמשה דברים יו המלטרפין ולא ו. רַאשִׁית עַרסתַבַם חַלָּה תרימו תרומה בתרומת גרו במקום אחר. ענין אחר אמר יאז לו רבי" בן תרימו אתה: בעולם קאמרת דבכל דבר שבעולם מצטרפין אלו חמשה דברים יש והא במדבר טו כ 2. לא תוּכַל לֶאֱכֹל בִּשְעֶרִיךְּ מִעְשַׂר דְּגְּנְךְּ וְתִירשְׁךְּ וְיִצְרָּרֶךְּ וּבְכֹרת קתני בתודה דמשמע דבובחים מיירי ולא בחולין: עולה ואימוריה מלטרפין בְּקֶרְהְ וִצֹאנֶהְ וְכָל נְדָרֶיהְ אשר תדר ונדבתיה לכזים להעלוסו בחוץ. דאי מקטיר

הגהות הב״ח

וּתְרוּמַת יָדֶף: דברים יבי יַּבֶּי

 (A) גבורא תרימו תרומה
 בכורים כל"ל ותיבת גבי
 נמחק: (צ) רש"י ד"ה אלא
 לחייב וכו׳ אתאי לא מלטרפין לא ומשני מצטרפין בכזית בחוץ ולחייב:

רבינו גרשום

מיירי - חמשה דרחיר רטולה דברים יש בעולה הבשר החלב והסולת המנחה הכאה עמה והיין והשמן מצטרפין זה עם זה לכזית יליחייב משום פיגול נותר וטמא ומשום מעילה: ששה בתודה הבשר והחלב והסלת והיין והשמן והלחם מצטרפין לפיגול נותר וטמא: בעולם קאמרת. דמשמע דכל זבחים שבעולם יש בהן חמשה דברים להצטרף זה עם זה ולא יותר והרי תודה שיש רא יותר והור ומוזה שיש בה ששה דברים הבשר והחלב והסלת והיין והשמן הסולת ויין ושמן של נסכי תודה (מייתר) ולחמי תודה מצטרפין ודם לא קחשיב דליתיה לא בפיגול ולא בטמא כדאמרינן בפרק כל הבשר ואית דאמרי הסולת זו מצה שכתודה והלחם זה חמץ שבה: אלא תני בעולה. הוו חמשה דברים ולא במקום אחר: תנינא להא דת״ר. בברייתא תנינן לה במתניתין אלמא דעיקר עולה

אמר מצט פין לרומן בחוץ. כלומר דאי מקטיר חצי זית חלב וחצי זית בשר בחוץ חייב עליהן משום מקטיר חוץ והקטרה בעינן בכזית דכתיב ואם האכל יאכל ואמרינן בב' אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת מדבח מה אכילת אדם בכזית אף אכילת מובח מה אכילת אדם בכזית אף אכילת מובח בכזית: עולה דכליל היא מצטרפין: הבשר והחלב לחיוב הקטרת חוץ אבל שלמים דאין כולן כליל לא מצטרפין ועוד כיון דבשר שלמים נאכל אין בו משום מעילה בחוץ ולא מצטרפין: בשר וחלב בין פיגולין דשנים או שלשה זבחים מצטרפין: אלא אימא. האי דקתני עולה ואימוריה מצטרפין לכזית לאו להעלאת חוץ וליחייב משום פיגול ונותר קתני דא"כ קשיא שלמים אלא אימא מצטרפין לכזית לכיהם את הכילת מדם בכזית אף אכילת מזבח בכזית משום הכי אין זורק עליהן לורק עליהם את הכילת מדם מה אכילת אדם בכזית אף אכילת מזבח בכזית משום הכי אין זורק עליהן לורוק עליהם את הרב: ורי יהושע היא דתניא כוי. משאר ובחיים וטעמא דרי יהושע משום דכתיב ואם האכל יאכל אבל אב"את הצרות מדבה מה אכילת אדם בכוית אף אכילת מובה מה אכילת אדם בכוית בשום הכי אין זורק עליהן את הדם: מנחה מאי עביתיה. כלומר והלא אין אחת מחמש מנחות באות עם הזבח. אמר רב פפא במנחת נסכים. קא מיירי האי דקאמר בעד שישתייר מהן בנסכים ומנחתם סלת וגר׳ דסר"א הואיל ובהדי זבח קא אתיא כי גופיה דורוק עליה את הדם קמ"ל דלא: תרומת מעשר ותרומת מעשר של דמאי שהוא אחד ממאה. והחלה והבכורים מצטרפין זה עם זה ובמנחה אפילו באות בכילת במנחה מנחד מנחת מל הואיל ובהדי זבח קא אתיא כי גופיה דורוק עליה את הדם מק"ל דלא: תרומת מעשר ותרומת מעשר של דמאי שהוא אחד ממאה. והחלה והבכורים מצטרפין זה עם זה לאוכל ממן לכזית ואפילו ובלת בתמה לאסור שאם נפל מכולן שאור כדי לחמץ בחוץ עיסה של חולין נאסרת: מצטרפין ומי לאוכל מכולן כזית בשגנה לחייב עליהן את החומש, אבל אינך לא ציעורי שרץ בטומאתו שוה דתרוייהו הוי טומאתן עד הערב. ולא שיעורן. דנבלה שיעור שרץ: טומאתו שהיד הערייהו הוי טומאתן עד הערב. ולא טומאתן שיעור שוין כגון נבלה ונבלה או כגון שרץ: טומאתו נבלה לא אד אלא עד הערב: לא טומאתו ולא שיעורו. כגון מבלה ומת דתרוייהו מטמאין בכזית ולא טומאתן דאילו טומאת מת הריא טומאת בכזית ושרץ שיעורו בעדשה: שיעורן ולא טומאתו, כגון נבלה ומת דתרוייהו מטמאין בכזית ולא טומאתן דאילו טומאת מת הריא טומאת בכזית ושרץ שיעורו בלא לא שרונו כגון נבלה ומת דתרוייהו מטמאין בכזית ולא טומאתן בליות לא טומאתו בלה ומבלה לא הויא אלא עד הערב: לא טומאתו, כגון נבלה ומת דתרוייהו מטמאין בכזית ולא טומאת בלה ומבלה הוא אלא עד הערב: לא טומאתו, כגון נבלה ומת דתרוייהו מטמאין בכזית ולא טומאתו בלה לא שרייה שלום בליה מוריה בלה מת עד . שבעה וטומאת שרץ עד ערב ובשיעורן נמי אינו שויו דשיעור מת בכזית ושרץ בכעדשה:

מצמרפין זה עם זה: גמ' אמר

ב) נראה דל"ל דהא כולהו הוי תרומה:

וו משה. עי' תוס' זבחים (דף מט ע"b"): מו רב הונא לרבה בריה חמשה דברים: גו תודה אלא תני תיבות א"ל נמחק: זו מתיבת וכיוז ים והטחה. כיי ונוסי ובחים קרץ עק כיים; סדב הונא ירבה בייה ומשה דברים: מחודה אלא ונני חוצרות איד נמוקי; חן מונים עד תיבת ומאן קתני לה נרשם על כל תיבה קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: סן נסכים סד״א הואיל ובהדי זבח קא אתיא כגופיה דובה דמיא קמ״ל לרא: זן עריסותיכם אבל לא מייתי ראיה מהפסוק שלפניו וחיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה לה״ דבת״כ מוקי לה בתרומה גדולה הכתוב מדבר כנ״ל: זן זכל השרצים תיבת השקצים נמחק: סן סולת גליון ואית דאמרי הסולת זו מצה שבתודה והלחם זו חמץ שבתודה הרא״ש ז״ל: זו דברים הם: ז דברים אפילו בחולין ולטמא טומאת אוכלין: ישן אמר לן רבי בעולם קאמרת דמשמע דבכל: יכן דברים אפילו בחולין ולטמא טומאת אוכלין וא"ל והא קתני וששה בתודה: יגן מצטרפין והתנן כל הפיגולין . מצטרפין זה עם זה לכזית בין בשר וחלב בין פיגולין דשנים או שלשה זבחים מצטרפין אלא אימא הא דקאמר עולה ואימורין מצטרפין . לאו להעלותן בחרץ ולחייב משום תיבת בכזית נמחק: יח לרבה בריה ה׳: טח ותני בעולה תיבת וגריס נמחק: טח אבל העלה תיבת פי

נמוקן יו שבעיק צדוף משמע השות דרא גרטי "כך ייה רוזייב עליהן משום פיתל נוזר וסמא הייב קשיא דמא ימיוני מן מוכנס ד דלעיל למתניתין אי מהכא דקתני מצטרפין לכזית להעלותו בחוץ זה אינו דהא במתניתין לא איירי בהכי לכ"נ דלעולם גרסינן שפיר לעיל ולחייב עליהן משום פינגול וכרי וה"ק הכא אלא אימא מצטרפין ליורך עליתן את הדם כמו בשר לכתחלה לחייב עליהן משום פיגול כרי שהוריקה קובעתו בפיגול וקרינא ביה קרבו מתיריו והיינו ע"ב משום צירוף כגון שלא נשאר כי אם חצי זית מאימורין וחצי זית מבשר אבל בשלמים אין מצטרפין לכתחלה לחייב עליו משום פיגול כו' והא דאמרי' כל הפיגולין מצטרפין היינו דשכבר נפגל מתיבת והא עד ד"ה כזית נמחק: יתן מעשר מצטרפין זה עם זה לאסור אם נפלו בקדירה בנתינת טעם ולחייב עליהן חומש תיבת כו" נמחק: יש, איקרו נמי תרומה: סן נכלה אחרת: 15% שנו דכל הנכלות מצטרפות אלא לענין טומאה כגון חצי זית נכלת פרה וחצי זית נכלת גמל וה"ק מתניתי אות ב" נמחק: 00 טומאה כלומר משום לא תאכל כל טמא: 03 דתנאי דעלמא דפליגי אות ב" ותיבת דאמר": נמחק:

. נמחק: יוז בעינו צירוף משמע השתא דלא גרסי׳ לפי זה ולחייב עליהז משום פיגול נותר וטמא וא״כ קשיא דמאי מיתי d) מהכא תנינא

א) נראה דל"ל מייתי לעיל מהכא דתנינא במתני' להא דתנו רבנן אי מהא דקתני וכו'.

לא שנו אלא לענין מומאה אבל לענין אכילה

מהורין "בפני עצמן וממאים בפני עצמן ולוי

אמר אפילו לאכילה נמי מצמרפין ורב אסי

אמר מהורים לעצמן וממאין לעצמן איכא

דאמרי פליגא אדרב ואיכא דאמרי לא פליגא מיתיבי מיתת פרה וחיי גמל אין מצטרפין זה

עם זה הא מיתת שניהם מצמרפין זו וקשיא

לרב אםי אימא הא חיי שניהם מצמרפין ומני

רבי יהודה היא יודאמר יאבר מן החי נוהג

בממאה אבל מיתת שניהם מאי לא מצמרפי

א"כ מאי איריא דרהים ותני מיתת פרה וחיי

גמל הא אפילו מיתת שניהם לא מצמרפי ועוד

תניא חצי זית פרה בחייה וחצי זית גמל במיתתה אין מצְטרפין אבל חצי זית מפרה

וחצי זית מגמל בין בחייה בין במיתתה מצטרפין קשיא רישא אסיפא אלא לאו שמע

מינה מיתת שניהם מצמרפין אמר לך רב אםי האי תנא סבר יאיסור חל על איסור

אמר

עין משפם גר מצוה

מסורת הש"ם

א) חולין קא:, ב) [חולין קיג: וש"כן, ג) אכילה לא מצטרפיו

יד א מיי׳ פ״ד מהל׳ מאכלות אסורות הלכה

י. וכאידר מ"ד:

רבינו גרשום

לא שנו. הא דתנן דנבילות מצטרפות זה עם זה דמשמע דאפילו נכלת בהמה טמאה עם נבלת בהמה טהורה: עם נבלת בהמה טהורה: אלא לענין טומאה. לענין נגיעה דבתרויהו כתיב נגיעה דבתרויהו כתיב הנוגע בנבלתה יטמא: אבל לענין אכילה. כגון לחייב עליהו משוח לא חארל ורלה עליהן משום לא המכל ובלה לא מצטרפי אלא בעינן דליהוי בטהורין בנבלת טהורין שעור כזית בפני עצמו ובטמאיז בפני עצמז י מ״ט משום דבבהמה טהור מ״ט משום דבבהמה טהורה לא חייל עלה איסור לא תאכל נבלה דקסבר רב דאין איסור חל על איסור הלכך לא מצטרפי וכן בבהמה טהורה יש בה איסור לא תאכל נבלה בלבד ולא איסור טומאה והאי דקאמר וטמאים בפני עצמן . לענין איסור טומאה קאמר או דמצטרפי עם טהורין . לטומאה או דאי איכא . איסור חל על איסור: איכא ראמרי. הא דרב אסי פליגא אדרב דקסבר האי דקאמר רב אסי טהורה לעצמה לענין טומאה ובין לענין אכילה קאמר ורב לא קאמר . הכי: ואיכא דאמרי פליגא. אדרב הואיל ומצינן פליגא. אדרב הואיל ומצינן למידרשיה להא דרב אסי כדרב דהיכא קאמר טהורה בפני עצמה וטמאה בפני בפני עצמה וסמאה אבני עצמה לענין אכילה קאמר אבל לענין טומאה הכי נמי דמצטרפין: מיתת פרה וחיי גמל. כגון שאם תלש חצי זית מפרה מתה וחצי זית מגמל חי אין מצטרפין . לטומאה דהא גמל חי: הא מיתת שניהם. מצטרפין (ואיכא למימר) [למאן] דאמר דפליגא: אימא הא דאמר דפליגא: אימא הא חיי שניהם מצטרפין. לכזית אבר מן החי: ומני ר' יהודה היא. דאמרינן בפרק גיד הנשה דאבר החי נוהג נמי בטמאה: אבל מיתת שניהם לא מצטרפי א״כ מאי איריא רהיט ותני ברייתא מיתת פרה וחיי גמל אין מצטרפין. פרה וחיי גמל אין מצטרפין. מת הא אמרת אפי' מיתת שניהן אין מצטרפין אע"ג שניהן אין מצטופין אינ ג דתרוייהו מייתי אלא ודאי מדנקט מיתת פרה וחיי גמל לא מצטרפין ש״מ דהא מיתת שניהם מצטרפין וקשיא לרב אסי: ועוד תניא . חצי זית פרה בחייה כו'. ארל חצי זיח מפרה וחצי דהאי דקאמר בין בחייה . בין במיתתה היינו בין בחיי בין במיתתה היינו בין בחיי שתיהן בין במיתת שתיהן וקאמר דמצטרפי וקשיא רישא מיתת פרה וחיי גמל כו'. דדייקינן לה דבמיתת שתיהן לא מצטרפי אהא איסור חל על איסור ונראה לפרש דודאי כולהו איירי למ"ד אין איסור חל על איסור ולוי אמר לך אע"ג דבעלמא יז אין איסור חל על איסור הכא מודה דאיסור חל על איסור דגלי קרא בנבלה דכמיב (ויקרא ז) וחלב הרא מודה דאיסור חל על איסור דגלי קרא בנבלה דכמיב (ויקרא ז) וחלב נבילה יאן דוגוין ואכול לא תאכלוהו י) התורה אמרה יבא איסור נבילה ויחול על איסור חלב וה"ה דחייל נמי

יש איסור נבילה אטמאה ורב אסי אומר טהורים בפני עלמן וטמאין בפני עלמן איכא דאמרי פליגא אדרב יגו והסבר דלענין טומאה נמי לא מצטרפי וא"ת טעמא דהתינח לענין אכילה כדפירשנו לעיל דשני איסורים הם אלא לענין טומאה אמאי לא מלטרפי והא איסור טהורה וטמאה ידו משום טומאה יש לומר דקסבר כיון דלענין אכילה לא מלטרפי לענין טומאה נמי לא מלטרפי וא"ת והא קתני במתני" כל הנבילות טח דמשמע דמלטרפי לכל הפחות לענין טומאה י"ל דמיירי בטהורה וטהורה כגון עז ופרה או בטמאה וטמאה כגון גמל וחמור וא"ת והא קתני במתניי כל ששיעורו וטומאתו שוו שוה מלטרפין וכל הנבילות בין של טומאה בין של טהורה טומאתו ושיעורו שוה י"ל דלא קאמר מלטרפין אלא בשרנים שאין חלוקים יי לענין אכילה יו [אבל בבחמה דחלוקה לענין אכילה] כגון טהורה או

טמחה בהח לה קחמר דמלטרפי: ואיבא דאמרי דא פדיג אדרב. והא דקאמר טהורים בפני עלמן וטמאין בפני עלמן לענין אכילה קאמר אבל לענין טומאה מודה לרב: בויתיבי ביתת פרה וחיי גבה אין מצמרפין זה עם זה הא מיתת שניהם מצמרפין. וקשה לרב אסי ללישנא ח דהאמר דפליג אדרב אבל לא פריך לרב משום דרב מוקי לה לענין טומאה וכן משמע לכאורה מדקאמר בסמוך אמר לך רב אסי אלמא לרב אסי דוקא ⁰ קפריך יש ¹⁰ותו דהיכי מצי מוקי לה רב לענין טומאה והא על כרחך הא דקאמר מיתת פרה וחיי גמל אין מלטרפין לענין אכילה קאמר שאם אכל חלי זית מפרה מתה וחלי זית מגמל חי אין מלטרפין י) להתחייב לא משום נבלה ולא משום טומאה דלענין טומאה לא מיירי דבחיי גמל לא שייכא שום טומאה כדאמר בפרק העור והרוטב (סולין דף קכח:) דבשר הפורש מן החי אינו מטמא יז ויש לומר דחיי גמל דהכא היינו אבר מן החי דשייכא ביה טומאה ם) כדאמר יאו התם בתורת כהנים לפי שאין לו חליפין והויא דומיא דנבלה וא"ת א"כ ל"ל צירוף כים הא אמרינן התם דאין לו שיעור י"ל דמ"מ בעינן שיהא בשר גידין ועצמות והכא מיירי בדאיתא גידין ועלמות אבל בשר ליכא ולכך לריך לירוף קודם שיטמא ומ"מ קשיא היכי קא דחי הא חיי שניהן מצטרפין והא אמרינן בסוף פרק גיד הנשה (שם דף קג:) דאף באבר שלם אם חלקו מבחוץ אינו עובר עליו אלמא דאם חלק האבר לשנים ואכלו כולו פטור וכ"ש יגו כזית משני אברים חלי אבר מזה וחלי אבר מזה דפטור כה אלא ש"מ דעל כרחך מיירי הכא לענין ע) אכילה כפו וא"כ אמאי לא פריך לרב כמו דפריך לרב אסי וי"ל דאין הכי נמי דפריך אפי׳ לרב והא דקאמר אמר לך רב אסי משום דס״ל לבעל הש״ם דלא פליג אדרב וכי היכי דניחא לרב אסי מהאי טעמא נמי ניחא ליה לרב ועוד אומר מורי שיחי׳ דלפי הלשון דלא פליגא אדרב א"כ רב ורב אסי הכל אחד ורב אסי משמיה דרב קאמר שהוא היה תלמידו:

יהודה היא. פירוש דקאמר בפרק גיד הנשה (חולין דף קא:) דאבר מן החי נוהג בטמאה ובטהורה וה"ה לבשר מן החי דנוהג בטמאה ובטהורה ולכך מלטרפין חיי שניהם להתחייב באכילה פיומשום אבר מן החי: מאי איריא דרהיט ותני מיתת פרה וחיי גמל. כלומר מאי איריא דנקט מיתת פרה וחיי גמל ולשון יח רבנו משה מקולי מעילה משונה הוא משאר מקומות: ועוד תגיא חצי זית בו'. אבל חלי זית מפרה כו' מנטרפין ³קשיא רשא אסיפא יש אלמא ש"מ דמיתת שניהם מנטרפין פירוש מנטרפין ⁹קשיא רשא אסיפא יש אלמא ש"מ דמיתת שניהם מנטרפין פירוש אף הא דקאמר בסיפא דהך ברייתא בין במייחם בין בחייהם רוצה לומר כגון חיי גמל ומיחת פרה או איפכא דמצטרפין א״כ תקשה רישא אסיפא שלא ש"מ במיתת שניהם מצטרפין כש וי"ל בין במיתת שניהם בין בחייהם והא דקאמר הכי אין זה רק כדי לישב הברייתא דלא מיקשי דמיהוי

אין מלטרפין: אמר לך רב אסי האי סנא סבר וכו'. ולא שו מ״ה: משבשתא דהא אי הוה הא בין במימתם בין דש בחייהן ר״ל אחד חי ואחד אמר מת מ״מ ^{ר)} מוכח שפיר מיתת שניהם ט הוא אמר לך רב אסי קסבר האי סנא איסור חל על איסור כדפירשנו לעיל דכולהו אמוראי פליגי אליבא דמ״ד אין איסור חל על איסור כדפירשנו לעיל דכולהו אמוראי פליגי אליבא דמ״ד אין איסור חל על איסור מאי

רסיפא אבל חצי זית מפרה כו': אלא לאו ש"מ. מדבסיפא מצטרפת מיתת שתיהן ברישא נמי מצטרפת מיתת שתיהן וקשיא לרב ארא שימ תיכת אלמא נמחק: מן מצטרפת ולותר הולמר בין במיתתם שניהם מותם ובין בחייהם שניחם שניחם שניחם שניחם מתחם ובין בחייהם שניחם היים והא תיכת ויים נמחק: מט בין אים היים והא תיכת ויים לאים לאים אים לאיכא דאמרי דפליגא אדבי: אמר לך רב אסי האי תנא סבר איסור חל על איסור. חל על איסור חל משינון הכא בין במיתתה ובין בחייה מצטרפת במיתת שניחם מצטרפת במיתת שניחם מצטרפין: הכי קאמר. אלא מאי אית לך למימר משני לבין בחייה ובין בחייה מצטרפת אלא לאו שימ דמיתת שניחם מצטרפין: הכי קאמר. אלא מאי אית לך למימר במיתת שניחן במיתתה חריץ הכי בין במיתתה במיתת שניהן דקתני דמצטרפין וקשיא לרב אסי להך לישא לחיב איכא אדרב דמשמע דאית ליה לרב אסי דאין מצטרפין לא לענין טומאה: אמר לך רב אסי האי תנא סבר כר:

אמר רב לא שנו. דנבלות מצטרפות זו עם זו דמשמע אפילו נבלת בהמה טמאה עם נבלח בהמה טהורה אלא לענין טומאה הנוגע בהן דבתרוייהו כתיב (ויקרא יא) הנוגע בנבלתה יטמא אבל ש לענין אכילה לחייב עליה משום לא תאכלו כל נבלה (דברים יד) לא מלטרפין אלא נבלות טהורים

טמאות בפני עלמן (א) (אבל גו לענין איסור אכילה לא מצטרפין) דאין איסור חל על איסור דלא אתי איסור נבלה וחייל על איסור בהמה טמאה הלכך לא מלטרפין: ולוי אמר אפילו לאכילה נמי מלטרפי. דקסבר איסור חל על איסור וחייב שתים אחת משום בהמה טמאה ואחת משום נבלה: איכא דאמרי. הא דרב אסי פליגא אדרב ומצינן לאוקמא (דקסבר) האי דקאמר רב אסי דו טהורה לעלמה וטמאה לעלמה (כ) (משום) לבין לענין טומאה ובין לענין אכילה ומוקים רב אסי למתניתין דתני כל הנבלות מלטרפות היינו טהורין בפני עלמן וטמאין בפני עלמן ואפילו לענין טומאה והיינו פליגא אדרב. דו די [וא"ד לא פליגא דמלינן] לאוקמי נמי לדרב אסי כדרב וכי קאמר רב אסי טהורין לעלמן לענין אכילה אבל לטומאה הכי נמי דמלטרפין והיינו כרב: מיסס פרה וחיי גמל. שחם נטל חלי זית מפרה מתה וחתך חלי זית מגמל חי ואכלם אינם מלטרפין לחייב לא משום

נכלה דמיתת פרה ולא משום אבר מן החי הבא מגמל חי: הא מיחם שניהם. שנטל חלי זית מפרה מתה וחלי זית מגמל מת מלטרפין לטומאה נתם טמאום לכב אסי אליבא דמ"ד דפליגא אדרב דקאמר אפילו לענין טומאה נמי טמאום לעצמן וטהורות לעצמן. אבל לרב לא מצי לפרוכי דרב מצי לאוקמי להא דוקיא דהא מיתת שתיהם מצטרפין לענין טומאה קאמר: אימה הה חיי שניהן מלטרפין. לכזית חבר מן החי: ומני ר' יהודה היה דאמר. בפרק גיד הנשה (חולין דף קא:) דאבר מן החי נוהג נמי בטמאה: הבל מיחם שניהן [מהי] לה מלערפי. משום דעהורות לעלמן ועמחות לעצמן: אם כן אמאי רהיט וחני. ברייתא מיחת פרה וחיי גמל אין מצטרפין משום דוה חי וזה מת הא אמרינן אפילו מיתת שניהן אין מלטרפין אע"ג דשניהם מחים וליחני הכי מיחח פרה וגמל שניהם אין מלטרפין אלא ודאי דמדחני מיחת פרה וחיי גמל אינן מלטרפין מכלל דסבירא ליה דהא מיתת שניהן מנטרפין וקשיא לרב אסי: ועוד סניא חלי זים פרה וכו' אבל חלי זים מפרה וחלי זים מגמל בין בחיין. ששניהן חיין בין ח במיחת שניהן מלטרפין. והיינו סיפא דהאי ברייתא דלעיל דקחני מיתת פרה וחיי גמל: קשיא רישא. דקתני מיתת פרה וחיי גמל וכו' דדייקת הא מיתת שניהן לא מצטרפין אהא סיפא דקתני אבל חלי זית מפרהה בין בחייה בין במיתתה מנטרפין אלא לאו ש"מ מדסיפא מנטרפת מיתת שניהן ברישה נמי מצטרפת מיתת שניהן וקשיה לרב חסי לחיכה דאמרי דפליגא אדרב: אמר לך רב אסי האי סנא קסבר איסור חל על איסור. דאע"ג דאיכא איסור של טמאה (ג) איכא איסור נבלה להכי מצטרפין 10 ולא סבירא לי הכי אלא סבירא לי דאין איסור חל על איסור ומיחת שניהן אין מלטרפין והא דקחני ברישא מיחת פרה וחיי גמל אין מנטרפין היינו נבלה ואבר מן החי זו דלבהמה" טמאה דלא אתי איסור נבלה וחייל אאיסור אבר מן החי והא דקתני סיפא חלי זית מפרה בחייה וכו׳ התם ליכא איסור נבלה דבבהתה טמאה ליכא איסור נבלה אלא ח) איסור בהמה טמאה ואבר מן החי. ענין אחר קשה רישא אסיפא דהא ח רישה דקתני חלי זית מפרה בחייה וחלי [זית] מגמל במיתתה מצטרפין קשה להא סיפא דקתני אבל חלי זית מפרה וחלי זית מגמל בין בחייה בין במיתחה מלטרפין דהא דקתני בין בחייה בין במיתחה משמע ליה בין במיחת חדא וחיי חברתה וקחני מלטרפין אלא לאו ש"מ דמיחת שניהן מלטרפין וה"ק אלא מאי אית לך למימר דלא חיקשי רישא לסיפא הכי לריך לפרושי להא סיפא דקתני [בין] בחייה בין במיתתה תריץ הכי בין במיתחה בין במיתח שניהן ^מ וקחני דמלטרפין וקשיא לרב אסי להך לישנא דפליגא אדרב דמשמע דסבירא ליה לרב אסי דאפילו לטומאה נמי

אלא ש"מ תיבת אלמא נמחק: למן מצטרפין ורוצה לומר בין במיתתם שניהם מתים ובין בחייהם שניהם חיים והא תיבת ויש נמחק: לען

ש) מוכן קטה, כל (מוכן קיב: מיק, ד) בייק, ה) [נדלי"למפרה ז'יק, ד) נייק, ה) [נדלי"למפרה וחליזים מגמל], ו) עיי ברש"יק, ו) דבהמה ז"ק [דל בהמה יעב"ץ], ח) איסור אבר מן החי בפני עלמן מלטרפות זו עם זו ונבלות ל"ק, ט) וה"ה בין בחיים ל"ק, י) [חולין לו.], כ) לענין הש"ק, י) [חולין לו.], כ) לענין אכילה אבל בעהורה או טמאה כו' צ"ק, () פריך ותיתה דהיכי צ"ק, מ) וא"ת היכי כו' רש"ק, נ) להתחייב משום נצלה ולא כ) משום בשר מן החי הס"דל"ק, ל) קשיא רישא אסיפא פיי ניק, כ) קשית רישת חסיפת פיי אי הא דקאמר כוי צייק, ק) אלא רייל בין במיתת שניהם בין בחייהם וש"מ דמיתת שניהם מצטרפין והא דקאמר כוי צייק, מצטרפין והא דקאמר כוי צייק, ר) מוכח שפיר דמיתת שניהם מצטרפין אמר כו' צ"ק,

הגהות הב"ח

(ל) דש"י ד"ה אמר רב וכו׳ בפני עלמן וה"פ אבל לענין: (ב) ד"ה איכא וכו' וטמאה לעלמה משמע דבין לענין טומאה: (ג) ד"ה אמר לך וכו' טמאה ואיכא איסור וכו' טמחה האיבת נגלה אפילו הכי מלטרפין ב-27 מו החי של

שימה מקובצת

לן על תיבות וקשיא לרב אסי נרשם על כל תיבה קו למעלה להורות כי לפ"ד ראוי למחקו: גן אבל טמאין וטהורין לענין: גן אבל טמאין וטהורין לענין: זן טהורים לעצמם וטמאים לעצמם משמע דביז. תיבת משום נמחק: הו אדרכ וא"ד לא פליגא סן אדרב וא"ד לא פליגא
 אדרב דמצינא לאוקמי:
 ס בין במיתתה שניהן מתין
 מצטרפין:
 ז החי דבהמה
 אות ל' נמחק:
 ז הח אות ל' נמחק: קּן דהא דקתני רישא חצי: טן ולא מן המורה: יון דבעלמא אאיסור חלב טומאה תיבת נבלה ל"ש: יגן אדרב שבא וא"ת: ידן וטמאה שניהם משום: מו] הנכלות מצטרפי משום: טון הנבדות מצטרפי דמשמע: טון וטומאתו שוין מצטרפין: יון אכילה אבל כגון: יון ללישנא קמא דפליג תיבת דקאמר נמחק: יען קפריך ותימה דהיכי תיבת תו נמחק: כן מטמא היבור זמי במחק: ען מטמא אלא ודאי דרישא מיירי לענין אכילה כדפי׳ ודומיא דהכי דייקינן לענין אכילה הא מיתת שניהם מצטרפין . שחייב משום טומאה ויש לומר דרישא ומי הו"ל לטויז לומר דרישא נמי הו"ל לענין טומאה דחיי: לון תיבת התם נמחק: לנן צירוף מבשר הפרה: לגן וכ"ש הכא דאיכא כזית: **לד**] דפטור משמע דה"ג לענין טומאה: לס] אכילה ובשר מן החי מיקרי וא"כ: לון ולשון דמסי מעילה ותיבות רבנו משה מקוצי נמחק: לו] אסיפא

:12

אמר רב יהודה אמר רב אכילת שרצים

"לוקה א עליו בכזית מאי מעמא אכילה כתיב

בהו והתני רבי יוםי בר ר' חנינא קמיה דרבי

יוחנן יוהבדלתם בין הבהמה המהורה לממאה ובין העוף הממא למהור ולא תשקצו את

נפשותיכם בבהמה, ובעוף ובכל אשר תרמוש

האדמה אשר הבדלתי לכם לממא פתח הכתוב

באכילה וסיים במומאה מה מומאה בכעדשה

אָף אכילה בכעדשה וקלסיה ר' יוחנן פ וקשיא

לדרב לא קשיא יכאן במיתתן יכאן בחייהן אמר ליה אביי והא רב אמתני' קאי ומתני'

כל השרצים קתני אפילו במיתתן י (לאו דאיכא

פורתא מהאי ופורתא מהאי) אמר ליה רב

יוסף ההיא ידיוקא דילך הוא רב שמעתא

בעלמא קאמר: וקלסיה מ ר' יוחנן: מיתיבי

יה מכזית מכזית אפי׳ פחות מכזית מכזית

נבלה ופחות מכעדשה מן השרץ מממאין

ואמר רבי יוחנן אין לוקין עליהן אלא בכזית

אמר רבא יו במובדלין דבר הכתוב א"ל רב אדא בר אהבה לרבא אלא מעתה יו בהמה

נמי ליפלגי בין מובדלת לשאינה מובדלת

לא לש"קנו הים נישניון בידן דבק א' גרס האי דובקא דידן הוא כלומר אתה הוא שדבקת

ג) אהלות פ"א מ"ז ע"ש ןנדה מג: ע"שן, ד) ול"ל טומאהן,

ה) קא מיירי ל"ק, ו) ואשאינן ז"ק, ו) גיר' רש"ק אלא ז"ק, ו) גיר' רש"ק אלא אמתני קאמר, ה) ז"ל הטהור' לעמא', מ) כדרשינן בח"כ

כתיב מהם וכתיב בהם ושיערו

מהב מטר למהב בטר מתחים מכמים כרי צ"ק, י) ולא פריך גברא אגברא כרי צ"ק, ל) ו"יל דע"כ ה"ג כרי צ"ק, ל) צ"ק מ"ו, מ) א"כ לא קאי אברייתא מ"ו, מ) א"כ לא קאי אברייתא

דברייתא מיירי בח' שרלים כו'

ל"ק, נ) ל"ק מ"ז, **ס**) כהיקש דשרלים דגבי בהמה כו' ל"ק,

הגהות הב"ח

מז א מיי׳ פ״ב מהלכות מאכלות אסורות הלכה

למטכנות מפורות הככים היו ב מייי שם הלכה ז: יח ג מייי שם הלכה מ: יש ד מיי שם פ"ה הלכה ג ופ"ב מהל' שאר אבות ופ"ב מהכי שחר חבות הטומאה הלי ג ופ"ד הלכה ג:

תורה אור השלם

 וְהַבְּדַּלְתֶּם בֵּין הַבְּהַמְה הַטְּחֹרָה לַטְמֵאָה וּבֵין הָעוֹף הַטְּחֹרָה לַטְמֵאָה וּבֵין הָעוֹף הַטַמא לַטָהר ולא תשקצו נוּלָבָא לְּיוֹה וְּלְא הְּבְּהַתְּה וּבְעוֹף וּבְבֹל אֲשֶׁר הִּרְמֹשׁ הָאָרְמָה אֲשֶׁר הִבְּדְּלְתִּי לְכָם לְטַמֵּא: ווּקרא כ כה לָכָם לְטַמֵּא: ווּקרא כ כה

גליון הש"ם

גם' לוקה עליו בכזית. עיין מסכת ע"ז דף סט ע"ל נרש"י ד"ה אמרטוטי וביבתות דף קיד ע"ב חוס' ד"ה משום ובכריתות דף ד ע"ב ברש"י ד"ה לאכילה:

שימה מקובצת לוקה עליהן בכזית מאי טעמא אכילה כתיבא: כן יוחנן אמר רב יוסף לא קשיא. ותיבות וקשיא לדרב ל"ש: גן וקלסיה גליון ונראה דרש"י גריס דקלסיה: דן במובדלין. עי תוס׳ זבחים (לף קו ע"ב): ס מעתה גבי בהמה נמי י ליפלוגי בין: ון לענין טומאה וההיא: ון בכזית כו' לי הכי: ען שרצים כעדשה אות ב' נמחק: ם בכעדשה והא דאמר אות ין בכעדשה והא דאמר אות י' נמחק: יאן מתיבת לא עד תיבת בשרצים שאינן נרשם עליהם קו למעלה להורות כי לפ"ד ראויים למחקן: יכן באכילה דכתיב ברישא דקרא בפ' קדושים ברישא דקרא בפ' קדושים ולא תשקצו את נפשותיכם משמע דבר שהוא תוך משמע ובר שהוא הוינו אכילה וסיים בטומאה דהדר כתיב אשר הכדלתי לכם כתיב אשר הבדרתי ככם לטמא דהיינו כו' והשאר נמחק: יג] בכזית ואין לומר גברא קרמית משום דמסתברא טעמא דרבי יוחנן . משום: ידן אמרי באכילה שיעורא תיבת איסור ואות ו' נמחק: עון בחיים דליכא: עון אמר לך רב ההוא דיוקא דילך: יון נפשיה קאמר ולא: יז] קאמר דבכעדשה סגי: יטו וי"ל דע"כ הכא תיבות המובדלין לטמא איירי קרא דאשר הבדלתי לכם לטמא דאשר הבדלתי לכם לטמא והנהו דוקא מקשינן אכילה לטומאה דטומאה בכעדשה (מן) והא דקאמר כו׳: לנן י״ל דודאי רב לא מיירי במובדלין דא״כ מאי (והשאר נמחק): כגן לא הוקש אכילתה אות הי נמחק: כדן דברייתא ולא קאי כו׳ אלא קאי אאברים דנבילה: לה] מהני אבר פחות תיבת אפילו ל״ש:

מאי מעמא אכילה כתיב בהו. וסתם אכילה בכזית: פתח באכילה ים וסיים במומאה. דכתיב והבדלתם (אתם) בין הבהמהח (הטמאה לטהורה) ולא תשקלו [את] נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה הרי לך פתח הכתוב באכילה דשיקוץ נפש שייך באכילה וכתיב

(אותם) [לכם] לטמא אשר הבדלתי דהיינו לטמא אחרים בנגיעה והיינו סיים בטומאה לומר מה טומאה בכעדשה כו' כלומר להכי פתח הכתוב באכילה וסיים בטומאה לומר לך שיעור אכילה כשיעור טומאה מה טומאה בכעדשה ע) כדדרשינן (חגיגה דף יא.) מהם בהם ושיערו חכמים חומט מחלמ בריימו בכעדשה: וקלסיה ר' יוחגן. לרבי יוסי בר רבי חנינא שסידר הברייתא לפניו וא"כ קשיא לרב דאמר בכזית יגו י) ולה גברה הגברה דמסתברה טעמא דרב משום דליכא מאן דפליג וגם מפיק מילתא מקראי:

באן במיתתן כאן בחייהם. כלומר במיתתן דאיכא טומאה בכעדשה אמרי ידו איסור אכילה שיעורו כשיעור טומאה אבל בחיים שח ליכא טומאה אמרי דלוקה על אכילתו בכזית אמר ליה אביי והא רב אמתני׳ קאי כלומר והלא רב אמרה למילתיה על משנתינו דכל השרלים דמיירי בין במיתתם בין בחייהם אמר שוז [ליה רב יוסף] ההוא דילך הוא

מתר שו ניה רב יוסף ההוח דיק הוח שו א בו הוובוז צובה לשון קנטור הוח כלותר דיון זה שלך גמי ליפלגי בין מובו בעלתה קאמר כלותר מילתה באפי נפשיה יו ולא אתתני׳ קאי ואביי מלקה דעתיה דקאי אתתני׳ דומיא דההיא דלעיל דלא שנו אלא לענין טומאה: וקלסיה ר' יוחגן. בתמיה מימיבי האברים וכו׳ לענין טומאה: וקלסיה ר' יוחגן. בתמיה מימיבי האברים וכו׳ מלומר וכי קילס ר' יוחגן והלא יש משובה על זה דקשיא דר׳ יוחגן אדר׳ יוחגן אדר׳ יוחגן הברכים אין להם שיעור אע״ג דבעינן בגבלה כוימ ובשרך מימו באברם לא ביים אין להכי שובו אות ביים אין להכי שובו אות בעיים בול היים ואות האברים אין להכי אות מעור אמ״ג דבעינן בגבלה כוים וולברן בכעדשה מ"מ באברים לא בעינן שום שיעור וא"ר יוחנן אין לוקין עליהן אלא בכזית ולעיל קאמר יח בכעדשה סגי וא"ת לישני כאן במיתתן כאן בחייהן וי"ל ישו ⁵ (דכולי עלמא) הכא נמי מיירי במיתתן דאברייתא דאברים כז קאי ל (הא) דמיירי במיתה מדקאמר מטמאין: אבזר רבא במובדדין דבר הבתוב. כלומר כאו הא דאמר ר' יוחנן איסורו כטומאה היינו מובדלים שבפרשה כלומר ח׳ שרלים דטומאתן בכעדשה והא דקאמר ר׳ יוחנן אין לוקין עליהם אלא בכזית בשאר שרלים מיירי שהם טהורים מלטמא ולא שייך בהן לומר איסורו כטומאה וא"מ כי שני לעיל כאן מלטמא ולא שייך בהן לומר איסורו כטומאה וא"מ כי שני לעיל כאן בחייהם כאן במיחתן לישני כאן במובדלין כאן בשאינן מודלין מודלין כ הכא י"ל כש דאי מיירי הא דרב דלעיל באין מובדלין מאי רבוחיה דקמ"ל רב פשיטא דבעי כזית מידי דהוה אכל איסורין שבחורה מיהו קשיא דא"כ ר' יוחנן נמי מאי קמ"ל כיין דמיירי בשאר שרלים דלא שייך טומאה ועוד קשיא דא"כ דמיירי הך דר' יוחנן דהכא בשאר שרלים שא"כ לא קאי אמאי דמיירי בברייתא בח' שרצים המובדלין מדקתני מטמאין לכך נראה דה"פ במובדלין דבר הכתוב כלומר לא הקיש הכתוב אכילה לטומאה אלא גבי שרנים דשייך בהו הבדלה כגון ח' שרנים שמובדלין מן האחרים אבל בהמה לא יגו הוקשה אכילתה לטומאתה ובבהמה הוא דקאמר ר' יוחנן דבעינן כזים ולא קאי אכל מילי דברייתא ידו לא קאי היכי דגבי

אקאמת מכעדשה מן השרץ אלא אאברים דנבלה וקמ"ל דאע"ג דלענין טומאה מהני דא אפילו פחות מכזית מ"מ לענין אכילה בעינן כזית ועל זה פריך בהמה נמי לפלוג בין מובדלת לשאינה מובדלת כי

יחות הבשר דכתיב בבהמה ומיירי בבהמה טמאה דהיינו בהמה מובדלת ונקיש בה אכילה לטומאה ליחייב אוכל אבר מן החי אע"ג לון קרא דכתיב בבהמה ומיירי בבהמה טמאה דהיינו כל שהו דקתני האברים אין להם שיעור ולא אשכחנא דלקי באבר מן החי גבי אכילה אף בבהמה טמאה כשאין כזית (ס"א הא דקאמר בין מובדלת לשאינה מובדלת לאו דוקא אלא כלומר לגבי אכילה לא תיבעי כזית ומשני כרי): זון אבל בבהמה לא: זמן בין מובדלת לשאינה מובדלת: זמן מטמאות במיתתן הלכך: 10 לטומאה ס"א דבבי אכילה ובהמה לא נכתבה בפסוק אלא לדין בל תשקצו: 10 סלקא דעתן וכי אות ך' נמחק: 10 הבדלה ועוד לפי זה הפירוש לא הויל למנקט כי אקיש רחמנא אלא כי כתב רחמנא: 10 דמעיקרא נמי ה"פ בהמה: 15 לטומאה דהיקשא דקרא אות ב' ותיבת דנראה נמחק:

אמר רב יהודה אמר רב אכילם שרצים. אינו לוקה עליהן אלא בכזית ולא ל) כש"ה מ"ז. ב) והערוד ערד בכעדשה: מ"ע ארילה רחיב בהו. לא תאכלום כי שקץ הם (ויקרא יא)
ואכילה אינה פחותה מכזית: פסח הרחוב בארילה. דהאי דכתיב (שם כ) ולא תשקצו את נפשותיכם היינו באכילה דכי אכיל להו משקץ נפשיה: ו**חיים** בעומאה. אשר הבדלתי לכם לעומא (שם)

אלא לומר לך מה טומאת שרץ בכעדשה אף אכילה לוקה עליהן בכעדשה: וקלסיה ר' יוחנן. להאי דתני רבי יוסי בר ר' חנינא וקשיא לרב יהודה אמר רב דאמר לה קשיה כהן בחייהן כהן בכזית: אכיל במיסתן. הא דתני כזית היינו כי מינייהו בחייהן אבל כי אכיל מינייהו במיחתן אפילו בכעדשה לקי דומיא דטומחה: והא רב נמי אמתני' קאי. ומנא ידעי דהכי הוא משום דקאמר רב לעיל [ע"ח] לא שנו אלא לענין ח אכילהי וההיא ודאי אמתני׳ קאי (א) אכל הנבלות מלטרפין הכא נמי הא דקאמר רב אכילת שרצים לוקה עליהן בכזית קאי אמתני׳ אכל השרצים מלטרפין זה עם זה ומתני׳ במיתתן קא מיירי דהא קתני כל הנבלות מלטרפות זו עם זו דהיינו במיתתן וכיון דהאי אמתני' מכלל דהא דקאמר רב נמי בכזית זו קאיה) במיתתן והיכי מתרלא לדרב בחייהן: דחיכח פורסח וכו'. לח שמענו פירושו: אמר ליה רב יוסף לאביי ההוא דיוקא דילך היא. כלומר האי דיוקא דקא דייקת דרב אמתני' קאי

אבור שלף שי הא אותר דער אבור שלף אותו דקדוק ולא סבירא לי (ב) דרב דאתר אכילת שרלים וכו' לא קאי אתתני' אלא שמעתא בעלתא קאתר: ו**קלסים רבי יוחנן מיסיבי.** על הא דקאתר לעיל דקלסים רבי יוחנן דמשמע דסבירא ליה דאכילת שרלים מו בכעדשה מותיב ליה השתא: החברים אין להם שיעור. דחבר כל שהוא אם הוא שלם אפילו הוא פחות מכזית לענין נבלות או אבר שלם מן השרץ שהוא פחות מכעדשה מטמאין דהואיל והן איברין שלמין אע"פ שאין בהן כשיעור מטמאין משום דחשיבי ואמר ר' יוחנן אין האוכלן לוקה עליהן אלא בכזית. והשתא משמע דר' יומנן קאי אהאי ברייתא דהאיברין והך ברייתא ודאי במיתתן קמיירי דקתני אפי׳ פחות מכזית נבלות וא״ר יוחנן אין לוקין אלא בכזית והיכי קלסיה ר' יוחנן להא דר' יוסי בר ר' חנינא דלוקין עליהן בכעדשה דאוקימנא לה נמי דבמיתתן קמיירי וקשיא דר' יוחנן אדר' יוחנן: אמר רבא במובדלין דבר הכסוב. דהא דקלסיה ר' יוחנן לההיא מה טומאה בכעדשה אף אכילה בכעדשה במובדלין דבר הכחוב בהני דכחיב בהן והבדלחם בהנך ח' שרלים שבתורה שמובדלין משאר שרלים וחמורין לענין טומאה יותר מן האחרים דאחרים לא מטמו כלל אלא הני ח' ובהנהו קאמר קרא דמשמע דאכילה נמי בכעדשה יו והאי דאמר ר' יוחנן אין לוקין עליהן אלא בכוית יאו לא קאי לפנים ליאות לאלת ליינות (ג) בשרלים שַמְינְן מון מוכדלין "קאמת ר' יוחקן אברייתא דברייתא דברייתא מיירי (ג) בשרלים שַמְינְן" מובדלין "קאמת ר' יוחקן דאין לוקין עליהן אלא בסית: אלא מעסה. דבמובדלין דבר הכחוב דמשני שיעורא בין מובדלין לשאינן מובדלין בהמה נמי הואיל והקישה רחמנא לשרצים בחד קרא נבלת בהמה טמאה ונבלת בהמה טהורה לשרצים דכתיב והבדלתם וגו' בכל אשר תרמוש האדמה וגו' נימא נמי דלהכי אהשינהו דשני בין מובדלת לשאינה מובדלת ולימא הכי דהא דקאמר דנבלה מטמאה בכזית היינו במובדלת לבהמה טהורה קרי לה מובדלת שמובדלת מבהמות טמאות דמותרת באכילה אבל בהמה טמאה שאינה מובדלת לא מטמאה עד דאיכא טפי מכזית עד דאיכא כבילה:

אמר שרלים מפלגון בין מובדלין לאינן מובדלין וגבי מובדלין מקשי אכילה לטומאה הכי נמי גבי בהמה הוה לן לאקושי אכילה לטומאה דהא בהמה איתקש לשרלים בהאי קרא יח ונפקא מינה לענין אבר נבלת בהמה שיהא איסורה כטומאה דהיינו בכל שהוא כדקתני האברים אין להם שיעור והא דקתני בין מובדלות לשאינן מובדלות לשאינן מובדלות ל"ד אלא כלומר דלגבי בהמה לא תיבעי ¹⁰ (אבר) כזית ומשני כי מקיש שיעור והא דקתני בין מובדלות לשאינן מובדלות לשאינן מובדלות לשאינו ברלים דעלייהו קאי אשר הבדלתי לכם לטימת אבל למיירי קרא להו רחמונא לבל משקלו כלומר הא דמקשינן אכילה מטומאה החיינו בשרלים דעלייהו קאי אשר הבדלתי לכם למיכת הא דמקשינן אכילה מטומאה החיינו בשרלים דעלייהו שלא הבדלתי לכם למוכח המינה לא מיירי קרא דאשר הבדלתי דליכא לפלוגי בין פח מובדליון לשאינן מובדלין שהרי כל הבהמות בין טהורות בין טמאות מטמאות כש הלכך כיון דלא שייכא בהו הבדלה דחשר הבדנתי דניכח נפנוגי בין כא מובדנין נשחינן מובדנין שהרי כנ הבהמות בין טחרות בין טמחות מטמחות נעו הנכך כיון דנה שייכח בהו הבדנה לא קאי סיפא דקרא אבהמות ואם כן ליכא לאקשויי אכילה לטומאה ש גבי בהמה וכי איתקוש בהמה לשרנים היינו דווקא לבל תשקלו ופירוש זה דחוק מאד דמעיקרא מאי סלקא לא דעתך וכי לא ידע שפיר דליכא לאקושי אכילה לטומאה אלא בשרנים דשייך בהו הבדלה לש לכך נראה דמעיקרא לש ה"פ בהמה נמי ליפלוג בין מובדלין לשאינן מובדלין כלומר הא ודאי דליכא לאקושי אכילה לטומאה ליז ש"ש בהיקשא דנראה דגבי בהמה לא שייך בה הבדלה אלא מ"מ כיון דגבי שרנים איתקש אכילה לטומאה משום דשייך בהו הבדלה גבי בהמה נמי הוב לא מ"מ כיון דגבי שרנים איתקש אכילה לטומאה משום דשייך בהו משלי להושל לבחמה דאיסור אכילתה לא מועד אברים לא מבעי כזית דהא בהמה ושרנים איתקשו להדדי בהאי קרא ומשני כי הקיש להו רחמנא לבחמה ושרנים היינו דווקא לבל תשקלו שש בשניהם לאו דבל משקלו אבל לענין לעשות אכילה כטומאה לא הוי בהמה כשרץ:

(ל) [רש"י] ד"ה והא רב (מ) (רש"ן ל"ה והם לכ וכו' אַכֶּל הנבלות וכו' אַכֶּל הערלים: (ג) ד"ה א"ל רב יוסף וכו' ולא ס"ל כך אלא רב לאמר: (ג) ד"ה אלא רב לאמר: (ג) ד"ה אמר רבא וכו' דברייתא ודאי מנינר כפט זכר לכנייננו זגטי מיירי במובדלין ובשרצים שאינן:

רריוו זרשות אכילת שרצים לוהה טליי

ואין אכילה פחות מכזית: . פתח הכתוב באכילה וסיים במומאה. דכחיר והרדלחת תשקצו את נפשותיכם באכילה קא מיירי דכי אכיל ליה קא משקץ נפשיה וסיים בטומאה בסומאה דכתיב אשר הבדלתי לכם לטמא: אלא אמר לך מה טומאה בכעדשה אף אכילה בכעדשה וקלסיה אכייתו בכצו שה וקלייה ר' יוחנן, להא דתני רבי יוסי ב"ר חנינא: לא קשיא כאן בחייהן כאן קשיא האן בחייהן כאן היינו כי אכיל מינייהו בחייהון: כאן כי אכיל מינייהו במיתתז. בכעדשה: י והא רב נמי אמתני׳ . מצטרפין במיתתן קא מיירי מצטרפין במיתתן קא מיירי
הכי קא פריך והא אנן
ידעינן בבירור דכי קאמר
רב אכילת שרצים לוקה
עליו בכזית אמתני׳ קאי
וממאי ידעינן הכי משום
דקאמר לעיל לא שנו אלא . לענין טומאה והאי אמתני׳ הכא נמי אמתניתיז קאי ווכא נמי אמוניתין קאי וכיון דקאי אמתניתין מתניתין במיתתן קא מיירי מכלל דהאי דקאמר רב . בכזית במיתתן קאמר והיכי מתרצת לה בחייהוו: א״ל רב יוסף לאביי ההיא דוקיא דילך היא. כלומר אותו דקדוק שאתה מדקדק דאמתניתין קאי שלך יהא אותו דקדוק דלא סבירא לי אותו דקדוק זעה טב הכי דרב לאו אמתניתין קאי אלא שמעתא בעלמא קאמר ר' יוחנן מיתיבי. הכי משמע דקאמר מותיב להאי יוחנז להא דר׳ יוחנז להא דר׳ יוסי בר חנינא: האיברים אין להם שיעור. כל שהוא אבר שלם אפילו יהא בו באותו אבר פחות מכזית.

השרצים לענין נבילות או אבר שלם

שהוא פחות מכעדשה מן השרץ מטמאין דהואיל והאיברים שלימין אע״פ שיש בהן פחות מכשיעור מטמאין שחשובין הן ואה הכא דאית בהו כל כך דאפילו פחות מכשיעורין הן ואמר ר׳ יוחגן אין לוקין עליהן אלא בכזית. הכי קא פריך 6) והא הכא דאית בהו כל כך דאפילו פחות מכשיעורין מטמאין ואפילו הכי אמר ר׳ יוחגן להא דר׳ יוסי ב״ר תניגא מטמאין ואפילו הכי אמר ר׳ יוחגן להא דר׳ יוסי ב״ר תניגא דאמר דאמר דאכילה לוקין עליו בעדשה: אמר רבא במברלין דבר הכתוב. ולא תשקצו את נפשותיכם מתריץ דלא תיקשי לר׳ יוחגן דהא דקלסיה להא ימ סוטמאה בכעדשה אף אכילה בכעדשה: במוברלין קאמר. בהגך ח׳ שרצים שבחורה שמוברלין שומורין שטמאין יותר מן האחרים בהגהו קאמר בכעדשה והאי דקאמר הכא דאין לוקין עליהן אלא בכזית בשאר שרצים שאין מובדלין קאמר: אלא מעתה בהמה נמי נימא ליפלוג בה בין מובדלת לשאינה מובדלת. ולימא הכי האי דקאמריגן מובדלין קאמר:

אמר ליה כי קא מקיש רחמנא ולבל תשקצו

אבל לשיעורין לא: מתני' אדם השרץ פותבשר מצמרפין זה עם זה יוכלל אמר רבי

יהושע כל ישמומאתו ושיעורו שוין מצמרפין

מומאתו ולא שיעורו שיעורו ולא מומאתו לא מומאתו גו [ולא] שיעורו אין מצמרפין:

גמ' אמר רב חנין אמר רב יו זעירא יוכן

אמר רבי יוםי בר ר"ח בממאין מלמד שהן מצטרפין ואפילו שרץ ושרץ שרץ ודם בין

משם אחד בין משני שמות אמר רב יוסף לא

קשיא יכאן בכולו כאן במקצתו ומנא תימרא מדתניא ^{3,6}נשפך על הרצפה והיה מקומה קטפרס איהל על מקצתו מהור איהל על כולו ממא ⁶ מאי מקצתו אילימא מקצת דם והא ממא ⁶ מאי מקצתו אילימא מקצת דם והא

אמר רבי חנינא אמר רבי רביעית דם שהגים

בה מהורה אלא לאו שמע מינה כאן בכולו

כאן במקצתו ש"מ שאל רבי מתיא בן חרש

את רבי שמעון בן יוחאי מ בעיר [רומי] מנין לדם שרצים שהוא ממא א"ל מ דאמר קרא

מוזה לכם השמא אמרו לו תלמידיו יו חכים

ליה בן יוחאי אמר להם תלמוד ערוך בפיו של

רבי אלעזר בר רבי יוםי שפעם אחת גזרה

המלכות גזרה שלא ישמרו את השבת ושלא

ימולו את בניהם ושיבעלו יו את גדות הלך רבי ראובן בן איסמרובלי וסיפר קומי והלך וישב עמהם אמר להם מי שיש לו אויב יעני

או יעשיר אמרו לו יעני אמר להם אם כן לא

יעשו מלאכה בשבת כדי שיענו אמרו מבית אמר יו ליבטל ובטלוה חזר ואמר להם מי

שיש לו אויב יכחיש או יבריא אמרו לו יכחיש

אמר להם אם כן ימולו בניהם לשמונה ימים

ויכחישו אמרו מבית אמר ובמלוה חזר

ואמר להם מי שיש לו אויב ירבה או יתמעם

אמרו לו יתמעם יו אם כן לא יבעלו גדות אמרו מבית אמר ובמלוה הכירו בו שהוא

יהודי החזירום אמרו מי ילך ויבטל הגזרות

א [מיי׳ פ״ב מהל׳ מאכלות אסורות הל' טו: אוכלין הל' יא: פ"ב מהלי בא ג ד ג ד מיי' פ"ב מהל' מאכלות אסורות הלכה ז וח"ד מהלרות שחר חדות

שימה מקובצת

. 1) תיבות אבל לשעורין לא נמחק: כן השרץ ובשרו מצטרפין. ע' תוס' מנחות מצטופין. עי תוס מחות (דף קל ע"ל): מ טומאתו ולא שיעורו: זן רב ועודה בו מותיב ר' יוסי תיבות זעירא וכן נמחק ותיבת אמר ל"ש: ק. על תיבות מאי מקצתו סן על חיבות מאי מקצתו אילימא מקצת דם נרשם קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: ון יוחאי ברומי תיבת בעיר ל״ש: זן א״ל דכתיב וזה תיבות דאמר וויבות דאמר קרא נמחק: תּן חַכַּם לו אות מי ווימר בי י ה' נמחק בן יוחאי. גליון בן חכם יש לו ליוחאי שידע בן חכם יש לו ליוואי שיוע להביא לו ראיה מן התורה וי"מ נתחכם לו בן יוחאי: טן תיבת את נמחק: ין תיבת ליבטל נמחק: יהן יתמעט כגון נבילה ומת דתרוייהו מטמאיז בכזית: יגו טומאתו מטמארן בכירו: אם טומאחו דאילו טומאת מת: ידו חנין בו כלו' תיבת וכר' נמחק: טון תיבת אבל נמחק: . טו] שיעור בין משם אחד בין משני שמות בין מחולד יחולד ביז מעכבר ועכבר ביז חצי שיעור מחולד: יון לרב חנין הס"ד: יון דתרוייהו שרצים שלימין אות ה" נמחק: יטו ובו היינו. תיבת וכר׳ נמחק: יכן דם של מת וכר׳ נמחק: יכן דם של מת והיה מקומו: ילון שהפך בהם כוש: יכן אחרינא אלה הטמאים: **לגן** זה הס״ד ומה״ד אמר ליה תלמוד ערוך בפי של ר׳ אליעזר ב״ר וממנו למדו רשב"י: יוסי וממנו למדו רשב"י: לדן בלורית כדרך שהעובדי: לסן ושרץ דטומאתן ושיעורן שוה בכעדשה וטומאתן טומאת ערב וכגון י. נבילה ונבילה דשיעורז נבילה ונבילה דשיעורן בכזית וטומאתן טומאת ערב טומאתו כו': לון שיעורו דבשר מטמא בכזית ואבר שהו שיעורו ולא טומאתו כגון נבילה ומת דאידי ואידי בכזית וטומאתן חלוקה דנבילה מטמא טומאת ערב ומת מטמא טומאת שבעה לא טומאתו: נון ונבילה ואגב רישא נקט סיפא אע"ג דליכא חידוש בסיפא הס"ד: לח] חנין ועוד בסיפא הס"ד: לח] חנין ועוד בו פי' הקונטרס: לע] ועכבר אלמא מצטרף כו' עם בשר שרץ: לו שלם ואז חשיב תיבת זו נמחק: (h) במקצתו פירוש שלא: (ג) פירוש מירט תיבת מגיס נמחק: (ג) הקנה מן הדם ולא: (ג) העל כולו טמא אע"פ: להן על כולו טמא תיבת מקצתו נמחק: (וו והא דאמר ר' יוחנן טהור היינו דווקא כשבא ממקצת מת ולא בא ממת שלם וקשיא לפירוש זה דכיון דמוקי ליה בעודו בו כלומר שהדם ב... בו כלומר שהדם עדיין בבשר השרץ א״כ מאי צירוף: טן כמו שגריס רביני עדיין בבשר השרץ א"כ מא" צירוף: (ז) כמו שגריס רבינו נסים גאון דגריס א"ר חנין א"ר זעירא ובו פי׳ אמר רב זעירא האמורא והסופרים

ז ופ״ד מהככות שחר ו הטומאה הלכה ז: בב ה מיי' פ״ד ו הטומחה הכנה ו ה מיי' פ"ד טומאת מת הל' י

י ונכלה מו: אכזר רב חנין מו כו'. פירוש הא דקאמר במתני׳ דם השרך ובשרו מלטרפין היינו דווקא בעוד הדם בשרץ אבל פירש הדם מבשר השרץ אין מלטרפין מתיב ר' יוסי בר חנינא הטמאים מלמד שמלטרפין ואפילו שרך ושרך שרך ודם בין משם אחד בין משני שמות פירוש שני שמות שני שרלים כמו חולד ועכבר נען 0 אז מלטרף דם השרן עם שרן אחר וכ"ש דם השרץ ובשרו שמלטרפין אפילו כי פירש אמר רב יוסף כאן בכולו כאן במקצתו כלומר הא דאמר הכא בברייתא שמנטרפין דם של שרן זה ובשר שרן אחר היינו דווקא בכולו שפירש הדם משרך שלם לו חו חשוב להלמרף והא דאמר גבי מתניתין דאין מנטרף אלא אם כן עודו בו היינו במקלתו לאן שלא פירש הדם אלא מאבר אחד או מחתיכה אחת ואו אינו חשוב להלטרף ומנא תימרא שיש חילוק בין כשבא משרץ שלם בין כשבא משרץ שאינו שלם כדתניא נשפך על הרלפה והיה מקומה קטפרס פירוש נשפך רביעית דם המת במקום מדרון ולא היה מתעכב במהום אחד אלא כאן מעט וכאן מעט האהיל על מקצתו טהור לפי שלא האהיל על כל רביעית הדם איהל על כולו שאיהל על כל מקום שנשפך הדם כגון שאיהל ידו עליו טמא דאז איהל על רביעית דקסבר שהדם שבמקום זה מלטרף לדם שבמקום אחר: והא אמר רבי יוחנן רביעית דם שהגים בו מהור. פירוש לכו מגים הדם בכף או בקנה טהור לפי שאי אפשר שלא בלע הקנה לגן ולא ישאר רביעית ואמאי טהור הא אמרינן איהל על לה מ מקלחו טמא אע"פ שלא האהיל ⁰על כל הרביעית ושפ שתח החדן אלא כאן בכולו כאן במקום אחדן אלא כאן בכולו כאן במקלחו הא דאמרינן איהל על לח⁰ מקלחו טמא היינו בכולו כלומר

בכל שהוא לא טומאתו ולא שיעורו שרך

י השרצים מצמרפין, זה עם זה. כגון שמונה שרלים החולד והעכנר וגור: כל שמומאתו ושיעורו שוין מצמרפין. כגון שרן

ושרץ כסו נבילה ונבילה טומאתו ולא שיעורו כגון אבר מן המת וכזית מן

כשאותו דם בא ממת שלם והא לוז דר' יוחנן טהור כשבא ממקלת המת ולא בא ממת שלם וקשיא לפירושו דכיון דמוקי ליה ש בעודו כו׳ כלומר שהדם בצשר השרץ מאי זירוף בעי בשר השרץ קרינא ביה בכוליה כיון שלא פירש מעולם ועוד קשיא מהיכא חימי האי חילוק דבכולו למקלמו כיון דאיכא רביעית מה לי בא ממת שלם מה לי בא ממת חסר לכך נראה כמו לוז שפי׳ רבינו נסים גאון דגרסי׳ א״ר חנין א״ר זעירי ♥ כו׳ אמר ל) ר' זעירי אמר ר"י (האמורה וכו') לריך שיהא אותו הדם מאותו השרץ שהבשר נבדלה ממנו כלומר אבל דם של שרץ זה אינו מלטרף עם בשר שרץ אחר ועל זה פריך מההיא לח די שבאים ב' שמות דקאמר בהדיא דמלטרפין ואע"פ שבאים מב׳ שרלים ומשני כאן בכולו כאן במקלתו פירוש הא דקאמר התם דמלטרפין אע"ג דבאים משני שרלים כגון שנגע בכולו בדם ובבשר והא דקאמר זעירי דדוקא משרץ אחד ולא מב' שרלים כגון שלא נגע אלא במקלמו בדם או בבשר ולהכי קאמר דכי הם משרץ אחד דמלטרפין דהוי כאילו הדם והבשר מחוברין כאחד אבל כשהם משני שרנים כל חד וחד דבר בפני עלמו הוא ומנא חימרא דאיכא לפלוגי בהכי בין נגע בכולו בין נגע במקלחו כדתניא נשפך כו' איהל על מקלחו טהור כו' אלמא שיש חילוק בין איהל על כולו לאיהל על מקלחו והוא הדין שיש לחלק בנגיעה וא"ח אם כן אמאי מייתי תו והאמר ר' יוחנן רביעית דם לעו כו' פי' השר מקולי משום דאי לא ההיא דר' יוחנן הוה מלי למימר דהא דאמר הכא איהל על מקלמו טהור מו כגון דליכא רביעית ולהכי מייתי הא דר' יוחנן דמיירי אף מאן ברביעית ומ"מ הוא מייתורא דוי"ו דווה קדרים או י מה"א דהטמא: חבים דיה בן יוחי.

לחלות ק שפרור אתו המבור והתוכנים במכור ליותו התוכנים במכור ביות המבור והתוכנים המבור והתוכנים במכור ביות שבור בהור ביות שבה ביות שבה אתוכנים במכור ביות במבור ביות במבור ביות שבה אתוכנים במבור ביות במבור ב למיפלג שיעורייהו אלא להכי אקשינהו דליהוי בהו הפלגה לבל תשקצו דבמובדלת יש בה משום לא תאכל נבלה (אלא)

הארד חנועה הלא לה מיבי בה לא תאכל אלא לא תשקצו: א"ר יוחנן אמר רבי זעירא ובו. הכי קאמר הא דתנן
הדם בשרץ והבשר (מצטרפין) בו כלומר הני מילי היכא דהוי ההוא דם מארו או לא לא תשקצו: א"ר יוחנן אמר רבי זעירא ובו. הכי קאמר הא דתנן
דדם משרץ אחד אין מצטרפין בו כלומר הני מילי היכא דהוי ההוא דם מארו שין צצמו אבל אי הוי דם משרץ אחד הוי ממטרן אחר אין מצטרפין בו למומר הני מילי היכא דהוי א יתרא (דרדיש): ואפי שרץ ושרץ. כלומר באי שיעור משרץ זה מצטרפין (וחצי שיעור) בין משם אחד בין מב' שמות בין מחולר וחולד או מעכבר מצטרפות: אמר רב יוסף כאן במולד כולו הא דרי יוחנן דאי ליכא אלא היא היא וא ייכור מצטרפות: אמר רב יוסף כאן בכולו כאן במקצתו. כלומר אי הוו
דאיהל מקצתו הווא דמייר בדם (כלות) (המת) שיצא מכולו ודליכא רביעית השמועינן זה דאי לאו האר מעור ברביע העם בלבד וה"פ לעיל כאן מבל לכולו כאן במקצתו שהוו ב"ע מאר לב"ע מאר ל כולו מא אפלו בשני מציים הם שהאות ב"ב מעור הווא דשינו מארל ב"ע מקצתו שהוו לא נגע בכולו מא אפלו ב"ב פעמים יהא ממא ל כולו מא אולה ל כלו מסא מש" בל ל כולו מא אפל ב"ב צמיים הווא אול על כולו מא אל על צד אחד אבל איהל על כולו אל אל על צד אחד אבל איהל על כולו אל אל על ב"ב מעמי הא מער ל ב"ע מארל ב"ב פעמים הווא הריא היה איהל של מקצתו שהור דוקא בשלא איהל אל אל על צד אחד אבל איהל על כולו מה איהל אל אל צד אחד אבל איהל על כולו מה ארש"ם ב"ב"ב מנו הב"ב מער אוה"ם מנו מהור ב"ב מהיא דאיהל של מקצתו שהור דון ב"ב"ב מ"ב מעמים הווא מגיס הוא אלא על צד אחד אבל איהל על כולו מה ארש"ם ב"ב"ב מעם אחת מול"ב ב"ב פעמים הווא מגיס הוא מגיס הווא מגיס הוור ב"ב מתול שהוו ב"ב מעם אחת מנים הווא הארש ב"ב מעם אחת מנים הווא הארש ב"ב מעם אחת מנים הווא שהים ב"ב מעם אחת מנים הווא מגיס הוור ב"מות מוור ב"ב"ב מעם אחת מוול ב"ב מעם הווה ב"ב מעם הווא מנים הווא מגיס הוור ב"ב מעם אחת מוות ב"ב מעם הווא ב"ל מעם הווא מנים הווא מנים ב"ב מעם הווא מנים הווא הווא של ב"ב מעם הווא מנים הווא מנים הווא מוות ב"ב מעם הווא מנים הווא מנים הווא מוות ב"ב מעם הווא מנים הווא מנים הווא מנים הווא מנים הווא מוות מוות ב"ב מעם הווא מנים ב"ב מעם הווא מני מוות ב"ב מעם הווא מנים ב"ב מעם הווא מנים ב"ב מעם ה

אמר ליה כי אהשינהו כחמנא. בהמה טמאה וטהורה לשרנים לאו לפלוגי שיעורא בין נבילה מובדלת בין לנבילה שאינה מובדלת אלא לבל משקצו וקמ"ל דאחת נבלת בהמה טמאה ואחת נבלת בהמה טהורה ואחד שרצים מחייב האוכלן משום בל חשקנו נמי ולאפושי לאו בנבלת בהמה 🔻 המת שטומאה שוה באהל ולא שיעורו 🕫 דכזית מטמא בבשר ואבר

טמאה לבד מלאו דנבלה דאיכא לאו דלא תשקלו ולאו דבהמה טמאה: ב'תבר' דם השרץ וכשרו מלטרפין. לכעדשה לטמא: כלל אמר ר' יהושע כל שטומאסו ושיעורו שוין. כגון נבלה ונבלה או חולד ועכבר: טומאסו ולא שיעורו. כגון שרך ונבלה דטומאמן שוה דשניהן הויין טומאת ערב ולא שיעורו דנבלה שיעור טומאתה בכזית ים [ושרץ בכעדשה]: ולא טומאמו. יגו [כגון נבלה ומת תרוייהו מטמאין בכזית] מת הויא טומאתו ז' ונבלה לא הויא אלא טומאת ערב: לא טומאתו ולא שיעורו. כגון מת ושרץ דשרץ שיעורו בכעדשה וטומאתו עד הערב ומת שיעורו בכזית וטומחתו שבעה: גבו׳ אמר רב הנין ידו וכו'ה). כלומר הא דקתני דם השרץ והבשר מלטרפין דוקא בשרו של אותו שרץ עלמו שפירש ממנו הדם דהוי דם ובשר משרץ אחד ולא שהדם משרך אחד והבשר משרך אחר שח אבלי אי אחו מב' שרלים לא מלטרף: הטמאים. ה"א יתירא מלמד שמלטרף אפילו שרץ ושרץ כלומר כחלי שיעור משרץ זה וכחלי שיעור משרץ אחר מצטרפיוז) חצי שיעור עון מחולד וחצי שיעור מעכבר מלטרפין וקשיא לרבי יו יותנן ח: אמר רב יוסף כאן בכולו כאן במקלפו. אי הוו שרלים כולן שלימין בין משם אחד בין משני שמות ופירש חלי שיעור מזה וחלי שיעור מזה או מזה דם ומזה בשר כיון דאתו ממהום חשוב דתרווייהו יתן השרלים שלימין נינהו וחשיבי מלטרפין והא ר' חנין יש וכו' היינו במקלתן דלא הוו השרצים שלימין אלא מקצתו של כל אחד ואחד מונח בכאן ופירש דם מזה ובשר מזה הואיל ולא אתו משרלים שלימין לא חשיבי ולא מלטרפי הדם עם הבשר אלא עם בשר אותו שרץ שפירש ממנו הדם: ומנה פימרה. דשני לן בין כולו למקלתו: נשפך על

הרלפה. רביעית דם (ה) כן שלימה והיה מקומו קטפרס ולהכי נקט רלפה שהרלפה היתה חלקה דהויא כמדרון ונתפשט הדם: איהל על מקלסו. של רביעית דם כגון ששחה על מקלחו טהור משום דלא איהל על כל השיעור: איהל על כולו. על הרביעית של דם טמא: והא א"ר תנינא רביעים דם שהגים בה. שהפך לאז בה בכוש או בכרכר טהור ואע"ג דכי הגים בה א"א שלא יאהיל על כולו קתני טהור אותו המגים בו ואמאי קתני אידך ברייתא איהל על כולו טמא: אלא לאו ש"מ כאן בכולו כאן במקלסו. דהאי דקתני איהל על כולו טמא היינו היכא דאתי האי רביעית דם ממת שלם ולהכי חשיב דמטמא באהל והא דקתני שהגים בה טהור היינו היכא דלא בא רביעית זה ממת שלם אלא שילא ממהלתו שהיה מונח שם מהלת מת ופירש ממנו אותו דם אע"ג דאית ביה רביעית הואיל ואינו בא ממת שלם לא חשיב ואינו מטמא באהל וכן אמר רבי: א"ל דכסיב ווה לכם וגו'. והאי קרא מיותר לדרשא למידרש ביה הכי דהא כתיב קרא אחרינא (ויקרא יא) יש אלאש) הטמחים לכם: אמרו נו. לרבי מתיא תלמידיו של רבי מתיא: חכים נו כן יוחאי. כבר נתחכם בן יוחאי שיודע לומר דבר זה: כגו למוד ערוך. ולא אמרה מדעתו ומנלן דלמדה מרבי אלעזר בר רבי יוסי מהכא שפעם אחד וכוי: וסיפר קומי. שגילח השער שעל מלחו והניח השער של אחריו כעין בלורית כה שהעובדי כוכבים עושין כדי שלא יכירו בו שהוא יהודי: מי שיש לו אויב. רלונו שיעשיר או רלונו שיעני:

שהוא שהול כגע אלא במקלמו מבן: דבתיב ווה לכם השמא. ° כלומר נתחכם לעלמו מגז: וביפר קומי. עשה מה כדי להתנכר שלא יכירו בו שהוא יהודי שיהודים אינם מספרים קומי: אמרו מבית. כלומר נכון ההלומר נתחכם לעלמו מגז: וביפר קומי. עשה מה ההפתא קיים. יכולין אתם לומר תן בנך להריגה כמו שאתם אומרים לעלמי לשלוח בני עם הדבר וטוב לעשות לבעל הגזרה: שאילו היה אבא ההפתא קיים. יכולין אתם לומר תן בנך להריגה כמו שאתם אומרים לעלמי לשלוח בני עם ר"ש בן יוחי שהוא כעסן וירא אני שמא יענישנו ור"ש היה סובר שלא היה אומר כך בעבורו אלא בעבור אימת המלכות פן יסתכן בדבר ולכך אמר

א) ויומא פא.ן, ב) ס"א וכן לותח פפ.ן, כם ק"ח וכן
 אמר ר"י דוקא דם השרץ
 ובשרו ממיב ר"י בר ר"ח וגי'
 ל"ק אר"ח אר"ז ובו ממיב ר'
 יוסי וכו', ג) אהלות פ"ג נע"ש מה שפירש הר"ש בסוגיא דהכאן, ד) וכריתות ד: בסוגים דהכחן, ד) [כריחות ד.
עי' תוספות סנהדרין ד. ד"ה
מנין ותוס' מנחות קד. ד"ה
הואילן, ד) ובו נ"ק, ו) אפילו דם ודם נ"ק, ז) מלטרפין הם"ד ואח"כ ד"ה משני שמות ישם ידומה כין המשפי שמוע חלי שיעור כוי ל"ק, ה) [ל"ל לרב חנין], ע) [ל"ל אלה], י) [שייך למשנה לעיל טו סוף ע"ב], ל) ומת הס"ד ל"ק, () א"כ דמלטרף ל"ק, מ) נ"א בולו. ב) עול כל הרביעים בב"ח כוכו, של על כל הול בישית בבייה אלא כאן כו'. לייק, ב) נייא כולו, ע) בעודו בו כלומר כו'. ל"ק, ב) ובו פיי כו' ל"ק, ל) אמר כ"ח אר"ז הא דאמרינו לם השרץ וגשר מלטרפים ובו דם השרץ וגשר מלטרפים ובו שלכיין שיהם אותו הבשר מאותו השרץ שהדם נבדלה כר'. צ"ק, ק") דבאים מצ' שמות כו׳. ל״ק, ר) וועי׳ היטב בתום' מנחות נה: ד"ה וי"ו לה דריש כו׳]. ל״ק, ש) שייך לע״ב,

תורה אור השלם

 וְהַבְּדַּלְתָם בֵּין הַבְּהַמְה הַשְׁהַרָּה לִשְׁמֵאָה וּבֵין הְעוֹף הַשְּׁמֵא לִשְׁהֹר וְלֹא תְשַׁקְצוּ אֶת נְּפְשׁתִיכֶם בַּבְּהַמְה וּבְעוֹף וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּרְמִשׁ וּבְעוֹף וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּרְמִשׁ הְּבֶּקוּ, הְּבֵּרְ הְּבֶּרְ הְּבְּרְ הָאָדְמָה אֲשֶׁר הִבְּדְּלְתִּי לָבֶם לְטַמֵּא: ויקרא כ כה 2. אַלֶּה הַשְּׁנֵאים לָבֶם בְּּבְל הַשְּׁרֶץ כְּל הַנַּגַע בָּהָם במתם יטמא עד הערב: ויקרא יא לא

 וְזֶה לְכֶם הַשְּׁמֵא בַּשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל הָאֶרֶץ הַחֹלֶד וְהָעַכְבָּר וְהַצְב לְמִינַהוּ: ויקרא יא כט

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה נשפך וכו' רציעית דס של מת והיה:

גליון הש"ם

י תום' ד"ה דכתיב וכו' מייתורא דוי"ו. נמדוש רנה פ׳ ח״ש פ״ס רשב״י אומר טמא הטמא ר"א בן יוסי אומר זה וזה ועיין מנחות דף שמח הטמח כיתו בן יושי אומר זה וזה ועיין מנחות דף נא ע"ב תוספות ד"ה וי"ו:

מוסף רש"י

משני מתים או משתי נבילות, או שתי חלאי עדשה משני מו שתי תוכני עדשה ושכי שרלים, שומן טומלמן שוה ושיעורן שוה לנומל בשיעור למד (יומא פא.). טומאתו ולא שיעורו. כגון שרן ונבילה, ששניהן טומאת ערב, אכל אין שיעורן שוה לעמא, שזה בכזית וזה בכעדשה (שם). שיעורו ולא טומאתו. כגון מת ונבילה, ששניהן בכזית חה טומאת שבעה חה טומאת ערב (שם).

רבינו גרשום

דנבלה מטמאה בכזית במובדלת קאמר לבהמה טהודה קרי לה מובדלת שמובדלת ומותרת באכילה בין כל שאר בהמות אבל שאינה מובדלת לאכילה דהיינו בהמה טמאה לא

והייתו בהמה שמאה לא מטמאה אלא עד דאיכא יותר מכזית כגון כביצה: א"ל כי אקשינהו רחמנא. דכתבינהו בהמה ושרץ בחד קרא דכתיב והבדלתם בין הבהמה הסגורה וגו לבל השקצו ולא לפלוגי שיעורייהו לשויי הפלגה בין בהמה מובדלת לשאינה מובדלי דומיא דשרץ אלא לבל תשקצו לאפושי בה לארי יתירי לאו דלא תאכל נבילה ולאו דלא תשקצו למ"ה. ואית דמפרשי א"ל כי מקיש להו רחמנא לבל תשקצו הכי קאמר ליה אין הכי נמי דמקשינן בהמה לשרץ לשויי הפלגה בין מובדלת לשאינה מובדלת ולא למיפלג עיצורייהו אלא להכי אקשינהו דליהוי בהו הפלגה לבל השקצו דבמובדלת יש בה משום לא תאכל נכלה (אלא) למיפלג שינורייהו אלא להכי אקשינהו דליהוי בהו הפלגה לבל השקצו דמובדלת יש בה משום לא תאכל נכלה (אלא) [אבל] בשאינה מובדלת לא כתיב בה לא תאכל אלא לא תשקצו: א"ר יוחנן אמר רבי ועירא ובו. הכי קאמר הא דתנן דדם השרץ והבשר [מצטרפין] בו כלומר הני מילי היכא דהוי ההוא דם מאותו שרץ עצמו אבל אי הוי דם משרץ אחד ובשר משרץ אחר אין מצטרפין: הטמאין מלמד שמצטרפין מה" דהויא יתירא [דריש]: ואפי שרץ ושרץ. כלומר כחצי שיעור

ואחריו מי יכך ר"א בר ר" יוםי אמר להם רבי
יוםי ואילו היה אבא חלפתא קיים יכולין אתם
לומר לו תן בגך להריגה אמר להם ר' שמעון
אילו היה יוחאי אבא קיים יכולין אתם לומר
לו תן בגך להריגה אמר להו רבי יוםי אנא
לו תן בגך להריגה אמר

אולין דלמא עניש ליה ר' שמעון יו דקא מסתפינא קביל עליה דלא ליענשיה אפילו

הכי ענשיה כשהיו מהלכין בדרך נשאלה

הכי ענשה כשהי בהואכן בין בהא. שאלה זו בפניהם מנין לדם השרץ שהוא ממא עקם פיו ר' אלעזר בר רבי יוםי ואמר יוזה לכם הממא אמר ליה ר' שמעון מעקימת יוזה לכם הממא אמר ליה ר' שמעון מעקימת

שפתיך אתה ניכר שתלמיד חכם אתה אל

תמליון רצונכם אבוא עמכם בכה ר' שמעון ואמר מה שפחה של בית אבא נזרמן לה

מלאך שלש פעמים ואני לא פעם אחת יבא

הנם מכל מקום קדים הוא על בברתיה

הנם מכל מקום קדים הוא על בברתיה דקיסר כי ממא התם אמר בן תמליון צא בן תמליון צא וכיון דקרו ליה נפק אזל יי אמר להון שאילו כל מה דאית לכון למישאל ייועיילינהו לגגזיה לשקול כל דבעו אשכחו

ההוא איגרא שקלוה וקרעוה והיינו שראמר

רבי אלעזר בר רבי יוםי אני ראיתיה בעיר [רומי] והוו עליה כמה מיפי דמים: מתני'

הפיגול והנותר אין מצמרפין מפני שהן שני שמות השרץ והנבלה וכן "הנבלה ובשר המת אין מצמרפין זה עם זה לממא אפילו

ים בקל שבשניהן: גמ' אמר רב יהודה אמר

הבן מ אצל אביו יצא לקראתו בן

ל) יומל נו., ב) [במשנהשבמשניות הגיר׳ כהלו.

פ"א מ"ה, ה) ובמשנה הגי"

כקלן, ו) כריתות יג. עירובין

כקכן, ו) כרימות יג. עירובין כט. מקוחות פ"י מ"ז, ז) מוספתה דטהרות רפ"ה, ח) [ע" רש"י שבע"ז, ט) לכזית אלה כרי צ"ק, י) צ"ל לי, כ) ר"ל לה לחייבו בשתים

שא"כ אתה מחייבו על פחות

שח"כ חחה מחייבו על פחות מכשיעור אלא לענין מלקות לחייבו אם החרו בו משום נותר או משום פיגול. מי"ט, (נ) אחד מח' שרלים הן כו' צ''ק, מ) צ"ל

מו שוניטאן כדי ביין, מו : 5"ק,

בי שמיני דשבת דף עו: 5"ק,

נ כ"א מעיקרא חדא ושני כרי

נ"ק, ש) להכי אמר שמצטרפין

זה עם זה כרי 2"ק, ע') ז"ק,

ב' 5"ק מ"ז, ל) שאילו כל פרי

נ"ק מ"ז, ל) שאילו כל פרי

הא כו' ל"ק, ק) ובאותה שעה היה בכאן ראה אותו כו' נ"ק,

תורה אור השלם

וְזֶה לְכֶם הַשְּׁמֵא בַּשֶּׁרֶץ הַשְּׁרֵץ עַל הָאֶרֶץ הַחֹלֶד וְהָעַכְבָּר וְהַצְב לְמִינַהוּ:

המלאים ומן הלחם עד

הַבּקֶר וְשְׂרַפְּתָּ אֶת הַנּוֹתְר בָּאֵשׁ לֹא יֵאָכַל בִּי קֹדֶשׁ בָּאֵשׁ לֹא יֵאָכַל בִּי קֹדֶשׁ

הגהות הב״ח

(h) רש"י ד"ה תניא וכו' שיעשה כאשון ופריך והא לא וכו' לא עביד ומשבי אלא

מה טעם כל"ל והד"א:

ויקרא יא כט ואם יוָתר מבּשׂר

בג א מיי' פ"ד מהלי טומאת אוכלין הלי יא: בד ב מיי' פ"ח מהלטת אצות הטומאות הלכה

ג: בה ג מיי' פי"ח מהלכות בה ג מייי פי״ח מהכנות פסוה״מ הלכה יא: בו ד מייי פ״ד מהלכות טומאת אוכלין הל' יב: בו ה מייי פ״ד מהלכות טומאת אוכלין הל' ג ופ"ח מהלכות שאר אבות הטומאה הלכה יא: ר מיי' פ"א מ במ ז מיי׳ פ״ד מהלכות

שביתת עשור הל' א: שביתת עשור הלי ח: לב י מיי פייד מהלכות טומאת אוכלין הלי ג ופיית מהלכות אבות הטומאה הלי יא: לג כ מיי׳ פ״ב מהל׳ שביתת

רבינו גרשום

ב׳ שרצים כולן שלימין בין ילא חמר פורחא מרריטים: אלא לאו ש"מ כאן בכולו

ל"ח סי׳ שפו סעיף ד: בש ז מיי פ"ד מהכנות טומאת אוכלין הל' ג: ל ח מיי פי"ח מהלי שבת הלכה א: לא ט מיי פ"ב מהלכות

עשור הלכה א:

ב שוצים כוק שלימין בין ממין אחד בין מב' מינין ופירש חצי שיעור מזה וחצי שיעור מזה או דם מזה ובשר מזה כיון דהוו שלימין מצטרפי כאן במקצתן דלא הוי שרצים שלימין אלא במקצתן ודאי לא מצטרפת במקצון וואי לא מצטופות הדם עם הבשר: אלא בו. בבשר אותו שרץ שהדם ממנו: ואיכא דאמר כאן . בכולו כאן במקצתו. אי הוה דם כולו של שרץ בכאן ולית בה כעדשה ודאי כיון דהוי כולו חשוב ומצטרף נמי אפילו עם בשר שרץ . אחר (אלא) ואבלו אי לא הוי אלא מדמי מקצתו מדמו ווי אלא מו מי מקצונו מו מו ודאי לא מצטרפת אלא בו בבשר שלו: ומנא תימא. דשני לן בין כולו למקצתו: נשפך על הרצפה. ברביעית דם של מת מיירי והיה מקומו קטפרס שהרצפה הויא חלקה והיה כמדרון ונתפשט הדם: איהל על מקצתו. כגון שהיה נושא משאוי על כתפו ואיהל על מקצתו של דם טהור משום מקצונו של דם טוווד משום. דלא איהל על כל השיעור. איהל על כולו טמא: והאמר רב חנין אמר רב רביעית דם שהגיס בה. שניער או שהפך בה משום דבר בעולם במקל . או בכוש טהור אותו המגיס אע״פ שאיהל עליו מ״ט דלא חסר מרביעית ממאי דדביק למקל הלכך טהור אותו דם דלא מטמא באהל הכא נמי בהאי רביעית דם שנשפך על הרצפה לא סגיא דלא ליחסר מרביעית כשירד באותו קטפרס ואמאי קאמר איהל על כולו טמא הא א״א

לכעום ומקפיד בדבר מועט הוא יו כשהם מהלכים בדרך כו' ומכל הלך רבי אלעזר ברבי יוסי כדמפרש בירושלמי שרבי שמעון נדר לו שלא יענישנו: עקם פיו. מיהר להשיב: אל יחזור הבן אצל אביו. בירושל' מפרש שאחזמו אסכרא וכשמוכר ר' שמעון על יש שהמנה [להשיבו אל] אביו חזר ונתפלל עליו ונתרפא:

אילו היה יוחי אבא קיים כו' והשיב ר' יוסי אנא אזלי דלמא עניש ליה

ר' שמעון לברי מסתפינא שהוא נער וממהר להשיב ור' שמעון נוח

יצא לקראתו בן תמליון. אותו הוא הוא שקורין יש למטוך בלע"ו וכמו מינוק קטן הוא ורגיל בין הנשים להתלולן בקן: אמר רצונכם אבוא עמכם. ועל ידי יבא נס: בכה רבי שמעון ואמר שפחה של בית אבא נזדמן לה מלאך שלש פעמים. על הגר ס אמר כן כדכתיב (בראשית טו) ש' [שם] מלאך כי (השם) שלש פעמים מלמד שראתה שלשה מלאכים אני לא פעם אחת כלומר ואני איני ראוי שיזדמן לי פעם אחת יבא הנס מכל מקום כלומר יבא הנס מכל מקום על ידי הדיוט זה קדים הוא על יאז בבת דקיסר הלך הוא לפניהם ונכנס בגוף בת קיסר כי מטו להתם רבי שמעון ורבי אלעזר אמרו לו בן תמליון לא בנחת חמרו לו ובלט שלח ירגישו האחרים בזה ויסברו שעל ידי תפלה הוא ים אמרו: אמרו דהון 6 אידו בו'. פירוש יגו הא בני בית המלך ידו אמרו כן: לההיא איגרא. איגרא של גזרת המלכות:

והיינו דאמר רבי אלעזר בר רבי יוםי אני ראיתיה בעיר [רומי]. על הפרוכת אמר כן די ובאותה שעה יהו שבכאן היה שראה אותו שלא מלינו שהיה בעיר [רומי] רק עתה שהיה באולר המלך וראה אותה שם:

שמואל לא שנו אלא ילטומאת הידים דמדרבגן היא "אבל לענין אכילה ימצמרפין תני המדרבגן היא "אבל לענין אכילה מצטרפין המדרבגן היא הכלה אכילה המצטרפין בא הכתוב החמר ב'לא האכל כי קדש הוא כל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו: מתני' האוכל שנטמא באב הטומאה היו ושנטמא ליתן לא תעשה על אכילתו ליון לא הנעשה על אכילונו. מתנדי אהאוכל שנטמא באב הטוכאה זי דשנטמא בולד הטומאה המצטרפין זה עם זה לטמא אבקל שבשניהם מהכל האוכלים מצטרפין זה עם זה לפסול הגוייה כבחצי פרס מוכמזון שתי סעודות לעירוב יוכביצה לטמא טומאת אוכלין הןכגרוגרת להוצאת שבת מוככותבת ביום הכפורים יוכביצה לטמא טומאת אוכלין הןכגרוגרת להוצאת שבת כל המשקין מצמרפין זו עם זו לפסול את הגוייה ברביעית יוכמלא ₪ לוגמא ביום הכפורים: גמ' תניא "רבי שמעון אומר מה מעם שאפשר לשני שיעשה

יחזור

ראשון ומי קא עביד שני ראשון הא לא אפשר אמר רבא הכי קאמר מי גרם לשני לאו ראשון רב אשי אמר ראשון ושני לגבי שלישי בני חדא ביקתא אינון: הידים משום חשדי כהונה או משום עצלי כהונה וכיון דגזרה דרבנן היא אינן מצטרפין לטומאת ידים דלא עבדינן תקנתא לתקנתא דכיון דמדרבנן היא הא גזרה דפיגול ונותר אי אמרת דמצטרפין הויא גזרה לגזרה: **אכל לענין אכילה.** דפיגול ונותר מצטרפין דאי איכא פחות מכזית פיגול ונותר משלימו לכזית ואכלו חייבין עליו משום פיגול וכן אי הוי רוב דנותר ופיגול משלימו לכזית ואכלו חייב עליו משום נותר ואמר יא ⁰ לו רבי דאי הוי חלי זית מזה וחלי זית מזה מלטרפין זה עם זה לחייב עליו י משום נותר ומשום פיגול: כי קדש הם. משמע דשניהן מלטרפין לאכילה ומלא יאכל נפקא דכל שבקדש פסול כגון נותר ופגול בא הכתוב וכו": בתרבי" האוכל שנשמא באב הטומאה. דהוא ולד ים ראשון והאוכל שנטמא בולד הטומאה לפקח דכ שבקרט פסור כבון לחת דפהו כנו הכנור דבו . בשני שהואל משמח בור שהיה לישור לישור לא מחור היהוא לא מנטרפין היה למחל בני מומנים ביהוא לא המנטרפין היהוא מני מלטרפין זה עם זה למחל בקל שבשניהן להיינו חמור שבשניהן: גב' מניא א"ר שמעון מה טעם. מלטרפין ולד ראשון עם ולד שני לפי שאפשר להכי שיעשו שני מנו ראשון בעושה שני דא"כ היינו חמור שבשניהן: גב' מניא א"ר שמעון מה טעם. מלטרפין ולד ראשון עם ולד שני לפי שאפשר לשני שיעשה לא ראשון: והא לא אפשר. דשני לעביד ראשון לעולם דלא מלינו טומאה שעושה כיו"ב יא דאפילו שני נמי לא אפשר. דשני לעביד ראשון לעולם דלא מלינו טומאה שושה ביו"ב בא דאפילו שני מומאה הוי כי ראשון ולהכי מלטרפין: שני אלא מה טעם מלטרפין משום דשני שני שני שני אור שני אור שני אור מכו ראשון שלהכי מלטרפין: פני חדא ביקסא נינסו. מבית לא חד שני מת מומלה בלי אור שרלים והי לומני אתי שו שמקראי מחדא דשני אתי מכו ראשון שלהכי

> כדי בהיי בבווי דר... דאיכא למימר דחסר כל דהו הני מילי היכא דהוי הדם של מת כלו בהאי רביעית מש״ה הוי חשיב ומטמא באהל אע״ג דחסר - איבית אלמהר דווסר כל דהו הנו מילי היכא דהוי הדם של מת כלו בהאי רביעית מש"ה הוי חשיב ומסמא באהל אע"יב דחסר כל דהו והאי דקתני שהגיט בה טהור דחסר כל דהו משום דלא הזה בהאי רביעית כל דמו של מת אלא מקצתו ולא חשיב: דאמר קרא וזה לכם הטמא דהאי קרא מייתר הוי למידרש ביה הכי דהא כתב קרא אחרינא אלה הטמאים לכם בכל השרץ [כתוב בגליון ל"א כאן בכולן כאן במקצתן אי פירש רביעית דם ממת שלם איהל על כל רביעית טמא אבל אם פירש ממת חסר אע"פ שהגיס ברביעית שלם ואיהל עליו טהור. מ"ה]: חכם לו בן יוחי. שידע להביא לו ראיה מה"ת מדעתו: אמר להן תלמוד ערון בפיו של רבי אלעזר בר יוסי. ראיה זו וממנו למדו ר"ש בן יוחי ולאו מדעתו אמרו ומנלן שר׳ אלעזר ב"ר יוסי אמרו מהכא שפעם אחת גזרה כו': וסיפר קומי. גילח שערו שלפני מצחו והניח השיער שלאחריו כעין בלורית כדרך שהעובדי

שהוא מלומד בנסים. שנעשו לו נסים במערה כדגרסינן בפרק במה שבמשניות הגיר' כקלן, ג) מכות יח. ע"ש פסחים כד. ע"ש, ד) זבחים לח. טהרות מדליקין (שנת דף לג:): אילו היה אבא הלפסא. אביו של ר' יוסי: יכולין אסס לומר סן בנך להריגה. בתמיה. כך אין אתם יכולין לומר :יוסי לי שחתן בני להריגה: אמר להו ר' יוסי. מסתפינא דלמא עניש ליה ר׳ שמעון בן יוחאי לבני ובדבר זה אני מתיירא יותר מפחד האויבים ילך ר' שמעון בן יוחאי שהוא מלומד בנסים ואחריו מִי ילך ר"א בר ְר' יוסי אמר לְהם רבי

שמתיירא אני שמא יכעום עליו בשביל שום דבר ויענישנו: היבל עליו. רבי שמעון בן יוחאי דלא עניש ליה ואף על פי כן ענשיה כדאמרינן לקמן דאמר אל יחזור הבן כו': עיקם פיו ר' אלעור בר רבי יוסי. שלא אמר קול רם כמנהגו אלא עיקם פיו מכמות שהיה רגיל לדבר ואמר בלחישה שלא ירגיש רבי שמעון בן יוחאי שיהא כמורה הלכה לפניו ואף על פי כן הרגיש בו רבי שמעון בן יוחאי ואמר לו מעקימת שפתיך עו אתה ניכר ראיתי וניכר שחכם אתה שהשבת תשובה שידעת להשיב אבל הואיל והורית לפני אל יחזור כו' דענשו ואידך מפרש באגדתא^ה היכי הוה עובדא דנטה נפשו למות עד שנזכר רבי שמעון בן יוחאי שאמר לאביו שיהא מחזירו לשלום ובקש עליו רחמים והיאך נתרפא מפרש התם: בן סמליון. שד שקורין נוטיו"ן: שפחה של [ביס] אבא. הגר נודמנו לה שלשה מלאכים דשלש פעמים כחיב מלאך בפרשה (בראשית טו): עאל בברסיה דקיסר. ונשתגעה והיתה לועקת ואומרת הביאו לי את ר׳ שמעון בן יוחאי בכל שעה ואידך כולה מפרש התם: אשכח ההיא איגרמא. דכתיבי בה הלין גזירות דאמרן לעיל: אני ראיסיה בעיר [רומי]. בפרוכת קמיירי שראה אותה בבית הקיסר והיו עליה כמה טיפי דמים מפר ושעיר של יום הכפורים שהוזה עליה (ולא היה) כמלליף שלא היו הטיפין זו בלד זו: בותגי' אפינו בקל שבשניהן. כלומר דפחות מכעדשה דשרן אינו מלטרף להשלים לכזית נבלה יו דהוא קל וכ"ש דנבילה אינה מלטרפת לפחות מכעדשה דשרץ דהיינו שיעור חמור וכן חלי זית של מת אינו מלטרף לחלי זית של נבלה אפילו לטמא טומאת ערב: גבו׳ לא שנו. דפיגול ונותר אינן מלטרפין ^{ט)}(לחלי זית) אלא לטומאת ידים דמדרבנו היא

גליון הש"ם גם' אבל לענין אכילה מצמרפין. עי' שנת דף על ע"ל תוס' ד"ה מנ' מינים

ע"ח תופן ד"ה מני מינים ושם דף פט ע"ב מוס' ד"ה אסורין ועי זבחים דף עח ע"א תופ' ד"ה הפיגול ערלה פ"ב משנה י"א בר"ש:

לעזי רש"י נוטיו"ן. רוח (רפאים).

מוסף רש"י

אני ראיתיה. נעשה נס לר׳ אלעזר ב״ר יוסי שריפא את בת מלך רומי שנכנס יות בת מוק ירוני שוכנט שד בגופה ששמו בן תלמיון, והכניסוהו לאוצר המלך ליטול כל מה שירצה ולא היה חפן אלא ליטול משם אגרות מפן מנח כיסור נוסט מגרות שכתבו גזירות שגזרו על ישראל ומנאס וקרעס, ושס ראס כלי בית המקדש באוצר (יומא וז.). לא יאכל כי

קדש הוא. מדכתיב כי קדש הוא יתירה, לרבות כל שאר שו אמר שוו דמצטרפין זה עם זה כקל שבשניהן דעושין שלישי. בין רבא לרב אשי ליכא בינייהו אלא שינוי לשון דרב אשי מוסיף ואמר בני חדא בקחא אינון:

כל הקדשים שנפסלו (מכות יח:). האוכל שנטמא. חלי בילה שנטמא באב הטומאה וחלי בילה אחרת שנטמא בולד הטומאה (תבחים כל הקדשים שנפסלו (מכות יח:). כה קקשים שנפסנו (חבות יחה). האובד שנטמאה, חני בינה שנטמח בחב העומחה וחני בינה חחרת שנטמח בוצד הטומחה רובחים ה-דיא.). מצטרם יוכן בקל שבשניהם. אם נגע בסרומה פסלה ולא טמאה, דליכא כשיטור מן הראשון. ואם חאמר אי בדלא היו ביה שיטורא מעיקרא היאך קיבל טומאה מאב הטומאה מחמילהו, משובה לדבריך שהאוכל מקבל טומאה בכל שהא, אבל לטמא אחרים לריך כבילה, ובריימא שלמה היא בחוייב כל אשר בחודה יטמא חבל האוכל, מלחד שמטמא בכל שהוא, יכול יטמא אחרים בכל שהוא, חיל יאכל, דהייטו כבילה, כדולפינן בפ״ח דיומא (פ.) אוכל היאכל בכח אחת, ושיערו חכמים אין בית הבליעה מחזיק יוחר מבבילת חרגנולת חברים הא). לפסרל הגרייה כבחצי פרם. אם אכל אוכלין טמאץ, אע"ג שאין אוכל מטמא אדם במגע, אי אכיל מינייהו חלי פרס, דהייטו שני ביצים, נפסל מלאכול במרומה כדמנן (ערובין פב.) וחצי חליה לפסול את הגויה, חציה היינו פרס, לשון פרוסה, וחצי חציה היינו חלי

כדאמרינן במסכת פסחים (דף קכ:)

שגזרו בנותר ופגול שיהו מטמחין חת

אמרו מהוק עבר שרוב אחת גדרה כף: וסיפר קומי. גילח שברו שלפני בשחו והציש השיער שלאחריו כעין בלורית בירך שהעובדי

שני צליס, נפסל מלחסיל כל לחתוסק שרוב שנהן ולא הכירו בו שהוא יהודי: מי שיש לו אויב
במא ימוב לו להתנסק שיעני אריבו או שיתושר: אמרו לו שיעני. זכי האי גוונא נמי צריך לפרש אינן: ירבה או יתמעט.
במא ימוב לו להתנסק שיעני אריבו או שיתושר: אמרו לו שיעני. זכי האי גוונא נמי צריך לפרש אינן: ירבה או יתמעט.
ברבנים או יתמעט מברנים!) שהוא מולובד בסב בערה: אם לה לה "רש שיאול והיא באא ייתוד כר. אלא כשם שאני הולך בסכנה כך ילך בנו: אמר להן ר" שיאוא אויב שביל שום דבר ושמא יענשנו: וקבל עליו. ר"ש דלא עניש ליה כלל: ואעפ"כ ענשיה כדאמרינן לקמן אל יחזור הבן אצל אביו בשביל שום דבר ושמא יענשנו: וקבל עליו. ר"ש דלא עניש ליה כלל: ואעפ"כ ענשיה באחרשים בא הואיל והוריתה הלכה לפני ענשו וקי"ל דופל בחולי אסכרה ממוך ברוני בה האל הוא האיש השאה מורה הלכה בפניו: ואעפ"כ הרגיש בו ר"ש וא"ל מעקימת שפתיך. ראיתי שהשבת תשובה וניכר שחבם אתה שידעת להשיב אבל הואיל והוריתה הלכה לפני ענשו וקי"ל דופל בחולי אסכרה שהיי יושב פפנינה וכשוכר ב"ד הוא של ברונה ב"ד וא"ל מעקימת שפתיך. ראיתי שהשבת השובה וניכר שחבם אתה שידעת להשיב אבל הואיל והוריתה הלכה לפני ענשו וקי"ל שישר לליו שלא יענשנו ביקש עליו רחמים שיתרפא וכשהיה שוםב בחליו בתוך הספינה לכל בה בברתיה דקיסר. ד"ש הא אורא עבדי להו משהה של בית אבא. של אברהם. הגר: נדמן לה מלאך ג' פעמים, קדים הוא על בה בברתיה באל להו בן תמליון אוא אקדימאו אאיניל בברתיה ותשהגע ולא משכחו אסאה דמסי בפרוכת ברהמ"ק קא מיריר דחוא דחות בההוא אגרא עבדי להו כל בדעיתו ווה יהיה לכם אות דכי נפיקנא מינו בבילה וכ"ש לא אטור לשוע שני שוח ביו לים שור שוחוה עליו: אפילו בק שבשניהם בלומר להצעוף לאינו שני משום הלא עבדי להו משום בל בביל לונומת את ערב: לא שנו הדא מעורן נומיה לש מעול שהנית לוים משום הינו ביו מיום בל שבערהם בלום לומאה און ביו מעום הינו בלו שומאה היוו לביד העום הו שלישי היינו בקש שביש היו בל איש משום בל און ביר או שוני משום הלים בל און ביר און ביו או מעם השום הינו בלא שביל היו משום הל און מא מעם מצטרפת ולבי אלא אם אלא עוב ביר או און הלא מש מעם מצטרפת ולב לא שני שניש ליש מום בני הו און בלא הו מעם מצטרפת להכי בני חוד לא מום במום בני הו און בלא מל

שיטה מקובצת

#0 תיבה אזלין נמחק: 0 ר"ש הוא דקא: 0 הבן בשלום אצל אביו יצא לקראתם בן תמליון אמר להם רצונכם: n אול אמרו להון: 0 האוכל שנטמא בולר: סן למישאל ועולו לבי גוא דמלכא ושקול כל מה דאית לכון עולו אשכחו לההוא איגרתא שקלוה וקרעוה: n והאוכל שנטמא בולר: n כל מישאל ועולו שתי: n וכמלא לוגמיו ביום: u תיבות אתה ניכר נמחק: n נבילה. גליון וי"מ שהשרץ קל דלא מטמא במשא כנבילה וה"א צירוף שרץ למת: d ואמר לן רבי אות ו' נמחק: יס ולד הטומאה דהיינו ראשון: u כיו"ב ואפילו שני אות ד' נמחק: יח שרצים

ין (ב--: א הן: ש) אתי מחדא תיבת מקרא נמחק: עז להכי (שמא) [שוו] תיבת אמר נמחק: יז) הוא כשהיו מהלכים: יז) על תנאו שהתנה לאביו: יע) שקורין נוטיון תיבת למטוך נמחק: כ) הגר היה אומר: כל) על בברתיה דקיסר תיבת בבת נמחק: ככ) הוא ואמר בן תמליון בזה תדעו שתתרפא כשאצא ואשבר כל כלי זכוכית שבבית וכן עשה הס״ר: כנ) תיבת הא נמחק: כוז המלך היו אמרו להו לישאל הס״ר:

ב) מכוחיו. ג) כליח פכ״ות

ט מכותיו, אם כמטפכייותייב [סוכה יו: שבת עו.], ד) [מיבת כולן ליתא בשאר מקומות וגם במשניות אינה], ד) [שבת כת.

ע"שן, ו) ובס"ח: ליתח

ע"ש], 1) [בס"ח: ליחה שלשה], 1) ב"ת נה:, ח) [לעיל ב: טור.], ע) [חוספחה רפ"ב], י) ע" רש"ק, כ) [לעיל יו:], () או בין שניהם שיעור א" ראויין כרי צ"ק, מ) דבדבר שהיין

דרכו לפגום קאמר ר"ע כו' ז"ה. () בס"א: שישאילוה.

ל"ק, 0) בפ"ח: שישחינה,

a) בבשר ל"ק, ע) ל"ק וכן חוא
הגירסא בגמ' דגיטין נט.,

e) ל"ק, 2) אחרת ל"ק,

ק) [ערלה פ"ב מ"י], ד) ותוס'

במס' ע"ז סח: ד"ה ר"ש כתבו דאל"כ לא תמצא שום ביטול לר"ש לא ברוב ולא בששים ולא

במאתים עיין שם נ״ק, ש) [עי׳

תוספות מסכת ע"ז סח: ד"ה

"ש ותום׳ שנת פט: ד"ה

לים יתוס שבנו פט. ליה איסורן], ס) [עי' בתוס' דסוכה יז: ד"ה כדתנן מה שפירשו בשם ערוך], א) ואינו ברש"י

שלפנינו וגי׳ ל״ק פגם הוא דלא

כפי החונטרם ולשוו אחרוו

עיקר והשיטה מוכח כן דיש בו פגם מיד ואינו ניכר עד לפנים

פגם נהיד וחים פיכר עד נפפים ונראה לרבינו וכו', ב) רש״ק מ״ז, ג) לעולם מי לא כו' צ״ק,

ד) או מרשות לרשות כו' נ"ק,

עין משפם נר מצוה

יח.

דאין מלטרפין ידו דבסיפא דמשנה לאחתה

דמייתי בס"פ ר"ע (שבת דף פט:) דתבלין

שנים ושלשה שמות ותניא בסיפא ר"ש

עולין באחד יש ומאהש: הבגד והשק

ובו' לנוולה. פירוש דרך האורגת שיש

בידה בלאי בגדים שלא תהיה מחלקת

יותר מדאי ⁰ וכן קונצי תאנים ⁰: הדרן עלך קדשי מובח הנהנה שוה פרומה מן ההקדש

מפרש בגמרא דמודה ר״ע בדבר שיש בו

פגם כאו ומפרש במאי פליגי ר"ע וחכמי":

נתנה קטלא בצוארה. קטלא היא רביד

ובירושלמי כש אלעדה מתורגם קטלא:

שתה בכוס של זהב כיון שנהנה מעל. לפי ינו שדבר שאין בו פגם: לבש בחלוק

כסה בטלית בקע בקרדום לא מעל עד שיפגום. ידו הנהנה מן החטאת

לא מעל עד שיפגום. מפרש לה בגמרא יהו: במאי קמיפלגי בלבוש

אמצעי ומדמדי. פירוש יוו לבוש אמלעי לאפוקי עליונה שהוא יוו פוגם

יותר מדאי וכן התחתון סמוך לבשר פוגם הרבה אבל אמלעי אינו פוגם

אבל לזמן מרובה הוא פוגם ובהא פליגי דרבנן סברי כיון דלקמיה

ים פגים דבר שיש בו פגם הוא ואין מועלין עד שיפגום ור"ע סבר

לשון דהשתא לא פגים דבר שאינו פוגם הוא לו ויש מפרשים לבושא

מציעא יש בו פגם מיד אבל אינו ניכר לאז עד לפנים רבנן סברי דדבר

שיש בו פגם הוא אין מועלין בו עד שיפגום ור"ע סבר לם דבר שאין בו

פגם הוא א) ופירש הקונטרם לשון אחרון עיקר ב' (והשמות מוכח בו לפנים)

ונראה לרבי כי הדין עמהם דהיכא דאין בו פגם עתה ולקמן יפגם דבר

שאין בו פגם הוא לכ"ע כדאיתא לקמיה דפריך על ההיא דשתה בכום של

והב ודהבא לאו בר איפגומי הוא בתמיה וכו' עד דמסיק נהי דלא איכא והב ודהבא לאו בר איפגומי הוא בתמיה וכו' עד דמסיק נהי דלא איכא נהנה ופגם לאלחר ω מי לא איכא פגימה כו' כלומר לקמיה איכא

פגימה ואפילו הכי קרי ליה במתני׳ לכוס של זהב דבר שאין בו פגם

וליכא מאו דפליג:

ומלמלא. בגיטין (דף נע.) מפרש שהוא בגד דק והוי כאמגווא

אין מעילה אלא שינוי. פירוש נגו מקדש לחול די על מרשות לרשות

שמנחת בעלה לה ועוסקת ומדבקת בדבר שהוא חולין וגנאי לה:

ואומר וימעלו (בני ישראל בה') באלהי אבותיהם ויונו אחרי הבעלים.(ס תימה מאי ואומר וי"ל דאי מסוטה ה"א דדוקא נהנה דומיא

דסוטה שנהנית מן העבירה אבל שינוי בלא הנאה כגון מעות דהקדש

דמוליא לחולין שלוקח בהם חפץ לעלמו או כדתנן במתני׳ גבי אבן או

קורה של הקדש נתנה לחבירו הוא מעל דאין גופו נהנה מן ההוצאה

הקדש בצוארה או טבעת בידה: או שתה בכוס של זהב.

מרשות קדש לרשות חול ומייתי ראיה מסוטה שהיא עושה שינוי

ופלגי אמגווא ולענין דבר שיש בו פגם הוי כלבוש מליעאה:

אע"פ שלא פגם מעל.

דאין מצטרפין ממש וי"ל דההוא דמס׳ ע"ו לאו היינו הך דהכא אלא ההוא

קדשי מזבח פרק רביעי מעילה תני אין צריכין לצרף. תימה דנפרק בתרא דמסכת ע"ו (דף סח:) קאמר לר"ש ליצטרף היתר לאיסור וליתסר ומשני ר"ש לטעמיה דחנן הערלה וכלאי הכרם רש"א אין מצטרפין אלמא משמע דאין מצטרפין ר"ל

> מתני' הערלה אוכלאי הכרם ה מצמרפין זה עם זה ר' שמעון אומר אין מצמרפין: 'גמ' עם יווד השטערופי סוהתניא ר"ש אומר כל ומי צריך ר"ש לצרופי סוהתניא ר"ש אומר כל שהוא למכות תני אין צריכין לצרף: מתני׳ ברבגד והשק השק והעור העור והמפץ ⁷כולן מצמרפין זה עם זה אר"ש מה מעם מפני שהן ראוין ליממא במושב: גמ' תגא פ סיקיצע מכולן ישלשה ועשה מהן בגד למשכב שלשה למושב מפח לאחיזה כל שהו מאי לאחיזה אמר ר"ל אמר ר' ינאי שכן עומד ^ג לנוולה במתניתא תנא יהואיל וראוי לקוצצי תאנים:

הדרן עלך קדשי מזבח

"הנהנה מן ההקדש שוה פרומה אע"פ שלא פגם מעל דברי ר"ע וחכ"א כל דבר השיש בו פגם לא מעל עד שיפגום ושאין בו פגם כיון שנהנה מעל כיצד נתנה קמלא בצוארה מבעת בידה שתה בכום של זהב כיון שנהגה מעל לבש בחלוק כסה במלית ביקע בקרדום לא מעל עד שיפגום מיהנהנה ביקע בקרדום לא מעל עד שיפגום מן החמאת כשהיא חיה לא מעל עד שיפגום כשהיא מתה יו, כיון שנהנה מעל: גמ' תנא משמודה ר"ע לחכמים בדבר שיש בו פגם במאי קא מיפלגי אמר רבא בלבוש מציעאה ומלמלא ת"ר ינפש אחר היחיד ואחד הנשיא ואחד המשיח יכי תמעל מעל אין מעל אלא שנוי וכן הוא אומר, יאיש איש כי תשמה שנוי וכן הוא אומר, יאיש אשתו ומעלה בו מעל ואומר יוימעלו באלהי אבותיהם

בותבי' הערלה וכלאי הכרם מלטרפין. י' כדאמרי' כי גבי פגול ונותר:

מלטרף לעור לחמשה על חמשה והעור למפד לששה על ששה דהיינו להל הימנו אבל לא הקל עם החמור דלהכי תנא להו הכי הבגד והשק השק והעור כו' כולן מלטרפין זה עם זה: מפני שהן ראוין לטמה במושב. מפני שכשיש בין כולן שיעור אחד וז בין שניהם ראוין ליטמא 🖟 מושב זו עליו הלכך מלטרפין: גבו' סנא קילע מכולן. שאם חתך מכולן משהו מכל הני דתנן במתני׳ ומעור וממפץ ועשה מכולן בגד: למשכב ג'. כלומר אם חישב עליו לעשוחו למשכב כגון לתופרו בכסת אם יש באותו בגד שלשה על שלשה הואיל וראוי לעשות ממנו טלאי לכסת שנקרע מטמא משום משכב: ואם הישבו למושב לעשותו טלאי לבגד אם יש באותו בגד טפח על טפח מטמא משום יו וב: לאחיוה. אם חישב עליו לאחיזה מטמא אפילו בכל שהות: מתי לחתיוה המר ר"ל שכן עומד לנוולה. שכן ראוי אותו בגד לאורגים ש שהוא מחליק המטוה של אריג בסובין או בשום דבר כדי לחזקו כורך בגד כל שהוא על אלצעו להגין עליו שלא יחתכנו החוט והיינו עומד לנוולה לכרוך על אלבעו כשאורג ומטוה החוטין ונוולה היא אריגה כדאמרינן במס' גיטין (דף לה.) אשכחה דיתבא ונוולה: הואיל וראוי לקוללי מאנים. שכשמחתכין את התאנים כורכין בגד כל דהו על ידיהם שלא יתלכלכו בדבש התאנים הלכך מקבל טומאה: הדרן עלך קדשי בזבח הנהגה. אע"פ שלא פגם מעל קס"ד יו מ'צין בדבר [שאין דרכו

לפגום ובין בדברןיה שדרכו לפגום קחמר ר' עקיבח דכיון שנהנה מעל: שיש בו פגם. כלומר שדרכו ליפגם: כילד. שאין בו פגם: נסנה קטוא. ענק של זהב של הקדש בלוארה או טבעת בידה: או שחה בכום של זהב. של הקדש. כל הני אין בהו פגם שאינן נפגמין בכך אלא כיון שנהנה מהן שוה פרוטה מעל. והיכי משערינן בהו הכי אומדין כמה רוצה אשה לימן שישאלוי מכשיטין כהללו להוליכן לבית המשתה להתכבד בהן ומשלמת להקדש שיעור הנאה שנשתמשה בהן: וכל דבר שיש בו פגם. כגון לבשה חלוק או כסה בטלית או ביקע בקרדום הואיל ועומדין ליפגם לא מעל עד שיפגום בהן בש"פ: גבו" סנא ומודה ר"ע להכמים בדבר שיש בו פגם. ים לא מעל אלא לכשיפגמנו דלא אזלינן בתר הנאה אלא בתר פגם: ופריך א"כ דמודה ר"ע לרבנן בדבר שיש בו פגם דלא מעל עד שיפגום ופשיטא דרישא דקאמר ר"ע כיון שנהנה מעל בדבר שאין בו פגם א"כ היינו רבנן ובמאי הא מיפלגי: אמר רבא בלבוש מליעאה. דלא לביש ליה מבחוץ לגמרי דמלבוש החילון פגים לאלחר ולא לגמרי מבפנים סמוך לבשרו דההוא נמי פגים לאלחר שמתחכך © לבשר אלא בלבוש שלובש בינחים בין מלבוש העליון ובין התחתון שאינו נפגם עד זמן מרובה: ומלמלא. בגד של פשתן שדק ביותר כדאמרינן (גיטין דף נט.) דבר הנמלל ונמתח דהוי כי אמגווא ש'[ופלגא] שכל כך דק שכשכורכין אותו כולו ביחד אין הכרך גדול יותר מאגח ש [וחלי] ולפי שדמיו יקרים הרבה אינו לובשו אלא פעם בשנה או פעמים ומשמרו הרבה שלא יפגם ואין בו פגם עד זמן מרובה. ובהא פליגי ר"ע סבר הואיל והוו דברים שאינן נפגמין לאלמר אע"ג דפגמי לאחר זמן כיון דלא פגמי לאלמר הוי כדבר שאין בו פגם דמועלין בו כיון שנהנה ממנו כשוה פרוטה אע"ג דלא פגם ורבנן סברי הואיל ויש בו פגם מ"מ לא מעל עד שיפגום יגו: נפש. האמור במעילה: וכן הוא אומר וימעלו וגו' ויזנו אחרי הבעלים. ששינו עלמס מן המקום לעבודת כוכבים:

ירול רבר שאין בו פגם. תוס׳: סן תנא ומודה ר"ע: ח חיבות בין שניהם נמחק: ח על תיבת עליו נרשם קו מלמעלה להורות כי לפ"ד ראוי למחקו: ח משום מושב וב: עו לאורגים שבשבוא מחליק: ח ק קס"ד דבין בדבר שאין דרכו: או ובין בדבר שיש בו פגם כלומר שדרכו לפגום קאמר ר"ע דכינון שנה שנה בה פרוטה מעלי, יסן פגם כלומר לשיפגמנו מעל דלא תיבת לא ל"ש [ותיבת אלא] נמחק: יסן שים ביה וחשבינן כיון דלבשיה ר"ע סבר אנ"ג דלא פגם ליה לאלתר כיון דעתיד לפגום לאחר זמן ע"י לבישה דבר שיש בו פגם קרינא ביה וחשבינן כיון דלבשיה כאילו לאלתר פגמה ומעל ורבנן סברי כדאמרינן במירוש כל דבר שיש בו פגם לא מעל עד שיפגום בודאי. הרא"ש ו"ל: מצוסרפין מ"א דמסי ערלה דתנן הערלה וכלאי כרם עולים באחד ומאתים ומצטרפין זה עם זה ר"ש אומר אין מצטרפין ודל דאין מצטרפין ביון שאין שניהם איסור אחד ומין אחד והתלמוד קיצר הלשון ולא פירש טעמו של ר"ש: עון אחד ומין אחד אות מ" נמחק: עון לא הביא רק קצת אות ד' נמחק: יון לאיסור וא"ת מאי פריך לר"ש לישני דהכא מייר ע"י תערובת ולכך בעי צירוף וי"ל דראד המה בההיא דעבודת כוכבים רוצה לומר: יון מיירי שלא נתערבו אות ב" נמחק: יען באחד ומאתים (חיבת מאה נמחק) ועוד י"ל דהכא המיר בתעודת מהלא קתני מצטרפין לאיסור כמו באירך. הבגד והשק והעור אע"פ ששיעוריהן חלוקין זה מוה שהבגד מממא מג' על ז' הועור מה" על ה' והמפץ מורעור מה" על ה' והמפן מוחד מור מוש בשה ול האור שיער מושב טפה וכלן שיון באותו שיער אפילו בשאר טומאות שהן הלוקין מצטרפות והכי תני מסככת שהן ראוין לממא מושב ששיעור מושב טפה וכלון שיון באותו שיעור אפילו בשאר טומאות שהן הלוקין מצטרפות והכי תני במסכת ם, תנא ומודה ר״ע: ון תיבות בין שניהם נמחק: ון על תיבת עליו נרשם קו מלמעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: מן משום מושב שהו ראויו לטמא מושב ששיעור מושב טפח וכולו שויו באותו שיעור אפילו בשאר טומאות שהו חלוקיו מצטרפות והכי תני במסכת

שהן איד לסטא משפע ששיטרו משפע משל הציד בשאות שיעור אפילו בשאר טומאות שהן הלוליץ לסטור מושב במסור דכורן שהיף באותו שיעור אפילו בשאר טומאות שהן הלוליף עו): כ) מאנים מוכה קיצע מכל לאור אותר לברו מטמא במושב טפח עיין בתוספות שבת (ף עו): כ) תאנים שיירה מלוכלכות מלהלוחית ההאמנו מקוות בכל שהוא: ל) פגם כגון טלית שדוכו לפגום דלא מעל עד שיפגום ובציד שהיעור של מעל עד שיפגום ובציד שהיעור שהיעור לא מעל עד שיפגום בבר שאין בו פגם כלל: עס ובירושלמי מתרגם אצעדה קטלא: ע) לפי שהוא דבר אות ש' נמחק: לון שיפגום דדבר שיש בו פגם לא מעל עד שיפגום: עס בגמרא הס"ד ומה"ד ומודה ר"ע בדבר שיש בו שה במתניתין אלא בדבר שיש בו פגם לא מעל עד שיפגום: עס בגמרא הס"ד ומה"ד ומודה ר"ע בדבר שיש בו שה של בא מעל עד שיפגום אבל אמצעי אינו נמחק: עו שהוא פוגם מיון שהוא שהוא פוגם הוא שהוא בל משל בל שום פגישה בתניתין בלבוש מציעה אות א' ותיכת מלמלי נמחק: עו שיפגם אבל אמצעי אינו נמי דרבר שאין בו מנה כיון שנהנה מעל בל א שום פנימה כדמפרש במתניתין בלבוש מציעה אות א' ותיכת מלמלי נמחק: עז שהוא פונם שהוא פונם מיד וכן התחתון שסמוך לבשר פונה דרבה מוסבר כיון דהשתא לא פנם דבר: ל) הוא ולכך קאמר דמועל בלא פנימה וקשיא על זה הפיי דיבי לדמן מרובה: למן דלמהים הוב דבר: עז סבר כיון דהשתא לא פנם דבר: ל) הוא ולכך קאמר דמועל בלא פנימה וקשיא על זה הפיי דיבי לדים מרובה: מוסבר ביון דהשתא לא פנם דבר: ל) הוא ולכך קאמר דמועל בלא פנימה וקשיא על זה הפיי דיבי לדיבי לדיבי הביי ביון בל בה היא דבר שיש בו פנם ברו ל) הוא ולכך קאמר דמומה א"כ משמע דכוס של זהב מידי דמיפנם הוא ואפ"ה קרי ליה במתניתין דבר שאין בו פנם בל הוא ברא הימבה שאינו פונם לאלחר אבל מי"מ לומן מועט פונם וע"ל דותב אינו פונם לכל מיד עד זמן מורבה אבל לבושא תיבות ויש מפשים נמחק: ל) עד לקמיה ובדא פליציר רבון סברי כיון דפונה שע"ג דאינו ניכד דבר שפונם קרינא ביה כי דרכו מדיבי מכלבוש נהי נמי דיתו במוחק: ל) עד לקמיה ובדא פלינים עד היבת אין נמחק: ל) סבר מכיון דאין הפגם ניכר דבר שאין בו פנם הוא ולכך מועל בלא פנימה מן תיבת ופירש עד סה"ד נמחק: ל) מדבת לפנים עד תיבת אין נמחק: ל) סבר מכיון דאין הפגם ניכר דבר שאין בו פנה הוא ולכך מועל בלא פנימה מן תיבת ועיסקת בדבר נמחק: ל) הבעלים גם זה שינוי הוא שמניחים הקב"ה שהוא חי וקיים לנצח ודובקים באלהים אחרץ מקדש לחול ומהכא נפקא לן דאדם שמוציא דבר מקודש לחול משל תיבות על מרשות לרשות לרשות וחולין והבל הבלים תימה מאי ואומר דביית תורה ויי"ל:

גבל' והסניא כל שהוא למכום. האכילה כל שהוא עובר בלאו וא"כ למאי מלטרפין: בותבר' הבגד. שהוא מטמא ג' אלבעות על ג' אלבעות: והשק. שיעורו ד' טפחים על ד' טפחים: הבגד מלטרף לשק שקל הימנו (ה) לארבעה על ארבעה וכן כל אחד ואחד מלטרף לקל הימנו דשק

מהבגל ומשה

הגהות הב"ח (ל) רש"י ד"ה הכגד וכו׳ הימנו מצטרה הינונו לארבעה:

שימה מקובצת

מצטרפין. מס׳ ע״ז (דף יון מצטופין. מט עד די קוף סח): ס קיצע מכולן. כלומר משהו חתך מכל אחד מהנך הבגד והשק והעור והמפץ ועשה מהז בגד למשכב ג׳ כלומר אם יש באותו בגד ג׳ כלומו אם יש באוזנו בגו גי טפחים [הואיל וראוי לעשות] ממנו טלאי לכסת קרוע מטמא משום משכב ואם יש באותו בגד טפח על טפח ראוי ליטלות ע"ג החמור ומטמא משום מושב. הרא"ש ז"ל. וכתוב בגליון מה שאמר במתניי שמצטרפין לקל דוקא היא הפך מזה שמכאן בי חתך מעט מכולם אפילו מן בתישרון ג' הפך מזה שמכאן נראה שאם שקצע בכונה כך מזה שהיה בגד שלם וכך מזה ותקנו אז . מחשבתו ומעשיו הכינוהו לזה אבל אם נזדמן חתיכת מפץ ואין בו ששה טפחים אינה מטמא במשכב הזב והעור פחות מה' והשק . פחות מד' וכן פי' בפי' לא למי שברייתא זו למי שברייתא זו נ בדאקצע וחתך לכך אם ראוי הוא לאותו דבר ושכל אחד היה בגד שלם אבל אם היה פחות מנ' ררגד ופחות מד פחות מגי בבגד ופחות מד בשק וחתר, ונשה מהם גי בשק וחתר, ונשה מהם גי מלשכב אינו ממסא צ"ים. מל לנוולה. גירסת הערוך טולא ועיין בערך טל: מיון שנהנה מעל. (דאין בלבים) באין עומד לקבמ להגילן קאר כיון שנחנה מעל דהוי קאמר כיון שנחנה מעל דהוי קאמר ברים ושנחנה מעל דהוי בי שאיו בר שאיו בו פנם. חומי)

לד א מיי׳ פט״ו מהל׳ מאכלות אסורות הלכה

הה בתיי פפייג מההי כנים הלה ד: או ג ד מיי שם הלי ג: א ה מיי פייו מהלכות מעילה הלכה א: גו ג מיי שם הלכה א:

אומר שני שמות ממין אחד או שני מינין משם אחד אין מלטרפין ורולה לומר דאין תורה אור השלח מלטרפין כיון דאין שניהם איסור אחד גָפֶשׁ פִּי תִמְעל מַעַל וְחָטְאָה בִּשְׁנְגָה מִמְּךְשֵׁי יִיְּ וְהַבִּיא אֶת אֲשָׁמוֹ לִיְיְ אֵיל שח ממין אחד והש"ם קינר הלשון ולא שון דק קלת מן המשנה וא"ת מאי לירוף בעי התם והא אית ליה כל שהוא למכות וְנְבָּיִא אֶוּן אֲשְנוּוּ לְיָ, אָלִּלְ בְּטֶרְ שְׁקְלִים בְּשָׁקָל הַפְּרָשׁ לְאָשָׁם: ווקרא ה טו 2. דַּבָּר אֶל בְּנִי יִשְׂרָאַל וְאָמַרְתָּ אֲלָדָם אִישׁ בִּי וְאָמַרְתָּ אֲלָדָם אִישׁ בִּי י"ל דהיינו דווקא כשהאיסור בעין ואוכלו אבל התם מיירי שהוא בתערובות כגון ערלה וכלאי הכרס שנתערבו יחד ובכי האי גוונא לא אמר ר"ש כל שהוא למכות בו ביעלה בו במדבר היב במדבר היב וַיִּמְעָלוּ יי. תשטה אשתו ומעלה בו ר) דאם לא כן ל"ל קרא בנזיר (דף לה:) . ַוִּמְעֵלוּ בַּאלֹהַיּ אַבוֹתִיהָם וַיִּמְעַלוּ בָּאלֹהַיּ אַבוֹתִיהָם וַיִּזְנוּ אַחֲרִי אֱלֹהַי עַמֵּי הָאָרֶץ אֲשֶׁר הִשְׁמִיר ובפסחים (דף מג:) להיתר מלטרף לאיסור יו ושם פירשתי והתם בההיא אַלהִים מפניהם: דשבת (דף פט:) רולה לומר שנתערבו ביחד דברי הימים א ה כה כדהתני בירושלמי ברישא דההיא התרומה ותרומת מעשר של דמאי עוליו באחד ומאה מצטרפין זע"ז אבל הכא מוסף רש"י מיירי ית בלא נתערבו דהא לא קתני

הערלה וכלאי הכרם מצטרפין. אם נפלו שניהם לפחות ממאמים (עדו מח:). כל שהוא. בכל האיסורין (מכות שהוא. שבועות כא:) למכות. נהתראה (שבועות שם). הבגד והשק. הואיל וממשן קרוב להיות שוה, מלטרפין קרוב להיות שוה, מלטרפין להשלים את הקל, שאם אין בשק ד' הבגד שהוא חמור משלימו, אבל השק אינו משלים הבגד החמור. שה מנולה של עזים עשוי והוא עב יותר מן הבגד ואינו מגיע לעוביו של

עוו). הדרן עלך קדשי מוכח כשהיא חיה לא מעל עד בשורא זהוז לא מעל עו שיפגום. עד שיחסר ממנו, דכיון דקדושת דמים היא לא מעל עד שיחסר מדמיה, כגון שתלש מן הלמר או שחרש בה יהכחישה, דכיון דבעלת מום היא קיימא לדמיה וקי"ל כל העומד לדמים אין מועלין בו עד שיחסר מדמיו, אבל כל עד שיחסר מדמיו, אבל כל שאינו עומד לדמים, כגון כוס של זהב של הקדש, כיון שנהנה בו אע"פ שלא חיסרו מעל (לעיל ב: ובעי"ז טו). כשהיא מתה. דלאו לדמי קיימא, דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים, כיון שנהנה. בשוה פרוטה, מעל. אע"פ שלא והאי מעל מדרבנו הוא. דלאחר שמחה ד"ה איו הום, דנחחר שמתה ד"ה חין בה מעילה מדאורייתא, אלא מאי מעל מדרבנן (לעיד ב:

רבינו גרשום

כלומר דתרווייהו ראשון ושני עבדי ביה ישני בבי ביי בשלישי הואיל וו עביד שני ושני שלישי: הערלה הכרם מצטרפין האוכל חצי והשק. שהוא מטמא ארבע על ארבע: הבגד מצטרף

שיעור מזה וחצי מזה מצטרפין ללקות את הארבעים: הבגד. שהוא מטמא שלשה על שלשה: לשק. שקל הימנו לד' על ד' וכן כל אחד מצטרף לקל כולן מצטרף זה עם זה לשיעור טומאה הקל הימנו אבל לא הקל עם החמור להכי תנא להו הכי וכולן מצטרפות שנים עם שנים ליטמא מושב מפני שהן ראוין בשיש בין כולן טיעור אחד ראויין לטמא לישב עליו הזב הלכך מצטרפי? קיצע מכולן. כלומר התך משהו מכל אחד מהנף הבגד והשק והעור והמפץ: ועשה מהן בגד למשכב שלשה. כלומר אם יש באחור בגד שלשה על שלשה ראוי לעשות ממנו טלאי לכמה כשהוא קרוע ומטמא משום משפב ואם יש באחו בגד טפח על טפח ראוי הוא ליטלות על גבי כר ומטמא משום מושב זב לאחיזה כל שהוא ואם אין לו לאותו בגד אלא בלו שהו ממאה משום אחיזה: מאי לאחיזה שכן עומד לטולא. שכן ראוי הוא אותו משהו בגד לאורגים שכשהוא מחליק את המווי ואותו סמרטוט שעל אצבעו ממאר אצבעו שלא יתתכו החוט ואתוו שכורך באצבעו נקרא טולא: וראוי מיל לקוצצי האנים. אותן שכהעקעין את התאנים ומולחין משמר אצבעו שלא יתתכו החוט ואחות שכורך באצבעו נקרא טולא: וראוי מיל לקוצצי האנים. אותן שכהעקעין את התאנים ומולחין אותו פורטה מן ההקדש אעים שלא פגע מעל. קס"ד דבין בדבר שיש בו פגם ובין בדבר שאין בו פגם קאמ ריע מק של זהב של הנהנה שוה פרוטה מעל: וחכ"א כל דב שיש בו פגם כר. כיצד דבר שאין בו פגם כגון: נתנה קטלא. ענק של זהב של הקדש בצוארה או טכעת בידה: או שתה בכוס של זהב.

າກຽນ

. שק, שקל הימנו לד' על ד' וכן כל אחד מצטרף לקל כולן מצטרף זה עם זה לשיעור טומאה הקל הימנו אבל לא הקל עם החמור.

ה'ל אלהי עמי הארץ,
 פסחים לג. סנהדרין פד.
 קדשין מב: זבחים מה. תמורה ג.ן,
 א אוכל והנה מון אכילהו בר' צ'יק,

ד) ולקמן כ.ן, ה) כריתות יח:,

ו) וסוכה מ.ן, ז) כחלי שיעור ופגם

ו (סוכה ת.), זו כחני שיעור ופגם כחלי שיעור כיי. צ'יק, או בס"א! כח"א מלי פרוטה, או (ויהא חייב רש"ש! ל"ק, או שמני בש"ש! ל"ק, ל) שמנית עבודת הקב"ה והולך כיי צ"ק, ל) כגון נהנה כיי. צ"ק, או דהוי נמי שיעוי כיי. צ"ק, או דהוי נמי שיעוי כיי. צ"ק, או

נ) יכול פגם ולא נהנה או נהנה ולא

ם יכול פגם ולח המהם לוו המהם זכח פגם כו' פי' נהנה ולא פגם פ"ד דילפי' כו'. צ"ק, **ס**) תחת בעלה כו'. צ"ק, **ט**) ולא ילפינן מעילה כו'.

ל"ק, כ) גר׳ ל"ק נמי בהקדש נהנה

ולא פגם בדבר שיש בו פגם ומיירי

בדבר שתשמישו דרך פגם כגון כו'. נ"ק,

שמחובר לקרקע. כגון באילן של הקדש.

ובשליח (ה) שעשה שליחותו של בעה"ב יכול

שימעול השליח כמו שאילו עשה מדעת

נולחוי מ"ל ומטאה וגאמר מטא בסרומה.

ולא תשאו עליו חטא מה חטא האמור

בתרומה פוגם ונהנה ומי שפגם נהנה

דהוא עלמו שפגם התרומה הוא עלמו נהנה ממנה: וכדבר שפוגם בו נהנה.

ולא בדבר אחר: ופגימסו והנאסו כאחד.

בשעה אחת כדאמרינן חהנאתו וביעורו

שוה: ובסלוש מן הקרקע. דתרומה

אינה נוהגת אלא בתלוש דכתיב (דברים

ים) ראשים דגנך היינו דאידגן: וכשלים

שעשה שליחותו. דכי תרם מדעתו של

בעה"ב הוא דהויא תרומה: אף חטא

האמור במעילה פוגם ונהנה. מעל

לאפוקי פגם ולא נהנה כגון שקרע שיראין

של הקדש או לבש חלוק שנהנה ולא פגם

(כ) זו ואידך דקתני במתני' דנהנה ז) כחלי שיעור דלא מעל: חו ופגימה

והנחה כחחם. למעוטי פוגם החידנה

פרוטהח) ונהנה למחר פרוטהח): עו שליח

שעשה שליחותו. של בעה"ב דבעה"ב

מעל פרט לשליח שלא עשה שליחותו אלא

מדעת עלמו שלא מעל בעה"ב: אין לי

עין משפמ גר מצוה

הלכה א: ו ד מיי׳ שם פ״ה הלכה ה:

ל ה מניי שם פ"ז הלכה א: ה ו מניי שם פ"ה הלכה ג: ש ז מניי שם פ"ה הלכה ג: ש ז מניי שם הלכה ד ופ"ו הלכה

:6

י ח מיי' פ"י מהלכות תרומות

הלכה ג:

שימה מקובצת

לן ובמחובר לקרקע. כגון שישב

ינן ובמוזובו לקוקע. כגון שישב על שדה הקדש דומיא דסוטה דמיירי במחובר כמער איש ולויות ואם תאמר ונמעטיה מעבודת כוכבי׳ דאינה במחובר

כדקיי"ל אלהיהם על ההרים ולא ההרים אלהיהם וי"ל דנהי

ולא ההרים אלהיהם וי"ל דנהי
דעבודת כוכבים לא מיקרי
איסורא שייך בה דהר מותר
ועובדו בסייף. תוס׳ כת״י:
דעובדו בסייף. מא פרט לשליח:

מ וכשליח. ס"א פרט לשליח:

גן ובשליח. 0"א פרט לשליח: זן ובשליח. 0"א פרט לשליח: סן ונהנה. כך גריס רש"י אין לי אלא אוכל ונהנה אכילתו כרי ברוב 0"י ל"ג אלא הכי אין לי

. אלא אוכל ונהנה מנין אכילתו

אלא אוכל ונהנה מנין אכילתו [כרי]. והרא"ש גריס אין לי אלא אוכל נהנה בדבר שאין בו פגם מנין אכילתו ואכילת חברו אוכל כיון דמתרומה יליף ובתרומה לא אשכחן אלא אוכל דכתיב

לא שכנון אלא אוכל וכורב ואיש כי יאכל קדש נהנה מנין דאיתיה במעילה בדבר שאין בו פגם אכילתו ואכילת חבירו דאם אכל הוא חצי שיעור וחבירו חצי

שיעור או נהנה חצי שיעור שסך חצי שיעור ואכל חצי שיעור למפרע והכא לא איירי בשאר

למפו ל הרא"ש פגם אלא באור פגם אלא באוכל. עכ"ל הרא"ש ז"ל: ו] כאחד אף חטא האמור במעילה כו': ו] פגם ומי שפוגם

נהנה לאפוקי היכא דחד קרע

ונגנה לאפוקי היכא דחד קרע ונגנם חצי שיעור ואידך דלבש ונהנה כחצי: סן מעל הס"ד ומה"ד ובדבר שפוגם בו נהנה למעוטי אי פגם חצי שיעור ונהנה חצי שיעור ושפגימתו

והנאתו כאחת: ען מה״ד ובשליח

שעשה: ין מתרומה בתרומה לא: יוֹן ונהנה או הנאתו

ואכילת: יכן אכילה שלימה בעי

בכזית בתרומה כדכתיב: יגן וגר׳

ובתרומה קא אות ד' נמחק: ידן כוכבים ואינו נהנה אף אוני אביא כזה במעילה במשנה אני אביא כזה במעילה במשנה מרשות הקדש שהוא רשות הקב"ה לרשות: עון דאיצטריך הקב"ה לרשות:

למילף מסוטה: טון שינוי רשות

שמשנה שמה מרשות: יון עבודת הקב"ה והולך: יהן קצת מן העבירה לפי שע"י אישות הבעל היתה נאסרת לכל אדם ועתה

היא מזנה א"כ הוי שינוי והכי: יטן פירוש בשני פנים האחד

שינוי הנאה כמו: לו שינוי

שמוציא מרשות: (6) מכירה או נתינה או שאילה: (כן שחשוב כמו זכיה: (גן נהנה מעל ועל

שינוי כו׳ דעבודת כוכבים דהוי

כמו שינוי מרשות לרשות בלא

הא חייב דומיא (דסוטה דמעל דאשכחנא) גבי עבודת כוכבים

שהעובד עבודת כוכבים הוא

נפגם ואינו נהנה במה שמניח עבודת הבורא ית"ש נהנה ולא פגם נמי מעילה דסוטה שהבועל נהנה ולא פגם האשה שהרי בעולת בעל שבבתולה אי אפשר

דהא בעי שקדמה שכיבת בעל

שום הנאה כדפי' כך שום הנאה כדפי׳ כך דקדק משי״ח: יכול פגם ולא נהנה. פי׳

יח:

יכול פגם ולא נהנה. כלומר יכול יהא מועל היכא דפגם ולא נהנה כגון שקרע בגד של הקדש דומיא דוימעלו דעבודת כוכבים דאיכא שינוי וליכא הנאה: או יהא מועל כשנהנה ולא פגם כי היכי דאשכחן בסוטה דנהנה ולא פגם שהרי פגומה ועומדת שבעולה היא ומעילה היא: או בדבר

עלמו אימא דאיו בזה מעילה המ"ל מעילה דגבי עבודת כוכבים דהוי שינוי רשות בלא הנאה שמשנה עלמו מרשות הקב"ה ומעבודתו לרשות עבודת ידו כוכבים דאינו נהנה בזה אף אני אביא במעילה כשמשנה מרשות

> מעילה דגבי עבודת כוכבים ולשתוק מסוטה וי"ל דאילטריך שוז מסוטה לאשמועינן דאפילו בלא שינוי רשות כגון גובר של הקדש אפ״ה אם נהנה מעל ואפי׳ בלא פגם כגון קטלא וטבעת דמתני׳ והא לא מלינו למילף מעבודת כוכבים דעבודת כוכבים איכא שינוי שון מרשות לרשות שמניח עבודתו של הקב"ה ועובד עבודת כוכבים להכי אילטכיך מסוטה וא"ת ומסוטה היכי והלא יליף הנאה בלא שינוי רשות בסוטה איכא שינוי מרשות הבעל לרשות הבועל וי"ל דבסוטה ודאי ליכא שינוי רשות שהרי היא אינה מניחה את בעלה במה שמזנה תחתיו אבל מעבודת כוכבים מייתי ל שמניח עבודת יו הקדש והולך ועובד עבודת כוכבים וא"ת כיון דמעילה דסוטה אינה קרויה שינוי רשות א״כ מאי קאמר בברייתא אין מעילה אלא שינוי וכן הוא אומר איש איש כי תשטה אשתו ומעלה וגו׳ וי"ל דעיקר סמך אמעילה דעבודת כוכבים דמייתי לבסוף ומ"מ אגב אורחיה מייתי מעילה דסוטה לאשמועינן דשייכא מעילה בהקדש בנהנה בלא שינוי ובלא פגימה דומיא דסוטה

ליכא בסוטה כדפרישית שאינה יונאה מרשות הבעל בכך מ"מ איכא שינוי קנת יח והכי קאמר בברייתא אין מעילה אלא שינוי פי' יש דשני פנים האחד שינוי דהנאה 0 כמו נהנה מן ההקדש אפילו בלא שינוי רשות כגון גזבר ובלא פגימה דמ"מ הוי שינוי כיון שהקדש כל הנאותיו אסורות להדיוט וכן מלינו מעילה כיולא בה גבי סוטה דכתיב כי תשטה אשתו וגו׳ וכדפרישית ועוד יש שינוי אחר בלא שום הנאה כגון שינוי כן מרשות לרשות שמוליא מרשות הקדש ומכנים לרשות הדיוט כגון מכירה כאז ונתינה והשאלה ומיד שנשתנה לרשות הדיוט דהיינו שעשה בה ההדיוט מעשה שחשוב כם זכיה וקנין מהדיוט להדיוט אע"פ שלא נהנה כם ועל שינוי זה מייתי מוימעלו דעבודת כוכבים ¹⁰ דסגי כמו שינוי מרשות לרשות כדפיי בלא הנאה כך דקדק משי"ח: ⁰יבוד נהגה ולא פגם ^{דו} [או] פוגם ולא נהגה ובו'. פי' נהנה ולא פוגם [ס"ד] ילפי' מעילה מסוטה

קטלא לוו טבעת דנהנה בלא פגם חייב וי"ל דמתניתין לחו בדבר שאין בו פגם שדרך תשמישו והנאתו בלא פגם והכא בדבר שיש בו פגם קאי וה"ק יכול נהנה בלא פגם חייב בכל דבר אף כיש בדבר שיש בו פגם ומייתי נמי מתרומה שדרך הנאה ע"י פגימה דהיינו אכילה לפטור טם (כמה) דהקדש נהנה בלא פגם לא (והכא אדבר שיש בו פגם קאי וה"ק יכול נהנה בלא פגם חייב בכל דבר אף) בדבר שיש בו פגם (ומיימי בדבר שחשמישו דרך פגם) כגון קרדום וחלוק וא"ת כיון דבדבר שיש בו פגם מיירי א"ר היכי חיסק לש אדעתא לחיוביה ממעילה דסוטה והלא סוטה לא דמיא אלא לדבר שאין בו פגם כדפרישית וי"ל דמ"מ אי לאו מיעוטא דילפינן מג"ש דתרומה הוה ילפינן מסוטה כל נהנה בלא פגם אפילו בדבר שיש בו פגם אע"ג דלא דמי לסוטה משום דסברא הוא לומר כיון דאהנאה קפיד קרא לחייבינהו א"כ לא שנא אין בו פגם ולא שנא יש בו פגם להכי אלטמיך תרומה לחלק ^{(גו} וכה"ג לריך לומר גבי פגם ולא נהנה יכול וכו' פגם ולא נהנה פירוש פגם ולא נהנה מיסק אדעתי' למילף מעבודת כוכבים שפוגם ומחלל שהולך מאלהים חיים והולך אחרי ההבל ואינו נהנה כלל בזה שעובד עבודת כוכבים אף אני אביא במעילה לחייב פוגם בלא נהכה כגון מזיק הקדש ומשליכו לאיבוד כגון שנוטל חפלים של הקדש ומשליכו לאור או במים או משברו לה וע"כ פגם דקאמר היינו כדפי" דליכא לפרושי כגון שמיק הקדש ומשליכו לאיבוד כגון שמוטיא מרשות הקדש ומכניסו לרשות הדיוט ע"י מכירה לה ומחנה או שאלה וקרי ליה פגימה לפי שהקדש נפסד וחסר בזה ל"ל הכי דא"כ לאו כי מיימי מתרומה לפטור הא ודאי כיון דאיכא שינוי רשות הוצאה מרשות הקדש והכנסה לרשות הדיוט הרי הוא מועל דהיא גופה ילפי דא"כ לאו כי מיימי מתרומה לפטור הא ודאי כיון דאיכא שינוי רשות הוצאה מרשות הקדש והכנסה לרשות הדיוט הרי הוא מועל דהיא גופה פני למילף ממעילה דעבודת כוכבים וגם מנן נמי נחנה לחברו הוא מעל אלא ודאי מיירי במזיק בלא שינוי רשות כדפרשית וא"מ והיא גופה היכי בעי למילף ממעילה דעבודת כוכבים וגם מנן נמי נחנה לחברו הוא מעל אלא ודאי מיירי במזיק בלא שינוי רשות כדפרישית וא"מ והיא גופה היכי בעי למילף מעבודת כוכבים והלא בפגם עבודת כוכבים איכא נמי שינוי רשות כדפ"ל וי"ל דמכל מקום סלקא דעתך אמינא דעיקר קפידא דקרא לאו משום מעבודת כוכבים והכת בפגם עבודת כוכבים חיכח נמי שינוי רשות כדפ"ל ו""ל דמכל מקום סנקח דעתך חמינת דעיקר קפידת דקרת לחו משום שינוי רשות אלא אפגמא ופסידא דהקדש קפיד רחמנא ואם כן אפילו בלא שינוי רשות נמי סלקא דעתך אמינא לחיובי להכי אפעריך תרומה לחלק כך דקדק משי"ח לוו: בזה תרומה פוגם וגהגה. דהכתיב כי יאכל ואי אפשר לאכילה בלא פגימה שמפסיד הסרומה מן הכהן ליו וגם פוגם בלא נהגה פטור במרומה ליו לאפוקי נהנה בלא פגם בדבר שיש בו פגם ולאפוקי פגם בלא נהגה היכא ליכל שינוי רשות כגון מזיק מו ואין להקשות לכחוב תרומה ולשתוק מאידך דהש"ס מלריך לקמן בסמוך: מאו אבילתו ואבילת חבירו. מיירי שהאכיל את חבירו שנתן למוך פיו של חבירו ליכא לפרושי אכילת חבירו. ע"י שליחות שלוה שם חבירו לאכול מן ההקדש הא לימא אע"ג דיש שליחות לדבר עבירה גבי מעילה כדלפי לו אפול לא המלב או מדינו בל המורה כולה זה נהלה הל המלא לת החלב מש וכדפי" שם בתוספתא כך נראה למשי"ח א"ג שמא מתו

כדמסיק לקמן א"נ נהי דשינוי רשות

שאינה פוגמה בבעילה של זנות שהיא עושה ס את בעלה ודומיא דהכי נימא גבי הקדש וא"ת מאי יהן [יכול] דקאמר וגם מאי מייתי מתרומה לפטור נהנה כוז בלא פגם ש'דילפינן מעילה מסוטה והא מתני' היא דנתנה

יווא בכ שן מוח מכבור בכל לבועל כך פ״ה ול״נ פי׳ זה לומר דמעילה דסוטה קאי אבועל שהוא נהנה אדרבה משמע דקאי אסוטה וייי דאהי" דקאי אטוטה שהסוטה הנת ולא פגמה בעלה כי בכל משפיה אין הבעל פגם לפי שאינה מניחתו מכל זכל במה שמות העורחת וכן בי שאינה מניחתו מכל זכל במה שמות העורחת וכן בי שאינה אל הקב"ה במה שמניה ביותר אל גובה יליבון מעבודת וכובים פגם קאי אשונא של הקב"ה במה שמניה בחוסי כת"י והוא חסר מן לעובדו ולא נהנה אותו רשע כלל במה שמניה הבורא יתי כך שיטה של הפיי ופיי. נהנה כל א נהנה ולא מנה בי או הנה על א נהנה על תיכת וכרו רשם קו למעלה להורות כי לפייד ראוי למחקי. כסן מאי יכול דקאמר: עו נהנה ולא פגם אות כי ותיבות דילפינן מעילה מוטום נמחק: עו קולא וטבעת: מין דמתניתן מירי ברבר: עון אדבר שיש בו פגם כו שדרך הנאתו ע"י: עו לפועד הדקדש הרבת כמה נמחק: עון מתיכת הכא עד תיכת ברבר נמחק: עון הרסק אדעתון לחיוביה אות אי נמחק: עון לחלק מעם לדעבודת כוכבים שמותקו ביידו ומשליכו לאיבוד כגון שונטל ביידור מהשליכו לאיבוד כגון שונטל ביידור המינות של ביידור מהמינו שונים להיוד ביידור מהמינות של ביידור ביידור מהמינות של ביידור ברכבים שמותף ביידור מהמינות של ביידור בל ביידור ברכבים שמותף ביידור מהמינות של ביידור בל ביידור בל ביידור בל ביידור בל ביידור מוכבים שמותף ביידור מיידור בל ביידור בלבים להוד ביידור בל ביידור בליידור בל ביידור בל ביידור בל ביידור בלבים ביידור בל ביידור בל ביידור בלבים ביידור בל ביידור בל ביידור ביידור בלבים ביידור בלבים ביידור בל ביידור בלבים ביידור בלבים ביידור בלבים ביידור ביידור בל ביידור ביידור ביידור בלבים ביידור ב

הגזבר חפצים של הקדש כו׳ (והשאר נמחק): לה משברו ובכה"ג הוי פגם ולא נהנה דילפינז מעבודת כוכבים לולי הקרא אחרינא של

חורה אור השלח

וְשְׁמֶרוּ אֶת מִשְׁמֵרְתִּי וְלֹא יִשְׁאוּ עְלָיו חֵטְא וּמֵתוּ בוֹ כֵּי יְחַלְּלְהוּ אֲנִי יְיִ מְקַךְּשָׁם:

.2. נפשׁ כּי תמעל מעל וחטאה בָּשׁ פֵּי תְּמֶעל מַעֵּל וְחָטְאָה בְּשְׁגְנָה מָקְרְשׁי וְיְ וְהַבִּיא אֶת אֲמָנוֹ לְיִיְ אֵיל תְּמֵים מון הצאו בְּעֶרְבְּרְ כָּטֶף שְׁקְלִים בְּשָׁקֵל בְּעָקֵל הַמָּים מון הצאו בְּעָרְבְּרְ כָּטֶף שְׁקְלִים בְּשָׁקֵל הַמְּוֹ לְאָשֶׁם: ויקרא ה טו

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה או בדבר שמחובר לזמן מרובה וכו׳ וחבירו לערב באותו יום מנין נ"ב ועיין

גליון הש"ם

גמ' ובתלוש מן הקרקע. עיין זכחים דף מה ע"א מוספות ד"ה דומיא:

רבינו נרשום

של הקדש כל הני אין בהן פגם בכך אלא כיון שנהנה מהן שוה פרוטה מעל וכיצד משערינן . כהו הנאה אומדים כמה רוצה אשה ליתן שישאלוה תכשיטין כמות הללו להוליכן לבית . משתה להכבד בהן באותו שיעור משלמת להקדש כשנשתמשה בהן: וכל דבר שיש בו פגם. . כגון לבש בחלוק או כסה בטלית או בקע בקרדום כיון דעומדים או בקע בקרדום כיון דעומדים לפגם לא מעל עד שיפגום בהן שוה פרוטה: ומודה ר"ע לחכמים בדבר שיש בו פגם מעל. כלומר לכשיפגמו דלא אלינן בתר הנאה אלא בתר פגם: במאי קא מיפלגי. פירכא היא דקא פריך אי הכי דמודה ר"ע בדבר שיש בו פגם לרבנן . אי הכי היינו רבנן אם כן במאי , קא מיפלגי: אמר רבא בלבושה צעאה. דלא לכש ליה לא לגמרי מבחוץ דלבוש דבחוץ לגמרי מבחוץ דלבוש דבחוץ פגים לאלתר ולא לגמרימבפנים לגבי בשריה דההוא נמי פגים אבבי בשריה דההוא נמי פגים לאלתר דמתחכך לבשר אלא בלבוש שלובש בין זה לזה שאינו פוגם עד זמן מרובה: ומלמלי. בגד של פשתן דק הרבה ביותר כדאמרינן במס׳ גיטין שנמתח ונמלל דהוי כי

דרמיו יקרים הרבה אינו לובשו אלא פעם אחת או פעמים בשנה ומשמרו הרבה שלא יפגם ואינו פוגם עד לזמן מרובה. ובהא קמפלגי דרמיו יקרים הרבה אינו לובשו אלא פעם אחת או פעמים בשנה ומשמרו הרבה שלא יפגם ואינו פוגם עד לזמן מרובה. ובהא קמפלגי ר״ע סבר הואיל והוי דבר דלא פגים לאלתר אע״ג דפגים לאחר זמן כיון דאין בו פגם לאלתר הוי כדבר שאין בו פגם דמועלין בו כיון ייע טבר הואיל הוא דבר דא פגים לאחר אפ"ג דפנים לאחר זמן כיון דאין בו פגם לאחר הו דבר שאין בו פגם דכועלין בו עד ש שנהנה שוה פרוטה ורבנן סבר הואל ויש בו פגם מ"מ אין מועלין בו עד שיפגום ובהא קמפלגי ר"ע סבר אע"ג דלא פגים ליה לאלתר מ"מ כיון דעתיד הוא לפגם לאחר זמן על ידי לבישה דבר שיש בו פגם קרינא ביה וחשבינן כיון דלבשיה כמו לאלתר פגמיה ומעל ורבנן סברי כדקאמרינן בפירוש במתני כל דבר שיש בו פגם לא מעל עד שיפגום בודאי: נפש. דכתיב במעילה אחד היחיד כר׳: אין מעל אלא שינוי. כגון דמשנהו מקדש לחול וכן הוא אומר כי תשטה אשתו ומעלה בו שכן משנה מבעלה לבועל: וכן וימעלו וגוי. ויזנו אחרי הבעלים ששינו עצמן מרשות המקום לרשות הבעלם: יכול פגם ולא נהנה. כגון שקרע לבוש של קודש ולא נהנה ממנו או ששפך משקה קדש ולא נהנה ממנו: או נהנה. בדבר שיש בו פגם אבל לא פגמו כלום או בדבר שמחובר לקרקע כגוז נהנה באילז של הקדש: ובשליח

אקשיה

הגובר הפצים של הקדש כרי (והשאר נמהק): לון משררו ובכה״ג הוי פגם ולא נהנה דילפיגן מעבודת כוכבים ולא נהנה באילן של הקדש:ובשליח
שעשה שליחותו של בעה״ב יכול שימעול השליה ונמה ונמה בינים ולא נחבר מותר: לון משייח ובמחובר לקרע כגון
שעשה שליחותו לא ימעול בכך הבעה״ב דברי הרב וי״ל דשליח השעה שליחותו מעל כפ״ה אפילו נזכר שליח שעשה שליחותו לא ימעול בכך הבעה״ב דברי הרב וי״ל דשליח שעשה שליחותו מעל כפ״ה אפילו נזכר שליח ולא נזכר בעה״ב
והלא אין מעילה אלא בשוגג ולא שייך למימר דברי הרב וי״ל דשליח שעשה שליחותו מעל כפ״ה אפילו נזכר שליח ולא נזכר בעה״ב
והלא אין מעילה אלא בשוגג ולא שייך למימר דברי הרב וי״ל דשליח שעשה שליחותו מעל כפ״ה אפילו נזכר שליח ולא נזכר בעה״ב
ולא מהכחן וגבי פוגם: לען ברומה כדרר שינו בי״ל נבחרא) ובפ״ב בקרושין וחטא בכי מעילה כחיב נאמר הטא בתרומה ומותר הטא במעילה מחב בארב מהוב הרב אחד ונתנה ברב אחד ונתנה ברב אחד ונתנה ברב אחד ונתנו מחת לאפוץ פגם היום ונתנה למחר רפגימו והגאות מצטרפי (בחד) [ביחד] לזמן מרובה ולקמן מפיק מקרא דפגימו והנאה מצטרפי לזמן מרובה ולמר בשליחותו שעשה שליחותו כמו גבי תרומה דמר ברומי מהול ממקל: מון לא מרוב ואמל להום ונתנה לתרום הרי הוא מעשה שליחותו מבו גבי תרומה דמר ברומי מורכם, מחקל מרוב להיו ונתנו למרי מום לובות שלוחיכם שאם בעה״ב מצוה לשליח לתרום הרי הוא מעם הווכם את בווכם להוו ותצוא החרינה הרי הוא מעם בתוספת נמחק: מחל מהוו ממר לומן מרוב התים ומנה הוא למר מות לאפוץ מה וואם לרהו ותצול להום מרוב מה "מר מעל מעל והציה הדי והעם בתוספת מתוכה מת להבל היו מומן אבל היום ואכל להוו ואפילו לזמן מרובה וואפילו לזמן מרובה וואפלו לזמן מרובה וואפילו לזמן מרובה התי לתב מידו הוו מעל מתר מות לאפוץ שלה היום אבל היום ואבל למחר ואפילו לזמן מרובה וואפילו לזמן מרובה היום אות לבעה ברב אחד ונתנה ברב אחד ונתנה ברב אחד ונתנה ברב אחד ביום בתוספת מה מת למש לבי היום ואכל למחר ואפילו לזמן מרובה וואפילו לזמן מרובה היום אות מתוכה מתום לבים היום אות הבב מתום בתוספת הבים להיום לבים למת הבב מתום במתום לבים למת הבים למתר מתום במתום

י"ל גם ע"י שליחות וכגון שלוה את חבירו ליטול ולאכול ומדאגביה קנייה ומעל קודם האכילה כדפירש שם בתוספתא כך נראה למשי"ח מח:

ב א מיי׳ פ״ה מהלכות תרומות ב א מיי פי המכשת ערומות הלכה ט: ד ב מיי שם פ"ד הלכה א: ה ג מיי פ"ו מהלכות מעילה

הקדש לרשות הדיוט כגון מוכר ונותן ומשאיל חפנים של הקדש להדיוט שמעל אע"פ שאינו נהנה וא"ת ולייתי

אבותיהם ויזנו אחרי יהבעלים יכול פגם ולא נהנה או נהנה ולא פגם או ובמחובר לקרקע פובשלים שעשה שליחותו תלמוד לומר וחמאה ינאמר יחטא בתרומה ונאמר חטא במעילה מה חמא האמור בתרומה פוגם ונהנה ומי שפגם נהנה ובדבר שפוגם בו נהנה ופגימתו והנאתו כאחד "אובתלוש מן הקרקע יו ובשליְח בשעשה שליחותו יאף חמא האמור במעילה פוגם ונהנה ומי שפגם נהנה ובדבר שפוגם בו נהנה ופגימתו והנאתו כאחד יובתלוש מן התרקע מי הובשלים שעשה שליחותו אין לי אלא אוכל, ונהנה מִּ ברבר שאין בו פגם מנין יאכילתו ואכילת חברו הנייתו והניית חברו הנאתו ואכילת חברו אכילתו והניית חברו שמצמרפין זע"ז אפילו ילזמן מרובה מנין ת"ל מעול מעל מ"מ אי מה חמא האמור בתרומה² חלא צירף שתי אכילות כאחד אף חמא האמור במעילה לא צירף שתי אכילות כאחד מנין אכל היום ואכל למחר ואפי' לזמן מרובה ת"ל תמעול מעל מ"מ אי מה חמא האמור בתרומה פגימתו והנאתו כאחד יו מנין לאכילתו ואכילת חברו

יואפי' מכאן ועד שלש שנים מנין ת"ל תמעול"

מעל מכל מקום אי מה חמא האמור בתרומה

אלא אוכל ונהנה. כדאמרן דכיון דיליף מתרומה יו לא אשכחן אלא אוכל דכתיב טד (ויקרא כב) ואיש כי יאכל קדש בשגגה וגו': אכילתו ואכילת חבירו. כגון שלקח שוה פרוטה מן ההקדש ואכל הוא חזיה והאכיל חזיה לחבירו או נהנה הוא כחלי שיעור ונתן לחברו החלי האחר ונהנה יא הוא. והנאתו ואכילת חברו כגון שסך משמן של הקדש בחלי פרוטה ונחן לחברו החלי האחר ואכלו (ג) וכן למפרע. והכא לא מיירי בשום פוגם אלא באוכל: ואפילו לומן מרובה. כגון שאכל זה חלי שיעור בשחרית וחבירו לערב^(ד) מנין שמלטרפין ^{עו}ויהא הנהנה חייב ח"ל תמעול מעל ריבה: אי מה חטא האמור בסרומה לא לירף שםי אכילום כאחם. אלא אכילה ים [אחת]י בעי בכזים כדכתיב ואיש כי יאכל קדש וגו' ים דבתרומה קא מיירי אף

במעילה לא נירף שתי אכילות כאחת ואנן קי"ל דנירף בה שתי אכילות כאחת ומנין אתה אומר שאם אכל היום חלי שיעור ואכל למחר חלי שיעור דהיינו שתי אכילות ואפילו לומן מרובה שהוא חייב: הא מילתא איכא

בין זמן מרובה דהכא לזמן מרובה דלעיל דהאי דהכא משמע בין לאחר שנים או שלשה ימים דקתני ביה אכל היום ואכל למחר וההוא דלעיל לא משמע אלא ביום אחד דלא תנא אכל היום ואכל למחר: ואפילו. לא השלים שיעור אכילתו: מכאן ועד שלש שנים מנין. שהוא חייב:

אקשיה רחמנא לתרומה דכתיב כי יאכל פרט למזיק. פירוק יז פוגס

דלא נהנה דאי לא [היקשא] דתרומה הוה מחייבינן כדקאמר בתחלת הברייתא שו דקאמר יכול פגם ולא נהנה וכו' משום דילפינן ליה

מעבודת כוכבים כדפירשנו לעיל אין להקשות מאי שנא דהקישא דסוטה

נקטיה לחיובא והיקש דתרומה שוז לפטור

דהא כדאית׳ והא כדאיתא הקישא דסוטה

אתיא לחייב נהנה בלא פגם בדבר שאין

בו פגם ^{ש)}לולי הקישא דסוטה הוה פטרינן כל נהנה יו ואילמלא הקישא דתרומה

ב"ק ד) ב"מ לט: יומא פ: (f ל) (ב"ק ד) ב"ת לט: יותא פ:
 פא, נפסמים לב:, צ) (ויקרא ה), ד) (במדבר ה), ו (בקי יה), ד) (במדבר ה), (בן בש), ו (דף יח:), (בן לויקרא בבן, א) (לשיל יה), (ש) ולולי ליק, י) מתרומה וכליק לן כדאיתא כיר "ק", (בליחא ביר ביר הוא לא מבר דבשיעי כיר ל"ק", (ב) ואשמשיען כ" מעבודת כירבים וכל אל מבר בביר ביר הוא לא מבר בבר החום? לשיל מדיים והיע כמחם לבבר החום? לשיל מדיים והיע כמחם לשותר כל מפעד דין וה בסחם בדברי התוק" נעיר קד"ה וחומר רק כתבו דין זה בקתם כאילו אין שוס חולק ע"ז ובאמת בב"מ בפרק השואל דף לט. איתא דר"ה ק"ל דבקע ביה קנאו ושם נחלק עליו ר"א וע"ש רש"ק, נ) דבר אכילה ז"ק, ס) דהיינו קדשי קדשים כו' ז"ק, ע) לרבותא נ״ק, **ע**) לרו לאשמועינן נ״ק,

תורה אור השלם

 גָפֶשׁ כִּי תִמְעל מִעַל וְחְטְאָה בְּשְׁגְנָה מִקְּרְשֵׁי יִיְ וְהַבִּיא אֶת אֲשְׁמוֹ לִיִיְ אַיִל וְהַבִּיא אֶת אֲשְׁמוֹ לִיִיְ אַיִל תהביא את אַשְּמוֹ לִיןְּ אִילּ קַתְּים מון הצאון בְּעַרְכָּוּ לְאָשָם: וייקרא ה טו ב. איש אַשר יִרְקוֹ בְּבּוֹתוּ וְאַשְׁר יִּרְםוֹ בְּבּוֹתוּ וְאַשְׁר יִּתוֹ מִמְנוֹ עַל וְדְ וְגַּשְׁר מִנִמְיוֹ: שמות ל לג ג. וְאִישׁ כִּי יֹאבַל קוְדָשׁ 3. וְאִישׁ כִּי יֹאבַל קוְדָשׁ נ. וְאָישׁ בִּי יִאבַל קוָשׁ וְנָתַן לַכּהֵן אֶת הַלֶּדָשׁ: ויקרא כב יד

גליון הש"ם

רש"ר ר"ה עד שיצא וכו' עד שיביאנו לעזרה. עיין חולין דף קלט ע"ל נכט"י ב"ה דמיחסר:

מוסף רש"י

פרט למזיק. את התרותה (יומא פ:) מדיקת של כהן אפילו בשוגג, שאינו משלט חומש אלקר כשאר מזיק (פסחים לב:).

רבינו גרשום

דתרומה פוגם ונהנה שאוכל התרומה היינו פוגם ונהנה: ומי שפגם נהנה. הוא עצמו וכי שפגם נוזנה. הוא עצמו שפוגם התרומה הוא עצמו נהנה ממנה ובדבר שפוגם בו נהנה ולא בדבר אחר ופגימתו והנאתו ⁶⁾ באחר שעה אחת ובתלוש מן הקרקע דתרומה לא נהמה אלא בתלוש דרריר בתלוש דכתיב ראשית אלא בתלוש דכתיב ראשית דגנך: ובשליח שעשה שליחותו. דתרם מדעתו של בעה"ב דהויא תרומתו תרומה: אף חטא האמור המודבות: אך חטא האכות במעילה פוגם ונהנה. מעל לאפוקי קרע שיראין פגם ולא נהנה או לבוש נהנה ולא פגם: ומי שפגם נהנה. לאפוקי היכא דחד קרע ופגח חצי שיטור פרומה לכש ונהנה בחצי שפוגם בו נהנה למעוטי אי פגם חצי שיעור [בדבר זה]

ונהנה חצי שיעור ובדבר

מאחריותו אף האי נמי דמוליא מקדש לקדש כיון שהביאו לעזרה הז ילא ידי חובתו ידי אחריות ומעל: ורבי יהודה. סבר לעולם הוא חייב באחריותו עד שיזרוק הדם. אף הכא נמי כיון שנזרק הדם ויצא ידי ח אחריות חובתו מעל דכיון דילא בו ידי חובתו כמו שהוליאו לחולין דמי. ומניז דמעל לר"ש כדאית ליה ולר" יהודה כדאית ליה ת"ל תמעול מעל ריבה: שיכול מחי. כלומר מה הוה ס"ד למעט נשיה או משוח ממעילה פשיטה דכולן חייבין דנפש כתיבט ונפש משמע בין יחיד בין נשיח ומשוח: מהו דתימה המר רחמנה. גבי שמן המשחה ואשר יתן ממנו על זר והאי משוח לאו זר הוא דהא אימשת בגוויה מד"א דלא הוי בכלל מעילה המ"ל זו דנפש דמשיח נמי הוי בכלל מעילה: אקשיה רחמנא. כלומר אמרינן לעיל דאקשיה רחמנא למעילה לסוטה ולעבודת כוכבים כדאמרינן לעילגי והיכי או דמי אקשיה לסוטה דכי היכי דסוטה אע"ג דלא פגמה מעל דסוטה פגומה ועומדת היא דאינה נוהגת אלא בבעולה כדכתיבד) מבלעדי אישך ואמרינן (סוטה דף כד:) שקדמה בעילת הבעל לבועל והיינו בעולה ואפ״ה כתיבה) ומעלה בו מעל: גבי הקדש נמי אם נחנה

חטאת או אשם לעולם הוא חייב באחריותו

עד שיביאנו לעזרה וכיון שהביאו נפטר °

טבעם בידה. אע"ג דלא פגמתו מעלה: אקשיה רחמנא לעבודם כוכבים דעד דחים כיה שינוי. שמשנה עלמו משכינה לעבודת כוכבים גבי הקדש נמי עד דביקע בקרדום עלי חולין דשינה ממלאכת קדש למלאכת חול לא מעל עד דביקע דפגמה: אקשיה רחמנא לחרומה. כדאמרינן לעילי יליף חטא חטא מתרומה להכי מה תרומה פרט למזיק שאם שפך אוכלין או משקין של תרומה ולא נהנה מהן שאינו חייב אף גבי הקדש נמי כל מידי דבר אכילה כי מזיק ליה ששפכו ולא נהנה ממנו פטור ממעילה. ואמר לן רבי דהוא הדין נמי אף במידי דלאו בר אכילה הוא כי מזיק ליה פטור דאין חיוב מעילה עד שיהנה אלא משום דכתיב בתרומה[©] כי דבתרומה ליכא אלא חיוב אכילה אמר נמי גבי הקדש כל דבר אכילה: ודהבת לתו בר חיפגומי הות. דקתני מתני ניתן כיון שנהנה מעל ולת קתני ביה עד שיפגום אלמא דלאו בר שו פגימה הוא. וא"כ דלא מיפגם: דהבא דכלמיה דנון להיכא אול. נון אדם עשיר היה ונתן זהב הרבה ותכשיטין לכלתו וכשנתן לה יו שקלו ולאחר זמן שקלו ונמצא חסר ממשקלו אלמא זהב נמי עשוי ליפגם: אמר ניה. רב זביד מהא ליכא למשמע מינה דדלמא יא ודאי דחסר להיכא דרמיין כלחיך כלומר לפי שלא היו משמרום אותו זהב אלא משליכות אותו בכל מקום שמולאות אותו כדרך שעושות כלותיך שאינן משמרות תכשיטיהן כראוי בשביל כך חסר אבל זהב המשחמר יפה אינו נחסר: ועוד. אם מ"ל דמתחסר הוא אפ"ה כיון שנהנה מעל דנהי דלא איכא נהנה ופגם לאלחר שאינו פוגם מיד בשעה שנהנה ממנו לעולם מי לית ביה פגימה דמי קאמינא דלית ביה פגימה לעולם לאלחר קאמינא

דלית ביה פגימה אבל לאחר זמן הולך ומתחסר וכיון דלאלתר לית ביה פגימה הלכך כיון שנהנה מעל: מכדי. בחטאת בהמה תמימה מיירי מתניתין היינו כוס של זהב דכי היכי דכוס של זהב לא קאי לאיפגומי ומשום הכי לא אזיל ביה בתר פגימה אלא כיון שנהנה בו בפרוטה מעל מתופיתן שיימו כוס של השל לה שיים ילום של השל ליון שנהנה ממנה למעול בה ואמאי קאמרים) עד שיפגום מאי פגם מלי למעבד בה אף חטאת תמימה דקיימא להקרבה לאו בת פדייה היא כיון שנהנה ממנה למעול בה ואמאי קאמרים) עד שיפגום מאי פגם מלי למעבד בה דאפילו רכיב עלה עד דאכחשה האי לא הוי יש שם פגם דלא פגמה למובח דבהמה בין שמינה בין כחושה חזיא לכפרה ואין בה תורת פגימה: אמר רב פפא. מתניתין בחטאת בעלת מום עסקינן דקיימא לפדייה וכיון דפגמה שהכחישה יגו ופיחת מדמיה ודבר שיש בו פגם הוא הלכך לא מעל עד שיפגום בשוה פרוטה. וסיפא דקתני כשהיא מתה כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל מיירי בין בתמימה בין בבעלת מום דכיון דמתה לאו בת פדיון היא דאין פודין את הקדשים להאכילן לכלבים (פסמים דף כמ.) הלכך לא תני בה עד שיפגום:

> ותהה הוצי שימו הבובו אחרן: ופגימתו והנאתו כאחת. למעוטי אי פוגם האידנא חצי שיעור ונהנה למחר חצי שיעור: ובשליח שעשה שליחותו. כלומר שעשה לדעת 3) צצמו מעל פרט לשליח שעשה שליחותו לדעתו של בעל הבית שמעל בעל הבית ולא שליח: אין לי אלא אוכל. דיליף מתרומה בתרומה לא אשכחן אלא אוכל דכת" ואיש כי יאכל קדש וגו': נהנה מנין דאיתיה במעילה בדבר שאין בו פגם: אכילתו ואכילת חבירו אם אכל הוא חצי שיעור וחבירו חצי שיעור או נהנה הוא חצי שיעור ונהנה חברו בלא פגם חצי שיעור: או הנאתו ואכילת חבירו. כגון הוא סך חצי שיעור וחבירו אכל חצי שיעור או למפרע והכא לא מיירי בכא פגם חצי שיעור: או הנאתו ואכיתת חבירו. כגון הוא סך חצי שיעור וחבירו אכל חצי שיעור או למפרע והכא אמ מיירי. בשאר פוגם אלא באוכל: ואפילו לזמן מרובה. כגון אכל זה חצי שיעור שחרית וחבירו לערב מנין שמצטרפין תלמוד לזמר כי תמעל מעל ריבה: אי מה האמור בתרומה לא צירף שתי אכילות כאחת. אלא אכילה שלימה (בעי) בכזית בעי בתרומה דבתיב וחדש בשיעור ואיש כי יאכל קדש בשגגה ובתרומה קא מיירי אף במעילה לא צירף שתי אכילות: מנין אכל היום. חצי אכילה חצי שיעור ואכל למחר חצי שיעור ואפי לזמן מרובה () ובין ההוא דלעיל (דההיא) [דהכא] משמע בין לשני ימים או לאחר ג' ימים וההוא דלעיל לא משמע אלא עד לערב משום לא תנא לעיל אכל היום 7) ואכל למחר?): עד שיוציא מן הקדש א: יכור והוהה דלפי/ את המוכים אה או ליכור בשום אה הונה לפי אתבי והום יו המיכי למוחים: ופייובא מן ווקוש לחול. לפי שכשאוכלו התרומה מוציאו לחול מנין המוציא מן קדש לקדש כגון דלקות מן ההקדש קיני ובין וקיני יולדות או שקל שקלו שחייב ליתן באחד באדר מן הקדש או הביא חטאתו ואשמו מן הקדש: ואית דאמר ושקל שיקלו. מן החולין

> א) נראה דלייל כאחד ולא לאחר שעה אחת. ב) דיל כלומר שעשה לדעת בעה"ב פרט לשליח שעשה מדעת עלתו שמעל השליח ולא הבעה"ב. ג) לייל הא מילחא איפא בין זמן מרובה דהכא לומן מרובה דלעיל וכרי. ד) נראה מוה דלא גרס ואפילו מכאן ועד שלש שנים כמו שהוא לפיטו וכן בתו"כ ליתא. ה) ע"ר שייך לעמוד הקודם.

עד שינה מן ההקדש לחול. לפי שכשאוכל את התרומה הוא מוליאה לחולין. מנין המוליא מקדש לקדש כגון שלקם ממעות הקדש וקנה מהן קיני ובין וקיני יולדות או ששקל מהן שקלו שהוא חייב לשקול לתרומת הלשכה או שהביא חטאתו ואשתו תן הקדש דהיינו תקדש לקדש וכיון שהביא לעורה מעל דברי ר"ש דקסבר דמאן דמיחייב

עד שיצא מן הקדש לחול מן הקדש לקדש כגון לקח קיני זבים וקיני זבות וקיני יולדות ושקל שקלו והביא חמאתו ואשמו 6 מן ההקדש ביון שהוציא מעל דברי ר' שמעון רבי יהודה אומר "עד שיזרוק הדם מנין ת"ל יתמעול מעל מכל מקום: אמר מר נפש יאחד היחיד, ואחד הנשיא ואחד המשוח במשמע שיכול מאי פשימא נפש כתיב מהן דתימא אמר רחמנא ²ואשר יתן ממנו על זר והאי לאו זר הוא דהא אימשח בגוויה יקמ"ל ² ואקשה רחמנא לסומה ולעבודת כוכבים ולתרומה לסומה דאף על גב דלא פגם גבי הקדש גמי נתנה מבעת בידה מעלה כי אקשה רחמנא לעבורת כוכבים דעד דאית בה שינוי גבי הקדש נמי עד דביקע בקרדום יו ויפגם ופגום אקשה רחמנא לתרומה מה תרומה 3כי יאכל פרט למזיק גבי הקדש נמי כל דבר אכילה הכי מוִיק ליה פמור: כיצד נתנה קמלא כו': אמר ליה רב כהנא לרב זביד ודהבא לאו בר איפגומי הוא והא דהבא דכלתיה דנון להִיכא אזל אמר ליה דלמא יו דהבא ידרמיין כלתיך הוא ועוד נהי דלא איכא נהנה ופגם לאלתר לעולם מי לא איכא פגימה: הנהנה מן החמאת וכו': מכדי אי בבהמה תמימה היינו כום של זהב א"ר פפא בבעלת מום עסקינן:

מתני' לתרומה. כי יאכל פרט למזיק אף הקדש מידי דבר אכילה כי מזיק ליה פטור חימה כגו משמע דוקא דמידי 0 אכילה הוי מזיק פטור וקשיא דבפ"ק דב"ק (דף ט:) במשנה חגן נכסים שאין בהן מעילה הא יש בהן מעילה דהיינו לחס קדשים או קדשי קדשים פטור וקאי אארבעה אבות מיקין דרישא יה דקתני בהו המבעה דהיינו אדם המזיק ואפילו למ"ד מבעה זה השן יו דלא פליגי בזה ופי' ה"ר ר"י דתנא דנקט דכי יאכל ש לדעתו לאשמועינן דכי נמי אכיל דרך היוק כגון אכילה גסה כוו פטור ויש להוסיף כגון שמן של תרומה דפטור כדאיתא פרק כילד מברכין כחן [ברכות דף לה: ועי׳ תוס׳ ב״מ לט: ד״ה פרט וכו׳]: ודהבא לאו בר איפגומי הוא. נתמיה יעו אמתני׳ דכום של זהב דקרי

ליה דבר שאין בו פגם: דהבא דבדתיה דגון היבן אוד. מסקנא דקושיא הוא כלומר אי דבר שאין בו פגם הוא דהבא דכלמיה דגון פירוש זהב כלתו של אותו עשיר הנקרא נון היכן אזל ומהדר ליה דלמא האי דהבא היכי דרמיין כלתיך כלומר שמא עשתה מוהבה כמה שעשו כלות שלך דהיו משליכות ש אותו בחלונות או במקום אחר שאינו נשמר והיה פוגם הרכה. דרמיין משליכות: מבדי אי בבהמה תמימה היינו בום

של זהב. פירוש כיון שהיו תמימים דבר שאין בו פגם הוא דאפילו כחשה אין נפסד בכך כלום שהרי מקריבים אותה ויולא בה דלא שיין פגם אלא בדבר העומד לדמיו שאם בא למוכרו דמיו נפחחים אבל בדבר העומד לדמיו שאם בא למוכרו דמיו נפחחים אבל בדבר העומד ליקרב ואינו נפסד בכך ליקרב אין זה דבר שיש בו פגם ומשני בצעלת מום דהשתא עומדת לימכר לא דדמיה פחוחים:

מתני׳

בר אכילה דומיא דעבודת כוכבים פשיטא בלא גז"ש דתרומה לפוטרה מעבודת כוכבים מדבעינן שינוי רשות הא ליתא ע"כ דהא בעבודת כוכבים מחייב פגם בלא נתנה (מעבודת כוכבים) ואי בפגם בר אכילה דוקא קאי מהיכי תיתי למילף חיובא בפגם ולא נתנה ובלא שינוי רשות במידי דבר אכילה מעבודת כוכבים כיון דמידי דלאו בר אכילה דהוה דומיא לא הוה מחייב פגם ולא נהנה אלא ודאי גם במידי דלאו בר אכילה בעי לחיובי פגם ולא נהנה ובלא שינוי רשות מהיקשא דעבודת כוכבים ואע"ג דגבי עבודת כוכבים וראי גם במידי דלאו בר אכילה בעי לחיובי פגם ולא נהנה ובלא שינוי רשות מהיקשא דעבודת כוכבים ואע"ג דגבי עבודת כוכבים איכא עם במידי דלאו בר אכילה בעי לוחקיל למאי איכא שינוי רשות בין ליכא שינוי רשות וכרפיל והקיל למאי איכא שינוי רשות מ"ל מדיא כיון דאיפגם קפיד קרא הייתי מחייב בין איכא שינוי רשות בין ליכא שינוי רשות וכרפילה היילו ביידי בר אכילה היינו בשינוי רשות דבר אכילה בי לו למררש ילפותא מעבודת כוכבים הוא דיליף ו"א דוקא אכל ודאי אי לאו דגלי בתרומה דמזיק פטור גבי מידי דבר אכילה או דו והוא אות בי ביודי אבא בי דוקא אכל ודאי אי לאו דגלי בתרומה דמזיק פטור גבי מידי דבר אכילה או דגלי בתרומה ביוד אבא מוד רוץ אקפיד ולכך קאמו שפיר בברייתא יכול בלא הונה יהא חייב מילפותא מעבודת כוכבים קודים שיביא גו"ש דתרומה כך נראה למהרים "לי: גטן בתמיה ואמתניתין דכוס של זהב קאי: ל) משליכות מלכות משכת בעימה בעל על ידי תשמיש אינו מתחסר לעולם ו"מ דהבא דכלתיה דגן של נון כלה כדפ"ל לעולם איכא פגימה ומתניתין דקח בעימה לאלתר: ל) שומדה למלכו ודמיה פחות מחפת פנימה בעל קדש: כיון שהביא מול מדשר מקדש לקדש. כגון קיני זבים וזבות פ"י שלקח ממעות של הקדש שעתה יצאו מקדש לקדש. כיון שהביא מול מול בדברי בי ר" יהודה אומר עד שיורק הדם. נראה דבהכי פליני דרבי סבר דכיון שהביא חטאתו ואשמו בעודה יצא מכלל אחריות לאחר שותכפרו הבעלים ובתוספא שנויה בלשון אחר בעל יהודה אומר עד שיורקו הדה דאו יצא מכלל אחריות לאחר שותכפרו הבעלים ובתוספא שנויה בלשון אחר שר. שר של א מנה הנול הוא מנה בעודה אין מנאה של בעים שיטא דאינו מתהכפר כיון שהוציא מעל דקסבר כיון שהוציא מעל דקסבר כיון שהוציא מנה בעודה צומה בעודה אין מנאה בעודה אינו מער בילא נובה בעוד מודה בעדר בער של בא מבר בער ביון הנאה של בעים שיטא דאונו מתכבר בערים שורציא מעל דקסבר כיון שהוציא מנה בעד"ב אם לב הבאה בעזרה אין הנאה של בעים שיטא דאינו מתכפר ולרכבי כין שהוציה של בערים בתה בעודה אור בער שתבים בתיום שלות המה בעודה אלים באר בעלים בתרבים בעים שיטא אונה בערים בתה בעלים בתום בעים בשיטא דאינו מתהכם בתיום בתרבים בעלם בתום בתרבים בעלם בתרבים בעודה בעלים בתרבים בעים בשיטא דאינו מתכפר בתרבים בתרבים בתום בתרבים בתרבי

שרי יהודה עד שאל נהוא לפני ורן נמו"ל לימו. מער של לעמוד מקופס.

שרי יהודה עד של העובד אין נוצח לפי התוספתא דבהא פליגי דרי יהודה טבר דאין הנאה של בעה"ב אלא עד שיתכפר עד לאחר וריקה ואי בתר הנאה אוליגן מה הנאה יש לו בהבאה יותר ממה שהוציא ואין זו סברא למ"ד יצא מכלל אחריות כל זמן שלא תכפר: שיבול מא, פירוש אפילו לא הוה קרא שפישא ענש כתיכ כלומר אמא בש משתמע אחד יחיד וראד נשא דהי א משח בגויה קמ"ל. דנשיא דנקט אגב משיח נקטיה: אקשיח לסוטה לעבודת כוכבים ולתרומה מילתא באפיה נפשיה הוא ונאמר לפרש עתה למה צריך לשלש היקשות הללו ומפרש והולך וצריכי כולהו דכל חד וחד מלמד דין חדש שלא היו למדין מהבירו: אקשה לסוטה בתנה אנ"ם שלא מנס אף הקדש נמי נתנה קטלא דליכא שני רשות קצר מן ההנאה ברפ"ל מ"א שינוי למוצח ההקדש צמו ליכא והלכך לא דמיא לעבודת כוכבים דאיכא שניו רשות הקדש מהוף ההקדש שניו להקד שנהו לרא השלא לעבודת כוכבים שינוי רשות קצת מן ההנאה ברפ"ל מ"א שינוי לווצאה מרשות הקדש מגוף ההקדש צמו ליכא והלכך לא דמיא לעבודת כוכבים שינו מרשה שהרי אינה מנות את בעלה כרפ"ל מ"א שינוי רשות או מינור מובים שהרי אינה מנות את בעלה כרפ"ל מ"א שינוי רשות העד ב"ע אם מובדה מלהשתעבד לברוא שהוא זיו וקיים יתברך שמו והלך ונשתעבד לעבודת כוכבים שאין בו פגם מלן הנות היב ש"ש בו פגם מ"א או מעילה דגב בש"מ בו פגם מ"א מובדה מלהשתעבד לברוא האו או יוקים יתברך שמו והלך ונשתעבד לעבודת כוכבים שאין בו פגם מומיה וואיב ונים מומים אינ היינו אומרים א"ע מינו מוצה (לאמוף טבעת וקטלא דליכא פנם מ"א מולאה כי אם דוקא של גבודת כוכבים דאיכא שונו צבי הקדש נו פגם מ"א או מעילה דגב מין מעלה כי אם הוא אפילו בדבר שאין בו פגם מומיה לחל לבודת כוכבים דאיכא שינו צבי הקדש נמי עד דאיכא הוה ילפין בכל דבריות בוכש האום לו אמע לבודת כוכבים דאיכא שינו צבי הקדש נמי עד דאיכא הוה יליה דבר שאיל קור בלא להדום של הקדש להדום שינו בי פגם או אמרינן איהי לה כופ"ע לה בקע בקרדום ויפנום ולא מש לפרש ויפנו שהובי בובר אירי לה כופ"ע להך בתרום הווא לנורה במשל קודום של הקדש להנו שינו שינו הם לחביו דהיינו של החדש לחבים הווא למורים איהי להוום של הקדש למו מירום האיל לור שימנו שיוו שווא למה לה בקע בקרדום ומנום לא מד שמום הווה של היור במובי בווב אל הוור שנו בי לווור משאל קורום ביות הוו"ל האור בוור מירו בוור המשל לורום של התרום היה

יא א מיי׳ פ״ו מהלכות יטילה הלכה יא יבי יב ב מיי פ״ט מהלכות שגגות הלכה י: יג ג מיי פ״א מהלכות כלי המקדש הלכה י: יד ד מיי' פ"י מהלכות תרומות הלכה ח: שו ה מיי' פ"ח מהלכות נוקי

מעילה הלכה א:

עין משפם

גר מצוה

הוה מתחייב פגם בלא נהנה מעבודת כוכבים כדפ"ל וא"ת מדוע לא הזכיר גם פטור דנהנה בלא פגם גבי תרומה שימה מקובצת דהא נמי י) מתרומה יחו כדאיתא לעיל דלעיל לזמן מרובה היינו יכול נהנה ולא פגם כדפ"ל וי"ל משום אכילחו רשחרים ואכילח אכילתו בשחרית ואכילת חבירו בערב והכל ביום אחד והכא קאמר למחר. מהר"פ: 1) ואשמו ופסחו דלא ישו פסקינן ליה דהא איכא נהנה בלא פגם דחייב כגון בדבר שאין בו פגם מהריפ: זן ואשמו ונסחו תיבות מן ההקדש נמחק: גן אקשיה רחמנא אות רי נמחק: גן תיבות ויפגם ופגום נמחק: זן דלמא האי להיכא [דרמיין] תיבת דילפינן ליה מסוטה אלא אי קשיא הא קשיא גבי עבודת כוכבים דנקט הקישא לפטור עד כז דנקט לפטור היה לו להזכיר לענין חיוב דהא מעבודת כוכבי׳ דהבא נמחק: סן לעזרה ויצא נפקא לן חיוב מעילה בהולאה מרשות דהבא נמחק: פן לעודה ויצא ידי חובתו וידי אחריותו מעל: ון אחריותו וחובתו מעל: ון קמ"ל נפש דמשיח אות ד' נמחק: יון והיכי אקשיה תיבת דמי נמחק: הקדש לרשות הדיוט כגון מכירה ומתנה ושאלה גם בלא הנאה דהא לא שמעינן כאן לא מסוטה ולא מתרומה דבתרויהון איכא הנאה וי"ל דהכי נמי קאמר אקשיה נו] בר איפגומי הוא וא"כ: לעבודת כוכבים ועד דאיכא שינוי כלומר ען בו איפגונהי הוא זמן יו לה שקל ולאחר זמן שקל: יאן דדלמא האי דחסר תיבת דאי נמחק: יגן הוי פגם דלא תיבת ס מעבודת כוכבים יכן דבשינוי רשות מחייב בלא שום הנאה ואגב אורחא אשמועינן דאינו קרוי שינוי בהולאה שם נמחק: יגן שהכחישה מרשות הקדש לחוד עד שיכנס לרשות ניפחתת מדמיה אות ו׳ נפחחות מומיה אחוד די מחק: ידן פירוש למעוטי פוגם: עון תיבת דקאמר נמחק: עון דתרומה לפטורא הדיוט ויזכה בו ההדיוט על ידי בקוע וכדפירשנו לעיל ⁽⁾ דאשמעינן רבותא אליבא ⁽⁰⁾ דרב הונא: אקשיה רחמנא דהא: יון נהנה ולא פגם מתרומה כדפי׳ לעיל בגם מומוחה כופי עניק והיקשא דתרומה אתיא לפטור פגם ולא נהנה דאילמלא: ימ] מתרומה נפקא כדאי: יטן דלא פסיקא ליה: כן עד דבקע היה תיבת דנקט נמחק ותיבת לפטור ונקט נמחק חדבות לפחר ל"ש: לח] שמעינן ליה לא: לכן כוכבים ילפינן דבשינוי: לגן תימה דמשמע הכא דדוקא דמידי: לד] דהיינו קדשי בדק הבית או: לה] דרישא לומר שבאותן כסים פטורים המז קתני בהו: **כו**] השן י לא אשכחן דפליגי בזה ופי׳ הק׳ ר׳ נתנאל דנקט מידי אכילה לרבותא לאשמעינן: אכילה לרבותא לאשמעון: לון אכילה גסה ושותה שמן של תרומה: לתן מברכין. ועוד נראה למהר"פ דמידי דבר אכילה נפקא לן . דמזיק פטור מתרומה ומידי דלאו בר אכילה נפקא לן מזיק פטור מעבודת כוכבי מדבעינן שינוי רשות הא פגם והזיק בלא שינוי רשות פטור שהרי א"א לשינוי פטור שהרי א"א לשינוי רשות בפגם והזיק גבי הקדש וא"ת הא מדקאמר בברייתא יכול פגם ולא נהנה ומייתי גז"ש דחטא חטא

לפטור פגם ולא נהנה משמע

דאי לאו מתרומה הייתי

למילף וליכא למימר דלעיל

רומיא דתרומה אבל דלאו

אמידי דבר אכילה

מחייר פנח דהייוו

קאי

הבי גרסי׳ נהנה בחלי פרוטה ופגם בחלי פרוטה או שנהנה בפרוטה

פרוטה ויפגום ש"פ בדבר אחד ובגמ' מפרש טעמא דילפי' מתרומה

דבדבר שפגם בו נהנה: אין מועל אחר מועל אלא בחמה וכלי שרת

בדבר אחד ופנם בפרוטה בדבר אחר ה"ז לא מעל עד שיהנה שוה

ל) [נסדר המשלה בכתרין, ב) קדושין נה., ג) [ע" מוספות זבחים מו. ד"ה ולא], ד) [מוספ' פ"ב ה"ב], ל) מנחות קו:, ו) [מנחות כ:

ו) [במנחות קו: איתא הגשה וכן מלחא דרבא ורב פפא איתא

ת ממשנו דרבת ורב פפא אימה שם מהופךן, הו ב״ק כ: ב״מ עם מהופךן, הו ב״ק כ: ב״מ לנו מגינה יו, שו במ״א: אי פיחמו, יו [ויקרא בז. בי במיחו, יו [ויקרא בז. במיחו

פימטו, י) [ויקרם בן, כ) [נממיהי], () ז"ק, מ) ז"ק, מ) ז"ק, נ) שאין לו פגם כו'. ז"ק, ס) דקסברי רבנן דכלי שרת יולאין לחולין כו'. ז"ק, ע) והשתא פליגי כן רבי ורבנן

במתניתין דאליבא דרבי כו'. נ"ק, **פ**) אינם נפדים כלל הלכך

חורה אור השלח

וְאַת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַּלְּדֶשׁ יְשַׁלֵּם וְאֶת חֲמִישָׁתוֹ יוֹסַף עָלְיוֹ וְנָתַן אֹתוֹ לַבַּהַן

וְהַבּּהֵן יְבַפַּר עְלָיו בְּאֵיל הָאֵשָׁם וְנָסְלַח לוּ:

הגהות הב"ח

(א) מתני' שאין לו (פדיון) תז"מ ונ"ב גי' רש"י פגם:

מוסף רש"י

אין מועל אחר מועל במוקדשין. אין שתי מעילות זו אחר זו בקרן אחד של הקדש, דכיון שמועל צו הראשון ינא לחולין, אלא בהמה. של

לפי שאין יונאה לחולין כשהיא לפי שחין יוכחה מחוכין כשהים ממימה, וכן כלי שרת (קדושין נה.) אבל כל מידי אחרינא

ממעילה ראשונה נפקא לחולין, דקי"ל אין מעילה בכל מקום אלא שינוי, שנשתנה מקדושמו (פחוים בז:). לא יפחות משני גזירין. שמי

בקעיות גדולות (מנחות קו:). לדברי רבי עצים. שהתנדנ

לדס, טעונין עצים. להסיקן בעלי הקדש כשאר קרבנות

צעני הקדש כשחר קרצנות (שם) והמתנדב שני גזרין יביא עלים אחרים להסיקן (שם ב:).

עצים צריכין קמיצה. שמרסקן לעלים דקין עד שמוטל מהם מלח קומלו (שם סונטל מהם אבן או קורה

הקדש. מפרש נמס׳

רא נמי ברשומיה הוי

..... תהם מלח קר:). נטל אבן של הקדייי

מזבח הראויה להרבו.

קו: שקלים פ"ו

"ז א מיי' פ"ו מהלכות מעילה הלכה א: יח ב מיי שם הלכה ד: יש ג מיי שם הלכה ה: ב ד מיי פט"ו מהלכות ב ד מיי

מעה"ק הלכה יג: מעה"ק הנכה יג: בא ה מיי" פ"ו מהלכות מעילה הלכה ו ופ"א מהלכות איסורי מזבח הלכה יא: בב ו מיי" פ"ו מהלכות

מעילה הלכה ח:

שימה מקובצת

לא חשיב שינוי רשות לא חשיב שינוי רשות וכן לכל זמן שלא זכה בו השואל המשאיל יכול לחזור בו וא"ת אמאי נקט אליבא דרב הונא טפי משאר אמוראי דאמרינן התם תקנו אמוראי דאמריגן התם תקנו משיכה בשומרים וע"ק אמאי לא נקט שינוי רשות דמכירה ונתינה דלכ"ע קנו במשיכה ועוד דלכאורה משמע התם דאין הלכה משמע החום דאין היכוד כמותו כדמוכח פרק השואל דאסיק תנ"ה כדרך שתקנו משיכה בלקוחות כך תקנו משיכה בשומרים וי"ל דנקט שאלה ואליבא דרב הונא לרכותא דאע"ג דמהניא המשיכה להעמידה ברשות המשיכה להעמידה בושחת השואל לחייבו באונסים גם לרב הונא כדמוכח פרק השואל אפ״ה לא חשיב שינוי רשות כיון שלא קנאה לגמרי גם לענין חזרה אבל לגמרי אי אשמועינן עד דמשיך במכירה ומתנה אליבא אמוראי דפליגי אדרב הונא לא היה זה חידוש לפטור משיכה דמילתא קודם קוום משיכה ומידוא דפשיטא הוא דאין זה שינוי דאפילו הוציאה (לרשותו בי גזא דהקדש איתיה) כ"נ למהר"פ: 16 מתני' כיינ למהוריש: זון מחנדי נהנה בחצי פרוטה כגון שלבש טלית של הקדש ונהנה ממנו כחצי פרוטה ופגם חצי פרוטה: או נהנה שוה פרוטה בדבר אחד. פ"י בדבר שיש בו פגם ופגם בשוה פרוטה בדבר ופגם בשוה פרוטה כגדבר אחר פי׳ שלא נהנה כגון שלבש טלית זה וקרע טלית אחר לא מעל עד שיהנה בשוה פרוטה ויפגום בשוה פרוטה בדבר אחד בגמ׳ מפרש לה דילפינז מתרומה מפוש לה הילפינן מונודמה רבדבר שפוגם בו נהנה: אין מועל אחר מועל במוקדשים. פי׳ ומיירי במתכוין להוציאו לחולין ולכך אין מועל אחר מועל לפי שהראשון אחר מועל לפי שהראשרן הוציאו לחולין: אלא בהמה וכלי שרת בלבד. תימה דתניא בתוספתא קרדום של הקדש בקע בו ובא חברו ובקע בו עד מאה כולם מעלו וליכא למימר דהתם מיירי בקרדום שהוא כלי שרת דקתני התם בסיפא נתנה לחבירו וחבירו לחבירו הראשון מעל והשני לא מעל ואי בכלי שרת כולם מעלו דהרא מיירי ראדה

בקרדום של הקדש יו מי[ובא חברו] ובקע ובא חברו ובקע בו כולם מעלו וליכא למימר דבקרדום כלי שרת מיירי דהא תני התם בסיפא נתנה לחברו וחברו לחברו הראשון מעל והשני לא מעל ובעולה כולם מעלו ומפרש דהתם במאי עסקינן כגון לאחר שבקע החזירו דמה שהחזירו הרי הוא של הקדש כאילו לא מעלו ורבינו ילחק מפרש דהתם בגזברין עסקינן דלעולם לא יצאו לחולין בשום מעילה עד שיוציאנה מרשותו: רבי אומר כל דבר (שיש בו פגם) [שאין לו פריון] יש בו משום מועל אחר מועל. מפרש ליה נגמ': מאי מעמא דת"ק קסבר בעניינא דבחמה כתיב יא [דכתיב] באיל

בלבד. תימה דתניא בתוספתא ל [בקע]

האשם. פירוש דכתיב (ויקרא ה) (אשר) יכפר עליו באיל האשם ומיותר יבן דהכתי׳ קרא אחרינא והוה מלי למיכתב אשר יכפר עליו אלא ש"מ לדרשא אתי למימר דווקא באיל אשם איכא מעילה אחר מעילה אבל לא בכלי שרת יגו נראה לר׳ דלריך לפרש ^{a)} דסברי רבנן שהוא יולא לחולין ע"י מעילה וא"כ יש לו פדיון דאם אין פדיון א״כ לא יצא לחולין ואמאי לא ימעלו בו מחחר שמעל חחד וחין סברח לומר בזה דגלי קרא: ור' נחמיה אמר לך ק"ו אם לאחרים מביא ידו לידי קדושה. פירוש שהכלי שרת מקדש במה שבתוכו שוז הוא עלמו לא כל שכן פירוש שלא יצא לחולין ע"י מעילה שוו אבל מ"מ מודה דיש לו פדיון אלא גבי מעילה שאני משום ק"ו ולענין פדיון שמא לא שייך האי ק"ו יש וגאיל האשם מיבעיא ליה לדרשא אחריתא יש: האומר הרי

י. עלי עצים לא יפחות משני גזירין ומעונין מלח ומעונין תנופה. ומפרט התם פרק הקומן רבה (מנחות דף כ:) דלדברי רבי עלים לריכים קמילה כמו מנחה ולריך עלים לעשות מערכה ולהקטירם בה והשתח פליגי כן רבי ורבנן במתני דרבי סבר כל דבר שאין בו פגם כגון עלים יש בהן מועל אחר מועל כמו בהמה וכלי שרת דעלים קרבן גמור הוא ורבנן סברי דלאו קרבן הוא ואין בהם מועל אחר מועל: קרשי מובח סברי דלאו הרבון הוא ואין בהם מועל אחר מועל: קרשי מובח תמימים ונעשו בעלי מומין איכא בינייהו והתניא.ייו בניחות רבי חומר יקברו דקסבר בעינן העמדה והערכה וחכ״א יפדו דקסברי לא בעינן העמדה והערכה סש השתא פליגי בין רבי ורבנן דאליבא דרבי דאמר בעינן העמדה והערכה אם כן אלימא קדושמייהו שהרי ⁶⁾ אינם נפדים בקל ⁶⁾ הלכך יש בהם מועל אחר מועל ודבר שאין בו פגם קרי ליה לפי כשמחאלה כשהיו חמימים היו דבר שאין בו פגם ורבנן סברי אין מועל אחר מועל דלא אלים קדושתייהו שהרי הם נפדים מבלי מן מופני ממו לופני זכנו מוכם קרופנו או פואר הא פכדי זה דא מעד. העמדה והערכה יגו: גבול אבן או קורה שד הקדש הרי זה דא מעד. בגמרא מוקי לה באבנים המסורות לו לגובר יגו עסקינן שאינן יונאין לחולין בנטילת הגובר לפי שאינו מוליא מרשות הקדש בנטילתו שכל זמן שהיא ברשות הגובר הרי היא ברשות הקדש עד שיוליאה מרשותו:

נתנה דקא סבר הכל היו בכלל העמדה והערכה אפילו קדשי מובח והני לא אפשר בהעמדה והערכה דהא מתו הלכך יקברו הואיל ולית להו פדייה הלכך יש בהן מועל אחר מועל הנהגה מתנה אחר שחיטה: ו**חכמים אומרים יפדו.** דלא בעו העמדה והערכה וכיון דקדושת דמים נינהו ואית בהו פדייה אין בהן מועל אחר מועל:

מתני' א אנהנה אכבחצי פרומה ופגם אכחצי פרומה או שנהנה בשוה פרומה בדבר אחד ופגם בשוה פרומה בדבר אחר לא מעל וטעונין מלח וטעונין ״תנופה אמר רבא לד

שיהנה בשוח פרומה ויפגם בשוח פרומה בדבר אחד פי פיאין מועל אחר מועל במוקדשין פאלא בהמה וכלי שרת בלבד במוקו שך האלא בחמה ובא חברו ורכב כיצד רכב על גבי בהמה ובא חברו ורכב ובא חברו ורכב כולן מעלו שתה בכום של זהב, ובא חברו ושתה כולן מעלו ^{גו} יתלש מן החמאת ובא חברו ותלש ובא חברו ותלש כולן מעלו זו רבי אומר כל דבר חברו הגש כולן מעל חדב אומו כל דבו שאין לו (6) פדיון יש בו מועל אחר מועל: גמ' פמני מתניתין רבי נחמיה היא 1 דתניא "אין מועל אחר מועל אלא בבהמה בלבד ר' נחמיה אומר בהמה וכלי שרת מ"מ דת"ק קסבר בעניינא דבהמה כתיב דכתיב יבאיל האשם ור' נחמיה אמר לך ק"ו אם אחרים מביא לקדושתן הוא עצמו לא כ"ש: רבי אומר כל דבר שאין לו פריון יש כו': היינו ת"ק אמר רבא איכא בינייהו עצים דת"ר ייהאומר הרי עלי עצים ילא יפחות משני גזירין ירבי אומר עצים קרבן הן רבי עצים מעונין עצים ואמר זו רב פפא לדברי רבי עצים צריכין קמיצה רב פפא אמר קדשי מזבח תמימין ונעשו בעלי מומין ועבר ושחמן מזבח תמימין תעשו בעלי מומין ועבו ושחםן איכא בינייהו והתניא קדשי מזבח תמימין וגעשו בעלי מומין ועבר ושחמן רבי אומר יקברו וחכ"א היפדו: מתני' סינמל אבן או קורה של הקדש הרי זה לא מעל

נתנה אם אחרים מביאין לקדושתן כלומר כיון דכלי שרת חמירי כ"כ שמביאין אחרים לקדושה ויש בהן מעילה דהכי קיימא לן (זבחים פז.) דכלי שרת מקדשין בכל דבר: הוא עלמו. כלי שרת בגון כוס של זהב לא כ"ש שיהא קדוש כל כך שיהא בו מועל אחר מועל: איכא בינייהו עלים דמ"ר האומר הרי עלי עלים וכו'. דהכי תנן במס׳ מנחות בפרק האומר הרי עלי עשרון [קו:] האומר הרי עלי עלים לא יפחות משני גזירי עלים ואמרינן בגמרא נשסן מ"ר קרבן" מלמד שמתנדבין עלים וכמה שני גזירין וכן הוא אומר" והגורלות הפלנו על קרבן העלים: רבי וכמה שני גזירין וכן הוא אומר" אומר עלים קרבן הן וטעונין מלח וטעונין הגשה. לרבי דקרי להו קרבן הוי דבר שאין בו פגם וקדשי קדושת הגוף ויש בהן מועל אחר מועל שאם ישב עליהן וחזר אחר וישב עליהן יש בהן מועל אחר מועל. ולרבנן דלא קרו להו קרבן לא הוו כקדשי מזבח אלא הוו כקדשי בדק הבית והוו נהו קרבן כה הוו כקדשי מוצה חנה הוו כקדשי בדק הבית והוו
דבר שיש בו פגם ודמו כמאן דלא קיימי אלא לדמי ואין בהן מועל אחר
מועל: אמר רבא לדברי רבי. דקרי להו קרבן אותן עלים טעונין עלים
אחרים להקטירן עליהן כמו שאר קרבן: ולריכין קמילה. שיקח מן
העלים מעט בקומלו ויקטיר תחלה דהואיל ומקיש להו למנחה
שטעונין מלח והגשה טעונין נמי קמילה: רב פפא אמר קדשי מובח
שטעונין מאל בינייהו: והסניא. ביניחל קדשי מובח ממימין ונעשו בעלי מומין ועבר ושחטן עד שלא נפדו רבי אומר יקברו משום דקא סבר הכל היו בכלל העמדה והערכה אפילו קדשי מזבח והני

מתנר' נהנה כבחלי פרועה. כגון שלבש בגד של הקדש ונהנה בו כשיעור

חלי פרוטה: ופגם בחלי פרוטה. שקרעו ופגמו כשיעור חלי פרוטה: או שנהנה בשוה פרוטה בדבר חו אחד. שיש בו פגם ולא פגם: ופגם כש"פ

בדבר אחר. כגון ששפך משקה ולא נהנה מהן ה"ז לא מעל עד שיהנה

שוה פרוטה ויפגום בש"פ בדבר אחד.

והכא מיירי בדבר שיש בו פגם וקסבר

דכתרומה בעינן דפגימתו והנאתו כאחד:

אין מועל אחר מועל במוקדשין אלא

בהמה דקדשי מוכח וכלי שרת בלבד.

ש הני לאו לדמי קיימי ולא בני איפגומי

נינהו שאפילו רכב ע"ג בהמה והכחישה

או תלש מצמרה עדיין ראויה היא לקרבן

ולא פסלה בכך למזבח דבין שמינה ובין

כחושה חזיא להקרבה ואין בה תורת

פגימה הלכך אכתי בקדושתה קיימא הלכך יש בה מועל אחר מועל וכן שחה

אחד בכום של זהב אפי׳ איפחתוש ופגמו

כיון דקדושת הגוף היא ולא קדושת דמים

דלאו לפדייה קיימא עדיין קאי לשירות ויש בו מועל אחר מועל: רבי אומר כל

דבר שאין לו פגם. שאינו נפסל בפגימה

דהיינו כל דבר שאין לו פדיון כי הני

בהמה וכלי שרת דאמרן במתני' יש בו

מועל אחר מועל. ובגמ׳ מפרש מאי איכא

בין רבי לרבנן: גבו' קסבר בעניינה

דבהמה הוא דכתיבא. מעילה ולא בשאר

מילי דכתיב [והכהן] יכפר עליו (הכהן)

באיל האשם והאי באיל האשם יתירא הוא שכבר נאמר מחלה איל אשם ונימא קרא וכפר עליו הכהן ותו לא באיל האשם ל"ל לומר שכפר עליו במה שמעל באיל האשם ל

שנהנה ממנו דמשמע אפי׳ מעל בו מאה

פעמים קרוי אשם שיש בו מעילה כל

שעה ומדכתב רחמנא בהמה גבי מעילה

ולא שאר מילי מכלל דאין מועל אחר

מועל אלא בבהמה בלבד: ר' נחמיה.

דמוסיף כלי שרת למעילה מייתי להו מק"ו

מעילה (לקמן ב.) דבגובר עסקיען, הרי זה לא מעל. בי השתח ולח שינוי הוח ור״ק

מתני׳

רבינו גרשום

וכיון דשקליה קנאו נעשה קדש והביא חטאתו ואשמו ממנו דהיינו מוציא מקדש . לקדש וכיון שהביא מעל: . ר׳ שמעון. דקסבר ר׳

או אשם לעולם הוא חייב באחריותו עד שיביאנו לעזרה וכיון שהביאו נפטר מידי אחריותו אף האי מיד מבעון מאן דמחיים חטאת וכיון שהביאו אל העודה וצא "א חייב באחריותו עד שיביאנו לעזרה וכיון שהביאו נפטר מידי אחריותו אף היודוק הדם. אף הכא כיון שהביאו אל תעודה וצא "א חידותן מעל דרמי כמו שהוציאו לחול ויצא בו י"ח. מנין דמעל ת"ב ונפש משטע מעל דיבה: שיכול מאי. כלומר מאי קא סלקא דעהן למעט נשיא ומשיח מכלל נפש פשיטא נפש כי תמעל כתיב. ונפש משמע בין דיחיד בין דנשיא בין דמשיח מבוד הוא אימשה בגודה וס"ד דמשיח: מהו דתימא אמר דחמנא. גבי שמן המשחה ואשר יתן ממנו על זר והאי משיח לאו זר הוא דהא אימשה בגודה וס"ד דלא אתי לכלל מעילה קמ"ל: ואקשה רחמנא למעילה לסוטה הלעבודת כוכבים ולתרומה כדאמרינן לעיל. אקשה לסוטה דמה סוטה אע"ג דלא פגמה מעלה דסוטה אינה נוהגת אלא בכעולה דהכי כתיב וועל וני. בי תקדש נמע. כי תנה טבעת בידה אע"ג דלא מותמו מעלה: ואמשיב המוצא לעבודה רומים בו המעלה בוו גבי הקדש נמי. כי תנה טבעת בידה אע"ג דלא מותמו מעלה: ואמשיב המוצא לעבודה רוכים ברומים המומה מעלה: המשוב המומה ברומים המומה מעלה: המשוב לישונו ברוכה בידה אמעדה ביותו מעלה: אנות מותם המומה לעודה ברומים המיונה המשוב המומה לעבודה כתיכה המשלה מומה מעלה בעולה בידה או מעלה בעולה ובבעולה בתולה ובעולה בתולה לית בה תו הופלים ומפילו הכי כתוב בה ומעלה בוו גביל היושה בידה או לעבודת המומה מעלה. ואמשים המומה לעבודת הרוכים בידה מעלה בעולה ובעולה לית בה תו פו ומפילו הכי כתוב הומעלה בעולה ובעולה לית בה תו פוב ומפילו הכי כתוב הומעלה בעולה ובעולה לית בה תו פוב בו ומעלה בעולה היום מומים לאו בעולה בעולה הומנה לעבודה ביות המומה מומים מומים לא מומים מעלה בעולה הומנה לעבודה ביות המומה ביות המומה מומים להומלה בעולה המומה מומים ביות המומה מומים ביות מומה מומים ביות מומים ביות המומה מומים ביות המומה מומה ביות המומה מומים המומה מומים ביות המומה מומים ביות המומה מומה מומה מומה מומים ביות מומים ביות מומה מומים ביות המומה מומה מומים ביות מיד ביות המומה מומים ביות המומה מומים ביות מומים ביות המומה מומים ביות המומים ביות מומים פגמתו מעלה: ואקשה רחמנא לעבודת כוכבים דעד דאית בה שינוי ששינה עצמו מרשות המקום לרשות עבודת כוכבים: גבי הקדש נמי עד שביקע בקרדום. עצי חולין , דשינהו ממלאכת קולין לא מעל: אקשה לתרומה. כראמרינן יליף חטא החדש מהרומה להכי מה תרומה פרט למזיק דאם שפך אוכלין או משקין של תרומה ולא נהנה מהן אינו חייב: אף גבי הקדש. כל מידי דבר אכילה כי מזיק ליה ששפכו ולא נהנה ממנו פטור אבל דבר שאינו בר אכילה כי מזיק ליה ששפכו ולא נהנה ממנו פטור אבל דבר שאינו בר אכילה כי מזיק ליה ולא נהנה ממנו פטור: ודהבא לאו בר איפגומי הוא. דקתני מתניתן כיון שוהנה מעל ולא קתני עד שיפנום אלמא משום דלאו בר איפגומי הוא ואף מקד הכי ודהבא לא בר בר אימני הוא. בי דהבי אוכי ודהבא לא בר איפגומי הוא: א"ל. דב וביד מהא ליכא למשמע מינה דרילמא לא בר איפגומי הוא: א"ל. דב וביד מהא ליכא למשמע מינה דרילמא הא דחסר למשקלו אלמא דוהב דבר שפונם הוא: א"ל. דב וביד מהא ליכא למשמע מינה דרילמא הא דחסר להיכן דרמיין כלתך כלומר שלא היו משמרין אותו זהב של תכשיטיהן שהיו משליכין בכל מקום שהיו מוציא לומר שהוא שושין כלותרן ואינן משמרין אותו כהוגן בשביל כך חסר אבל זהב המשתמה יפה אינו חסר: ועוד. אם תמצא לומר שהוא שעושין כלותרן האכין השנהנה מעל דנה דלא איכא נהנה ופגם לאלתר שאינו פוגם מיד בשעה שנהנה בו הלכך כיון שנהנה מעל דנה דא מינ חמב מיק אמני ה קאמר מיק אמנינא להור מין מצולם מיל א איכא נומנה. הכי קאמר מיק אמנינא לל אחר זמן פנום? לעולם מיל אף איכא נימה. הכי קאמר מין קאמרינא ללות ביה פנימה לעולם לאלתר קאמר דלית ביה פנימה אבל לאחר זמן פגמתו מעלה: ואקשה רחמנא לעבודת כוכבים דעד דאית בה שינוי ששינה עצמו מרשות המקום לרשות עבודת כוכבים: גבי פגם: לעולם מי לא איכא פגימה. הכי קאמר מי קאמינא דלית ביה פגימה לעולם לאלתר קאמר דלית ביה פגימה אבל לאחר זמז פגם: לעודם מי לא איכא פגימה. הכי קאמר מי קאמינא דלית ביה פגימה לעודם יאלחר קאמר דלית ביה פגימה אבל לאחר זמן פגם פוגם ומתחסר: מכרי אי בבהמה תמימה. אי בחטאת תמימה קא מיירי מתניתין: היינו כוס של זהב. מה כוס של זהב לא קאי לפדייה משום הכי לא אזיל ביה בתר פגם אלא כיון שנהנה בו שזה פרוטה מעל אף בהמה תמימה דקיימא להקרבה ולאו בת פדייה היא אמאי קאמר בה עד שיפגום מאי פגם מצי למעבר בה אי רכב עלה עד דהוכחשה או תלש משערה האי לא הוי פגם דלא פסלה למזבח דבהמה בין שמינה בין כחושה חזיא להקרבה: אמר רב פפא. ודאי מתניתין בחטאת בעלת מום עסקינן דקיימה דלא פסלה למזבח דבהמה בין שמינה בין כחושה ודבר שיש בו פגם הוא הלכך לא מעל עד שיפגום בשוה פרוטה וסיפא דקתני וכשהיא מתה כיון שנהנה בשוה פרוטה מעל בין בתמימה בין בבעלת מום שמתה מיירי דהא נמי לאר בת פדייה דאין פודין את ה הקדשים להאכילן לכלבים הלכך לא תני הכא עד שיפגום 2): נהנה בכחצי פרוטה. כגון לבש (פירות) [בגד] הקדש בהנאת שיעור

שאינו הזבר ומתכיון לקנות בהגבהה וא"כ הוצאי לחולין ומש"ה אמרי: אין מועל אחר מועל והתם מיירי בגזברים דלעולם הם מוחזקים בשל הקדש וכשסבורים הם שהקורדם שלהם ואינם מזכוונים להוציאה לחולין רא"כ לעולם לא יצא לחולין בשום מעילה עד שיצאה מרשותו ולכך קאמר הם שהקרדם שלהם ואינם מתכונים להדביאה לחולין וא"כ לעולם לא יצא לחולין בשום מעילה עד שיצאה מרשותו ולכך קאמר דבולן טעלו ועדו מפרש רי חיים כהן דהתם במאי מעקיון מידי שבקע בו החורה ומיד שהחזורה היר ואו של הקדש והור כאלו לא מ מעל ומש"ה קאמר דבולן מעלו. כ"ז חסר מן התוס": מן אין. ע"י חוס" ב"מ, וף צע ע"ל) ובקדושין וףף נה): מן תלש מן החטאת ובא חבירו ותלש כולן מעלו. וקשה להד"מ דאמר בכבורות בפוק הלוקח וףף ט ע"ל). בעי ר" ינואי התולש צמר מעולה תמימה ובעי תולש כי איבא מאן דשר" אלא צמר שנחלש מהו וי"ל דהכא מיירי בחולש מבשר חטאת. חסר מתוס": מן כמ" מעל מתנ" דאמר כל ישרת יש בו מועל חשוב מאחר שאין עומד לפריון יש בו מועל ובנמרא פריך חיינו ח"ק. חסר מתוס": מן גמ" מני מתנ" דאמר כל ישרת יש בו מועל או אחר מעל. חסר מתוס": מן הנוף און לה תוודה שאינה אחר מעל. חסר מתוס": מן התורה שאינה האינה היום בו מועל או הברוב של היום ביון מן התורה שאינה " אחר מועל. חסר מתוס: ח התניא אין מועל אחר מועל אלא בכהמה בלבד שקדושתה קרושת הגוף ואין לה פדיון מן התודה שאינה אלא צורך קרבן. חסר מתוס: ח ואמר רבא לדברי. תיבת פפא נמחק: ח ויתבת אחד נמחק: ען בלבד דהני לאו: זן קודום של הקדש בקע בו ובא חבירו ובקע בו אות ב' נמחק: א) מתיב דמריב באיל: ען ומיותר הוא דהא איכא כתוב אחרינא: זען מתיבת נראה עד תיבת ורי נחמיה בסיא אינו: זון מביא ליה תיבת לידי נמחק: ש שבתוכי כלומה שדבר שקדש בכלי יש בו מועל אחר מועל כמו המנחה שהרי מה שקדש בכלי קדוש קדושת הגוף ואינו יוצא לחולין הוא: עון מתיבת אכל עד תיבת ובאיל האשם נמחק: יון והא המנחה שהרי מה אית באיל אסבר מן התורה און פרון באינו דותלין והוא וויד הוא איכ הוא דצא (יוד וחלין) באיל אדי משל על ידי מעליה בייני כץ קאבר דיש בו מעל אחר מועל אחר מועל משום קו"ח כדאמרינן ולענין פדיון שמא קשיטא דיש מועל אחר מועל משום קו"ח כדאמרינן ולענין פדיון שמא לא שייך האי קו"ח וא"ת אי תי תייך למה לי באיל האשם אילימא דבבהמה יש מועל פשיטא דכיון קדושה קדושת הגוף אינה בת פדיון מדי די שנילה ווא בא לומר דאין מועל אחר מועל בכלי שרת דפשיטא כיון שהוא בר פדיון כדפרי בדאליה אשם אא מועל אחר מועל בכלי שרת דפשיטא ביון שהוא בר פדיון כדפרי ברקאברין במנחות דאין בו מנעל אחר מועל לאר מועל העל אחר מועל לאחר מועל לאחר מועל לאחר מועל העל אחר מועל העל אחר מועל לאחר מועל המועל האום מועל אחר מועל לאחר מועל במנחות דאון בו מועל אחר מועל לאחר מועל לאחר מועל במנחות מועל המועל האום שלון חשום מחמת שאינו עומד לפדיון ואינו יוצא לחולין מ"ד הייה הינור הוא" מיש מובה ומחימין ונשו בעלי מומין רבי: 9 והערכה וא"ח למה עט ענה אום לקוט מנון שמתו וייל דאי מתו לא הוו אמר שרי מדשי מובת מומין ונשום בעלי מומין רבי פול מברה מומין ונשם בעלי מומין רבי פות מרכה וא"ח למי על מברכה וואינו מובר לפריון ואינו יוצא לחולין מס"ד: ישן מניתום מדי מום לא הוו אמר טנמא דיש מועל אחר מועל במהמה משום שאין פגם שלו חשוב מחמת שאינו עומד לפדיון האינו יוצא לחולין חסיד: עון בניתותא קדשי מזמח חמימין ונעשו בעלי מומין רבי: ען והערכה וא״ת למה נקט עבר ושחט לנקוט כגון שמחו וי״ל דאי מתו לא הוו אמרי רבנן יפרו דאין פורין הקדשים להאכילן לכלבים ובמתניתן מיירי שנהנה מהם לאחר ששחטן ובחא פליגי רבי תיבות השחא פליגי בין נמחק: לש) בקל כראמר אלא יקברו הלכך: עו הערכה מיהו קשה דאליבא דרבי דאמר יקברו אמאי יש בהם מעילה מאי שנא מקדשים שמחו דאין בהם מעילה דבר תורה ושמא י״ל דאין מועל אחר מועל דקאמר היינו מדרבנן כמו חטאת שמחה וכיון שנהנה מעל והיינו מדרבנן ודוחק הוא ואומר מהר״ם דמיירי בנהנה מחיים קודם שהועמד והוערכו והשתא מתוקם שפיר והתניא בותר מיון במדין בותר מוער במול במול אחר מועל במון מאחר שנשחים ורבים ברי כיון ונפדין לאחר שנשחט לכל הפחות אף כי לא עשו העמדה והערכה אם כן לאו היינו קדושת הגוף ומשום הכי קאמר דאין מועל אחר מועל לאחר שנשחט לכל הפחות אף כי לא עשו העמהנה מהם מחיים: עון תיבת עסקינן נמחק:

א) וקלת משמע כן ביומא ודף פ ע"בן ע"ש ודו"ק. ב) ע"כ שייך לעמוד הקודם

נתנה לחברו הוא מעל וחברו לא מעל בנאה

בתוך ביתו ה"ז לא מעל עד שידור תחתיה בשוה פרומה נמל פרומה של הקדש ה"ז לא

מעל נתנה לחברו הוא מעל וחברו לא מעל

מוא מעל שהוא בחץ מעל שהוא הוא לבלן אע"פ שלא רחץ

אומר לו הרי המרחץ פתוח לפניך הכנם ורחוץ

מבאכילתו ואכילת חברו הנייתו והניית חברו

אכילתו והניית חברו הנייתו ואכילת חברו מצמרפין זה עם זה יואפילו לומן מרובה:

מצבו פין זה עם זה האפילו לוכן מובה. גמ' ממ"ש הוא ומ"ש חבירו אמר שמואל בגזבר המסורות לו עסקינן: בנאה בתוך ביתו אינו חייב כו': למה לי עד שידור תחתיה ביתו ישניה מעל יאמר רב סייבון שהניחה

מסייע ליה לרב ידאמר רב יהמשתחוה לבית

אסרו אמר רב אחא בריה דרב איקא "הנאה

הנראת לעינים אסרה תורה לימא מסייע ליה

חבר או לעינים אם הידורה לימא מטיע הדר בבית של הקדש כיון שנהנה ממנה מעל אמר ריש לקיש יהתם בשהקדישו ולכסוף בנאו אבל בנאו ולכסוף הקדישו מאי לא מעל מאי איריא רהים ותני הדר בבית של מערה לא מעל לימא הדר בבית בבית של מערה לא מעל לימא הדר בבית

של אכנים שבנאו ולבסוף הקדישו לא מעל אמרי הא פסיקא ליה הא לא פסיקא ליה:

הדרן עלך הנהנה

השליח ישעשה שליחותו בעל הבית מעל לא עשה שליחותו השליח מעל כיצד אמר לו תן בשר לאורחים ונתן

פי ארובה וכיון דבני לה מיהת מעל לימא

א) ב"מ מח. ב) ולעיל יח:ז. ל) כ מ ממן, כ) [נשיל מז], ג) [חגיגה י:], ד) [ב"ק כ: ושם אימא בשם שמואלן, ב) [חגיגה יא.], ו) ע"ו מז: וחולין טו.ן, ז) וב"ק קא.ן, ת) נדרים נד. חגיגה י: כתובות ח) נדרים נד. חגיגה י: כחובות
 לח: קדושין מב:, ע) כחובות
 לח:, י) נ״ח שחים שתים והם
 נטלו ג' ג', כ' צ״ק מ״ו,
 נסכי צ״ק, מ) היכי צ״ק,
 ל״ק, מ) [דברים יב], ט ל קו מי ון של ון פנים יפון.
ע) חביבל ליה למתנייה. לייק,
ב) הקדש הסייד ואחייכ דייה
אמר לו, ז'יק, \$) דאמר משיכה
כ'י ז'יק, \$) והייה דהוה מני דהתם מיירי שעבדן לאבני בית כשהן תלושים ודחי ליה כו'. צ"ק, ד) רש"ק מ"ז וע"ש, ש) צ"ק מ"ז, ס) א"כ. צ"ק, א) וי"ל דהא דמשני הנאה הנראה לעינים היינו כשהקדישו ולבסוף בנאו אבל בנאו ולבסוף הקדישו לא אהני האי טעמא והשתא אתי שפיר כו׳. נ״ק, כ) גי׳ רש״ק,

הגהות הב״ח

(b) רש"י ד"ה וכיון וכוי דהכי קתני: (ב) ד"ה לימל וכו' דמי הס"ד ולח"כ מ"ה מסייע ליה וכו': (ג) בא"ד לקרקע ומשני לעולם: (ד) ד"ה אמרי וכו' דודאי לא וכו': (ה) בא"ד להכי פסיקה הכי ליה כל"ל ותיבת בה נמחה: (ו) מתני' מלו שחים מתים והם נטלו שלש שלש

רבינו גרשום שוה חצי פרוטה: ופגם בכחצי פרוטה. שקרע בו ופגמו כשיעור חצי פרוטה: ופגמו כשיעור חצי פרוטה: או שנהנה בשוה פרוטה בדבר אחד בדבר שיש בו פגם ולא פגם ופגם בשוה פרוטה בדבר אחר. כגון שפך משקה קדש ולא נהנה הרי זה לא מעל: עד שיהנה בשוה פרוטה ויפגום שוה פרוטה בדבר אחד. האי תנא סבר דומיא דתרומה: ואין מועל אחר מועל במוקדשין אלא בבהמה וכלי שרת בלבד דהני לאו לדמים בלבד דהני לאו לדמים לפדייה קיימי ולאו בר איפגומי נינהו שאפילו רכב אחד ע"ג בהמה והכחישה או תלש צמרה עדיין ראויה היא לקרבן ויש בה מועל אחר מועל וכן שתה אחד בכוס של זהב אפילו אם בכוס של זהב אפילו אם פגמו ופיחתו כיון דקדושת הגוף הוא ולא לפדייה קאי ראוי הוא עדיין לשירות ויש בו מועל אחר מועל: רבי בו כווכל אחו כוועל דבר אומר דבר שאין לו פגם. שאינו נפסל אפילו פגמו דהיינו כל דבר שאין לו . פדיון כי הני דאמרן ודכוותיהון יש בו מועל אחר מועל: קסבר בעניינא דבהמה כתיבה מעילה. ולא

מרשות הקדש לחול ומעל: כיון דשינה. ם שפיחתה וחתכה אי נמי שבנאה בבנין מעל שהרי שינה אותה: שהניחה על פי ארובה. כשהיא שליחה שלא דו בנאה כלום אלא הנחה בעלמא הוא דעבד בה הלכך לא מעל עד שידור תחתיה בשוה פרוטה לי (ל"ח) כגון שסתם פי חרובה והיה פירות תחת הארובה ועכשיו נהנה ממנו פו הכי טשאין הגשמים יורדים עליהם דכיון שהגין עליהן בשוה פרוטה מעל: וכיון דבני לה מיהת מעל. (ח) הכימו קתני (לעיל) כיון דבנה מעל דאע"פ שמחוברת היה בבנין חשיב לה כתלוש ואית בה מעילה: לימא. מדהכא מעל דאע"ג דחיברו כתלוש (כ) דמי והיינו מסייע ליה לרב דאמר המשתחוה לבית אסרו דאע"ג דמחובר לקרקע הוא לענין עבודת כוכבים כתלוש דמי דחי אמרת כמחובר דמי לא אסריה דהכי גמרינן (ע"ז דף מה.) אלהיהם על ההרים^{ם)} ולא ההרים אלהיהם ואי אמרת כמחובר דמי לא נאסר דהוי דומיא דהר ואי כמחובר דמי נמי לענין מעילה לא אית בזה מעילה דהא אין מועלין במחובר לקרקע (ט): לעולם אימא לך דהמשתחוה לבית לא אסרו דכמחובר דמי וה"נ כיון דבני לה בסיד כמחובר דמי. ואי אמרת אמאי מועלין בה משום דהנאה הנראה לעינים אסרה תורה במעילה וקורה זו שבנאה בבנין הנאה הנראית לעינים היא ולהכי מועלין: לימא. מדאמרינן הכא דמעל אע"פ שבנאו כתלוש דמי מסייע ליה הדר בבית של הקדש מעל דכתלוש דמי: אמר ריש לקיש. לעולם אימא לך בית כמחובר דמי ומהכא לא תסייע ואם אמרת א"כ אמאי מעל התם בשהקדיש האבנים והסיעם

להם כבד כבד ונתן להם בשר השליח מעל שאמר לו תן להם חתיכה חתיכה והוא אומר מלו ישתים והם נמלו שלש כולם מעלו: כשהן בתלוש ואח"כ בנאן דכיון דבשעת הקדש הוה תלוש הלכך אע"ג דשוב בנאו דמחובר הוא יש בו מעילה: וקא דייק אבל בנאו ולבסוף הקדישו. לאחר שהיה מחובר מאי לא מעל א"כ אמאי רהיט וחני הדר בבית של מערה של הקדש לא מעל: אמרי זו כו'. הא ודאי ה"נ הוה מלי למיתני זו דודאי לא מעל (ד) אבל מש"ה נקט בית של מערה משום דפסיקא ליה דלעולם לית בה מעילה להכי ע) תו (פסיקא הכי (ה) בא ליה למיתנייה): בים של אבנים דעלמא לא פסיקא ליה. מילתא דיש הפרש בין בנאו ולבסוף הקדישו בין הקדישו ולבסוף בנאו להכי לא חנייה ולעולם דוקא

מתנר' נסנה לחברו הוא [מעל]. הנותן מעל שהוליאה לחולין: גמ'

מ"ש. דכי נטלה הוא דלא מעל ומ"ש כי נתנה לחברו דמעל: בגובר

מש. ילם ילפה מפנה את ילפת יותר של פי מנונה מחלים למני החל עדיין המסורום לו. ש אותו אבן או אותו קורה עסקינן דכי נטלו הוא עדיין ברשותו הם וברשות הקדש נינהו כמתחלה אבל כי נתנה לחברו הרי שינהו

הקדישו ולבסוף בנאו יש בו מעילה דכמלוש דמי: הדרן עלך הנהנה כון ההקדש השליח שעשה. לא עשה שליחוםו. אלא שינה ממה שאמר לו בעה״ב

השליח מעל: סן בשר. של © הקדש. אחר לו מן להם חתיכה חתיכה והוא אותר עלו צ' צ' והם נעלו ג' ג' כולן מעלו בעה"ב מעל לפי שנעשה שליחותו בחתיכה א' והשליח והאורחין מעלו שכל א' וא' הוסיף א' מדעתו: גבו'

נתנה לחברו הוא מעל. פירוש גזבר לפי שיצא לחולין מכי נתנה לחברו שהוליחה מרשותו: בנאה בתוד ביתו הרי זה לא מעל. מפורש בגמ' כגון שלא שינה אותה אלא הניחה ע"פ ארובה דאי עשה בה שינוי קנאה הגזבר וינאה לחולין: נתנה דבדן אע"פ שדא רחץ מעד.

בפרק הזהב (ב"מ דף ממ.) מייתי מינה סיוע לריש לקיש 6 דאמרינן משיכה מפורשת מה"ח ודייק מינה דוקא בלן דלא מיחסרא משיכה אבל שאר בעלי אומניות לא מעל עד דמשיך ומ"מ לר" יוחנן דאמר דבר תורה מעות קונות לא מותיב מינה דמני לאוקומא בבלן עובד כוכבים דהתם ודאי בשאר אומניות לא מעל עד דמשיך דכיון דבישראל מעות קונות בעובד כוכבים קונה במשיכה כדאית׳ בבכורות (דף יג.) לעמיתך לישראל בחדא ולעובד כוכבים בחדא ואפ״ה הוי סייעתא לריש לקיש דלכאורה לא משתמע בבלן עובד כוכבים דומיא דלעיל דקתני נתנה לחברו דהתם בישראל מיירי מדקתני חברו: שהוא אומר לו הרי המרחץ פתוח הכנם רחוץ. כלומר הכלן יאמר אין הדבר מעכב בי שהרי הכל

מוכן ואם כן קנה המעות: אבילתו ואבילת חברו. פירוש אוכל בחצי פרוטה והאכיל לחברו בחלי פרוטה הנייתו והניית חברו כגון שסך עלמו בשמן של הקדש בחלי פרוטה וסך חברו בחלי פרוטה מלטרפין זה עם זה ואפילו לזמן מרובה ש:

מאי שנא הוא ומאי שנא חברו. דכי נטל לא מעל יז כו׳ נתנה לחברו מעל יאז בגזבר המסורות לו יבו כולה כדפי׳ במתני׳: לבזה די עד שידור. כיון דבנה מעל קס"ד השתא דבנאה מיירי יגו שסתתה ותיקנה הרי לך שעשה בה שינוי וקנאה ומשני אמר רב כשהניחה על פי ארובה פירוש כשהיתה מתוקנת מקודם לכן ולא עשה בה שום שינוי רק הניחה על פי ארובה יה ומטיחה בטיט עד שנתחברה יפה טח וכיון דבני ליה מיהא מעל בניחותא שוו כלומר לאחר

שבנאה מועל בה אם דר תחתיה שוה פרוטה אע"ג דאין מעילה

במחובר לקרקע היינו חלוש ולבסוף חיברו וקסבר הוי חלוש: לימא מסייע דרב דאמר המשתחוה דבית אסרו.יו דקא סבר תלוש ולבסוף חיברו הוי תלוש קי (וה"ה דהוה מצי לשנויי) ודחי ליה הנאה הנראת לעינים אסרה תורה כלומר לעולם תלוש ולבסוף חיברו הוי מחובר ושאני הכא משום דהוה ליה הנאה הנראת לעינים שהארובה נכרת היא מנחון: יש הדר בבית של הקדש ביון שנהנה מעל. אלמא תלוש ולבסוף חיברו הוי תלוש יש וה״ה דהוה מלי לשנויי הנאה הגראת לעינים שאני ומשני אמר ריש לקיש התם כשהקדישו ולבסוף בנאו דהתם אפילו למ״ד הוי מחובר ש׳ (ולא) מעל ש כיון שהקדישו קודם יא וחימה ש׳ ע״כ לעיל דקאמר וכיון דבני מעל לימא מסייע ליה לרב אמאי לא דחי ליה ולאוקמא למתני כשהקדישו ולבסוף בנאו א' אבל בנאו ולבסוף הקדישו לא אהני האי טעמא ב' וו"ל דאף דבנאו ואח"כ הקדישו ס"ל דלא מהני אלא משום הנאה הנראה לעינים הוא דאסורן והשתא אתי שפיר דמייתי

מאן סייעתא מהדר בבית של הקדש ולא מצי לדחויי הנאה הנרחת נעינים שאני דקא סלקא דעתך השתא דמיירי בבנאו ולבסוף הקדישו דלא מהני ליה ההוא טעמא וכי דחי ליש לקיש כשהקדישו ולבסוף בנאו מטעם המצי דקא סלקא דעתך השתא דמיירי בבנאו ולבסוף הקדישו דלא מהני ליה ההוא הדרן עלך הנהגה מן ההקדש הנאה הנראה הנראה הנראה לעינים הוא: הדרן עלך הנהגה מון המרומה: אמר לאורחים

המנה התנה המנה המנה המנה לפיקים הוכן יוודן עלך יונותר בון יוודקו ש השליח שעשה שליחותו בעל הבית מעל. כלאמרינן לעיל באידך פירקין (דף ימ:) דילפינן חטא חטא ממרומה: אמר לו תן בשר לאורחים ונתן להם כבד כבד ונתן להם בשר שליח מעל. שהרי לא עשה שליחותו של בעל הבית שלוה לו יס:

דבהמה מתיכה מעילה. ולא
בשא מילי דמרים בא ביל
האשם גבי מעילה: ורי נחמיה. דמרבי גמי כלי שרת: אמר לך. מק"ח אירבו אם אחרים מביאין לקדושתן כלומר כיון דכלי שרת
האשם גבי מעילה: ורי נחמיה. דמרבי גמי כלי שרת: אמר לך. מק"ח אירבו אם אחרים מביאין לקדושתן כלומר כיון דכלי שרת
המיר כ"כ דמביאין אחרים לקדושה דהכי אית לן דכל מילי מתקדש בכלי שרת: הוא עצמו כלי שרת לא כ"ש. כגון כוס של זהב
אינו דין שיביא עצמו לקדושה דלך שיהא בו מעיל אחר מועל ציים לא יפחות משני גזריין כו". ל) במס" מנחות הא ברייתא בפרק הקומץ תנינא וטעונין מנופה לטעמא דרבי דשהר אירו ביי שיביא עצמו לעמא דרבי דאר אירו עצים לטעמא דרבי דאר אירו אירו אירו אירו ביי שיביא בו מעיל אחר מועל אור מועל אחר מועל יפד. דא בעי העברה והיק קדרשת דמים נימה אין בו מוער אחד הרפלט: הנוה לחברה הא מעל. שהוציאה לחזיקין בית המרחץן אמינה העדכה היקו והיק לחבר המה בבובר המסורת לה. לשמור את הא בען או קור מעק את הובר בל מדוב המסורת היל בשנה אחד. את בית היל בית המרחק היל בית החברה היל בר שינה מקדש לחולין ומעל: מין דשנה. שיפש שינה: איר פפא כגון שהניחה על פי ארובה. כשהיא שלמה שלא חתכה הלכך לא מעל א שדור משור בית המה בה כגון שסתם בה פי ארובה והיו פירות תחת הארובה ועכשיו מועיל להן שאין הגשמים נוטפין עליהן כיון שהגין עליהן בשור מה בל מקום בה פי ארובה והיו פירות תחת הארובה ועכשיו מועיל להן שאין הגשמים נוטפין עליהן כיון שהגין עליהן בשור המוער מהינו מסיעא לרב דאמר השתחוה לבית אסרו להוב למה בינון במי למקום מחבר בבנין בסיר ובאבנים הרי מעל שאין לך שינוי גדול מזה: לימא, נפהכי כי) ן המשוריה לא מעל אצי"ם שחיברו כלומר העלוש לענין איסור עבודת כוכבים דאי אמרת כמחובר דמי א"כ לא אסרו דהא [כתיב] אל ההרים על ההרים אלהיהם על ההרים ולהיה של המירון פיון דבני לה בסיד כמחובר דמי א"כ לא אסרו דהא [כתיב] אל היהם על ההרים ולהיה בשל המירון מיון דבני לה בסיד כמחובר בית א"כ לא אסרו דהא [כתיב] אל היהם על לה הרים אל היהם על שרור מתור בבית הקדש כיון שנהנה מעל ואי של פירותיו: לימא מסיע ליה לרב. דאמר דאצ"ג דבוא דכתלוש בית אור בהקרשה האבים והמים המקרון האן מעילה נוהגת אלא בתלוש המבעה שלוצים המעל בתלוש דמי: אמר רוש אלים בתע בית כמחובר דמי אמר אל אמרע לה נוד בית המחובר דמי אמאי מעל הנוה בית היקון דאין מעילה נוהגת אלא בתלוש אלמא מרעל דכתלוש דמי: אמר רוש אלים בית כמחובר דמי אמאי מעל האמים בית הייקון דאין מעילה נוהגת הלא בתלוש אלמא מרעל דכתלוש דמי: אמר רוש אלים בית כמחובר דמי אמאי מעל התור בית המובר בית הלה בות בית המור בית המור בית התלום בית המור בית המור בית התלוש המור בית המור בי סייד בית כמחובר דכת אמרינן בריש פידקין דאין מעילה נהגת אלא בתלוש אלמא מרמעל דכתרוט דמי: אמר ריש קקיש. לעולם בית כמחובר דמי ומהכא לא מסייע ואי אמרות איכ אמאי מעל דהתם בהקרישו האבנים החסיר כשהן בתלוט דמי: אמר ריש קקיש. לעולם בית כמועלה: וקא דייק, ולטעמיך אבל בנאו ולבסוף הקדישו כשהוא מחובר מאי לא מעל א"ג כמאי איריא (הדיית ונתני) [תועי בסיפא] הדר בבית של מערה של הקדש לא מעל דוה ודאי בנות מירי הדר בבית כרי: אמרי הא פסיקא ליה. הא לא פסיקא ליה. דמטרה דפטיקא ליה הדעולם לא מעל ההוא חביבא ליה למיתנא: בית של אבנים דעלמא דלא פסיקא ליה. הא לא פסיקא ליה. דמטרה דפטיקא ליה דעולם לא מעל ההוא חביב ליה למיתנא: בית של אבנים דעלמא דלא פסיקא ליה. המערה בעברה במיק מילה החביב ליה למיתני הדע של אבנים דעלמא דלא פסיקא ליה. למולם הקדישו ולבסוף בנאו לא תנייה אלא שיירה. ולעולם הקדישו ולבסוף בנאו לא תניה אלא שיירה. ולעולם הקדישו ולבסוף בנאו לא תניה אלא שיירה. ולעולם הקדישו ולבסוף בנאו לא תניה אלה שהיכה חתיכה והוא אומר טלו שתים והם נטלו שלש כולן מעלו: בעה"ב מעל. לפי שעשה ציויו והשליח והם כולן

א) נראה דצ"ל הוא משנה במסכת מנחות (דף הו ע"ב) ושם ובפרה החומד תניא בברייתא דטעוניו מלח וטעוניו הגשה וכו". ב) ע"כ שייד לעמוד החומד

ה. – ב. 1) דשניה. נ״א דבנה: כן לו לשמור אותו: גן דשינה שסיתתה וחתכה: דן שלא חתכה ולא בנאה: כן ממנו בהכי שאין הגשמים יורדים עליהם וכיון שהגין: ו) אמרי הא פסיקא דהא ודאי תיבת כוי ל"ש: ו) למיתני בנאו ולבסוף הקדישו דודאי: ת) להכי חביבא ליה למתני: ע) מרובה כדררשינן צירף המעילה לזמן מרובה: י) מעל וכי נתנה תיבת וכוי נמחק: י6) מעל הלא הוא כיון דאגבהיה ילה למתני: ע) מורובה כדרשינן צריף המעילה לזמן מרוכה: י) מעל וכי נתנה חיבת וכרו נמחק: יש) מעל הלא הוא כיון דאבהיה קינה ומעני במברי, ול נסקינן בעיקרה בישותיה מותרו אותו אבן הוא ברשה להברו ופי דרישא דקטלא מדנה נהוביה וקרדום לא מחייבא מעילה רק בהנאה כדאמר במתני׳ דמיירי בגוברית ונתנה (קטלא וטבעת) [טבעת בידה וקטלא) בצוארה ומיירי בגוברית דאליכ משעת הנבהה ונטילה קעיה ובלא הנאה הוי מחייבי כדאמר הכא והא דלא פריך תלמודא גבי רישא ייל דנטיר על עד לבסוף א"נ ייל דברישא אכתי לא שמעינן דשייכי מעילה דשינוי רשות בלא הנאה אבל בסיפא דמחייב בנתינה משום הוצאה ושינוי רשות בלא הנאה אבל בסיפא דמחייב בנתינה משום הוצאה ושינוי רשות בלא הנאה לכך פריך שפיר מה לי הוא ומה לי חבירו. כ"ג למהר"פ וחביות כלה כדפי (לעיל) נמחק: ען מטירתה ותקנה: יון מרחה בטיט תיבת ומטיחה נמחק: עון יפה הסיד ומהיד וכיון דבני לה מיהא ואות "ז נמחק; עון מה הסיד ומהיד וכיון דבני לה מיהא ואות "ז נמחק; עון מה הסיד ומהיד וכיון דבני לה מיהא ואות "ז נמחק; עון מה הסיד ומהיד וכיון דבני לה מיהא ואות "ז נמחק; עון . בניחותא ומילתא באפיה נפשיה כלומר: זון אסרו אלמא כתלוש חשבינן ליה לענין עבודת כוכבים דאי לאו הכי הא כתיב אל

בג א מיי׳ פ״ו מהלכות ינוילה הלכה מי בד ב מיי׳ פ״ה שם הלכה

ג [מיי׳ שם הל' ד ופ״ו הל' :[6 קן: בה ד מיי פ"ו שם ה"ו: בו ה מיי שם הלכה ח: בז ו מיי פ"ח מהלכות עבודת כוכנים הלכה ד

טוש"ע י"ד סימן קמה ל סיי סעיף ג: בח ז מיי בח ז מיי פ"ה מהלכות מעילה הלכה ה: א ח מיי פ"ו מהלכות מעילה הלכה א:

מוסף רש"י

. נתנה לחברו הוא מעל. נתנה לחברו קנייה חברו, דגובר יש לו רשות ליתן, וזה להובר ים כו רשות כיקן, וזה שהוליאו לחולין מעל (ב"ק ב:) דכיון שנתנס לו הוליאן מיד הקדש לחולין (חגיגה י:) שקנאה חברו במתנחו, והוא ישלס להקדש (ב"מ צט:). וחברו לא מעל. נכל יחברו לא נועל. בנו שיעשה הוא בה, דהא דידיה הוא ועליה דהאיך לשלומי להקדש, כדכתיב (ויקרא ה) ואשר חטא מן הקדש ישלם (חגיגה י:)**. בנאה. גוכר** (ב"מ שם). נתנה. לפרוטה של הקדש בשוגג, לבלן. נשכר שירחלנו נבית התרחץ, מעל. ברשותיה הוה מנחא, הלכך לא מעל בהגבהתו (ב"מ צט:). שהניחה על פי ארובה. לפקוק הארובה וכל שעה שירלה נוטלה ולא שנייה מידי (חגיגה יא.) ולח קבעה בכנין ללח היו שינוי, הלכך לח מעל עד שידור מחמיה (ב־ק ב:). המשתחוה לבית. שלו, חבל של מבירו אינו יכול לחסור

הדרן עלך הנהנה השליח שעשה שליחותו. בעל הבית שהיו בידיו מעות הקדש ונתחלפו במעותיו ונתנן בשוגג לשליח ואמר לו קח לי מהם חלות או טלית, אם עשה שליחותו בעל הבית מעל שניחותו בעל הבית מעל (תגיגה:) ומביא קרבן מעילה (קדושין מב:). לא עשה שליחותו. שהיו אללו מעות הקדש ועתה כסבור שהן של חולין ומסרן לשליח ליחח בהן חלוק וקנה בהן טלית, השליח מעל. ולא השולחו, השלידה בעל. הנו הטונחה, שבדבר זה אינו שלוחו (שם). ונתן להם כבד כו' השליח מעל. דלא עשה שליחותו, דאין כבד בכלל בשר (נדרים ינון להם חתיכה. מד. תן להם חתיכה חתיכה. מנטר שיט לי נכלי, והוא אומר טלו שתים שתים. כל לחל מכס, והם נטלו שלש. ולנסוף נמנא בשר של הקדש, כולם מעלו. בעל הבית מעל שהאחת היתה מדעתו, והשליח מעל בשניה

ען הבדו. ען ההים ולא ההרים אלהיהם ודחי ומתיבת דקא עד תיבת ודחי ליה כרי נמחק: יקן מה״ד לימא מסייע ליה הדר: יען מתיבת וד״ה עד תיבת ומשני אמר ר״ל נמחק: כן מעל מ״מ כיון: לאן קודם אבל להבדיל בין טמא לטהור האיסור לא בא אלא לאחר שהוא מחובר השתחוה לבית עשויה וא״ת אמאי לא משני הנאה הנראה לעינים אסרה תורה כדמשני לעיל וי״ל דהיא היא דהך ההוא מחבר השתחוה לבית עשהה וא"ת אמא" לא משני הנאה הנראה לעינים אסרה תורה כדמשני לעיל ור"כ דהיא היא דהך לעיל הנאה הנראה לעינים כלומר שנראה לעינים בתלוש משהקדיש אסרה תורה והיינו הקדישו ולבסוף בנאו ולהכי פריך בתר הכי לימא מסיע ליה הדר בבית של הקדש כיון שנהנה ממנה מעל ומסתמא מיירי שהקדישו לאחר שבנאו וא"כ אינו נראה לעינים בתלוש ומשני כשהקדישו ולבסוף בנאו שנראה ההקדש בתלוש והיא היא אלא דמר משני בהאי לישנא ומר משני בהאי לישנא והאי דקאמר שהקדישו ולבסוף בנאו אינו כי אם דיחוי בעלמא דאמת הוא דמועלין בכל תלוש ולבסוף חברו אפילו בנאו ואח"כ הקדישו כדמוכת בערכין בפרק האומר משקלי עלי הס"ד ומה"ד מערה היא עשויה מעולם והיינו מילתא דפסיקא ליה דלעולם היי בנאו

ואח"כ הקדיש הס"ד מתיבת ותימה עד סה"פ נמחק: לכן לו הס"ד ומה"ד כולם מעלו בעל הבית שהיה אחד מדעתו ושליח מעל בשניה יהאורחים רשלישים המ״די

נ) (נדרים נד. כנ הסוגיח], ג) [בנדרים נד: אימא אביי], ד) ס"א ל"ג, ה) [גי' הערוך ערך סבר ד' דמסובר ועי'

בע"ו כט. חלא לסיבורין,

ו בו דרים וד : אימא אביי וו"ם

ו) [בנדרים נד. מיתח קביי ע"ש כמה שינויים], ז) כתובות לח: [עי' תוס' זבחים לד. ד"ה אלא כמעביר], **ח**) שלוהו דבר אחר

ל"ק, ט) [דף נד.], י) דמיל"ק, כ"ק, כ" [נדל"ל ובטלה דעמו אלל],

ל) נידל ובטנה דעתו הומנק, ל) ני"א מותר בבשר דגים, מ) ני"א מפרש וגירסת ז"ק משמע הכי כו', () ס"א ז"ג וג'' ז"ק להכי אינו אסור בבשר

דגים דנדר כו', ס) ע"ש בהר"ן, ע) בתחלת אוכלא

כשמתחילין כו' ופי׳ אוכלא חולי ל"ק, ב) נ"א וקנה הלוקח ל"תכא וגיר׳ צ"ק וליתכא מיהא

טעות כי רק אין דרך כו' נ"ק, א) באים בתחלת כו' נ"ק, ב) הכא אמאי מעל בעה"ב הא

לא עשה כו' ל"ק, ג) דאמר שליח טול א' מדעתו פיי להם

כו׳ והשניה מדעתי כו׳ נ״ק,

ד) ובתום' כתובות כתבו דמה

ב) ונדרים נד. כל הו

ב א מיי' פ"ט מהל' נדרים הלכה ו טור ש"ע י"ד

טוש״ע שם סעיף ד: ד ג מיי׳ שם הלכה ו טוש״ע

שם ס"ח: מיי פ"ז מהלכות מעילה הלכה א:

מוסף רש"י

"ע אוסר. דקסבר דילועין ור״ע אוסר. דקסבר דינועין בכלל ירק (נדרים נד.) ואי ר״ע הא אמר כבד בכלל בשר הוי, דמילתא דמימליך עלה שליח מיניה הוא, וה"ג אע"ג דלא מינים הוס, יום תל מע"ג דנם אימליך השתא אורחיה הוא לאימלוכי, דכי אמר לו מן בשר לאורחין ולא היה לו בשר אלא כבד, דרכו לומר אין לי אלא כבד וכמאן דמימליך דמי (שם). מי לא בעי כבד וכמחן דמימניך דמי (שם). מי לא בעי לאימלוכי. שליח גבעל הבית ואע"ג דס"ל דמיניה הוא, במילתא דצריך לאימלוכי הכי איבעיא ליה למימר שליח לבעל אינעיא ליה לתיתר שליח לבעל הכני רולה אחה שאמן להם הכד, וכיון לגל מתלין לא עשה בכד, וכיון לגל מתלין לא עשה שליח ופשנ שליח מעל, משר. בסבר דמין בשר היי אמי מרכו, בשר היי אמי מרכו, בשר מרכו, בשר מרכו, בשר בראש בור. דכל המי בשר. בראש בור. דכל המי ניכו ולהיו ופשר. בראש בור. דכל המי מינ בשר ניהו ואפילו כבד המינ בשר "ניהו ואפילו כבד האוש. בשר מרכו בראש מודי ברא תחת. רשב"ג מתיר בראש (שם). רשב"ג מתיר בראש כר'. דקסבר לאו מינא דנשר הם, אבל בקרביים הכל מודו דמין בשר הוו הואיל ואית בהו שומן טפי מכל הגך מראש והכבד והלב, והיינו דפליג עליה דר"ע, דחסבר כבד לאו או בר איניש. דבטלה דעמו הלל בני הדם (שם). דעמו הלל בני הדם (שם). ואתאי דגים. והמהי מותר בבשר דגים (שם). טול אחת מדעתר. של נעל הבית והרי עשה נה שליחותו (כתובות

לח:)•

שימה מקובצת י. אן אמר רב חסדא מתני׳ דלא [6] בר"ע דאי כר"ע מעל בעה"ב כריע האי כרייע מעל בעהייב דשליחותיה קא עביד תימה דלמא לענין מלקות מודה ר"ע אפילו לענין נדרים . דאינו לוקה וא"כ מתוקם נמי מתניתין כר"ע דלא מעל וי"ל דאי אתיא כר"ע א"כ לא למעול השליח ה"כ לא למפול השליה כיון דמספקא ליה ובמתני׳ קתני השליח מעל. תוס׳: ם תיבות ובדגים ובחגבים נמחק: גו הוי אמר. תיבת שליח נמחק: דן שליח. ס״א שליח נמחק: דן שליח. ס״א טלו מדעת מ״ד כר׳: דן ומני היא: דן כר״ע דמי לא תיבת נמי נמחק: ז] מש״ה מותר בכשר ודגים משום: ק] ביום מותר בדגים הס״ד: ין ניכוד פירושא הכי תיבת משום נמחק: יאן מליח שנשתהה

חסדא דלא כר"ע דתנן פ' הנודר מן הירק (נדרים נד.) [הנודר מן הירק] מותר בדלועין דקסברי רבנן דדלועין לאו ירק הוא ור"ע אוסר יש דקסבר ירק הוא והתם מפרש פלוגתייהו אמרו לו לר"ע והלא אדם אומר לשלוחו קח לי ירק והוא אומר לא מנאתי אלא דלועין פירוש אלמא מילתא אחרינא הוא דאי הוה ירק אמאי מהדר שליח לא מצאתי אלא דלועין לא היה לו להמלך אלא היה לו ליקח מיד דקא סברי רבנן דכל מילתא דמימלך עליה השליח תרי מילי נינהו אמר להו ^{ר)}כן דברי פירוש השיב להם ר"ע כן דברתם כלומר משם אני מביא ראיה לדברי כלום אומר לא מלאתי אלא קטנית בתמיה כלומר וכי משיב להם כך ולמה אינו משיב להם אלא לפי שאין זה מנהג העולם שאם שאל אדם מין אחד אין משיבין לו על מין אחר אלא שהדלועין בכלל ירק הן ואין הקטנית בכלל ירק פירוש הרי כרחך ש לפיכך משיב לו לא מלאמי אלא דלועין לפי שהדלועין בכלל ירק ואינו משיב לו קיטנית לפי שאינו בכלל ירק אלמא קסבר ר״ע דמידי דאימליך עליה שליח נמי לא הוי תרי מילי וא"כ מתני' אתיא דלא כוותיה: אביי אמר אפילו תימא ר"ע מי לא בעי אימלוכי. פירוש כיון שלא נמלך והביא כבד שלא לוה כן שינה מדעת בעה"ב הלכך גבי מעילה לא עשה שליחותו:

קרביים לאו בשר נינהו. ס ונפקל מינה שאם לא היו ראויים

לאכילה כי אם לכלבים אין בכך מקח טעות כי אין דרך אדם לאוכלן ואוכליהן לאו בר אינש פירוש האוכלן אינו מבני אדם יאו:

ביובוא דבייבין ליה עיניה עםקינן. דלא אכיל דגים והא דאמר הנודר מן הירק (ג"ז שם:) נונא סמא לעינא התם פריך ליה ומשני כאן בתחלת אוכלא כאן כם בכולה אוכלא יש מפרשים תחלת חולי העין ויש מפרשים אוכלא סעודה כלומר כאן שהדגים יגו א) בתחלת הסעודה כאן שבאים כה בכולה הסעודה: ש"ם מוסיף עד שדיחותו הוי [שדיח]. בכתובות פ׳ אלמנה ניזונית (דף פה:) איתא הך בעיא והכי איתא איבעיא להו אמר לשלוחו זבין לי ליתכא ואזל וזבן כורא מאי מוסיף על דבריו הוי וליתכא מיהא קנה או דלמא מעביר על דבריו הוי וליתכא נמי קני וה"נ במתני" כי אמר לשלוחו תן להם אחד והוא אומר טלו שתים אי בההיא דכתובות הוי מעביר על דבריו בי הכא הוה לן למימר לא עשה שליחותו יהן והתם בכתובות (ג"ו שם) מייתי לה לההיא דהכא א"ר ששת י דאמר שליח מדעתי יח פירש להם הראשון לדעת בעה"ב כאשר לוותי והשניה מדעתו והם נטלו שלש הראשון בתורת שליחות בעה"ב והשניה בתורת שליחות השליח והג' לדעתם די וכן פירשו בנטילתן מהו דתימא עקר שליח שליחותיה דבעה"ב פירוש אפילו כי אמר כח מדעתיה קמ"ל:

בשר עופות אכיל הלכך נאסר בכל מין בשר שראוי לו לאכול ומותר בדגים. והא דאמרינן במסכת נדרים (דף וד:) ^{ס)}סימן נו"ן סמ"ך עי"ן דמשמע לכאוב אבל בסוף אוכלא קשי להו דגים: שמע מינה מוסיף על דבריו הוי אמר נון סמא לעינא היינו עי בתחלת ידו עינא כשמתחילין העינים [שלית]. מדקתני כולן מעלו דמשמע דבעל הבית נמי מעל מכלל דסבירא ליה לתנא דמתני דשליח לא עקר שליחותו דבעה"ב מח אלמא מוסיף על דבריו הוא דהוי דאי הוי עוקר שליחותו לא היה הבעה"ב מועל אלא ודאי מוסיף על שליחותו הוא ותפשוט מהכא הא דמיבעיא לן במסכמ מוסיף על דבירי הינו די איר די היי שיתן שפיחות לו היים הבעם כ נועל מנו דינה מוסיף על שביים מי המריגן מוסיף על דבריו של משלח הוי כתובות (דף 10:3) האי מאן דאמר לשלוחיה זיל זבין לי ליתכא דארעא חבין ליה כורא שהוא פי שנים מי אמריגן מוסיף על דבריו של משלח היי ולא עקר שליח שליחותיה פי וקנה יש (שליח כוליה כורא) או עובר על דבריו הוי ולא קנה הלוקח כלום: אמר רב ששם. מהכא לא מיפשוט דהכא היינו טעמא דבעל הבית נמי מעל משום דאמר שליח מדעתו דהכי אמר שליחא לאורחים טלו לכם שתי חתיכות האחד⁶ מדעתו של בעל הבית ואידך טעמא דבעל הבית נמי מעל משום דאמר שליח מדעתו דהכי אמר שליחא לאורחים טלו לכם שתי חתיכות האחד⁶ מדעתו של בעל הבית ואידך מדעתי ואידן לקחו מדעתן דהכא ודאי מוסיף הוי ואימעבידא שליחותיה ולכך מעל. וכי תימא 🗗 (אי הכי) הא פשיטא דבעל הבית מעל:

> . במלח: יפן להכי אסור תיבת אינו נמחק: יגן עיניה שאינו אוכל תיבת שהוא נמחק: ידן בתחלת אוכלא כשמתחילים: עון אלא מוסיף במלח: ען להכי אסור תיכת אינו נמחק: ען עינה שאינו אוכל תיכת שהוא נמחק: יון בתחילת אוכלא כשמתוזיקים: עון אלא מוסיף, תיכת אלמא נמחק: עון וקנה מיהא הלתך או עובר על דבריו הוא ולחך נמי לא קנה וקנה שליח מתיבת או עד סה"ד נרשם בח"ל! יון עליה כלומר דבר שהוא מן הסחם לא משמע שיהיה בתוך הכלל ולא מוצא מן הכלל שהשליח צריך לימלך ולישאל עליר אם אתה רוצה אם לאו תרי: יון מביא ובמתני" דאמר תיכת והכא נמחק: יען אוסר כדמפרש בפרק כל הבשר רקסבר: יון צוה בעה"ב א"כ שינה: ילון אדם ובא מעשה לפני ריב"א בקורקבן של תרגגולת נבילה שנתערב באחרות ואמר ריב"א זצ"ל דבטל דלא הוי דבר עשוי להתכבד לפני האורחים דאיתא הכא דהאוכלן לאו בר איניש ומהאי טעמא אמרינן דטבחית כבש של טריפה שנתערבה באחרות

מאן תנא דכל מידי דמימליך עליה יו תרי מילי הויין. כגון ככד ובשר שכשבעה"ב לוה לשלוחו להביא בשר השליח נמלך בו אם חפץ ובשת שכשבשה כ היה משוחו ההכיח בשר השפיח נתק כי מם חפק בכבד מביא אבל בלא נמלך לא היה מביא יש והכא דאמר בעה"ב הבא בשר והביא כבד חנן במחני" לא עשה שליחותו א"כ תרי מילי נינהו א"ר

מן השוק ולא מלא אלא כבד שעכשיו לריך לחזור לו לשואלו אם יקחנו אם לאו דאע"ג דכולו מין בשר הוא כיון ילתא "דמיבולך עלה דמימלך עליה חרי מילי נינהו דמחני גם' מאן תנא דכל מילתא "דמימלך על שליח תרתי מילי הויין א"ר חסדא מ דלא כר"ע 6 דתגן הנודר מן הירק מותר בדילועין ור"ע יאוסר יאביי אמר אפילו תימא ר"ע מי לא בעי לאימלוכי כי אמרו רבגן קמיה דרבא להו שפיר קאמר נחמני מאן תנא דפליג אמר להו שפין קאטו גווטג בימן יונר בינ. עליה דר"ע רשב"ג היא דתניא יהנודר מן הבשר אסור בכל מיני בשר ואסור בראש וברגלים בקנה ובכבד ובלב ואסור בבשר עופות ומותר בבשר דגים וחגבים רשב"ג מתיר בראש וברגלים בקנה ובכבד ובעופות פובדגים ובחגבים וכן היה רשב"ג אומר קרביים לאו בשר הן ואוכליהן לאו בר איניש ולת"ק מ"ש בבשר עופות משום דרגיל איניש דאמר לא אשכחי בשרא דחיותא ואתאי בשרא דציפרא אי הכי הכי נמי עביד איניש למימרא לא אשכחי בשרא דחיותא ואתאי רגים אמר ¹⁰רב פפא ביום הקזה עסקינן דלא אכיל איניש דגים אי הכי ציפרא נמי ¹⁰(לא) ניכול דאמר שמואל ¹⁰דמסוכר ואכל ציפרא ניכול דאמר שמואל ברת ליביה כציפרא ועוד תניא אין מקיזין דם לא על הדגים ולא על העופות ולא על בשר מליח אלא אמר ירב פפא ביומא דכייבין ליה עיניה עסקינן דלא אכיל דגים: אמר לו תן לו חתיכה כו': "שמע מינה ימוסיף על שליחותו הוי ג שליח אמר רב ששת דאמר ישליח מול אחת מדעתו ואחת מדעתי

מהו

מילי דמימלך עליה שליחה חרי מילי נינהו: רשב"ג היא דסגן הנודר מן הכשר וכו' רשב"ג מסיר בראש וברגלים ובקנה ובכבד. אלמת דקסבר

תרי מילי נינהו: קרביים לאו בשר ואוכליהון לאו בר נש. כלומר האוכלן וקונה אותם בדמי שאר בשר שאם יכול לקנות ליטרא בשר בזוז ומניח

הבשר ולוקח ליטרא קרביים בזוז לאו בר איניש אצלי כל אדם: ולח"ק מ"ש

בשר עופות. דאסר טפי מבשר דגים משום דרגיל וכו' ומין בשר הוא

ולהכי אוסר: אמר רב פפא. מש"ה זו ט אסור בבשר עופות משום דביום

הקזה עסקינן דנדר דכי נדר בכל בשר שראוי לו לאכול בו ביום ח אבל שאינן

ראוין לו בו ביום הקוה ודאי לא נדר עו כגון דגים: אי הכי אמאי אסור

בעופות ליפרא נמי ניכול דאמר שמואל האי מאן דמסוכר. שהקיז דם

בכתפיה ואכיל ניפרא וכו׳ אלמא דלא אכיל ההוא יומא ולא נדר מיניה.

ובהני ספרים דכתיב בהו ליפרא נמי לא ניכול יז מש"ה מי ליפרא נמי לא

רגיל איניש למיכל ביום הקזה ולא נדר מיניה: על בשר מליה. יאז במלח

שני ימים ולילה אחת דשוב אינו משיב את הנפש: אלא אמר רב פפא. להכי יש ⁶(אינו) אסור ⁽⁴⁾ בבשר עופות דנדר מן הבשר ביומא דכייבין

ליה עיניה יגו שהוא אינו אוכל דגים שחשים לעינים אבל כל מין בשר אפיי

דלא כר"ע היא דתנן הנודר מן הירק מותר בדילועין ור"ע אוסר. דקסבר מין אחד הן ואמרינן במס׳ נדריסט אמרו לו לר"ע והלא אדם אומר לשלוחו הח לי ירק והוא בא ואומר לו לא מצאמי אלא דלועין אלמא כיון דמימלך מינא אחרינא להכי מותר בדלועין ואמר להן והוא הדבר כלומר משם אני למד דאע"ג דמימליך חדא מילתא היא כלום הוא חוזר ואומר ירק לא מנאתי אלא קטנית אלא כיון דאמר לא מנאמי אלא דלועין ואינו אומר לא מנאתי אלא קטנית אלמא דרלועין בכלל ירק הן ואע"ג דמימלך עלייהו שליחא ס"ל לר"ע דחדא מילחא נינהו והיינו דלא כר"ע: אפי׳ מימא ר"ע היא. והיינו טעמא דכי נתן להן כבד מעל מפני שנתן להן מדעתו דמי לא בעי אימלוכי בבעה"ב אם יתן להם כבד או לא וכיון דלא אימליך מש"ה מעל השליח

דפליג עליה דר"ע. דסבירא ליה דכל

. נמי הכי משמע דתרי מילי נינהו מדקתני

השליח מעל דאי חדא מילחא נינהו שליח

אמאי מעל הא קא עביד שליחותו של

בעה"ב אלא מדקתני מעל אלמא תרי

מילי נינהו ומני הו הא: אמר רב חסדא

מאו תנא דכל מילחא דמימלד ביה שליחא תרתי מילי נינהו. ה"ה מני מתני"

דמשמע כל מלחא דלריך לשליחא לאימלוכי עליה ולשאול מבעל הביח אם

יקחהו במקום אותו שלוהוח אם לאו כגון שאם לוהו בעה"ב ליקח לו בשר

דכמי שנתן להן מדעתו דמי ולא משום (א) רש"י ד"ה אלא וכו' אינו אסור אלא בבשר עופות: דאמרינן דתרי מילי נינהו אלא חדא נינהו: שפיר קאמר נחמני. מינתם היינו אביי דתרין הכי אפילו כר״ע ח נמיי לא בעי לאימלוכי: מאן סנא

רבינו נרשום

מעלו שכל אחד הוסיף מדעתו: מאן תנא דכל מילתא דמימליד עליה שליח מיתא דמימלין עליה שליח תרתין מילי נינהו. הכי קאמר מני מתניתין דמשמע דכל מילתא דצריך לשליחא לאימלוכי עליה לשאול מבעה"ב אם לוקחו תמורת אותו שצוהו אם לאו כגון . שאם צוהו בעה"ב ליקח שאם כוווו בכור ב ליקוו בשר מן השוק ולא מצא אלא כבד או ראש דהשתא צריך לחזור אצלו ולשואלו אם יקחנו אם לאו אע"ג אם יקחנו אם לאו אע"ג דכולו מין בשר הוא כיון דמימליך עליה תרי מילי נינהו דבמתניתין נמי הכי משמע דתרי מילי נינהו מדקתני השליח מעל דאי . חדא מילתא נינהו שליח אמאי מעל הא קא עביד שליחותו של בעה״ב אלא מילי נינהו ומני היא: אמר רב חסדא דלא כר׳ עקיבא דתנן הנודר מן יינן יינודר מן הירק מותר בדילועין ור״ע אוסר דסמרר ממיי ייבר אדם לשלוחו קח לי ירק . והוא בא ואומר לא מצאתי אלא דילועין אלמא כיון דמימליד מידי אחרינא הוא

מהו רחדא מילתא היא שכלום הוא אומר תמורת ירק לא מצאתי אלא קטנית אלא כיון שאומר לא מצאתי אלא דלועין מלמד שהדלועין ברלל ירק הן ואצ"ג דמימליך עלייהו שליח חדא מלתא ניתהו: אפילו תימא מתניתין ר"ע. והיינו טעמא דמעל כי נתן להן כבד מפני שנתן להן מדעתי דמימליך עלייהו שליח חדא מלתא ניתהו: אפילו תימא מתניתין ר"ע. והיינו טעמא דמעל כי נתן להן כבד או לא וכיון דלא אימליך משום הכי מעל השליו ולאו משום הכי מעל כרקאמרת דתרי נינהו אלא לעולם חדא מילתא היא אלא מש"ה מעל דאיבעי ליה לאימלוכי כדאמרן: מאן תנא דפליג עליה דר"ע. דסבירא ליה דכל מידי דמימליך עליה שליחא תרי מילי נינהו רשב"ג הוא: דתנן הנודר מן הבשר רשב"ג מתיר בראלים ובכבד ובקנה. אלמא דקסבר תרי מילי נינהו: קרביין לאו בשר ואוכליהון לאו בר אנש. כלומר כל האוכלן במקום

עשר ההכבד לפני האורחים דאימא המא האורחים באמריון הכם להחיד בשל טרשה שתאורת בהאחרות בש של טרשה שתאורת בהאחרות בשל טרשה במולה ברוב דאין זה דבר העשר להתכבד לפני האורחים להאבריון הכא דהאוכלן לאו בר אינשי מנחאי של טרשה שתאורת במולה ברוב דאים במולה ברוב דאים בתולה ברוב באל ברוב

לודאי הן נוטלין מדעתן וע"ם, הנהות הב"ח

ו א ב מיי׳ פ״ז מהל׳ מעילה מלכה אי ז ג מיי׳ שם הלכה ה: ה ד מיי׳ שם הלכה ו: ה [מיי׳ שם הלי א טוש״ע "ד סימן רלב סעיף ידן: . מל ד מו ו מייי פי״א מהלכות טומאת אוכלין הלכה ח

וכחכמים: ז מיי' פ"ו מהלכות עירובין הלכה כב טוש"ע ה"ח סימן תנו סעיף ח: ח מו מיי' פ"ו מהלי מעילה הלכה ה: יב י מיי׳ שם הלכה ג: יג כ מיי׳ שם הלכה ד:

לעזי רש"י טסק"א [טשק"א]. תיק.

מוסף רש"י

. הבא לי מן החלון. מעות והיו שם מעות של הקדש ושגג והיו שם תשות של בתן חולין בעל הבית כסבור שהן חולין מדישיני בנו והביא לו. (קדושין ג.). והביא לו. מאומו מלוו (mm) לא היה תקותו חלון (שנו). לא היה בלבי. מכיס זה אלא מכיס זה (שנו). בעה"ב מעל. שהרי עשה שליח שליחות ותלן (לעיל ר) השלים שעשה שלימומו ב) השנית שעשה שניחותו הבעה"ב מעל (קדושין שם). חנווני מעל לכשיוציא. דשגגה גביה אימיה, אבל הני מזידי נינהו ולא מחייבי מעילה (שם נה.). נתנו ע"ג הקוף כר'. קוף ופיל פעמים שהם מלומדים (ערובין לא:). נזכר מלומדים (ערובין לא:). נזכר מלומדים (ערובין לא:). נזכר בעה"ב. שהן של הקדש עד שלא יגיע שליח אלל חנוני, ולא נזכר שליח. והוניאן, השליח מעל. השליח חייב (חגיגה יו) ובעל הבית פטור, דכיון שמוכר לא שגגה היא גביה, ושליח חייב שהוליא מעות ההדש לחוליו. ואילו לא נוכר בעה"ב הוה רמיא מעילה קוכו בעם בישום דרותו מעינה עליה, דאיתרבי שליח למעול שולחו על ידו, אבל השתא דאיפטר בעה"ב רמיא מעילה אשליח ככל התורה כולה דאין שליח לדבר עבירה והעושה הוא ממחייב (קדושיו L). נתז לו דינר זהב. דינר של זהכ יהם ששה סלעים וכתובות

שימה מקובצת

אן הבא. עי' תוס' ב"מ (דף מל ע"ב) ד"ה מי: (וף תכ עכ) יו הבי: כן עשו שליחותן אות ר' נמחק: גן שליחותן חנווני מעל לכשיוציא אות ר' מעל לכשיוציא אות ו' נמחק: זן אמר לו הבא כו' מאי קמ"ל דדברים שבלב: מאי קמי ליובוים שבלב: קן עשו כו' והא: ון מתיבת ואמר עד תיבת הרי נמחק: ון פרוטה ואמר לו: ת בכולה נרות או בכולה פתילות או: ט] באחת. עיין בתוס׳ סוכה (דף לט . ב"ב): ין לא עשו שלי לן מתיבת קודם עד תיבת קודם שנעשה כו' נמחק: יכן לו שיציל החנווני תיבת שיוציא נמחק: יגו בעה"ב

ים, תיבת האי נמחק: טון בר דעה הוא תיבת זיעה נמחק: עון ששינה שליחותו בפרוטה: יון, החלון או מן הדלוסקמא ולא פירש כי והשאר נמחק: ימן הרבה דלוסקמאות אעיפ: יען חלון שהבאת ממנו כי: סן בעה"ב. ס"א ומיירי שהבעה"ב גובר שהרי עדיין כוי: לה) עד שיוציאם אע"ג דלענין פקדון לא מיקרי פשיעה בכה"ג כדאמרינן פרק המפקיד (דף מג ע"צ) מהאי רמי ומהאי לא תרמי מ"מ עשה שליחותו מיהא לא מיקרי: 20 מעל. ס"א ואע"ג דלאו בני שליחות נינהו מ"מ איתעבד שליחותו כדמפרש בגמרא: 20 התווני ובעד"ב לא מעל דלא עשו שליחותו ומעל: 17 ופתילות והביא בכולן פתילות כולן לא מעלו בעד"ב לא מעל דלא עשה שליחותו ומעל: 17 ופתילות והביא בכולן פתילות כולן לא מעלו בעד"ב לא מעל דלא שנה שליחותו מפרוטה ולא ימעול שליח עד שישנה שליחות מפרוטה וצ"א דכל אמר הבא לי בגובר המסורות לו פרוטות של הקדש דאל"ב מיד שנטל הפרוטות ונתגן לשליח בעד"ב בעל הס"ד ומה"ד ה"ג אבל אמר הבא לי במצי פרוטה נרות ממקום פלוני ובחצי פרוטה פתילות ממקום פלוני והביא בני חלוק ובני בכל דינו והבי וחלך והביא בני חלוק ובני שליחותו ובפרוטה אחד שינה ה"ץ ב"ע מעל מסף הס"ד ומה"ד ואמר לו הבא לי חלוק פ"י בכל דינו של כסף בלבד ובפ" הזהב משמע טלית פ"י בשלש סלעים שה י"ב דינו בסף וקשה דהכא משמע שהדינו של זהב הוא שזה כ"ד דינו של כסף בלבד ובפ" הזהב משמע מהרינו של זהב הוא שזה כ"ד דינו של כסף לכל הפחות וכמו הזקוק של זהב הוא שזה כ"ד זקוקים של כסף ולפי המשקל וא"כ לפי החשבוך דעתה נמי הוא שזה עשרים אם מעשרים וקוקים ווייל דהדינו של זהב הוא שה כ"ד וקון משל בסף לפי המשקל וא"כ לפי החשבוך דעתה נמי הוא שה עשרים אם מעטר מקום כ"ד אין זה שינור ב יותר מדאי וכן משמע בכל מקום דאמר כעובי דינו זהב ואמאי נקט דינו זהב לימא כעובי דינת ומה מדינו של זהב היא עב יותר משל כסף ולכך נקט של זהב המ"ז: מק הוא כל שמשימין: מען ולא ויעת הקופה סתמא אלא ש"מ דהדינו של זהב היה עב יותר משל כסף ולכך נקט של זהב המ"ז: מק הוא כלי שמשימין: מען ולא ויעת הקופה סתמא אלא ש"מ דהדינו של זהב היה עב יותר משל בסף ולכך נקט של זהב המ"ז: מק הוא בלי שמשימין: מען ולא ויעת הקופה עשה שליחותו מיהא לא מיקרי: ככן מעל. ס"א ואע"ג דלאו בני שליחות נינהו מ"מ איתעבד שליחותו כדמפרש בגמרא: כגן החנווני סתמא אלא ש"מ דהדינר של זהב היה עב יותר משל כסף ולכד נקט של זהב הס"ד: כח הוא כלי שמשימיו: כטו ולא זיעת הקופה מהנמא את ש כי דוה ביו של רוה בירה כביוה בירה בירה לפק לפק סייה והוב היים למונמ את של ידי משמים", מאו לא היים ה פיי. ₪ ליה כייה כיון: אβן דרשא דיותן דומיא: ולס דאיהו לא יחיב חשיב תיכת גופיה נמחק : עס מני עודהו הטל עליה היי וי"ל דהתם איכא: עס עירוב ומוכח התם דיע"ב גרסינן אין זה עירוב ותירץ: ואס גמיה לפשיגיעו. תיבת הגמל נמחק: עס כיון שבר דעת אות ד' ל"ש: עס מיירי בעומד ורואהו: עס ואמר הרואה תיקני:

והביא לו (מן החלון) ולא פירש לו אי זה חלון ואיזו דלוסקמא ולשם היו הרבה חלונות או הרבה יש דלוסקמות אע"פ שאמר בעה"ב לא היה בלבי על זה אלא על זה פירוש לא היה דעתי על אותו חלון יש כי

אם על האחר מ"מ בעה"ב מעל שהרי נעשה שליחותו דדברים שבלב אינן לברים: הבא לי מן החלון והביא מן דברים: הדלוםהמא בו' שליח מעל. פי' לכשיולים בעה"ב ל שהוא מסתמא גובר י שהרי עדיין לא ילאו מרשות הקדש עד כא שהוליאס: שלח ביד חש"ו עשו שליחותו בעה"ב מעל. ים ובגמ' פריך הא לאו בני שליחות נינהו: לא עשה שליחותו החנווני מעל. לפי שהחש"ו חינן בני מעילה הלכך הקדש לא יצא לחולין עד שבאו ליד החנווני ויוציאם החנווני כגו ומעל החנווני נמי דקאמר לכשיוליא קאמר: ביצד יעשה. פי׳ כינד יעשה בעה"ב שלא ימעול החנווני: הבא די בחציה נרות. נר הוא כור של ברזל או של חרם שמשימין בו שמן ופחילות כח והלך והביא לו בחליה נרות ובחליה פתילות ש: ושינה שהביא לו נרות ממקום פתילות ופתילות ממקום נרות השליח מעל. שהרי שינה יפן מדעת בעה"ב שהלך לקנות נרות ממקום אחר שלא נלטווה: והלך והביא דו בפרומה אתרוג ובפרומה רימוז שניהם מעלו יו ר' יהודה אומר בעה"ב לא מעל בו'. בגמ' מפרש פלוגמייהו גבי חלוק וכה"ג פליגי באתרוג:

נתן לו דינר והב. פיי שהוא כ"ד של כסף כון: ס' אכור ר' אלעור עשאום במעשן. פי׳ דכיון דניחא ליה לבעה"ב במחי דעביד חש"ו הוו ליה כשליח דתנן הזיתים מאימתי מקבלין טומאה משיזיעו זיעת המעטן מעטן הוא נחו שמשימין בו זיתים וזיעה קרי למוהל היולא מהן וקאמר בגמ' דמה שיזיעו במעטן חשיב משקה דהא ניחא ליה ולא כשו זיעות בקופה פי׳ דההוא לא חשיב משקה דלא ניחא ליה ט כיון דהולך לאיבוד ויש לתמוה דאטו לא שמעינן מכמה דוכתין ההיא דרשא נאז יותן לומים דכי יתו וב"מ דף כב:) דכיוו דניחם ליה אע"ג דאיהו לם גופיה א'לא חשיב משקה ולמה ליה לאתויי הך משנה ה"ל לאתויי נמי לש בעודהו הטל עליו ביושמא התם איכא מעשה מיהא בידי שמים להכי אייתי ההיא דויעת הזיתים דממילא ודמיא לשלח ביד חרש דכממילא דמי

והלך כיון שאינן בני שליחות: נתנו על גבי הקוף והוליבו (או) ע"ג הפיל [והוליבו] ה"ז עירוב. הקשה ר' אפרים דבפ' בכל מערבין (עירובין לא:) אמרינן אין זה עירוב לח וחירך דהתם מיירי שהקוף עצמו מניחו לשם עירוב אבל הכא מיירי שאמר לאדם ליטלו מעל גבי הקוף ומעל גבי לה הגמל לכשיגיעו למקום יו ויניחנו לשם עירוב וקשה דאם כן לא מייתי הכא מידי כיון לח דבר דעת הניחו לכך נראה דהכא מיירי לו בעמד ורואהו שהפיל הניח הפת במקום הנחת עירוב ואמר ליו חיקני לי פת אלמא דמתעבד שליחומיה אע"ג דשלים הפיל לאו בר דעת הכי נמי

מהו דסימא וכו' ווא למעול בעה"ב קמ"ל. כיון דאמר 0 טלו ודעתו אמר דו שהבא די מן החדון יו והביא דו (מן הדדוםקמא) מן הדדוםקמא של בעה"ב היינו שליחותיה ומעל: בותב" דלוסקמא. טליקא דסבים שקורין טסק"א בלע"ז: אע"פ שאמר בעה"ב לא היה בלבי. שתביא לי אותו ממקום שהבאת לי אלא מזה האחר בעל הבית מעל שהרי נעשית

> מהו דתימא עקר שליח שליחותיה דבעה"ב ולא למעול קמ"ל: מתני' ⁶אמר לו "הבא לי מן החלון או מן סהדלוםקמא והביא לו אע"פ שאמר בעה"ב לא היה בלבי אלא מזה והביא מזה בעה"ב מעל אבל אם אמר לו הבא ⁶ לי מזה בעה"ב מעל אבל אם אמר לו הבא ⁶ לי מן החלון והביא לו מן הדלוסקמא או מן הדלוסקמא והביא לו מן החלון °השליח מעל בשלח ביד חרש שומה וקמן אם עשו פ שליחותו בעה"ב מעל לא עשו ב' שליחותו חנווני מעל ישלח ביד פקח ונוכר עד שלא הגיע אצל הנווני חנווני מעל לכשיוציא כיצד יעשה נומל הוחהי הנחהי בעל לכשיהיא כיצו "עשה נוסל פרוטה או כלי ואומר פרוטה של הקדש בכל מקום שהוא מחולל על זה שהתקדש נפרה בכסף ובשוה כסף: גמ' יי מאי קמ"ל ייידברים בכסף ובשוה כסף: שבלב אינם דברים: שילח ביד חרש שומה וקטן אם עשו 🍳 [וכו']: והא לאו בני שליחותא נינהו א"ר אלעזר עשאום כמעטן של זיתים ידתנן יהזיתים מאימתי מקבלין מומאה משיזיעו זיעת המעמן ולא זיעת הקופה רבי יוחנן אמר כאותה ששנינו "ינתנו ע"ג הקוף והוליכו או ע"ג הפיל והוליכו (מ ס ס (ואמר לאחר לקבלו ממנו) הרי זה עירוב, אלמא קא עבדא שליחותיה ה"ג איתעביד שליחותיה: שלח ביד פקח [וכו']: ואע"ג דלא אידכר שליח ורמינהי מחנוכר בעה"ב ולא נוכר שליח השליח מעל י (נוכרו שניהם דוני מעל) א"ר ששת מתני' (נמי) "כשנזכרו שניהם: מתני' 'נתן לו פרומה " אמר לו הבא לי בחציה נרות ובחציה פתילות והלך והביא לו בכולה יו פתילות או בכולה נרות או שאמר לו הבא לי בכולה נרות או בכולה פתילות והלך והביא בחציה נרות ובחציה פתילות שניהם לא מעלו אבל אם אמר לו הבא לי בחציה גרות ממקום פלוני ובחציה פתילות ממקום פלוני והלך והביא לו גרות ממקום פתילות ופתילות ממקום גרות השליח מעל כנתן לו שָתי פרוטות, ואמר לו לך והבא לי אתרוג והלך והביא לו באחת ש' אתרוג ובאחת רימון שניהם מעלו רבי יהודה אומר בעה"ב לא מעל שהוא אומר לו אתרוג גדול הייתי מבקש והבאת לי קמן ורע ²נתן לו דינר זהב ואמר לו לך והבא לי חלוק

לו הבא לי בחליה. כלי חרס שמדליקין בו את הנרות ובחליה פתילות: והלך והביא ברולה נרוס או בכולה פחילות. שניהם לא מעלו בעה"ב לא מעל שלא נעשה שליחותו והשליח נמי לא מעל שבדבר ששינה בו שליחותו לא היה בו אלא חלי פרוטה ואין מעילה בחלי פרוטה: או שאמר לו הבא לי כו'. ה"נ שניהם

לא מעלו משום טעמא דרישא: אבל אם אמר לו הבא לי בהציה נרום ממקום פלוני וכר. השליח מעל ששינה שו שליחות בפרוטה שלמה ומעל:

שגגה גביה: אלא כילד יעשה. בעה"ב כשנוכר לו יש שיוליא (ג) החנווני מידי מעילה נוטל פרוטה של חולין ואומר כו' הודם שיוליאנה החנווני: גבו' הא לאו בני שליחום נינהו. הני חש"ו ואמאי מעל בעל הבית ים משיעשו שליחותו: עשחום. לחש"ו כמעטן של זיתים דתנן הזיתים מאימתי מקבלין טומאה משיזיעו זיעת המעטן שמחמת שמונחים במעטן בדוחק מתחממין ומזיעות טיפות שמן ובאותה זיעה ניחא ליה לבעה"ב משום דכבר מתחילין לכונסן כדי לסוחטן בבד וכיון דניחא ליה בההיא זיעה הרי מוכשרין: אבל לא זיעם הקופה. אותה זיעה שמזיעין בקופה כשמלקטין אותן דההיא זיעה לא חשיבא ליה ולא ניחא ליה ולא מכשרא להבל טומאה ומ"מ יה האי זיעת המעטן דניחא ליה בגווה אמרינן דהעביד שליחותיה דבעה"ב אע"ג דמעטו לאו בר מון זיעהם הוא חשיבא הא זיעה ומכשרא לטומאה. (ד) הא נמי חרש שוטה וקטן אע"ג דלאו בני דעה נינהו כי איתעבידא שליחותיה על ידיהן הואיל וניחא ליה בגוויה מעל: ורבי יוחנן אמר. מהכא דתנן נתנו לעירוב ע"ג הקוף והוליכו וקתני ה"ז עירוב אלמא אע"ג דלא הוי בן דעת הואיל ואיתעבידא שליחותיה הוי עירוב הכי נמי גבי חש"ו: ואע"ג דלא אידכר שליח. לא מעל שליח אלא חנווני: ורמינהו נוכר בעה"ב ולא נוכר שליח השליח מעל. דכיון שנזכר בעה"ב דה"ל מזיד פטור ממעילה אבל השליח דשוגג הוא מעל והיינו דאמר במס' חגיגה ויש האי דמעל השליח היינו בהררין התלויין בשערה דשליח ענייא מאי עביד') הא לא עביד אלא שליחותיה דבעה״ב:

שליחותו דדברים שבלב שהוא אומר לא היה בלבי על זה אינן דברים: לא ין עשה שליחותו. ממה שלוהו בעה"ב בעל הבית לא מעל דלא איתעבידא שליחותיה והם לא מעלו דלאו בני דעה נינהו אלא החנווני מעל לכשיוציא כשיתן אותה פרוטה לשום אדם דהשתא הוא משנה לה מקדש לחול כשמוליאה: שלת. פרוטה של הקדש ביד פקח ונזכר בעה"ב שהיא של הקדש קודם שהגיעה ליד הנווני: החנווני מעל. ⁰ ולא בעה"ב ולא שליח ס) (דבעל הבית לא מעל דכיון דבעה"ב נוכר שהיא של הקדש קודם שהגיעה ליד (ב) החנווני מעל ולא בעל הבית ולא שליח) דבעה"ב לא מעל דכיון דמכר בעה"ב קודם שנעשה שליחותו איפטר ליה ממעילה דה"ל מזיד ומעילה אינה נוהגת אלא בשגגה דכתיב עי וחטאה בשגגה מהדשי ה' ושליח נמי לא מעל שהרי עשה שליחותו אבל חנווני מעל לכשיוליא דהוחיל וחינו יודע דשל הקדש היא הויא

ל) קדושין נ., ב) [במשנהשבמשניות איתה גלוסהתה וכן שבמשניות איתא גלוסקמא וכן גירסת הערוך פיי ויישם בארון תרגום ירושלמי ושוון ימיה בגלוסקמא וכן בפיי הרב בגלוסקמא וכן בפי מברטנורא וכן בפי׳ הרמב״ם מברטנורח וכן בפיי הרמב"ם גלוסקמא שק קטן או הדומה], ג) [עיי חוס' גיטין סה: ד"ה הא וחוס' ב"מ מב: ד"ה מי אמר], ד) קדושין נד:, ה) [נדרים כח. קדושין מט:], מהרות ו) עירוביו לא: ע"ש, ק) ס"א ל"ג וכן משמע במוספות ד"ה למנו, ט) חגיגה י: קדושין נ., י) ל"ק מ"ז, ל) [כמובות לט.], טלו אחד מדעתו של בעה"ב () כו'ל"ה, מ) וב"מ כ:ז. ג) דכיוו כרל"ק, מ) [ב"מ כ:], () דכיון
דנשר"כ מכר בחיא של הקדש
דנשר"כ מכר בחיא של הקדש
(ט) [ויקרא הן, (ט) דעה ב"ק,
ני מן החלון או מן הדלווקתא
(ט) או מה הדלווקתא
(ט) מן החלון או מן הדלווקתא
(ט) והכיל לו ולו פר כר צ"ק,
(ט) והכיל לו ולו פר כר צ"ק,
אל שונים שבול ש כר הד"א
אל שונים שבול ש כר הד"א
אל שונים שבול ש כר הד"א
הל שונים והשנים של שונים והשנים שונים ביור מו השנים של ל"ק, ס) דיבור זה שייך לעיל ל"ה. ל) לל הוי משחה חשיב ל ק, מ) מו שרי תוחקט משיכ משקה כו' ל"ק, ב) ושמח ה"ז בכי יותן ושמח כו' ל"ק, ג) הנחת העירוב ויניחנו שם ג) וקשה כו' נ"ק,

הגהות הב"ח

(א) גמ' על גדי הפיל והוליכו ה"ז עירוב אלמא שליחותיה: איתעבידא איתעבידא שניחותיה: (3) רש"י ד"ה החנווני וכו' קודם שהגיעה ליד החנווני הבעה"ב לא מעל דכיון הבעה ב נו נוענ דכיון דנזכר כל"ל ותיבות החנווני מעל ולא בעה"ב ולא שליח נתחק: (ג) ד"ה אלא וכו" שיוליא להחגווני: (ד) ר"ה אבל לא וכו׳ האי חרש שוטה וקטן נמי אע״ג:

רבינו גרשום

מדעתי וכי תימא אי הכי הוא פשיטא. שליחותיה דבעל הבית ולא למעול בעה"ב קמ"ל. כיון דאמר להו חדא מנייהו מדעתו להו חדא מנייהו מדעתו דבעה"ב היינו שליחותיה ומעל: דלוסקמא דולבקי. אע"פ שאמר בעה"ב לא היה בלבי מאותו מקום שהבאת לי אלא מזה האחר: שהבאת לי אלא מוה האחון: בעה״ב מעל. שהרי עשה שליחותו ומדקתני בעה״ב מעל ש״מ דדברים שבלב מה שהוא אמר לא היה לבי על זה אינן דברים: לא עשו טליחותן. ששנינו בעה״ב א מעל והן לא מעלו דלאו בני דעה נינהו אלא החנווני מעל לכשיוציא לכשיתננה לשום אדם השתא משני לה מקודש לחול בשגגה: שלח מקרוש לחול בשגגה: שלח ביד פקח פרוטה. של הקדש ונזכר בעה״ב שהוא של הקדש קודם שהגיע לידו של חנווני החנווני מעל ולא רטה"ר ולא השליח שטשה בעהייב ולא השליח שעשה שליחותו מ"ט משום דכיון דנזכר בעה"ב קודם שנעשה שליחותו איפטר ליה בעה״ב משום דמעילה לא נהגא אלא בשגגה דכתיב נפש כי

אלא בשגבה דכתיב נפש כי מעל לכשיוציא הוא לכן מענל מקום סעמת קדיםם; מכנ מס ממר נו הכת ני בתיה נחום אלא בשגבה דכתיב נפש כי מעול מעל וחטאה בשגבה מתמול מעל וחטאה בשגבה בשנה הוא להוא אינו יודע דשל הקדש הוא והויא גביה שגבה: אלא כיצד יעשה בעה"ב. כשנוכר לו שיציל את הווינ ימי ממעילה נוטל פרוטה או כלים של חולין ואומר כוי: והא לאו בני שליחות אינון. חש"י אמאי בשר"ב מעל: עשאוהו כמעטן של זיתים. מאימתי מוכשרין הזיתים לקבל טומאה משיזיעו זיעת המעטן. מחמת המעטן שמונחין בבר"ב מעל: עשאוהו כמעטן של זיתים מאימתי מוכשרין הזיתים לקבל טומאה משיזיעו זיעת המעטן. מחמת המעטן שמונחין וקרען כי יתן דומיא דכי יותן ודמיא דכי יותן העם שליות אליה בגווה אמרינן דמעטן קא עביד רעותיה לא חש"א אע"ג דלאו בי דעה נינה וכי אתעבידא שליחותיה על ידיהו מעל: ורי יותן אמר. מהא דתנן נתנו ע"ג הקוף וקתני הרי וה מונוני: רומיובה ונוכר בעת"ב ולא נוכר השליות שליו מעל. שכיון שנוכר בעה"ב ולא ובר מעילה הוא ומר מכאן דלא עבד שליחותיה דבעה"ב דב אם רהש כו: ואע"ג דלא אידכר שליות. לא מכל שליות אלא תנוני: ורמיבה ונוכר בעה"ב ולא נוכר השליו שליות שליות שליה בעה"ב ולא ובר מעילה הוא וונו מעל ולא שליה: אמר רב ששת מתני. היינו טעמא דתונני לחדר מעל בשנוכר בתה"ב ולא נוכר בעה"ב ולא נוכר משליו חולוני לא נוכר והא של הול בעה"ב ושל הוה להי למכי הבי שורות ושליח השל אל אנוכר שליח והולוני לא נוכר והא דאמר הכא נוכר בעה"ב ולא נוכר השליח העלוו של הול בעה שליה והול היה מעל שלא מעל שבדבר ששינה שליחותו והשליח לא מעל שבדבר ששינה שליחותו והשליח לא מעל שבדבר ששינה שליחותו והשליח לא מעל שבדבר ששינה שליחותו השליח לא הוא היו מכלה בתור או בכלה פתולות ובלה בתלה במחות מברום הואלה בפחות מפרוטה: או שאמר לו נוצשה שליח לא מעל שבדבר ששינה שליחותו הא היו אול היוד שליח אול הביב בולה תורות ובכלה מתילות שונה אל מעל משר או שמורה או שמורה או שליח לא שביה שליחות מפרוטה: או שאמר לו יות אותא איר ביונדיו מודינות ומידוריות והיב אבליות והיה בליות מידות מידות מידות היה מידות המידות המידות המידות נעשה שליחותו והשליות לא מעל שבדבר ששינה שליחותו לא היה בו אלא חצי פרוטה ואין מעילה בפחות מפרוטה: או שאמר לו ה הבא לי כר. הכי נמי דשניהם לא מעלו אבל אם א"ל הבא לי בחציה נרות ממקום פלוני כר: השליח מעל. שלא עשה שליחותו ומעל בפרוטה שלימה: שהוא אמר אתרוג גדול הייתי מבקש. בב' פרוטות והבאת לי קטן רע דבר שלא הייתי מבקש כר:

א"ר ששם מפניי. היינו טעמא דחנווני לחודיה מעל שנזכרו שניהן בעה"ב ושליח והחנווני לא נזכר דשניהם הבעה"ב והשליח הוו להו מזידין ולכך

לא מעלו אלא חנווני לחודיה דהוה שוגג: בותבר' נסן לו פרוטה ואמר

: 22

א מיי' פ"א מהלכות א וויי פינו ווטנטוע שלוחין ושותפין הלכה ד טוש"ע ח"מ סיי קפב סעיף ט ולא קנה:

ב מיי' פ"ז מהלכות מעילה הלכה י: מעינה הנכה י: בו ג מיי שם הלכה ט: ד [מיי שם הלי י]: יו ה ו מיי שם הלכה ו: יח ז מיי פט"ו מהלכות מעה"ק הלכה ח:

מוסף רש"י

י דאייתי ליה שוה ו׳ בשלש. להוה ליה עשה בשלש. לחום כחש מעם עלימותו, לחלוק כת שש ממר ליה (כתובות צם. ועי"ש ברש"י לפי הגירסא בגמ' שם). המפקיד מעות. גזכר שהפקיד מעות הקדש כסבור שהפקיז תעות הקוש כספת שהן שלו (ב"מ מג.). לפיכך אם הוציא מעל. לא מעל הגובר אלא שולמני (קדושין נג.) הכי לא ברשות הוציאן ואינו שלומו (בית שש). מותרין.
דסומ ליה כנותן דשות וחוח
ילה שלומו (שש). לא מעל.
דמול על הצוב דער בשולמני לריך
וועל הצובר דער בשולמני לריך
שרש". בין כך ובין כך לא
דמים בהן. דלמו לדעמת
דמים לחוף בהן. דלמו לדעמת
דמים לחנו עממתם מתוד
בעמיד לונו עממתם מתוד
בעמות, לפיכך אם הוציא
מעל. בעל הצים ולה הגובר שלוחו (ב"מ שם). מותרין. מעל. בעל הבית ולא הגובר שהפקידו (שם). החגרוני כבעה"ב. שאינו לריך תמיד למעות, שנותנים לו פירות וכל מכר חנותם באשראי, ודי לו במיעוט מעות שבידו (שם).

שימה מקובצת ורע מאי רע בדמים [f כו תיבת סיפא נמחק: גו שהקטנית. ס"א נמחק: ען שהקטנית: ס"א בסלע היא קטנית בפרוטה ש"מ: ד] בדינר ס"א ומי לא שני גבי קטנית נמי ריהיב סלע שויא טפי אמר רב פפא באתרא דמזבני רב פפא באתרא דמזבני בכני דהתם פסיק מילתייהו: סן בכני כנא תיבת כני נמחק: ח וובן לו אות ד' נמחק: ח ב' דינרין בדינר הלכך לא עבדית שליחותי ולא יהבת דינר כוליה כדבעיא רנו כוליה כובפיא מש״ה בעה״ב לא הס״ר ומה״ד ה״נ מסתברא דמתניתין כגון דאייתי ליה שוה דינר בג' וטעמא דר"י דפטור בעה"ב כדאמרינז מתיבת בנה ב כואמה גן מהיבה: דינר עד תיבת דקתני נמחק: ת] מעלו שהקטנית בפרוטה ת מעלו שהקטנית בפרוטה היא קטנית בסלע כלומר שאין יכול לומר לו כי הבאת לי קטן ורע שכך הוא טוב אותו הקטנית שקונה בפרוטה כאותו שקונה בסלע הלכך שניהם מעלו ש"מ הס"ד: מ] חרש שוטה וקטן דמעילה: ין כיון דשליחות ימטילה · ו61 והרא ומי הוי דמעילה: יהן והכא נמי הוי: יכן שליחות חש"ו כן וכמו כן ע"י דבר דעת: יגן עבירה כן ע"י דבר דעת: זמן עבירה הס"ד ומה"ד: מאן דאמר לשלוחיה זיל ובין לי כורא וזבין ליה ליתכא קנה לוקח מדאמר במחני בעה"ב מעל ובפרק אלמנה ניזונית בעיא לן אי אמר ליה זיל זבין כורא וזבין ליה לתך מאי מי ימריי לה מירי וסבר לה אמרינן ליה טבא עבדי ליה

חרש ען דמעילה אימעביד שליחותיה וא"ת אדרבה נילף שליחות דמעילה משליחות דתרומה וגבי תרומה בטינו שליח בר דעת דאדרבה הוי עדיפא למילף מתרומה דהא כל עיקר שליחות דמעילה מתרומה הוא דיליף וי"ל ם) כיון (ה) יו דשלים דמעילה בהולאה ושינוי רשות הוא דהוי והכא יאו הוי שינוי רשות על ידי שליחות יכו בר

דעת לכך מסתבר ליה לדמוייה להנך דמייתי דאין קפידא בבר דעת וגבי מידי דהנאה לא מהני שליחות במחום שהמעילה באה על ידי הנאה כדאמר בפ׳ ב' דקדושין (דף מג.) שלא מצינו בכל התורה כולה זה נהנה וזה מתחייב ומ"מ אינטריך למילף שליחות מתרומה דלא תימא דאין שליחות לדבר עבירה ים: כגון ראייתי ליה שוח שש. פירוש

שסלעים ידו בשלש ונמצא שהרויח לו שליח ג׳ סלעים אימא סיפא ור׳ יהודה אומר כו' ואתה הבאת לי חלוק קטן ורע השתח פריך מחי רע שהרי לפי מה שתירן דאייתי שוה שש בג' גדול הוא ומשני דאמר ליה אי יהבת ליה © דינר כו׳ פירוש כל דינר זהב אייתית לי שוה שני שני דינרין פירוש כ"ש שהייתי מרויח שח יותר שהיו נותנין לך לפי חשבון שהבאת שוה י"ב בששה ונמצא שהייתי משתכר כפלים ממה שאני משתכר עתה 6) מון: ואמאייו לימא אי לא שני ליה גבי קמנית יהו דיהיב ליה מפי. יש גרסי׳ בכתובות פ׳ אלמנה ניזונית (דף נט:) אי באחרא דמובני בשומא פירוש הרבה ביחד מי לא שויא טפי והיא היא וה"ק קס"ד השתא דמיירי באתרא דמובני בשומא פירוש הרבה ביחד ולהכי פריך אמאי מודה ר' יהודה דהתם נמי דרך הוא של מוכרים לפי מה שהלוקח קונה הרבה מחיל מוכר גביה ומשני א"ר פפא באתרא דמובני כני כני פירוש מדה מדה כלומר לא בשומא כמו שהיית סבור אלא מעט מעט דפסיקא מילתא לא מוזיל מוכר גביה דלוקח: המפקיד מעות אצל השולחני צרורין לא ישתמש בהם כו'. נ״ע

בב"מ פ' המפקיד (דף מג.) דמייתי לה לההיא דהכא ולא מייתי לה כלישנא לתנינו לה הכאק: פרומה של הקדש שנפלה לתוך הכים או שאמר פרומה

בכים זה הקדש כיון שהוציא את הראשונה מעל דברי ר' עקיבא. ° ואע"ג דספיקא הוא אם נהנה בשל הקדש ר"ע לטעמיה דמחייב על ספק מעילות אשם תלוי בכריתות (דף כב.) כז ^{ר)}תימה וליבטל האי פרוטה של הקדש ש) שנפלה וכ"ח דבר שיש לו מחירין הוא ע"י פדיון ואפילו באלף לא בטיל הא ליכא למימר דדבר שיש לו מתירין דרבנן הוא ים ול"ל דליכא אלא חד בכים דליכא ביטול אי נמי מטבע חשיב ולא בטיל: יאז ובזודה ר"ע באומר פרומה מן כים זה הקדש שהוא מוציא והולך עד שיוציא כל הכים. פירוש א) באחרונה תהיה של הקדש ובגמרא פריך מ"ש רישא ומ"ש סיפא: אמר ליה סיפא באומר לא יפטר כים זה מן הקדש. כלומר

נפטר בי מכים זה להוציאה כולה בלא הקדש פרוטה והאי לישנא ודאי משמע דהקדש הוי באחרונה: היו שנים הגדול שבהן הקדש. פירוש ובסיפא דמתניתין גם נמי לימא דהמטבע מובחר יהיה של הקדש אבל ארישא לא פריך דשמא לישנא דרישא ² משמע הכי וליכא למימר דפריך נמי ארישא דאם כן לפרוך מאי שנא רישא ומ״ש סיפא:

שהוא אומר לו חלוק גדול הייתי מבקש והבאת שווא אומו לו ואוק גוול דייני מבקש הובאות לי קמן ורע: גמ' ישמעת מינה מאן דאמר לשלוחו זיל זבן לי כורא דארעא ואזל וזבן ליה ליתכא קני לוקח "אמרי "הכא היכי דמי ליה ליתכא קני לוקח "אמרי "הכא היכי דמי ליה ליתכא קני לוקח "אמרי "הכא היכי דמי כגון דאייתי ליה שוה ו' בשלש (6) אימא סיפא ר' יהודה אומר בעה"ב לא מעל שהוא יכול לומר לו חלוק גדול הייתי מבקש והבאת לי חלוק קמן ורע € דא"ל אי יהבת דינר כוליה אייתית לי שוה ב' דינרין ה"נ מסתברא דקתני ס(סיפא) יסודה ר' יהודה בקטנית ששניהם מעלו שהקמנית ¹ בפרומה וקמנית בדינר מתלו שהקמנית ¹ בפרומה וקמנית בדינר מה"ד אי באתרא דזבני בשומא גבי קמנית נמי ⁹דיהב סלע מוזלי ליה מפי אמר רב פפא בדוכתא דמזבני בכני 🔊 כני כנא כנא בפרומה דהתם פסיק מילתייהו: מתני' ^{מב}המפקיד מעות אצל שולחני אם צרורין לא ישתמש בהן לפיכך אם הוציא מעל אם מותרין ישתמש בהן לפיכך אם הוציא לא מעל יאצל בעה"ב בין כך ובין כך לא ישתמש בהן לפיכך אם הוציא (0 מעל "החנווני כבעה"ב דברי ר"מ ר" יהודה אומר רכשולחני נפלה פרומה של הקדש בתוך כיסו או שאמר פרומה בכים זה הקדש כיון שהוציא את הראשונה מעל דברי בון שווצ א און דו אפונון בעל דבן דע הרים וחרמים אומרים יעד שיוציא את כל הכים ומודה ר"ע לחכמים יבאומר פרומה מן כים זה הקדש שהוא מוציא והולך עד שיוציא את כל הכים: גמ' כי אתא רב דימי אמר רמי כל הכים: גמ' כי אתא רב דימי אמר רמי ליה ר"ל לר' יוחגן מ"ש רישא ומ"ש סיפא אמר ליה סיפא באומר לא יפטור כים זה מן . ההקדש כי אתא רבין אמר כיסין אשוורים ההקרש כי אותא ובין אכו כיטין אשוה רמא ליה דתנן ייהאומר אחד משווריי הקדש היו לו שנים הגדול שבהן הקדש א"ל סיפא באומר לא יפמור כיס זה מן ההקדש

והלך והביא לו בשלשה חלוק ובשלשה מלית

שניהם מעלו יהורה אומר בעה"ב לא מעל

זהב בג' דינרי כסף דהואיל ושוה דינר זהב נעשית שליחותו ולהכי מעל: אי הכי. כדקה מתרלת: הימה סיפה רבי יהודה אומר בעה"ב לא מעל שיכול וכו'. ואם איתא דאייתי ליה שוה דינר זהב היכי מצי אמר ליה הבאת לי קטן ורע הא שוה דינר זהב ביקש ושוה דינר זהב הביא לו (ג): הא לא קשיא דמשום הכי אמר ר' יהודה בעה"ב לא מעל דאכתי מלי אמר ליה אי יהבת דינר זהב כוליה כמו שאמרתי לך הוית מייתית לי חלוק שוה ב' זו דינר זהב: 0 (משום דא"ל בעה"ב אי יהבים כו") דקתני ומודה ר" יהודה בקטנים ששניהם מעלו. כלומר אם הביא לו קטנית שוה דינר זהב בג׳ דינרי כסף דבעה"ב נמי מעל מ"ט שהקטנית בפרוטה היא קטנית בסלע דלא מצי למימר ליה איהו אי יהבת ליה דינר זהב כוליה הוית מייתית שוה ב'

דינרין דהוו מוזלי גבך משום דובנת טפי שהקטנית בפרוטה היא קטנית בדינר כלומר דלא מוזלי למאן דובין קטנית בדינר ממאן דלא זבין אלא בפרוטה. אלמא דטעמיה דרבי יהודה הוי גבי חלוק דלא מעל בעה"ב אע"ג דאייתי ליה שוה דינר בג' משום דא"ל אילו יהבת מ) דינר וכו': שויא ליה (ד) טפי. שהיה מביא הטנית יותר משום דהוו מוזלי גביה: א"ר פפא באחרא דמובני וכו'. במדות דהתם פסיקא מילתא כנא כנא בפרוטה ולא מחלי גביה כלל. ל"א [ה"ד] וכו׳ השתא קא דייק מ"ט דר׳ יהודה דמודה בקטנית אי באתרא דמובני בשומא באומד שלא במדה א"כ אכתי מלי בעה"ב לתיטען לשליח אילו יהבת דינר הזה מייתית טפי שהיו מוסיפין לך בשביל הדינר ואותו המוספת שהיו נותנין לך לא הבאת לי ממנו כלום לך בשביל הדינר ואותו המוספת שהיו נותנין לך לא הבאת לי ממנו כלום והיינו דומיא דחלוק דא"ל אילו יהבת דינר וכו': א"ר פפא. לא מלית למימר הכי דבאתרא דכיילי ומובני בכני עסקינן: דכנא כנא בפרועה ההםם פסיףא מילסייהו. ולא יהבי חוספת כלל הלכך לא מלי למימר בעה"ב כלום אלא כי אייתי ליה קטנית שוה דינר בג' שניהם מעלו שו: בארגר' המפקיד אלא כי אייתי ליה קטנית שוה דינר בג' שניהם מעלו שו: בארגר' המפקיד מוספרים שור של החברה או מוספרים או החברה או החברה הח

ש) והלך והכיא לו בפרוטה אתרוג כו' שניהן מעלו. דהא נעשית שליחותו של

בעה"ב בפרוטה והשליח נמי שינה בפרוטה") שהוא אמר אחרוג גדול בב"

פרוטות הייתי מבקש והבאת לי קטן ורע שלא הייתי מבקש כן: והביא

בשלשה. דינרי כסף שהוא חלי דינר זהב: שניהן מעלו. דבעה"ב נעשית

שליחותו ביותר מכדי פרוטה והשליח

מעל ביותר מש"פ: קטן ורע. ולא עשית

שליחותי כלל: גבו' שמעם מינה מ"ד לשלוחיה ובין וכו'. כלומר שמעת ממתני'

דקתני והביא לו חלוק בשלשה שניהם

מעלו ואפי׳ בעה״ב אע״פ שלוהו להביא לו בדינר זהב ח דובן ?) לו פחות ממה

שאמר לו שמעת מינה האי מאן דאמר

לחבריה וכו׳ ותפשוט מהכא דקנה לוקח

אע"פ שקנה לו פחות: אמרי הכא כגון דאייתי ליה שוה דינר בג'. כלומר מהכא

ליכא למשמע דהכא מ"ט מעל בעה"ב

כגון דאייתי ליה השליח חלוק שוה דינר

מעום. של הקדש אלל שולחני: אם הפקידן לרורין לא ישממש בהן. דלהכי הפקידן אללו לרוכין דלא הוה בעי דלישתמש בהו לפיכך אם הוליאן השולחני מעל: ואם הפקידן אללו מוחרין ישחמש בהן. שלדעת כן הפקידן אללו מוחרין שימעסק בהן שיחליפם לפיכך לא מעל השולחני אלא המפקיד: הפקידן אלל בעה"ב בין כך ובין כך. בין לרורין ובין מוחרין לא ישחמש בהן דלהכי הפקידן אלל בעה"ב שהוא יודע שבעה"ב אין דרכו לפרוט

כיסין בהן ללהכי הפקידן אלל בעה"ב שהוא יודע שבעה"ב אין דרכו לפרוע ולהחליף ולא חשש אם לרורין אם מותרין לפיכך אם הוליאן בעה"ב מעל דשלא מדעת המפקיד נשתמש בהן: הפקידן אלל חנווני הרי הוא כבעה"ב. שאינו רגיל בחילופין כשולחני ובין כך ובין כך לא יגע בהן: רבי יהודה אומר כשולחני. דלפעמים נמי הוא רגיל להחליף כשולחני לפיכך דינו כשולחני: כיון שהוליא אם הראשונה מעל דאימר של הקדש היתה: עד שיוליא אם כל הכים. דמעילה בפרוטה אחרונה היא: גבו' מאי שנא רישא. דפליג רבי עקיבא ומאי שנא סיפא דמודה ר"ע לחכמים: א"ל סיפא נאומר לא יפער כים זה מן ההקדש. שלא יהא בו הקדש כל שהוא דכיון דאמר הכי רפי עוקיבו אתוף שנו סיפו דוודים ריע מוכנים. איד שיפה בחומו דנה יפסר כים זה מן ההקוש. שנח יהח בי הקדש כב שהוח דפין דמנו הכי משמע דפרוטה אחרונה קאמר דמהא הקדש להכי לא מעל אלא באחרונה: הגדול שבהן הקדש. טעמא דאיכא גדול מש״ה אמר דהגדול הוי דמקדיש בעין יפה מקדיש^{ים} הא שניהן שוין הראשון שיבא לידו הוי הקדש ואמאי מודה ר״ע בסיפא דפרוטה אחרונה הקדש: א**"ל סיפא באומר כו**י:

בעה"ב נמי אע"ג דצוהו להביא לו חלוק גדול בדינר זהב ש"מ דקנה בעה"ב אע"ג דובן ליה פחות ממה שאמר לו ולהכי מעל נמי בעה"ב: אמרי. כגון דאייתי ליה שוה דינר בשלש: אמרי. מהא ליכא למשמע מינה דהכא מ"ט מעל נמי בעה"ב כגון דאייתי ליה שליח חלוק שוה דינר זהב שקנאו בג' דינרי כסף הואיל והוא שוי דינר זהב נעשה שליחותו ומעל בעה"ב: אי הכי הוא. כדמתרצת: אימא סיפא. ר' יהודה אמר בעה"ב לא מעל שיכול לומר הבאת לי חלוק קטן ורע ואם איתא דאייתי ליה שוה דינר היכי מציל למימר אימא סיפא. ד' יהודה אמר בעה"ב לא מעל שיכול לומה הבאת לי חלוק קטן רוכ ואם איתא דאיותי ליה שזה דינר היכי מצי למימר
הבאת לי חלוק קטן ורע הא שזה דינר ביקש שזה דינר הביא לו: הא לא קשיא. דמשום הכי אמר ז' יהודה בעה"ב לא מעל דעדיין
יכול לומר ליה: אי זהכת דינר כוליה. כמה דאמרי לן: הזה מייונית לי חלוק שזה ב' דינרין. הלכך לא עברת שליחותי ולא יהבת
דינר כוליה כדבעאי מינך מש"ה בעה"ב לא מעל: ה"נ מסתברא דמתני' כגון דאייתי ליה שזה דינר בשלש וטעמא דר' יהודה דפטור
דינר כוליה כדבעאי מינך מש"ה בעה"ב לא מעל: ה"נ מסתברא דמתני' כגון דאייתי ליה שזה דינר בשלש מ"ט שהקיטנית בפרוטה היא
קיטנית בלע כלומר לוכל לומר לו כאן הבאת לי קטנית קטן ורע שכך והא טוב ואתו קטנית שוקנה בפרוטה באחות שקובה
בסלע הלכך כיון שהוא שזה דינר שניהם מעלו ש"מ: היכי דמי. לא בעי למידק מ"ט דר' יהודה דמודה בקיטנית אי באתרא דמזבני
בשומא באומד שלא במידה א"כ אמתי מצי בעה"ב למיטען לשליה איים ארום "מוד עלה בעו מי בעומי באומי א"ב היי היי היי היי ביור מלליה הזו מוולי גב" טפי כגון דינר שלם והשתא כפלים משום דהוא סבר דכיון דהמוכר [מכר] בטעות ליתן שזה שני פלעים בפלע כמו כן אם ילן מיד יתן לו אלא כמה"ב קוביל על

השליח שאה היא לושף מה להידנר היה מרחי יותר מכפלים שהיה נותן י"ג סלעים בששה דריין שנתן לו שה שש בשלש א"כ אלא בי אחוי להי או הדריי בל מהדער היה מותן לך שה ה"ג בששה דוכן שנות לוא יהבי תוספת כלל הלכך לא מצי למיטען בער"ב בית" שהיה היית לוקח כל הידנר היה מותן לשה המשה דמשני בדוכתא דמובני כני כני ואם כן לעולם לא מוחיל שני בפרוטה. חסר מן התוס": ען ואמאי מי לא חיבת לימא אי נמחק: ישן סענית נמי דיהיב סלע שורא טפי: ישן ה"א בששה המשה בדריתא דמובני כני כני ואם כן לעולם לא מוחיל שני בפרוטה. חסר מן התוס": ען ואמאי מי לא חיבת לימא אי נמחק: ישן סענית נמי דיהיב סלע שורא טפי: ישן ה"א בששה החישון מעל ומביא שם תלוי והשני מביא שם וראי דברי ר"ע תוכ"א אין מביאין ובכרונות פינים במרומת הוא לא על דבר שודונו כרת ושגנתו חטאת: כלש בטול ביוב והבי משמע בתוספתא דקתני והשניה משמע בתוספת בתוכות משלע מבות" בא בער"ב אלא שנים בער"ב ביו כן ביון כן, בין צרורן בין מותרין לא יע בהן דלהכי הפקרום בער"ב שלו בא משלע המפקיד בער"ב ביול לפרוט כמו השולתני לפיכך דינו כשולתני: עד שיוציא את כל הכיס. לומר דמעילה בפרוטה אחרונה היא: מ"ש לא היות להיה לה מות להיה לה מות לה בתות לה מות לה בתות היה לוש לא הייב לימא לא מית היה בל על שה מות לה בתות היה לוש לא היה בל לימא לא ביר שלם והשתא היה לה בתות היה לה מות היה לה מות לה בתות היה בתות היה לה בתות היה לה בתות היה בתות היה

אמרינן ליה טבא עבדי ליה שהרי לוצלום לוכן המוקד או דלמא מצי א"ל לא ניתא לי דליפשי שטרות עלי ואע"ג דהכא ליכא למימר שהרי לעולם יכול למכור ואולי יתיקר וקנה לוקח או דלמא מצי א"ל לא ניתא לי דליפשי שטרות עלי ואע"ג דהכא לימא מעביר על דבריו היה כא לא עשה שליחות הס"ד: יון בשלש סלעים: עון מרויח ס"א משתכר כפליים ממה שאני משתכר עתר: עון עתה: תון עתה: ה"ל מסתברא דרע רע בדמים קאמר וכראמר דאיתי ליה שוה שש בשלש: מודה ר' יהודה ואי ס"ר חלוק רע ממש שאין שוה אלא שלש ודכותיה גבי קטנית דאמר ליה הבא לי בסלע פולין והביא לו בחצי סלע פולין צחד"ב לימא ליה בסלע פולין איצטריך אלא ש"מ דליא תרעומת לבעה"ב על השליח אלא במאי דלא אייתי ליה טפי: ארלישא במאד אמודבני בשומא כו׳ אמר דב פפא בדוכתא דמובני בכני פ"י מדה מדה: דבפויקא מילתייה ולא מוללי וא"ת מ"מ קשיא דמא"ת ריך לפי מה שפי דטעמא משום רווח דכפילא ודאי הכא גבי קטנית מייר דאייתי ליה שוה שני סלעים בסלע כי היכי דאיירי רישא דאייתי שוה שש בשלש ואומר רבי אע"ג דמובני כני כני מ"מ נכנס המוכר בטעות ליתן שני לכן שלי שפי שפ"א שב"ץ בכורום והא"כ לימא בעל הבית לשליח אי יהבת ליה כוליה סלע אייתי לי שוה שני סלעים ברושא לכן נ"ל כמו שפי רדיין דהמוכר ן מכרן בסעות ליתן שוה שני סלעים בסלע כמו כן אם ילך מיד יתן לו אלא בעה"ב קובל על כל כמו כן אם ילך מיד יתן לו אלא בעה"ב קובל על כל כי מים חדות סבר דכיון דהמוכר ן מכרן בסעות ליתן שוה שני סלעים בסלע כמו כן אם ילך מיד יתן לו אלא בעה"ב קובל על כלים משום דהוא סבר דכיון דהמוכר ן מכרן בסעות ליתן שוה שני סלעים בסלע כמו כן אם ילך מיד יתן לו אלא בעה"ב קובל על כפלים משום דהוא סבר דכיון דהמוכר [מכר] בטעות ליתן שוה שני סלעים בסלע כמו כן אם ילך מיד יתן לו אלא בעה״ב קובל על

ע"ש, ג) ל"ל הב"ע כגון כו' וכ"ה בכתובות ל"ק, וכ״ה בכתובות ל״ק, ד) [תוספתא פ״ב ה״ד], ס) היכא דיהיב ליה סלע כו׳ ל"ק, ו) ב"מ מג. וע"ם ועי ניק, 1) ביית מג. [ע"ש ועי" תוס' דהכלו דייה המפקיד], ז) קדושין נג: [ביית מג.], ח) מנחות קח:, ט) [שייך לע"ל], י) בפרוטה הס"ד ולח"כ דייה שהוא אומר לו אמרוג כרי לייק, כי וובן לייק, ל אמרוג כרי לייק, כי וובן לייק, כי וובן לייק לי רש"ק מייו וגרי לייק ה"ינ מסתברי דמשום דא"ל כרי, מו דינר המשוד ואמ"כ דיים מחלי טפי שהיה מביא. ל"ק, לוופי שני שומים תכיח. ניתן, (2) [ערי ב"ב עב.], (3) גיי ל"ק כיון דמעילה בהנאה ושינוי רשות הוא דהוי והכא הוי שינוי רשות ע"י בר דעת לכך כרי, ע) שש סלעים בשלש כרי ל"ק, ש) שש טנטים בשלם כיי ליקן, בל דינר כוליה פיכוש כיו צ'יק, ל) ותימה לי גבי קטנית נמי אי לא שני ליה הוי מחלי גביה טפי המ"ד ואח"כ ד"ה אי באחרא דובני בשומא רמקינן בכתובות פ׳ אלמנה כו׳ נ״ק, **ק**) [ועי׳ תוי״ט בשם הכ״ת], **ר**) [ועי׳ תוי"ט בשם הכ"מן, ד) [ועי" היטב תום' סוטה יח. ד"ה חזר וחלקון, ש) שנפלה ברובא ל"ק, ס) ול"ל דליכא אלא חד בכיס דליכא ביטול דא"כ מאי עד שיוליא את כל הכיס דקאמרי רבנן הכי הל"ל עד שיולים חת רבק הכי הכייע עד שיונים חת השני ווייל דמעילה מדרבנן קאמר איינ כוי צייק, א) דאחרונה צייק, ב) כיס זה צייק, ג) לא משמע הכי כוי

הגהות הב"ח

.הייל

(א) גמ' שוה ו' בשלש א"ה אימא סיפא: (ב) שם במשנה לתח סיפה (כ) שם בתחים לפיכך אם הוליא בעה"ב מעל החנווני כבעה"ב דברי ר' מאיר: (ג) רש"י ד"ה אימא סיפא וכו הביא לו ומשני הא לא כל"ל והד"א: רמשבי הם כל כניינ והדית: (ד) ד"ה דקתני ומודה וכוי דינר וכו' שוים ליה טפי הס"ד ואח"כ מ"ה מודלי טפי שהיה מבים: (ה) תום' ל"ה (בע"ה) נתנו כו' וי"ל כיון דשליחות דמעילה וכו׳ כיון דשליחות למעיכה וכר והכל הוי שינוי רשות ע"י שליחות שאינו כל דעת כמו ע"י שליחות בר דעת לכן מסתכל ליה לדמויי:

גליון הש"ם

תום' ד"ה פרומה וכו' ואע"ג דםפיקא הוא. עי' קוטה דף יח ע"א תוס' ד"ה

רבינו גרשום

והביא בג' דינרי כסף שוה חצי דינר זהב הביא לו חלוק: והבאת לי קטן . . ולא עשית שליחותי כלל: ש"מ מאן דאמר ליה לשלוחיה זיל זבין בית כורא כו'. שמעת מינה ממתני הא דקא מבעיא לן . במס' כתובות מאן דאמר . לשלוחיה זיל זביז בית כורא לשלוויה ליתכא מי קני וזבן ליה ליתכא מי קני לוקח אי לא קני הואיל וזבין ליה פחות ש״מ ממתניי דקתני והביא לו בשלש חלוק שניהם מעלו אפי׳

יה פ"ו מ"ד סוכה כג: יומא דמאי פ"ו מ"ד סוכה כג: יומא נה: עירובין לו: חולין יד. גיטין כה. ודף כח. [מוספתא דמאי

פ״ח ה״הן, ג) שני לוגין שאני

עתיד להפרים כו' ל"ק,

ד) ואח״כ ממה שנשח״ר ממה ממה מדוח מפרים עשר ממה מדוח מפרים עשר למעשר ראשון כר צ״ק, ו) נ״ח שיעור זה של מנשר שני מיחל שיכול כר צ״ק, ו) נ״ח יפטר כיס, ו) [בס״ח: כמפרש, ח) ורש״ר מפרש כמפרש, ח) ורש״ר מפרש במדיר במדי

רבינו גרשום

דפרוטה אחרונה יהא הקדש: הגדול שבהם הקדש. טעמא דאיכא גדול

ד) ואו ממאה

ואח"כ ממה שנשחייר

כיסין אלוגין רמא ליה. ר"ל לר" יוחנן: דסנן הלוקה יין מבין הכוסים. ביסין אאונין רמא ליה. דס"ד דטעמא דמתני" משום ברירה אע"כ יים א מיי פ"ין מהלטת עד שלא נאסר יינס וכגון שהיה בדרך או בערב שבת בין השמשות ואינו יכול לתקנו לאלתר: אומר ¹² שני לוגין. תרומה גדולה שאני עתיד להפריש הרי הן מרומה גדולה דואחר כך עושה אז ממה שנשתייר (h) מאה מדות בל ומשני באומר לא ויפטור בכיס וכו׳ והוה כמפרישי בלוגין ומהני מטעם

> תשעים מדות ומפריש מהן חשעה למעשר שני ש: ומיחל. ה' שיעור זה מיחל למעשר שני שיכול לחללו ושותה והשאר חולין וישתה ממנו לאלתר אלא שיזהר שיותיר בכלי שיעור התרומה והמעשרות דקסבר יש ברירה: רבי יהודה ור' יוסי ורבי שמעון חוסרין. עד שיפריש ממש דקסברי אין ברירה ואכל כום וכום יש לומר שהוא מרומה ומעשר ואפילו מראשון. והא דר' יהודה

מפרים עשרה למעשר ראשון ונשתיירו

שאין מפרש שום דבר ולכך פריך מלוגין דאפילו למ"ד יש ברירה מכל מקום דוקא משום שפירש שאני עמיד להפריש אבל בסתמא

רב פפא אמר כיסין אלוגין רמא ליה #דתנן הלוקח יין מבין הכותים אומר שני לוגין [©]הלוקח יין מבין הכותים אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה עשרה מעשר ראשון תשעה מעשר שני ומיחל ושותה מיד דברי ר"מ רבי יהודה ורבי יוסי ור"ש אוסרים א"ל סיפא דמתני' באומר לא יפטר כים זה מן ההקדש:

הדרן עלך השליח שעשה שליחותו וםליקא לה מסכת מעילה

דתנן הדוקח יין מבין הכותים כו'. מרצי מאיר פריך למה ליה למימר שאני עתיד להפריש במול"ש כי לא אמר נמי נתפס לה התרומה באחרונה כמו גבי כיסין שפרוטה של הקדש באחרונה ח' וי"מ דפריך מרבי יוסי ורבי שמעון דאוסרין דלים להו

ברירה אי נמי מטעם זה יועיל אפילו

למאן דלית ליה ברירה:

ברירה דה"ג לימא דאין ברירה ולא נהירא דמאן נימא לן דר' יוסי ור"ש היא: הדרן עלך השליח שעשה שליחותו וסליקא לה מסכת מעילה

ותפשר הטפים התמשון השליה שלדה וכליקא לה מסכת מעילה הדרן עלך השליח שעשה שליחותו וכלי יוסי ורבי שמעון קשיא אדרבי וסליקא לה מסכת מעילה וסליקא לה מסכת מעילה מעודה שמחדי שמוליא והולך עד השליח למרינה בי היכי דהכא אמר אין ברירה דמן הראשון אמרינן נמי ש שהוא מרומה ומעשר גבי הקדש נמי אכל פרוטה ופרוטה איכא למימר שהיא הקדש: אמר ליה סיפא דמסני. דמודה רבי עקיבא מיירי באומר לא יפטר כים זה מן ההקדש: הדרן עלך השליח וסליקא לה מסכת מעילה

הקים. שכמא דאיכא גדוון עקיבא דמודה שמולים וחולך עד
הא שניהן שיוך ארדון עקיבא דמודה שמולים וחולך עד
שיצא הוי הקדש ואמאי
האחרונה דכי היכי דהכא אמתר אין בכירה דמן הראשון אמרינן נמי גו ש
אחרונה הקדש אמר ליה
הקדש אמר ליה
הקדש אמר ליה
אחרונה הקדש אמר ליה ליה סיפא דמתני'. דמודה רצי עקיבא מיירי באומר לא יפטי
סיפא באומר כר: כיסין
אלוגין ומא ליה. ריש לקיש לרבי יותנן דמוק הלוקח יין מן הכותים אומר שני לוגין שאני עמד להפריש הרי הון תרומה ועשרה נים זה מן ההקדש: הדרן עלך השליח וסליקא לה מסכת מעילה (מפרש מוקומה ומשל מוכן מתוס ומשל (מרובין לו: ובעיד סובה בג:)
(ערובין לו: ובעיד סובה בג:)
וכומים גירי אמת חשיב להו ואין א"י נפקעת מקדושתה על ידיהם והם חשודים על המעשרות ועל התרומה, ולא כעמי הארן שרובן ינחים הגיר אמת חשיב להו אין איי נפקעת תקדומקה על ידיסם והם חשורים על המעשרות ועל התרומה, וגם כעתי החרץ פרובן מרען וכולן מפרישין ורולן מפרישין רוחות, אל כ מותים חשורים על הכל, והלוקת מהם לריך לעשר ודאי (נישין בה) ואשמעין הכא דכוחים חשידי אמרומה, בדקחני שני לוגין של עתי עתי להפריש כי/, ומשנה זו קודם מקנה דגורו על יינם שנות חודין יד). שני לרגין שאני עתיד להפריש. מן המאה, הרי הן תרומה. במולו (עודבין דו). וביחיה. מולי מעשר שני אולין על מעות שיש של ני בנית, דמה שיש לי מפלי לתקן ימקן, דהא באמירה בעלמא סגי (ב"ק שם) מעשר שני שהוא יכול לתקנו מיד בלא הפרשה לאחר שקרא עליו שה, יחללנו בכל מתום שחור של המעשר שור של המעות שיש לי במוך בדית, לא המניר של המעות שיש לי במוך בדית, לא המניר מעשרות מתכין אבריכה ולאחר השבת שישרישם אתרינן הודיר הדיר שו היא לי חפמים לשחור ולמון להפנים לא מרשות שור של במורמה ואל משרות מתכין אבריכה ולאחר השבת בשפרשם אתרינן הודיר הדבר הוא מיא ביו היא מתום במשר של המשר הוד בדיל המשר הוד ביו ביול המשר הוד משר ביול המעות הוד ביול המשר הודי מודי ביול היו היא מתום הודי ביול המשר הודי להודים מולי מוד בלא מול העות הוד ביול המשר הודי ביול היו היא להחות הוא הודי ביול היו היול המשר הוד מודים מומים להודים להוא מודים הודים את הדרו השל קלש שלבי יותנן: זונה (וחלוק) ייתן היותנים אומו שלבי לדגן שאני יותני והופש הייתן וזונהו והשוה משחה ממנו לאלחר ויותר משחה האשר שלה במשחתיים בכלי בשיעור זה: ומוחל ושותה. כלומר והשאר חולין וישתה ממנו לאלחר ויותר שהיה בכלי שיעור התרומות והמעשרות: דברי ר' מאיר. דקסבר יש בריהה: רבי יומר ורי שמעון קשיא לר' עקיבה דמודה שמוציא והולך עד דקסברי הראשון לאלתר והא תרומה ומעשר והוא דרי היותר ורי "יומי ורי שמעון קשיא לר' עקיבה דמודה שמוציא והולך עד האחרונה: א"ל סיפא דמתני", דמודה ר' עקיבה מיירי (באחד) (באומר) לא יפטור כיס זה מן ההקדש: הדרן עלך השליח חפלת מפכת מעילה

התרומה וזה לא שמה אלא חולין (חודין יד.), רשותה מיד. ולאחר זמן יפריש התרומה והמעשר ואחריע הוציה שזהו תרומה (ערובין שנו) דמאחר שלא על מידי על ובסאו מוילא ין לשמיפו היו לא במידה וליק, ולשיסיו לו כלים ויוציא מן העד לתרומה הוא התרומה ומעשר (יומא בו.). ר' יהודה כר' אוסרים. דלים להו בכירה לומר מן החולין הוא שותה ותרומה ומעשר ראשון נוחרים בנוד (ב־ק סטי).
הרדן עלך ספרת שעילה

שימה מהובצת אותן מאה שנשתיירו עשרה: ס שני וכנשתייר בכלי כשיעור זה מיחל למעשר שני: גן נמי איכא למימר שהוא:

כדדרים בפ"ק דובחים (דף י:): עולת

העוף למעלה. כדדרים בפרק קדשי

קדשים (שם דף סה.) מומלק והקטיר

ונמלה דמובי מה הקטרה ברחש המזבח יתנונה לתחם מה הקסנים בי חוב הינובר אף מליקה ב] בראשו של מזבח: **ועולם** בהמה למטה. שנאמר בה^ט יסוד. וסימניך

משלה חטחת עוף למעלה חטחת (ה)

למטה ובבהמה איפכא: ואם שינה בוה

ובוה פסול. אם עשה מעשה חטאת העוף למעלה פסול. דוקא הואה פסולה למעלה אבל המליקה למעלה כשרה

כדתנן פרק קדשי קדשים (שם דף סג:)

מסורת הש"ם

ל) כ״ה ו. מגילה ח. [חולין קלט.],נ) [ויקרא ח], ג) [עם ד], ד) [ויקרא א], ה) מכאן שייך לע"ב, ו) [ל"ל למעלה], ו) שייך לע"ב, ה) הג" בס"י ליסוד כמעשה,

הגהות הב"ח

(4) ד"ה ועולת בהמה וכו". וסימניע"ע ט"ט. נ"ב ר"ל עולה למעלוחטאת למטה וכל זה בעוף:

פי' הראב"ד

פירוש לרבינו אברהם ב"ר דוד (הראב"ד) ז"ל *)

(מלמניק) זיל *)

מ"א המאת העוף נעשית המאת המאה למעלה. מיט חטאת העוף הואתה למטה מן הפקר קדשי קדשים ובוחים פרי הדרשיון בובחים פרן קדשי קדשים והוה מדם המובח ימצה משמע מאלי יטור המובח ימצה משמע מאליה שהשירים שלו מתמצין מאליה מיט שלו מתמצין מאליה מיט שלו מתמצין מאליה בי מציא ואיווהו קיר מאליה פייס שלו מתמצין מאליה בי התחתון פרי למטה מער מטה אומר זה התחתון פרי למטה התחתון פי׳ למטה קיר מהסיקרא והיא נעשית על קרן מערבית דרומית כדילפינן טעמא התם בההוא פירקא לא טענא החם בההוא פירקא לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה שמן ולא יתן עליה ריא ועד מנחה היא וקרייה רחמנוא חטאת העוף שהיא הבאה חטאת העוף שהיא הבאה תחמיה לומר לך חטאת העוף דרומית להגשתה אף חטאת העוף בקרן מערבית דרומית ההגשה בסטאת העוף ליכא וכי אימים להגשתה אף חטאת אימים של הציא היא של אימים להגשתה אף המאה אימים להגשתה אף חטאת אימים להגשתה אימים להציא היא מימים להציאה אימים להציאה אימים איתקש להזאתה איתקש. ומנחה גופה מנא לן כדתניא בתורת כהנים זאת תורת המנחה מתרת מהנים זאת תרת המנחה הקרב אותה בני אהרן לפני הי הקרב אותה בני אהרן לפני הי המזבח (אי אל פני ברום פי שהכבש היה יכולן בדרום פי שהכבש היה המים וכולן בדרום פי שהכבש היה המים שם תיל לפני הי הא כיצד שתה בקרן מערכית דרומית מגישה בקרן מערכית דרומית במזבח כדי שתהא קרובה במזבח כדי שתהא קרובה ומאר המצוי דמה שלא קרובה ומצרי דמה שלא

מסכת קינין עם פירוש ותוספות

פסול: מדר קינין כך הוא יהחובה אחד חמאת ואחד עולה בנדרים ובנדבות כולן עולות

מי איזהו נדר האומר הרי עלי עולה ואיזה נדבה

האומר הרי זה עולה "מה בין נדרים לנדבות אלא שהנדרים מתו או נגנבו חייב באחריותן

נדבות מתו או נגנבו אין חייב באחריותן:

חשאת העוף נעשית למטה. כדריש פ' קדשי קדשים (זכחים דף פר:)
והנשאר בדם ימנה אל יסוד א (קיר) המובח (זכחים דף פר:)
והנשאר בדם ימנה אל יסוד א (קיר) המובח וויקרא ה)
שהשירים שלו מסמנין ליסוד זוהן קיר הסחסתון למטה מחוט הסיקרא:
מממנין ליסוד זוהו קיר הסחסתון למטה מחוט הסיקרא:

ותטאם בהמה למעלה. בגופה של קרן ארבע מתנות על ארבע קרנות דאינה למעלה דכתיב יסוד יהיה למטה (למטה) מחוט הסיקרא שאין במובח כי אם שני מקומות למעלה חמאת אהעוף נעשית לממן יוחמאת בהמה למעלן יעולת העוף נעשית למעלן יועולת בהמה לממן הואם שינה בזה ובזה יועולת

מחוט ולמטה בו בחטאת בהמה למעלה בגופה של קרן ארבע מחנות על ארבע קרנות כדדריש פ"ק קמא דובחים (דף י:): עולת העוף ^{זו ה}למטה. כדדריש פרק קדשי קדשים (שם דף סה.) ומלק והקטיר ונמלה דמו מה הקטרה בראשו של מזבח אף מליקה בראשו של מזבח וכן דריש אף מילוי בראשו של מזבח ואם תאמר מאי מייתי מהקטרה שאני הקטרה שאינה מעכבת ואין ללמוד מליקה מהקטרה שמליקה מעכבת וא"כ

מאי קאמר לאחר כך שאם שינה בזה ובזה פסול וי"ל דילפינן הכי כמו גבי הקטרה ששינה המקום הרי הוא כמו שלא הקטיר כך מליקה כששינה מקום הוי כמו שלא מלקו ואם לא מלקו פסול: " חשאת שנתערבה בעודה ועודה שנתערבה בחשאת כודם ישותו. אפילו אחד בריבוא ופריך פרק התערובת (שם דף עג:) וליבטלו ברובא ומשני לה ופריך נכבשינהו

מליקה בכל מקום במזבח כשירה. ובמילוי פלוגחא בן במעילה פרק חטאת העוף (דף מ:) דאיכא למ"ד דלא מעכב ועולת העוף לית בה הואה רק מילוי דן ואם עשאה למטה פסולה: סדר קינין כך הוא החובה אחד מילוי דן ואם עשאה למטה פסולה: מטאת ואחד עולה. הן כגון זב חבה וטומאת מקדש וקדשיו ושמיעת קול וביטוי שפתים ויולדת דכולם מביאין קן בדלות אחד חטאת ואחד עולה

חמאת

ובישרי שפנים היתרת לכונם ונביקה מן כלכות מחל משמת אחת שלכם. כי היכי דניידן ומשני ליה ולשם יש להאריך ולא שייכא הכא:
האומר הרי עלי קן מביא שתי פרידין והן עולות. קן קרוי ב' תורים או
שני בני יונה פרידה קרוי יונה אחת או תור אחד. ואם ירלה להתנדב אחת ולהביא פרידה אחת של והיא עולה כדאמרינן פ' קדשי קדשים (זכחים דף סה.)
והקריבו" אפילו פרידה אחת יביא: ים בן חשאה שנשערבה בעולה ועולה שנשערבה בחשאת אפילו אחד ברבוא ימוסו כולם. דבכל אחת איכא לפפוקי שמא עולה ופסולה למטה או שמא חטאת ופסולה למעלה: חטאם שנחערבה בחובה אין כשר אלא מנין חטאום שבחובה. חובה קרי קן שלם של יולדת שונה יפסונה לנוסה מו שנות מסותר יפסונה לנוסנה. משמש שנשער כם בשונה הין לשו מנה ממפורשת לחטאת מעורבת עם שני קינין של חובה או של זבה והוא אחד חטאת ואחד עולה ולכך נקט חובה לאפוקי נדבה ששניהם עולות ואם פרידה המפורשת לחטאת מעורבת עם שני קינין של חובה שהן סתומין ועתה חמש פרידין מעורבין יחד אינו יכול לעשות אלא שני חטאות שזהו מנין הכשר בשתי קינין של חובה דאי עביד שלשה חטאות שמא מן שני קינין עבד להו ולא מן המעורב בהן ומשני קינין אין יכול לעשות רק שני חטאות ולא מלי עביד אפילו אחת עולה שמא יקח החטאת המעורבת:

שישה בקובצת אן יסוד המוכח קיר: בן מליקה ומילוי בראשו: גן פלוגתא בובחים ובמעילה פ'י מטאת העוף של מנאים ואמוראים: רן מיליי ומליקה ואם: רן שלה דח' מוכוח הן בגון טומאת מקדש: רן חובה וטיר טמא מביאין קן אפילו עשירים הס"ד ומה"ד בגדרים ובנדבות בר: זן אחת היא שלה אות ר נמחק: חן יסוד קיר שהשיריים חיבת מובה ל"ש: בין ולמטה מחוט וחטאת בהמה אות כ' נמחק: ין העוף נעשית למעלה כדדריש:

*) וואת השירה כתב הראב"ד ו"ל קודם התחלת פירושו

קראמו ותהיינה בראות (ברואות): להאיר את שתי עיני במראות: לאל גומר מלאכות עד אשר לא אני מפיל תחנותי לפניו בקנין גוף הלכות התלויות יפתרונם כמו במות מלואות: ולא ירד אנוש כם לפלאות אשר חלפו ועכרו הזמנים בקן סתום ונוזלות להלאות איחל עד אשר כתב מכאות: ואף כי רש ודל ודך ונקלה אשר כי רחמי אל הגדולים היות מופת לדורות וגם אות יסוכני חסדיו העצומים אלהיו לחשב מחשב למלאות:

שלשה הפרקים החזקים

בדיניהם ופשריהם להראות:

תהלת כל דעיון, וראשית כל דשיון, ברוך ה' מציון. אשר לו בשחק עוו וחביון, ולו אין ערך ודמיון בחסדו יחויק ימיני מרפיון, ויצילני מכל חם ושניון. כי יעמיד לימין אביון.

גם ברכות יעשה מורה צדק כנקיון, וברוך אכרם לאל עליון. מאיר עינינו בראיון, במשנת קני התור והיון.

יובה ליום שעת ועת פריון, בבטני קריות ייתו. יובה ליום ישעת ועת פריון, בבוא גואל בניא חויון בלבוש צרקה כשריון. אבן מה שקשה עלינו בהגיוננו אנחנו משיבין לפניו ואל ישר בעיניו להסתיר פניו ולאמום אזניו ולשמוע דברי תלמידיו ובניו ואשרי תלמיד שלו מורה אדניו.

במזבה כדי שתהא קרובה שהיה קרובה של שלשה הפרקים החוקים בדיניהם ופשריהם להראות: פניו ולאשום אוניו ולשפוע דברי תלפידריו ובניו ואשר תלפיד אחוני לרובה מולה מוכן בחיבה אחוני עד מדינה שלאה שלוח מחונים במזבה כדי שתהא קרובה שלאה מדינה שלאה והדמו לרובה שלאה והדמו לרובה שלאה ולחונים מחלי מנולה ומוכן מתשלה ומוכן ממשלה ממוכן לימור מה מחלונים שדמים שלו ממתלין לימור מיו מותנה מיונים מחלי ממשלה ומדינה שלא ממינים מחלי ממשלה משלה למוכן ממשלה מחלי ממתלין לימור מיו מותנה מיונים מחלי ממשלה ומדינה שלאה ממוכן ליה לתמתלין לימור מיו מותנה מיונים מחלי ממשלה מותנה מתלין לימור מיונים מחלי ממתלין לימור מיונים מחלי ממתלין לימור מיונים מחלי ממתלין לימור מחלים במוכן ממשלה מתלים לא יסוד המתמון ומרץ המתמון מתיום לא יסוד המתמון ומרץ המתמון מתנה מתלים לא יסוד המתמון ויה לדקלות ומיה מתלים לא מותנה מתלים לא יסוד המתמון: ומרץ המתחון מתנה מתלים לא יסוד המתמון ומרץ המתחון מתנה מתלים לא יסוד המתמון מתלים מתלים לא יסוד המתמון מתלים מתלים לא יסוד המתמון מתלים מתלים לא יסוד המתום מתלים לא יסוד המתחון מתלים מתלים לא מתלים מתלים לא יסוד מתלים לא יסוד מתלים לא מתלים מתלים לא יסוד מתלים מתלים לא יסוד מתלים מתלים לא יסוד מתלים מתלים לא יסוד מתלים מתלים לא מתלים מתלים לא מתלים מתלי

הנהות הב"ח

עין משפם

נר מצוה

מעשר הלכה א:

(ה) רש"י ד"ה חומר שני וכו' ממה שנשתייר עשר מדות מפריש מן ק' למעשר רחשון וכו' למעשר שני ובשמו הס"ד ונ"ב ר"ל לח שיפרוש בידים רק בשמו שיקרא שם עליו:

מוסף רש"י

הלוקח יין. בערב שבת בין השתשות, כדתניא בתוספתא, וקדש עליו היום ואין לו מה לשתות בשבת ואין לו פנאי

להפריש (ב"ק סמ:). מבין הכותים. וסתם כותים לא

עיו משפם גר מצוה

א א מיי׳ פ״ז מהלכות מעה״ה

הלכה ו:

ב ב מיי שם פ"ח הלי ז:

ג ג מיי שם פ"ח הלי ז:

ד ד מיי שם פ"ח הלי ז:

ד ה מיי פ"ב מהלכות פסולי

ז ו מיי פ"ב מהלכות פסולי

ז ו מיי פ"ד מהלכות מענות הלכה ב:

ז ו מיי פ"ד מהלכות מענה"

הלכה ד:

ז ח מיי שם הלכה ה ופ"ח שם

הלכה ד:

ת ח מיי שם הלכה ה ופ"ח שם

הלכה ז:

פי' הרז"ה

פי' הרנ"ה

פ' לרבינו ורחיהו הלוי

ב"ר יצחק (הרו"ה) ו"ל *)

ציכה שתהא מליקתה במזבח כדי
שההא קרובה למקום הואתה
ומצוי דמה שלא יתפור דם הנפש
ומצוי דמה שלא יתפור דם הנפש
ומליקת בל מקום [מליקה]
היתה כשרה אלא שזה היה מקומה
להואתה ואם איתא לימא בכל
מקום היתה כשרה למליקתה
מקום היתה כשרה למליקתה
דיעבר אלא לבתחילה זה היה
מקומה כדי שלא לבתחילה זה היה
מקומה כדי שלא לבתחילה דם הנפש מקומה כדי שלא יתפזר דם הנפש אלא לאו שמע מינה דמליקתה אין קביעות מקום כלל ואפי׳ קביעות מקום כלל ואפי^י לכתחילה ולפזור דם הנפש לא לכתחילה ולפוור דם הנפש לא
חיישינן ואין קביעות מקום אלא
להואתה בלבד ואם היא שהוקשה
להגשת מנחה ששתיהן טעונות
מזבח אבל למליקת חטאת לא
הצריך הכתוב מזבח ולפיכך אין
לה קביעות מקום ודאמרינן מלקה
רכל ממות רמזכת מדמר משינה לא כל מקום במזבח כשרה למימרא שהיא טעונה מזבח אלא רבותא קמ"ל שאע"פ שעשאה למעלה כעולת העוף כשרה . משא"כ בעולת העוף שאם מלקה למטה כחטאת העוף פסולה משום למטה כחטאת העוף פסולה משום שנאמר ומלק והקטיר. **עוד** פי׳ החכם מעצמה של חטאת

פירוש הרא"ש

א חמאת העוף נעשית לממה. פי׳ למטה מחוט הסיקרא שהיה בחליו של גובה המוצח ודרשו חכמים וזבחים המובח.

דכתיב והיתה הרשת עד חלי